

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Θ. ΠΑΠΠΑΣ

Καθηγητὴς Παραδοσιακῆς μουσικῆς.

Παιδικά, ἔποχιακά,
ἐπετειακὰ κ. ἄ.
Δημοτικὰ τραγούδια.

Τ Ο Μ Ο Σ Β΄

Πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου,
τοῦ Γυμνασίου, τοῦ Λυκείου καὶ ὄχι μόνον.

ΑΘΗΝΑΙ 2006

Παναγιώτης Παππᾶς

Τ. θ. 3601 Πικέριμι

Τ. κ. 19009 Ραφήνα

Τηλ. 2107757046

Κιν. 6973428776

Ἀφιερώνεται στὰ παιδιά μου:

Σωτηρία

Θωμά

Γεωργία

Ἀλεξία

Νικόλαο

καὶ σὲ ὅλα τὰ ἐλληνόπουλα.

ISBN: 960-87620-8-1

DIGITAL COPY CENTER

Τμήμα Εκδόσεων

Διοχάρους 20 - 161 21 Αθήνα

Τηλ. 210 7243912, 210 7232572, 210 7257957

Fax: 210 7259553

info@digitalcopy.gr - www.digitalcopy.gr

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Με μεγάλη χαρά καὶ ἱκανοποίηση προβαίνουμε στὴν ἔκδοση αὐτῆς τῆς ἔργασίας, ἣ ὁποία εἶναι ἀποτέλεσμα πολυετοῦς διδακτικῆς ἐμπειρίας στὴν Α΄ βάρθμια καὶ Β΄ βάρθμια ἐκπαίδευση, ποὺ περιέχει τραγούδια παιδικά, ἐποχιακά, ἐπετειακὰ κ. ἄ.

Τραγούδια, πάντα, ἐπίκαιρα καὶ διαχρονικά, ποὺ ἄρεσαν, ἀγαπήθηκαν, τραγουδήθηκαν καὶ τραγουδιούνται ἀπὸ τὰ παιδιά, εἰς πείσμα τῶν καλοθελητῶν, οἱ ὁποῖοι, μὴ ἔχοντες σχέση μετὰ τὴν παράδοσή μας, τὴν περιφρονοῦν, ἀποκαλῶντάς τὴν παλιομοδίτικη μουσική, ξεπερασμένη, ἀναχρονιστική, βάρβαρη, χωριάτικη, παρακατιανή καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀποκλείοντάς τὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευση καὶ ἀπὸ τὰ προγράμματα τῶν μέσων ἐνημερώσεως, προβάλλοντας φτηνὲς καὶ ἀνυπόστατες δικαιολογίες ὅτι, δῆθεν, εἶναι δύσκολη ἢ δὲν πουλᾷει κ. λ. π.

Ἀναφερόμαστε σ' ἓνα μοναδικὸ μνημεῖο τοῦ λόγου, ποὺ ὁμοίῳ του δὲν ὑπάρχει στὴν οἰκουμένη καὶ σὲ μιὰ ὁλοκληρωμένη τέχνη, δημιούργημα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, μέσα στὴν ὁποία ζυμώθηκε κι ἀναπτύχθηκε στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων.

Τὸ δημοτικὸ τραγούδι εἶναι κατάθεση ψυχῆς καὶ χαρακτηρίζει τὸν Ἕλληνα, ποὺ μ' αὐτὸ ἐξέφραζε, ἐκφράζει καὶ θὰ ἐκφράζει τὰ συναισθήματά του, τὶς δοξασίες του, τὰ κατορθώματά του, τὶς περιπέτειές του, τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμά του, τὶς παραδόσεις του κ. λ. π. Τὸν συνοδεύει ἀπὸ τὴ γέννησή του μέχρι τὸ θάνατό του καὶ εἶναι παρόν, σὲ ὅ,τιδήποτε ἔχει σχέση μετὰ τὴ ζωὴ του, τὶς δραστηριότητές του καὶ τὸ περιβάλλον του.

Φανταστεῖτε π.χ. τὸν οὐρανὸ μετὰ τ' ἄστρα, τὴ θάλασσα, τὰ ὄρη, τὰ βουνά, τὰ δάση, τὰ ποτάμια, τὰ λαγκάδια, τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά, τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια, τὶς τέσσερες ἐποχὲς τοῦ ἔτους, τὶς μεγάλες θρησκευτικὲς καὶ ἐθνικὲς ἐορτές, κ. λ. π. Παντοῦ θὰ βροῦμε ἀνάλογα δημοτικὰ τραγούδια. Γιαυτό, ἄλλωστε, παραμένει **ζωντανὸ** κι **ἀθάνατο**, ὅπως χαρακτηριστικὰ λέει ὁ λαὸς μας.

Ὡς τέχνη, τὸ δημοτικὸ τραγούδι παρουσιάζει μία πληρότητα:

α) Στὸ στίχο, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ δυνατός, μετὰ ἔντονες παραστάσεις καὶ εἰκόνες, καὶ μετὰ πολὺ βαθιὰ νοήματα.

β) Στὴ μελωδία, ὅπου δὲν περιορίζεται σ' ἓνα συγκεκριμένο τρόπο

μείζονα ἢ ἐλάσσονα, ἀλλὰ καλύπτει ὅλο τὸ φάσμα τῆς πολυηχίας καὶ τῆς ποικιλίας τῶν διαστημάτων τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς.

γ) Στὸ ρυθμό, ὅπου κι ἐδῶ, ἐπίσης, καλύπτει ὅλα τὰ εἶδη τοῦ Ἑλληνικοῦ ρυθμικοῦ συστήματος, ὅπως αὐτὸ διεσώθη κι ὅπως τὸ παραλάβαμε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες καὶ Βυζαντινοὺς θεωρητικούς μουσικούς καὶ συγγραφεῖς. (Ἀντιπροσωπευτικὰ τραγούδια, ἀπ' ὅλες τὶς περιοχὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σὲ ὅλους τοὺς ἤχους, σὲ ὅλα τὰ ρυθμικὰ σχήματα, καὶ σχεδόν, ἀπ' ὅλα τὰ θέματα, περιλαμβάνονται σ' αὐτὴν τὴν ἐργασία).

Ἕνα ἄλλο σημαντικὸ στοιχεῖο, ποὺ κάνει τὸ δημοτικὸ τραγούδι καί, γενικά, τὴν Ἑλληνικὴ μουσικὴ, νὰ μιλᾷ στὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιὰ τῶν παιδιῶν, εἶναι ἡ ἄρρηκτη σύνδεσός του καὶ μὲ ἄλλες τέχνες κι ἐπιστῆμες.

Καί, πράγματι, μελετῶντας κανεῖς σὲ βάθος τὴν μουσικὴ μας παράδοση, θὰ διαπιστώσῃς ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τό, καθαρὰ, μουσικὸ μέρος μπορεῖ νὰ διδαχθῇ:

Μαθηματικά: Γιατὶ οἱ κλίμακες καὶ τὰ μουσικὰ διαστήματα διέπονται ἀπὸ μαθηματικούς λόγους.

Φυσική: Γιατὶ εἶναι ἡ ἐπιστήμη, ποὺ πραγματεύεται τοὺς ἤχους.

Ὀργανολογία: Γιατὶ συνδυάζει τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴ φυσικὴ καὶ πραγματεύεται τὸν τρόπο κατασκευῆς τῶν λαϊκῶν μουσικῶν ὀργάνων. Μιὰ τέχνη, ποὺ ἀπαιτεῖ γνώση καὶ δεξιότητες.

Γλῶσσα: Ὅπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τοπικὲς διαλέκτους καὶ ἰδιωματισμούς, βλέπουμε τὴν πορεία καὶ τὴν ἐξέλιξη τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀμήρου μέχρι σήμερα.

Μορφολογία τοῦ λόγου: π. χ. ἐκφραστικὰ καὶ διαλογικὰ στοιχεῖα κ. λ. π. Τὸ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῶν Ἑλλήνων, ποὺ μέσα ἀπὸ τὴ σφαῖρα τῆς φαντασίας τοῦ λαϊκοῦ ποιητῆ, ἐπεκτείνεται στὰ ὄρη, τὰ δέντρα, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά. Εἶναι, πανελληνίως, γνωστὸ τὸ Ρουμελιώτικο καθιστικὸ τραγούδι:

Ποιὸς εἶδε τέτοιο θάμασμα παράξενο μεγάλο
νὰ κουβεντιάξουν τὰ βουνὰ μὲ τὶς κοντοραχοῦλες...

Ίστορία: Γιατί, κυρίως, μέσα στα δημοτικά τραγούδια έμπεριέχονται πολλές ιστορικές μαρτυρίες, λεπτομερείς αναφορές σε γεγονότα και καταστάσεις, πράγμα που σημαίνει ότι το παιδί, χωρίς να καταβάλλη ιδιαίτερο κόπο, μαθαίνει την ιστορία του τόπου του.

Λαογραφία: Όπου, επίσης, έμπεριέχονται ήθη, έθιμα, θρύλοι και παραδόσεις του κοινωνικού μας βίου.

Θεολογία: Γιατί, εκτός από τους εκκλησιαστικούς ύμνους, θεολογικά στοιχεία βρίσκουμε και στην κοσμική ποίηση και μουσική, και, μάλιστα, αναφορές στο δόγμα της Αγίας Τριάδος, που είναι και η βάση της πίστεώς μας. Χαρακτηριστικός είναι ο ακόλουθος άγέρονος της Πάρου:

Δόξα νάχει πᾶσα μέρα ὁ Υἱὸς μὲ τὸν Πατέρα
σὺν Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ τῷ ζωοποιῷ καὶ θείῳ...

Επίσης, έχει άμεση σχέση με τις **Εἰκαστικές τέχνες**. Μεγάλοι ζωγράφοι, άγιογράφοι, γλύπτες και άλλοι καλλιτέχνες, ένεπνεύσθησαν από το δημοτικό στίχο και έκαναν άριστουργήματα.

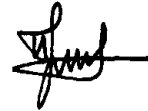
Βλέπουμε, λοιπόν, ότι το δημοτικό τραγούδι, από τη φύση του, παρέχει μιᾶ εύρύτερη γνώση και μόρφωση, που το καθιστά άπαραίτητο συστατικό της άγωγής των νέων, γιατί καλλιεργεί και διευρύνει τη σκέψη, διαπλάθει το χαρακτήρα και διαμορφώνει την προσωπικότητα των νέων. Επί πλέον δέ, σε συνδυασμό με τους ύπεροχους ύμνους της εκκλησιαστικής μουσικής, ήρεμεί, γαληνεύει, τέρπει, αναπαύει, κατευνάζει τὰ πάθη και τὰ μίσση και προσφέρει τὸ μέγιστο των αγαθών, την αγάπη.

Δυστυχώς, όμως, αυτό το ανεπανάληπτο κομμάτι του πολιτισμού μας, αυτή την μοναδική πνευματική πηγή πλούτου την στερούμε, προκλητικά, από τὰ παιδιά μας.

Γιαυτό και στόχος αυτού του βιβλίου είναι να καταδείξει και να αναδείξει, όσο είναι δυνατόν, αυτή την πολιτιστική μας κληρονομιά, την οποία έχουμε ιερή ύποχρέωση και καθήκον, όπως την παραλάβαμε από τους γονείς μας, με την σειρά μας, να την παραδώσουμε στα παιδιά μας.

Τελειώνοντας, ὀφείλω νὰ εὐχαριστήσω θερμά, τὴν πρόεδρο τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς ἐθνικῆς μουσικῆς «**Σίμων Καρᾶς**» κυρία Ἀγγελικὴ Καρᾶ, γιὰ τὴν πολὺτιμη βοήθειά της, ἀφοῦ, ὅ,τι τῆς ζήτησα, μοῦ τὸ προσέφερε ἀφειδῶς καὶ μὲ μεγάλη χαρά. Τὴν κυρία Εὐγενία Σπυροπούλου - Φίλου, ποὺ ἐπιμελήθηκε τὶς διορθώσεις τῶν κειμένων. Τὸν μαθητὴ μου κύριο Νικήτα Κυπαρίσση γιὰ τὴν εἰκονογράφηση τοῦ βιβλίου, καθὼς, καὶ τὸν κύριο Γεώργιο Κωνσταντίνου, ὑπεύθυνο τῶν ἐκδόσεων Digital Copy Center, γιὰ τὴν πολὺτιμη συμβολή τους στὴν ἔκδοση τοῦ βιβλίου.

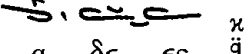
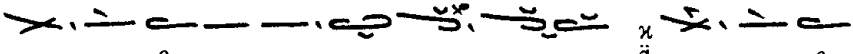

Ὁ πονήσας.

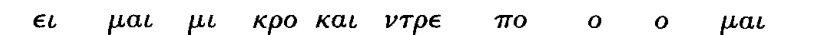
Περάσαν οἱ Ἀπόκρηες.

(Συρτὸ Μεγάρων)

Ἦχος ᾗ Κε ὁ

 Πε ρα α σαν οι οι Α α πο ο ο κρη ες

 πα νε ε κιοι Τυ υ ρι ι να α α α

 α δε ες

 μας ηρ θε η α μαν α μα αν μας ηρ θε

 η Σα ρα κο στη η

Περάσαν οἱ Ἀπόκρηες, πᾶνε κι οἱ Τυρινάδες,
 μᾶς ἦρθε ἡ ἀμάν, ἀμάν, μᾶς ἦρθε ἡ Σαρακοστή.
 Μᾶς ἦρθε ἡ Σαρακοστή, μὲ τίς ἐφτὰ βδομάδες.

 ε λαμ' ε δω δεν ερ χο ο ο μαι

 ει μαι μι κρο και ντρε πο ο ο μαι

Ἐλα μ' ἐδῶ δὲν ἔρχομαι, εἶμαι μικρὸ καὶ ντρέπομαι.

Καλῶς τη τῇ Σαρακοστή, μὲ σκόρδα μὲ μαρούλια,
 καλῶς τη καί, ἀμάν, ἀμάν, καλῶς τη καὶ τὴν ἄνοιξη.
 Καλῶς τη καὶ τὴν ἄνοιξη μὲ τὰ πολλὰ λελούδια.
 Σένα τὰ λέω κι ἄκου τα, πάρε χαρτὶ καὶ γράφε τα.

Οἱ Ἀποκρηῆς περάσανε τὶ ἄλλο καρτεροῦμαι;
 Περικαλέ - κι ἀμάν, ἀμάν, περικαλέστε τὸ Θεό,
 περικαλέστε τὸ Θεὸ καλὴ Λαμπρὴ νὰ δοῦμε.

Ἐλα νὰ πᾶμε ἐκεῖ ποὺ λὲς ποὺ κάνουν τὰ πουλιὰ φωληές.

Ἐλα μ' ἐδῶ μικρούλα μου, νὰ γειάνης τὴν καρδούλα μου.

Περάσανε καὶ Ἀποκρηές.

(Συρτὸ Καλιμασίας Χίου)

³Ηχος λΓετος Βου ξ

Πε ρα σα νε και αι Α α πο κρηες ⁶ και
Τυ ρι νο βδο μα α α δεσ ⁶ ^κ
μα λα α αγ μα τε νιο θυ μια το ⁶ ^κ ποιος
τω ω ω πε πως δεν σ'α γα πω ⁶ ^κ

Περάσανε καὶ Ἀποκρηές, καὶ Τυρινοβδομάδες,
μαλαγματένιο θυμιατό, ποιὸς τῶπε πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ.

³Ηλθε κι Ἀγιά Σαρακοστή, μὲ τὶς ἑπτὰ βδομάδες,
πατῶ στὴν γῆν κι ἡ γῆς βροντᾷ κι ἡ γῆς τὸν πόνο μου γροικᾷ.

Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες.

Ἡ τοῦ βίου ματαιότης καὶ ἡ ἀληθὴς μετὰ θάνατον ζωή.

(Κατανυκτικὸ Κυκλάδων)

Ἦχος λΓετος Βου — Ϡ

Αρ χο ντες και με ε γι ι στα νες Ϡ και
λοι πη η φτω ω ω χο ο ο ο λο για Δ
θα να τος μα ας πε ρι με νει ει Ϡ νε
ους γε ε ρου ου ους και αι παι αι δια Ϡ

Ἀλφαβητικὴ ἀκροστιχίς.

Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες καὶ λοιπὴ φτωχολογία,
θάνατος μᾶς περιμένει νέους γέρους καὶ παιδιά.

Βλέπετε, μὴ πλανηθῆτε εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν,
στὸν καλλωπισμὸν τοῦ κόσμου καὶ ματαίαν ἡδονήν.

Γήϊνά ᾿ναι τὰ κορμιά μας καὶ στὴ γῇ θὲ νὰ βαλθοῦν,
τὰς ψυχὰς θὰ παραστήσουν καὶ στὴν κρίσι θὰ σταθοῦν.

Δὲν μᾶς συνοδεύει τότε πλοῦτος, δόξα καὶ τιμή,
ἀλλ' ἐδῶ τ' ἀφίνομ' ὅλα καὶ πηγαίνομε γυμνοί.

Ἐπλανήθηκε ἡ φύσις εἰς τοῦ κόσμου τὰ φθαρτά,
κι ὅσα τὴν ψυχὴ μας βλάπτουν, ᾿κείνα θέλει καὶ ζητᾶ.

Ζήλευε τοὺς ἐναρέτους καὶ πεθύμα τοὺς καλοὺς
καὶ μὴ δέχεσαι ποτέ σου τοὺς κακοὺς διαλογισμούς.

Ἦι σαίτες καὶ τὰ τόξα τοῦ θανάτου εἶναι πολλά,
μὰ καιρὸν δὲν διορίζουν τὸ εἰξεύρομεν καλά.

Θανατώνεται τὸ σῶμα, μένει ἡ ψυχὴ γυμνή,
κλαῖν' τὰ μάτια μαῦρα δάκρυα πλὴν κανεῖς δὲν τὰ πονεῖ.

Ἵδα κ' ἤκουσα πολλάκις, ὅπου λέγουσι πολλοί,
σὰν γηράσουν καὶ χορτάσουν, θέλουσι διορθωθῇ.

Κάλλια διορθώσου τώρα, πῶχαις νέον τὸν καιρόν,
παρὰ νὰ φλογοκοπᾶσαι εἰς καμίνι φλογερό.

Λυπηθῆτε τὴν ψυχὴν σας, πάντες ἄνθρωποι τῆς γῆς,
ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν Χάρο δὲν γλυτώνομε κανεῖς.

Μὴ ἐπιθυμῆς ποτέ σου πράγματα προσωρινά,
ἡ ζωὴ μας εἶναι λίγη καὶ σὰν ὄνειρο περνᾷ.

Νᾶταν βολετὸ νὰ πάγῃς εἰς τὸν Ἄδη καὶ νάρθῃς,
πλέον τὰ καλὰ τοῦ κόσμου δὲν θὰ γύρνas νὰ ἰδῇς.

Ξαφνικὸ ῥχεται τὸ θέρος καὶ μᾶς παίρνει τὴν ψυχὴν
κι ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου, πλοῦτον, δόξαν καὶ τιμὴν.

Ὅλοι μας τὸ θεωροῦμε καὶ τὸ ξεύρομεν καλά,
ὅτι ὅσα ἐδῶ κρατοῦμε, εἶναι ξένα, δανεικά.

Ποῦ οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου, ποῦ ἡ δόξα καὶ αἱ τιμαί,
ποῦναι τὰ χρυσᾶ στολίδια, ποῦχαν οἱ νεκροὶ ποτέ;

Ρῶτα τοὺς ἀποθαμένους εἰς τὸν Ἄδην πῶς περνοῦν,
φόβος, τρόμος τοὺς κατέχει, πῶς στὴν κρίσι θὰ σταθοῦν.

Σώνονται τὰ ψέμματά των, σώνονται κι οἱ μαργιολιές,
καὶ ρωτᾷ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, πῶς περνοῦν οἱ ἀρετές.

Τίποτε δὲν ὑπερβαίνει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸν νοῦν,
κι ὅλα τὰ κρυπτὰ τοῦ κόσμου θέλουνε φανερωθοῦν.

Ὑπὲρ πάντας ἡγεμόνας κι ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς γῆς,
φοβερὰ θὰ τοὺς παιδεύσῃ στὰ κατώτατα τῆς γῆς.

Φάγε πίε καὶ εὐφραίνου, δὸς κ' εἰς ἄλλον ποῦ πεινᾷ,
καὶ μὴ λησμονῆς τὸν Χάρον, ὅπου στέκεται κοντά.

Χίλια χρόνια καὶ ἂν ζήσης εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς,
πάλιν ν' ἀποθάνης θέλεις καὶ στὸν τάφο νὰ βαλθῇς.

Ψεύτικη, εἶναι ἡ δόξα κι ἡ ζωὴ προσωρινή,
πάντοτε ματαιότης εἶναι, καθὼς λέγει ἡ Γραφή.

ὦ ψυχὴ μου γλυκυτάτη, μολυσμένο μου κορμί,
κλάψε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τώρα ποῦχεις τὴν ζωὴν.

Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνοι.

(Κατανυκτικὸ νήσων)

Ἦχος Ψω ξ

Ἄρ χο ντες και με γι στα νοι μ'ο λην τη ην πτω
χο λο για αν θα να τος μας πα ντε χαι αι νει
νε ους γε ρο ντας παι δια α

Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνοι μ' ὅλην τὴν πτωχολογίαν,
θάνατος μᾶς παντεχαίνει νέους γέροντας παιδιά.

Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν,
στον καλλωπισμὸν τοῦ κόσμου καὶ ματαίαν ἡδονήν.

Γῆ θὰ γίνῃ τὸ κορμί μας κ' εἰς αὐτὴν θὲ νὰ ταφῇ
καὶ ψυχὴν θὰ παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κριτῆ.

Δὲν μᾶς συνοδεύει τότε πλοῦτος δόξα ἢ τιμή,
ἄλλ' ἐδ' ἀπομένουν τότε καὶ μισεύομεν γυμνοί.

Ἐπλανήθη καὶ ἡ φύσις εἰς τοῦ κόσμου τὰ φθαρτὰ
κι ὅταν τὴν ψυχὴν ζημιώσῃς κείνη θέλει καὶ ζητᾷ.

Ζήλευε τοὺς ἐναρέτους καὶ μιμήσου τοὺς καλοὺς
κι ὅσον ἡμπορεῖς φυλάγου τοὺς κακοὺς συλλογισμούς.

Ἦλθ' ἡ ὥρα κείνη τώρα ἡ φρικτὴ καὶ τρομερά
τῶν ἀμαρτωλῶν ὁ φόβος τῶν δικαίων ἡ χαρά.

Θανατώνει καὶ τὸ σῶμα θανατώνει τὸ κορμί,
κλαίει χύνει μαῦρα δάκρυα καὶ πικρῶς θρηνηλογεῖ.

Ἰδα κ' ἤκουσα πολλάκις, ὅπου λέγουσι πολλοί,
σὰν γηράσουν καὶ χορτάσουν, θέλουσι διορθωθῇ.

Κάμε διορθώσου τώρα ὅπου ἔχεις τὸν καιρὸν,
νὰ μὴν εὖρης τόσῃν λαῦραν καὶ καμίνι φλογερόν.

Λυπηθῆτε τὴν ζωὴν σας ὅλ' οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς,
ἀπὸ τὸ σπαθὶ τοῦ Χάρου δὲν θὰ μείνωμεν κανεῖς.

Μὴ πλανᾶσθε νὰ ζητᾶτε πράγματα προσωρινὰ
κι ἡ ζωὴ σας εἶν' ὀλίγη καὶ ὀγλήγορα περνᾷ.

Νὰ 'τον θέλημα νὰ 'πάγῃς εἰς τὸν Ἄδην νὰ ἰδῇς
καὶ καμμίαν χάριν κόσμου δὲν διαγέρεις νὰ ἰδῇς.

Ξαφνικὰ ῥχεται τὸ θέρος ποὺ θερίζει τὴν ψυχὴν
κι ἄλλο δὲν εἶν' ἄλλος τρόπος παρὰ μόν' ἡ προσευχή.

Ὅταν τρῶς καὶ ξεφαντώνεις δίδε κι ἄλλου ποὺ πεινᾷ
καὶ μὴ λησμονᾶς τὸν Χάρον ὁποῦ βρίσκεται κοντά.

Ποῦν' ἡ εὐμορφία τοῦ κόσμου, ποῦ ἡ δόξα κι ἡ τιμὴ,
ποῦ τὰ εὐμορφα στολίδια ποῦχουν οἱ νεκροὶ στὴν γῆν;

Ρῶτα τοὺς ἀποθαμένους εἰς τὸν Ἄδην πῶς περνοῦν,
τὰ σκωλήκια τοὺς τρώγουν δαίμονες τοὺς τυραννοῦν.

Σῶνουν οἱ ψευδολογίες δὲν περνοῦν οἱ τελπιζές,
διατὶ ἔξετάζουν γνῶμες καὶ ῥωτοῦσι ταῖς καρδιές.

Τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξίαν δὲν τὴν ἔχουσιν οὐδὲν
καὶ μὲ κρίσεις, τυραννίες καὶ φρικτὲς καὶ φοβερές.

Ὑστερον ἡ ἀδικία θανατώνει τὸ κορμί,
θανατώνει καὶ τὸ σῶμα, μένει κι ἡ ψυχὴ γυμνή.

Φόβον καὶ τρομάραν ἔχει ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ,
ὅταν θὰ τὴν παραδώσῃς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κριτῆ.

Χίλιους χρόνους καὶ ἂν ζήσῃς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς,
πάλιν ν' ἀποθάνῃς θέλεις κ' εἰς τὴν γῆν θὲ νὰ ταφῇς.

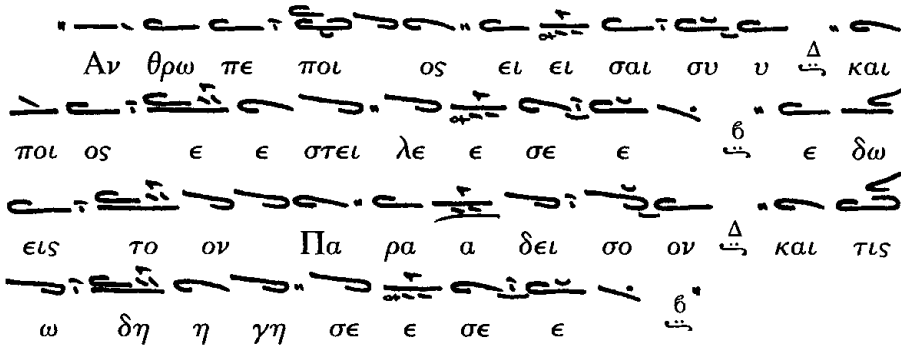
Ψεύστῃς εἶν' ὁ κόσμος οὗτος ποὺ πλανᾷ τὸν κάθε ἕν
κ' εἰς τὴν κόλασιν τοὺς βάλλει ποὺ δὲν εἶδασι ποτέ.

Ὡ βαβαὶ τῆς ἀπωλείας πάντες εἴμεθα τυφλοί,
θέτομεν ὅλ' εἰς τὸ σκότος ἄν νὰ ἤμεθ' ὀρεινοί.

Ἄνθρωπε ποῖος εἶσαι σύ.

(Κατανυκτικὸ Πάρον)

Ἦχος ∞ Δι ∞ ∞ ∞

Ἠλίας

Ἄνθρωπε ποῖος εἶσαι σύ καὶ ποῖος ἔστείλέ σε,
ἐδῶ εἰς τὸν Παράδεισον καὶ τίς ὠδήγησέ σε;

Ληστής

Ἄνθρωπος εἶμαι καὶ ἐγώ, ὥσάν καὶ σᾶς πλασμένος,
μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τοῦ πλάστου τιμημένος.

Ἠλίας

Βλέπομεν πῶς εἶς ἄνθρωπος, μὰ τοῦτο σ' ἐρωτοῦμεν,
πῶς ἐπροχώρησες ἐδῶ, εἰς τοῦτο ἀποροῦμεν;

Ληστής

Βλέποντες ἄνθρωπον λοιπόν, τὶ πλέον ἐρωτᾶτε;
καὶ σεῖς δὲν εἴσθε ἄνθρωποι; ἐδῶ οὖν τὶ ζητᾶτε;

Ἠλίας

Γέροντα δὲν σὲ βλέπομεν, ἀλλ' οὐδὲ ἱερέα·
πῶς συντυχαίνεις τὸ λοιπὸν τοσοῦτον θαρραλέα;

Ληστής

Γέροντας δὲν εἶμαι ἐγώ, οὐδὲ ἱερωμένος,
μ' ἔστειλεν ὁμοῦς ὁ Χριστός· ἅς εἶναι δοξασμένος.

Ἠλίας

Δὲν ὁμοιάζεις ἐκ Θεοῦ, οὐδὲ ἀπεσταλμένος.
Ἐσ' εἶσαι ἀγριάνθρωπος, φονεὺς αἱματωμένος.

Ληστής

Δὲν ὁμοιάζω ἀληθῶς πλὴν ἢ φιλανθρωπία
τοῦ Ἰησοῦ μὲ ἔσωσεν ὡς ἄπειρος, ὡς θεία.

Ἡλίας

Εὐλογημένε Ἰησοῦ! Μὰ πῶς, νὰ ζῇς, εἰπέ μας,
τὶ ἔκαμες, πῶς σ' ἔσωσεν, αὐτὸ φανέρωσε μας.

Ληστής

Εὐλογητὸς ὁ Κύριος· μὲ ἓνα λόγον μόνον
μὲ ἔσωσε, μ' ἐδέχθηκε, χωρὶς κόπον καὶ πόνον.

Ἡλίας

Ζῇ Κύριος· μᾶς ὁμιλεῖς μυστήριον μέγαλον·
εἰπέ το ὅμως ἐξ ἀρχῆς πρὸς πίστωσίν μας μᾶλλον.

Ληστής

Ζῇ ὁ Θεός. Νὰ τὸ εἰπῶ. ὄντας ἐσταυρωμένος
ὁ εὐεργέτης Ἰησοῦς, στὸ ξύλον κρεμασμένος.

Ἡλίας

Ἡλιε, καὶ πῶς ἔβλεπες τοῦ κόσμου τὸν Δεσπότην
ἐσταυρωμένον τὸν Χριστὸν βαβαί! τὸν φωτοδότην;

Ληστής

Ἡλιος ἐσκοτίσθηκε, γῇ ὅλη ἐκλονίσθη,
μνημεῖα ἀνέψχθησαν καὶ ὁ ναὸς ἐσχίσθη.

Ἡλίας

Θαυμάσια, ἄνθρωπε, πράγματα διηγείσαι
καὶ εὐεργέτης μας ἐστὶν ἀπ' ἀληθείας εἶσαι.

Ληστής

Θαύματα τόσα βλέποντας εὐθύς κι ἐγὼ πιστεύω,
τὸ μνήστητί μου, Κύριε, κράζω καὶ δὲν ὀκνεύω.

Ἡλίας

Ἰδες¹ μεγάλα θαύματα, εἶπες μέγαλον λόγον·
μήπως καὶ ἔτυχε νὰ ἰδῇς ἐστὶν τὸν Θεὸν Λόγον;

Ληστής

Ἰδα καὶ εἶπα ὅλα αὐτά, γιατί' ἤμουν σταυρωμένος

¹ Ἰδες. Γράφεται μὲ Ἰ ἀντὶ Οἱ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀκροστιχίδος.

κι ἐγὼ μαζὶ μὲ τὸν Χριστόν, στὸ ξύλον καρφωμένος.

Ἡλίας

Καλά· αὐτὸς μὲν ὁ Χριστὸς διὰ τὰς ἁμαρτίας
τὰς ἰδικάς μας ἔπαθεν· ἀμὴ ἐσὺ διὰ ποίας;

Ληστής

Καλὸν ποτὲ δὲν ἔκαμα· πάντα κακὰ μεγάλα.
Ἄξια οὖν ὧν ἔπραξα, ἀπέλαυσα καὶ μάλα.

Ἡλίας

Ληστοῦ ἀνθρώπου θάνατος, καὶ νὰ μᾶς συμπαθήσης,
εἶναι αὐτὸς ὁ θάνατος ποὺ εἶχες σὺ γνωρίσεις;

Ληστής

Ληστής· ἀλλ' ὅμως εἰμ' ἐγὼ κλέπτης καὶ ἐπιάσθην·
δικαίως οὖν νὰ κρεμασθῶ ἐγὼ κατεδικάσθην.

Ἡλίας

Μετέπειτα δὲ ὁ Χριστὸς τὶ ἀπεκρίθηκέ σου,
διὰ τὴν πίστιν σου αὐτὴν τὶ χάριν ἔδωκέ σου;

Ληστής

Μετ' ἐμοῦ, λέγει, σήμερον ἔσῃ ἐν Παραδείσῳ·
αὐτό, εἶπε, τὸ χάρισμα ἐγὼ θὰ σοῦ χαρίσω.

Ἡλίας

Νὰ ἔμβῃς δὲ πῶς σ' ἄφησεν θαυμάζομεν, ἐκείνη
ρόμφαία ἢ ἀγγελικὴ, ἐκείνη ἢ φλογίνη.

Ληστής

Νὰ ἔμβω· τοῦτον τὸν Σταυρὸν μοῦ ἔδωκε σημεῖον
καὶ παρευθὺς ἐστράφηκεν, ὡς εἶδέ το πλησίον.

Ἡλίας

Ξύλον ἐδίωξεν Ἀδάμ, τὸ Ξύλον πάλι τώρα
ἔφερε τοῦτον τὸν Ληστὴν ἐν Παραδείσῳ χώρα.

Ληστής

Ξύλον δὲ πάλιν τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῶν καταχθονίων
ἀνέβασε καὶ ὕψωσεν ἕως τῶν οὐρανίων.

Ἡλίας

Ὅντως κατὰ ἀλήθειαν καλὸς ληστής καὶ κλέπτης·
ὅτι καὶ τὸν Παράδεισον ἔμαθες σὺ νὰ κλέπτῃς.

Ληστής

Ὅντως παράδειγμα ἐγὼ εἶμαι τῆς μετανοίας,
καὶ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄκρας εὐσπλαγχνίας.

Ἡλίας

Πῶς ἔγινεν ἡ σταύρωσις; εἰπὲ μὲ συντομίαν,
διότι ἔχομεν σ' αὐτὸ πολλὴν ἐπιθυμίαν.

Ληστής

Πῶς ἔγινεν, ἀκούσατε. Εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν του
Ἰούδας τὸν ἐπρόδωσε, φεῦ τὸν Διδάσκαλόν του.

Ἡλίας

Ῥαπίζεται ὁ Κύριος λοιπόν, καταφρονεῖται;
Ὡ οὐρανοί, πῶς τὸ κακὸν αὐτὸ δὲν ἐκδικεῖτε;

Ληστής

Ῥαπίζεται ὁ Κύριος, ἐμπτύεται, σταυροῦται,
ὄξος, χολὴν ποτίζεται, θάπτεται καὶ νεκροῦται.

Ἡλίας

Σώνει πλέον ὧ ἄνθρωπε, σώνει, παρακαλοῦμεν·
ὅτι νὰ σὲ ἀκούωμεν πλέον δὲν εἰμποροῦμεν.

Ληστής

Σώνει· ἀλλ' ὅμως μὲ αὐτὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
αὐτὰ εὗρεν ἀρμόδια εἰς σωτηρίας τρόπον.

Ἡλίας

Τι ἔγιναν οἱ ἄλλοι δὲ οἱ τόσοι μαθηταί του;
ἐστάθησαν, ἐφάνησαν κἄν παρηγορηταί του;

Ληστής

Τι ἔγιναν· τὸν ἄφησαν μόνον μεμονωμένον,
ἐκτὸς ἀπ' τὴν Μητέρα του Μαρίαν τὴν Παρθένον.

Ἡλίας

Ὑστερον τι ἀπέγινεν ὁ Κύριος; εἰπέ μας·
ἀνέστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν; αὐτὸ φανέρωσε μας.

Ληστής

Ὑστερον δὲν ἠξεύρω ὁ Κύριος τι ἐγίνη.
Πιστεύω, ὅμως, πῶς Θεὸς νεκρὸς δὲν θ' ἀπομείνη.

Ἡλίας

Φεῦ τῷ λαῷ τῷ σταυρωτῇ τῷ ἐξαπολεσθέντι
εὐγε τῷ εὐαγγελιστῇ, Ληστῇ τῷ σταυρωθέντι.

Ληστής

Φεῦ δὲ καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς, ὅσοι σταυρὸν ἀρνεῖσθε
τοῦ Ἰησοῦ μου καὶ Θεοῦ. Ἐσεῖς δὲ ποῖοι εἰσθε;

Ἡλίας

Χαίρομεν εἰς τὸ κήρυγμα τῆς σῆς ὁμολογίας·
Ἐτοῦτος εἶναι ὁ Ἐνώχ, ἐγὼ δὲ ὁ Ἡλίας.

Ληστής

Χαίρομαι ποῦ σᾶς εὔρηκα· καὶ σεῖς δὲ νὰ μοῦ πῆτε,
ὡς πότε θᾶσθε ζωντανοί, ὡς πότε θὲ νὰ ζῆτε;

Ἡλίας

Ψυχῶν, σωμάτων ὁ Θεὸς καὶ τῆς ἀθανασίας
θὲ νὰ μᾶς ἔχει ζωντανούς ἕως τῆς συντελείας.

Ληστής

Ψυχῆς μου τῆς ἀμαρτωλῆς Χριστὸς ἡ σωτηρία·
μὰ διατί, παρακαλῶ, τόση μακροζωία;

Ἡλίας

Ὅστε νὰ ἔλθῃ ὁ κακὸς καιρὸς τοῦ Ἀντιχρίστου,
ἐκείνου τοῦ Θεομάχου, τοῦ πλάνου τοῦ κακίστου.

.....

Ὡς ὁ ληστής, λοιπόν, καὶ γὰρ κράζω τῷ Βασιλεῖ μου·

Ὡς τοῦ Ληστοῦ ἐμνήσθηκες, Σωτήρ μου, μνήσθητί μου.

Ἡρθ' ὁ Λάζαρος.

(Λουτρά Σαμοκόβου Θεσσαλίας)

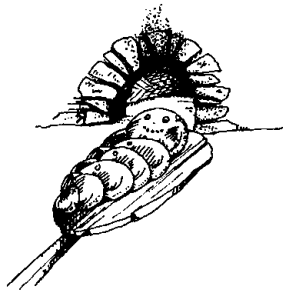
Ἡχος λ̣ ρ̣ Νη ρ̣ ϫ Ρυθ. 4σημος κ. 3σημος.

Κα λη με ρα σας κα λη χρο νια σα ας
τω ρα πουρ θα με στη γει το νια σα ας

«Καλημέρα σας, καλή χρονιά σας,
τώρα ποῦρθαμε στὴ γειτονιά σας.
Ἡρθ' ὁ Λάζαρος, ἦρθαν τὰ Βάγια,
ἦρθι κ' ἡ ἄγρυπνος τῆς κορασίνας».

«Κορασίνα μου, τριγύρω - γύρω,
παλληκάρια μου σταυρὸ σταθῆτε,
γιὰ ν' ἀκούσετε τὸ Λάζαρό μας».
«Ποῦ 'σαν, Λάζαρε, ποῦ 'σ' ἀδερφέ μου,
ποῦ 'σαν τρίκλωνε βασιλικέ μου».

«Ἦμουνα στὴ γῆς, στὴ γῆς θαμμένος
καὶ εἰς τοὺς νεκροὺς ἀπεθαμμένος.
Νὰ 'μουνα δεντρί, νὰ 'μαν λεμόνι
νὰ μὴ φύτευαν σὶ περιβόλι,
γιὰ νὰ μοῦ 'ριχναν κρίο νεράκι,
ποῦ ν' τὸ στόμα μου πικρὸ φαρμάκι».

Εἰς νήμ' πόλη Βηθανία.

(Θεσσαλίας)

ᾠχος λ̣ ᾠ Νη ρ Ρυθ. 5σημος.

Εἰς νημ πο λη Βη θα νι α
Μαρ θα κλαι ει και Μα ρι α

Εἰς νήμ' πόλη Βηθανία, Μάρθα κλαίει καὶ Μαρία,
Λάζαρον τὸν ἀδελφόν τους, τὸν γλυκὺν καὶ καρδιακόν τους.

Τρεῖς ἡμέρες τὸν θρηνοῦσαν καὶ τὸν ἐμυρολογοῦσαν,
τὴν ἡμέρα τὴν τετάρτη κίνησ' ὁ Χριστὸς γιὰ νᾶρθη.

Δὸς μου μιὰ χλιαριὰ νεράκι νὰ ξεπλύνω τὸ φαρμάκι,
τὸ φαρμάκι τῶν χειλέων καὶ μὴ μὲ ρωτᾶτε πλέον.

ᾠχος λ̣ ᾠ Νη ρ

οι κο τι τσες σας π̣ αυ γα γεν νου νε ε
οι φω λι τσες σας δεν τα χω ρου νε ε

Οἱ κοτίτσες σας αὐγὰ γεννοῦνε,
οἱ φωλίτσες σας δὲν τὰ χωροῦνε,
δῶστε μας καὶ μᾶς ποὺ τραγουδοῦμε.

Σεῖς οἱ Χριστιανοὶ πάντα ἐλεῆτε,
κάνετε καλὸ μὴν κολαστῆτε,
γιὰ νὰ λάβετε τὴν βασιλείαν
τὴν αἰώνιαν τὴν μακαρίαν.

Ἦρθ' οὐ Λάζαρος, ἦρθαν τὰ βάρια.

(Θεσσαλίας)

Ἦχος Γα ϝ ϫ Πόδες 7σημοι.

Ἦρθ' ου Λα ζα ρος ηρ θαν τα βαϊ α ρ
ηρθ η Κυ ρια κη που τρων τα ψα ρια ρη

Ἦρθ' οὐ Λάζαρος, ἦρθαν τὰ βάρια,
ἦρθ' ἡ Κυριακὴ ποὺ τρῶν' τὰ ψάρια.
«Σήκου Λάζαρε κι μὴν κοιμᾶσι,
ἦρθ' ἡ μάνα σου ἀπὸ τὴν πόλη,
σοῦφερε χαρτὶ κι κομπολοῖ.
Ποῦησαν Λάζαρε ποῦησαν κρυμμένος;»
«Μὲς στὸ χάντακα χαντακωμένος
καὶ μὲ τοὺς νεκροὺς ἀποθαμένος».

Πόδες 4σημοι.

Το Λα ζα ρο το Λα ζα ρο ρη το φε το
και του χρο νου ρη

Τὸ Λάζαρο, τὸ Λάζαρο, τὸ φέτο κι τοῦ χρόνου,
μὲ τ' ἄσπρα μὲ τὰ κόκκινα καὶ μὲ τὰ λουλουδάτα.
Τὸ καλαθάκι μ' θέλει αὐγὰ κι ἡ τσέπη μου κοκόσιες,
κι ἡ δίπλα ἀπ' τὸ μαντήλι μου θέλει πέντε παρὰδες
κι τὸ δεξιὸ τὸ χέρι μου θέλει μιὰ δεκαρούλα.

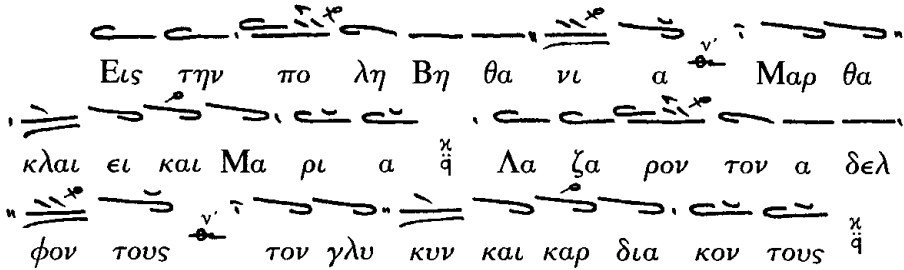
Πόδες 7σημοι.

Οἱ κοτοῦλες σας αὐγὰ γεννοῦνε,
οἱ φωλίτσες σας δὲν τὰ χωροῦνε,
δῶστε μας καὶ μᾶς νὰ σᾶς χαροῦμε.
Σεῖς οἱ Χριστιανοὶ πάντα ἐλεῆτε,
κάνετε καλὸ μὴν κολαστῆτε,
γιὰ νὰ λάβετε τὴν βασιλείαν
τὴν αἰώνιαν τὴν μακαρίαν.

Εἰς τὴν πόλιν Βηθανίαν.

(Ρούμελης)

ᾠδὴ λ ᾠ Κε δ Ρυθ. 4σημος κ. 6σημος.

Εἰς τὴν πόλιν Βηθανίαν, Μάρθα κλαίει καὶ Μαρία,
Λάζαρον τὸν ἀδελφόν τους, τὸν γλυκὺν καὶ καρδιακὸν τους.

Τρεῖς ἡμέρας τὸν θρηνοῦσαν καὶ τὸν ἐμυρολογοῦσαν,
τὴν ἡμέραν τὴν τετάρτην κίνησ' ὁ Χριστὸς γιὰ ν' ἄρθῃ.

Τότε βγήκε καὶ ἡ Μαρία ἔξω ἀπὸ τῆς Βηθανίας.
«Ἄν ἐδῶ ἦσαν Χριστέ μου δὲν θὰ πέθαινε ἀδελφός μου».

«Αἶντε Μάρθα καὶ Μαρία πᾶμε κάτω στὰ μνημεῖα
νὰ μοῦ δείξετε τὸν τάφο ζωντανὸ νὰ τὸν ἐβγάλῃ.

Δεῦρο ἔξω Λάζαρέ μου, φίλε καὶ ἀγαπητέ μου
ζωντανὸς σαβανωμένος καὶ μὲ τὸ κερί ζωσμένος».

Χαίρουν Μάρθα καὶ Μαρία τότε καὶ ὅλ' ἡ Βηθανία,
μαθηταὶ καὶ Ἀποστόλοι ἔκει ἐμαζευτήκαν ὅλοι.

Δόξα τῷ Θεῷ φωνάζουν καὶ τὸν Λάζαρον ἑτάζουν:
«Πές μας Λάζαρε τί εἶδες εἰς τὸν Ἄδην ποῦ ἐπῆγες;»

Εἰς τὴν Πόλη Βηθανία.

(Ὁρεινοῦ Βάλτου)

Ἦχος ᾠὴ Γα ϝ ᾠ

Εἰς τὴν πο λη Βη θα νι α ^γ Μαρ θα κλαι
Λα ζα ρον τον α δερ φον τους τον γλυ κυν
ει και Μα ρι α ^γ
και καρ δια κον τους

Εἰς τὴν πόλη Βηθανία, Μάρθα κλαίει καὶ Μαρία,
Λάζαρον τὸν ἀδερφόν τους, τὸν γλυκὺν καὶ καρδιακόν τους.
Τρεῖς ἡμέρες τὸν θρηνοῦσαν καὶ τὸν ἐμυρολογοῦσαν,
τὴν ἡμέρα τὴν τετάρτη κίνησ' ὁ Χριστὸς γιὰ νᾶρθῃ.

Τότε βγῆκε κι ἡ Μαρία ἔξω ἀπὸ τὴ Βηθανία.
«Ἄν ἐδῶ ἦσουν Χριστέ μου δὲν θὰ πέθαιν' ἀδερφός μου».
Τότε κι ὁ Χριστὸς δακρύζει καὶ τὸν Ἄδῃ φοβερίζει:
«Ἄδῃ Τάρταρε καὶ χάρε, Λάζαρον ἦρθα νὰ πάρω.
Ἔβγα ἔξω Λάζαρέ μου, φίλε μου κι ἀγαπητέ μου.
Καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὸν Ἄδῃ, ὡς ἐξαίσιο σημάδι,
Λάζαρος ἀπελυτρώθη, ἀναστήθη καὶ σηκώθη,
ζωντανὸς σαβανωμένος καὶ μὲ τὸ κερὶ ζωσμένος».

Μαθηταὶ καὶ Ἀποστόλοι, τότε μαζευτῆκαν ὅλοι,
δόξα τῷ Θεῷ φωνάζουν καὶ τὸ Λάζαρο ἑξετάζουν:
«Πές μας Λάζαρε τί εἶδες εἰς τὸν Ἄδῃ ποὺ ἐπήγες;»
«Εἶδα φόβους, εἶδα τρόμους, εἶδα βάσανα καὶ πόνους.
Δώστε μου λίγο νεράκι νὰ ξεπλύνω τὸ φαρμάκι,
τῆς καρδίας, τῶν χειλέων καὶ μὴ μὲ ρωτᾶτε πλέον».

Καλῶς μᾶς ἦρθ' ὁ Λάζαρος.

(Ὁρεινοῦ Βάλτου)

Ἦχος ᾠ Πα ρ ᾠ

Κα λως μας ηρθ ο Λα ζα ρος του φε του καιτου χρο νου
και τηΛαμπρη κα λο καρ δοι και κα λο καρ δι σμε νοι
με τ'ασπρα με τα κοκ κι να και με τα λου λου δα τα

Καλῶς μᾶς ἦρθ' ὁ Λάζαρος τοῦ φέτου καὶ τοῦ χρόνου
καὶ τῇ Λαμπρῇ καλόκαρδοι καὶ καλοκαρδισμένοι,
μὲ τ' ἄσπρα μὲ τὰ κόκκινα καὶ μὲ τὰ λουλουδάτα.

Τοῦ χρόνου πάλι νᾶρθουμε μὲ ᾗγεία νὰ σᾶς βροῦμε
στοῦ σπίτι σας χαρούμενοι κι ὅλοι νὰ τραγουδοῦμε.

Παινέματα: α' Εἰς νοικοκύρη:

Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦρθαμε πέτρα νὰ μὴν ραγίσῃ
κι ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ χίλια χρόνια νὰ ζήσῃ.

β' Εἰς Υἱόν:

Ἐνα μικρὸ μικρούτσικο τοῦ βασιλιὰ τ' ἀγγόνι,
τριγύρω - γύρω ἔρχεται βασιλικὸ μαζώνει,
βασιλικὸ κι ἀμάραντο τρία κλωνάρια μόσχο,
τὸνα τὸ πάει τῆς μάνας του, τ' ἄλλο τῆς ἀδερφῆς του,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο, τὸ πάει στοῦ δάσκαλό του.

γ' Εἰς κόρη:

Κυρά μ' τῇ θυγατέρα σου, κυρά μ' τὴν ἀκριβή σου,
τὴν ἔλουζες τὴν χτένιζες στοῦ δάσκαλο τὴν στέλνεις,
τὴν καρτερεῖ ὁ δάσκαλος μὲ μιὰ χρυσὴ βεργίτσα,
τὴν καρτερεῖ ἡ δασκάλισσα μὲ δυὸ κλωνάρια μόσχο.

δ' Εἰς ξενητεμένους:

Κυρά μου τὰ παιδάκια σου, ποῦν' μακριὰ στὰ ξένα,
καλὰ νὰ πᾶν' καλὰ νὰ ῥθοῦν, καλὰ νὰ καζαντίσουν,
νὰ φέρουν ἄλογα χρυσᾶ, νὰ περπατοῦν καβάλα.

Σήμερα 'ρχετ' ό Χριστός.

(Δωδεκανήσων)

ᾠχος λ̣ ρ̣ Νη ρ̣ ρ̣

Ση με ραρ'χετ' ο Χρι στος ο ε που ρα νι ος Θε ος ρ̣
εν τη πο λει Βη θα νι α Μα ρ θα κλαι ει και Μα ρι α ρ̣

Σήμερα 'ρχετ' ό Χριστός ό έπουράνιος Θεός,
έν τή πόλει Βηθανία Μάρθα κλαίει καί Μαρία.
Λάζαρον τόν άδερφόν των, τόν γλυκύν καί καρδιακόν των.
Τρεῖς ήμέρες τόν θρηνούσαν καί τόν έμυριολογοούσαν,
τήν ήμέραν τήν τετάρτη κίνησ' ό Χριστός για νάρθη
καί έπηγεν ή Μαρία έξω άπό τή Βηθανία
καί έμπρός του γονυκλεῖ καί τούς πόδας του φιλεῖ:
«Άν έδω ήσουν Χριστέ μου δέν θα πέθαιν' άδερφός μου,
μά καί τώρα έγώ πιστεύω καί καλότατα ήξεύρω,
πώς έσού έάν θελήσης καί νεκρούς θα άνεστήσης».
«Λέγε: πίστευε Μαρία άγωμεν εις τὰ μνημεῖα».
Καί παρευθὺς έδράμασιν, τόν τάφον τοῦ έδείξασιν.
Τότε ό Χριστός δακρύζει, καί τὸ Ἄδην φοβερίζει:
«Ἄδη, Τάρταρε καί Χάρο, Λάζαρον θα σοῦ τὸν πάρω.
Ἔβγα έξω, Λαζαρέ μου, φίλε μου κι άγαπητέ μου.
Λάζαρε πές μας τι είδες εις τὸν Ἄδην άπ' έπήγες;»

ᾠχος λ̣ Πα ρ̣ Ρυθμός 5σημος.

Ει δα φο βους ει δα τρο μους ᾠ̣ ει δα βα σα
να και πο νους ᾠ̣ δω τε μοι λι γο νε ρα κι
της καρ δι ας των χει λε ων
να ξε πλυ νω το φαρ μα κι π̣
και μη με ρω τα τε πλε ον

«Εἶδα φόβους, εἶδα τρόμους, εἶδα βάσανα καὶ πόνους.
Δότε μοι λίγο νεράκι νὰ ξεπλύνω τὸ φαρμάκι,
τῆς καρδίας, τῶν χειλέων καὶ μὴ μ' ἀρωτᾶτε πλέον».

Του χρόνου πα λι ναρ του με ἡ παι δια να σας
ηυ ρου ου με ὁ στους οι κους σας χα ρου με νοι ὁ
τολ Λα ζα ρον να που με ε ^π_q ε ξω ψυλ λοι
και κο ριοι ηρ θ'ο Α πρι λης κιη Λαμ πρη η ^π_q

Τοῦ χρόνου πάλι νᾶρτουμε παιδιὰ νὰ σᾶς ηὔρουµε,
στοὺς οἴκους σας χαρούμενοι τὸλ Λάζαρον νὰ ποῦµε.
Ἐξω ψύλλοι καὶ κοριοί, ἦρθ' ὁ Ἀπρίλης κι ἡ Λαμπρή.

Καὶ τοῦ χρόνου!

Ὁ Λάζαρος.

(Κύπρου)

ᾠχος $\frac{L}{4}$ Πα ρ κ

Ε αρ η μιν ε πε φα νεν ᾠ τοις πα σι
το μη η νυ ων κ την του Λα ζα
ρου ε γερ σιν ξε νοφ φρι κτοσ ση μει ον π

Ἦεαρ ἡμῖν ἐπέφανεν τοῖς πᾶσι τὸ μηνύων
τὴν τοῦ Λαζάρου ἔγερσιν, ξένοφ φρικτὸς σημεῖον.

Ἄνθη καὶ ρόδα εὖοςμα, κατάνυξις ψυχῆς τε
καὶ λέγω σας ἀκροαταὶ εἰς τήχ χαρὰν νὰ εἴσθε.

Ἀκούσατε τὴν ἔγερσιν τοῦ τεταρταίου φίλου
καὶ τήχ χαρὰν τὴν ἔλαβον αἱ ἀδελφαὶ ἐκείνου.

Ἀρχίζω τῇδ διήγησιν κι ὅλοι ν' ἀκροαστήτε
διὰ νὰ καταλάβετε καὶ νὰ κατανυχθῆτε.

Ὁ Λάζαρος κατήγετο ἀπὸ τὴν Βηθανίαν
εἶχεν καὶ δύο ἀδελφὰς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρίαν.

Καὶ στὸν Χριστὸν ἐπίστευον μὲ καθαρὰν καρδίαν
εἶχον ἀγάπην ἀκριβὴν καὶ περισσὴν φιλίαν.

Οὗτος ἡσθένησεν λοιπὸν ἀσθένειαν μεγάλην
καὶ πυρετὸς τὸν ἔλαβεν κι' εἶχεν μεγάλην ζάλην.

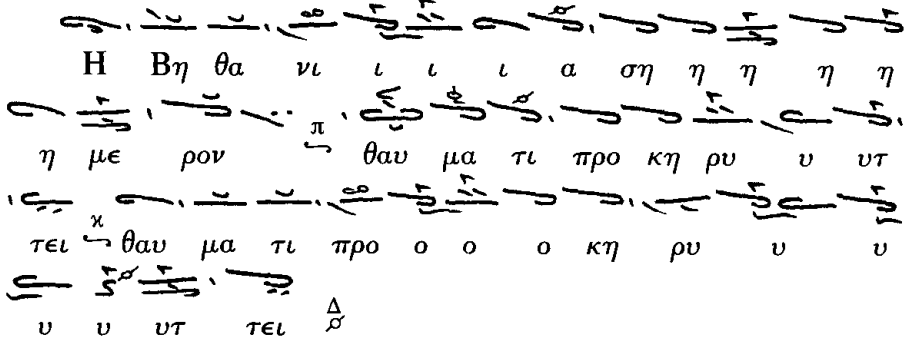
Μὰ ὁ Χριστὸς εὕρίσκετο εἰς μίαν ἄλλην πόλιν
μὲ κόσμον πολυάριθμον ὁμοῦ κι' οἱ Ἀποστόλοι.

Τοῖς Μαθηταῖς του ἔλεγεν μὲ βραχυλογίαν
ἐλᾶτε νὰ πηγαίνωμεν πάλιν εἰς Βηθανίαν.

Ἡ Βηθανία σήμερον.

(Δωδεκανήσων)

ᾠχος Νενανὼ Δι σ

Ἡ Βηθανία σήμερον θαύματι προκηρύττει,

θαύματι προκηρύττει.

Τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν κι ὅλο τὸ πᾶν ἐκπλήττει,

κι ὅλο τὸ πᾶν ἐκπλήττει.

Σήμερον ἔρχεται Χριστὸς ἐν πόλει Βηθανία,

ἐν πόλει Βηθανία.

Ὁ ἐπουράνιος Θεὸς μὲ κλάδους καὶ βαΐα,

μὲ κλάδους καὶ βαΐα.

Εἰς Βηθανίαν ἀπαντᾷ τὸν κόσμον λυπημένον,

τὸν κόσμον λυπημένον.

Καὶ βρίσκει τετραήμερον τὸν Λάζαρον θαμμένον,

τὸν Λάζαρον θαμμένον.

Ἀμέσως τότε φώναξε μίαν φωνὴν μεγάλην,

μίαν φωνὴν μεγάλην.

Λάζαρε δεῦρο ἔξελθε καὶ φύγε ἀπὸ τὸν Ἄδην,

καὶ φύγε ἀπὸ τὸν Ἄδην.

Τὸ Ὡσαννὰ ἐκραύγαζον ὅλοι κι εὐλογημένος,

ὅλοι κι εὐλογημένος.

Ὁ εἰσερχόμενος Θεός, Μέγας καὶ Δοξασμένος,

Μέγας καὶ Δοξασμένος.

Κάτω στὰ Ἱεροσόλυμα.

(Ὁρεινοῦ Βάλτου Αἰτωλοακαρνανίας)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ Χ Ρυθ. 6σημος.

Κα τω σταΙ ε ρο σο λυ μα γη κα τω
στη Βη θα νι α π ε κει δε ντρος δεν η
τα νε γη δε ντρος ε φα νε ρω θη π

ῥΕτερον.

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ Χ Ρυθ. 6σημος.

Κα τω σταΙ ε ρο σο λυ μα α π κα τω
στη Βη θα νι α π ε κει δε ντρος δεν η
τα νε ε π δε ντρος ε φα νε ρω θη π

Κάτω στὰ Ἱεροσόλυμα, κάτω στὴ Βηθανία,
ἐκεῖ δέντρος δὲν ἦτανε, δέντρος ἐφανερώθη,
ὁ δέντρος ἦταν ὁ Χριστὸς κι ἡ ρίζα ἡ Παναγία
κι αὐτὰ τὰ ριζουκλώναρα ἦτανε οἱ Ἄγγελοι
ποὺ μαρτυροῦσαν κι ἔλεγαν γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη.

Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαύρη μέρα,
σήμερα ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βουνὰ λυποῦνται,
σήμερα βάλανε βουλή οἱ ἄνομοι Ὁβραῖοι,
οἱ ἄνομοι καὶ τὰ σκυλιὰ κι οἱ τρισκαταραμένοι,
γιὰ νὰ συλλάβουν τὸ χριστό, τὸν πάντων βασιλέα.

Ὁ κύριος ἠθέλησε νὰ μπῇ σὲ περιβόλι,
νὰ λάβῃ Δεῖπνο Μυστικὸ γιὰ νὰ τὸν λάβουν ὅλοι.
Κι ἡ Παναγιὰ ἡ Δέσποινα καθόταν μοναχὴ της,
τὰς προσευχὰς της ἔκανε γιὰ τὸν μονογενῆ της.

Φωνὴ τῆς ἡρθ' ἐξ οὐρανοῦ κι ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα:
«Σώνουν, Κυρά μου, οἱ προσευχές, σώνουν καὶ οἱ μετάνοιες
καὶ τὸν ὑγιό σου πιάσανε καὶ στὸν Χαλκιᾶ τὸν πᾶνε
καὶ στοῦ Πιλάτου τὶς αὐλές, ἐκεῖ τὸν τυραννᾶνε».

«Χαλκιᾶ, Χαλκιᾶ, φκιάξε καρφιά, φκιάξε τρία περόνια».
Κι ἐκεῖνος ὁ παράνομος βαρεῖ καὶ φκιάνει πέντε.
«Σὺ Φαραεὶ ποὺ τὰ 'φκιάξεις πρέπει νὰ μᾶς διατάξης».
«Ἐγὼ αὐτοῦ δὲν ἔρχομαι κι ἀπὲ θὰ σᾶς διατάξω:
Βάλτε τὰ δυὸ στὰ πόδια του, τ' ἄλλα τὰ δυὸ στὰ χέρια,
τὸ πέμπτο τὸ φαρμακερό, βάλτέ το στὴν καρδιά του,
νὰ τρέξῃ αἷμα καὶ νερό, νὰ πληγωθῇ ἡ καρδιά του».

Κι ἡ Παναγιὰ σὰν τ' ἄκουσε ἔπεσε καὶ λιγώθη,
σταμνὶ νερὸ τῆς ρίξανε τρία κανάτια μύσχο,
καὶ τρία μὲ ροδόσταμο γιὰ νὰ τῆς ἔρθῃ ὁ νοῦς της.
Κι ὅταν τῆς ἦρθε ὁ λογισμὸς κι ὅταν τῆς ἦρθε ὁ νοῦς της
ζητεῖ μαχαίρι νὰ σφαγῇ, φωτιὰ νὰ πάῃ νὰ πέσῃ,
ζητεῖ γκρεμὸ νὰ γκρεμιστῇ γιὰ τὸ μονογενῆ της.

«Λάβε, κυρά μου, ὑπομονή, λάβε κυρά μου ἀνέση¹».
«Τὸ πῶς νὰ λάβω ὑπομονή, τὸ πῶς νὰ λάβω ἀνέση,
ποὺ εἶχα γυιὸ μονογενῆ κι ἐκεῖνος σταυρωμένος».

Ἡ Μάρθα κι ἡ Μαгдаληνὴ καὶ τοῦ Λαζάρου ἡ μάνα
καὶ τοῦ Ἰακώβου ἡ ἀδελφὴ κ' οἱ τέσσερεις ἀντάμα,
πῆραν τὴ στράτα τὸ στρατί, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
τὸ μονοπάτι τ(ι)ς ἔβγαλε μὲς στοῦ Ληστοῦ τὴν πόρτα.
Ἄνοιξε πόρτα τοῦ Ληστοῦ καὶ πόρτα τοῦ Πιλάτου,
κι ἡ πόρτα ἀπὸ τὸ φόβο της ἄνοιξε μοναχὴ της.

¹ ἀναπνοή.

Κοιτᾶ δεξιᾶ, κοιτᾶ ζερβὰ κανέναν δὲν γνωρίζει,
κοιτᾶ καὶ δεξιώτερα βλέπει τὸν Ἄη-Γιάννη,
«Ἄγιε μου Γιάννη Πρόδρομε καὶ βαπτιστῇ τοῦ γιουῦ μου,
μὴν εἶδες τὸν υἱόκα μου κι ἐσὲ διδάσκαλό σου;»
«Δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ πῶ γλῶσσα νὰ σοῦ μιλήσω,
δὲν ἔχω χειροπάλαμο, γιὰ νὰ σοῦ τόνε δείξω.
Βλέπεις ἐκεῖνο τὸν γυμνὸ τὸν παραπονεμένο
ὅπου φορεῖ πουκάμισο στὸ αἷμα βουτηγμένο,
ἐκεῖνος εἶν' ὁ γυιόκας σου κι ἐμὲ ὁ διδάσκαλός μου».

Κι ἡ Παναγιὰ πλησίασε γλυκὰ τὸν ἐρωτοῦσε:
«Δὲ μοῦ μιλᾷς παιδάκι μου, δὲ μοῦ μιλᾷς παιδί μου; »
«Τὶ νὰ σοῦ πῶ μανούλα μου ποὺ διάφορο δὲν ἔχεις;
Κατὰ τὸ Μέγα Σάββατο, κοντὰ στὸ μεσονύχτι
ποὺ θὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς καὶ θὰ χτυποῦν καμπάνες
τότε κι ἐγὼ θ' ἀναστηθῶ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Τάφο.
Τότε κι ἐσὺ μανούλα μου θ' ἄχῃς χαρὰ μεγάλη.
Κι ὅποιος τ' ἀκούσει σώζεται κι ὅποιος τὸ λέει ἀγιάζει
κι ὅποιος τὸ καλοκουρμαστεῖ Παράδεισο θὰ λάβῃ,
Παράδεισο καὶ λίβανο ἀπὸ τὸν Ἅγιο Τάφο».

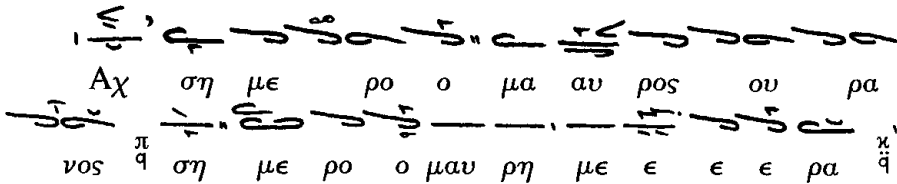

Καλάντησαν: Ὁ π. Βασίλειος Ζάρος ἐκ Δρομίστης, νῦν ἐφημέριος Θυρίου Ξηρομέρου,
καὶ ἡ Σοφία Λιάκου ἐκ Θεριακασίου, σύζυγος Ἀθανασίου Γ. Παππᾶ ἐκ Δρομίστης.

Σήμερο μαῦρος οὐρανός.

(Δωδεκανήσων)

Ἦχος λ̣ ᾗ Πα ϣ τετραφωνῶν.

Ἦχ - σήμερο μαῦρος οὐρανός, σήμερο μαύρη μέρα,
ἄχ - σήμερο ἑσταυρώσασι, τῶν πάντω βασιλέα.

Ἦχ - σήμερον ἔβαλαν βουλὴ οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι,
ἄχ - οἱ ἄνομοι καὶ τὰ σκυλιὰ οἱ τρισκαταραμένοι.

Ἦχ - ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ μπῇ σὲ περιβόλι,
ἄχ - νὰ λάβῃ δεῖπνο μυστικὸ γιὰ νὰ τὸν λάβουν ὅλοι.

Ἦχ - κι ἡ Παναγία Δέσποινα καθόταν μοναχὴ της,
ἄχ - τὰς προσευχὰς της ἔκαμνε γιὰ τὸ μονογενῆ της.

Ἦχ - φωνὴ τῆς ἦρθε ἀπ' οὐρανοῦ ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα:
«Ἦχ - σῶνουν Κυρά μου οἱ προσευχές, σῶνουν καὶ οἱ μετάνοιες,
ἄχ - καὶ τὸν Υἱόν σου πιάσανε καὶ στὸν Χαλκιᾶ τὸν πᾶνε,
ἄχ - καὶ στοῦ Πιλάτου τὶς αὐλές, ἐκεῖ τὸν τυραννᾶνε».

.....

(Πόντου)

 ϵ Ηχος

Ση με ρον μαν ρος ου ου ρα νος ση με ε ε
 ρον μαν ρη με ε ρα ση με ρον ο ο λοι θλι ι
 βο νται και τα α α βου να λυ που ου νται

Σήμερον μαῦρος οὐρανός, σήμερον μαύρη μέρα.
σήμερον ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βουνὰ λυποῦνται.

Σήμεραρον ἔβαλαν βουλή οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι,
οἱ ἄνομοι παράνομοι κι οἱ τρισκαταραμένοι,
γιὰ νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστὸ τὸν πάντων βασιλέα.

Κι ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ μπῇ σὲ περιβόλι,
νὰ λάβῃ Δεῖπνο Μυστικὸ γιὰ νὰ τὸν λάβουν ὅλοι.

Κι ἡ Παναγιά ἡ Δέσποινα καθόταν μοναχή της,
τὴν προσευχήν της ἔκανε γιὰ τὸν μονογενῆ της.

Φωνὴ ἐξ ἡλθ' ἐξ οὐρανοῦ κι ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα:
«Σώνουν Κυρά μου οἱ προσευχές, σώνουν καὶ οἱ μετάνοιες,
καὶ τὸν υἱόν σου πιάσανε καὶ στοῦ Χαλκιᾶ τὸν πᾶνε».

«Χαλκιᾶ, χαλκιᾶ φκιάσατε δύο, χαλκιᾶ φκιάσατε πέντε». «Βάλτε τὰ δυὸ στὰ πόδια του, τ' ἄλλα τὰ δυὸ στὰ χέρια, τὸ πέμπτο τὸ φαρμακερό, βάλτε το στὴν καρδιά του».

.....

Σήμερο μαῦρος οὐρανός.

(Ἱεράπετρα Κρήτης)

Ἦχος δὲ Βου —

Ση με ρο μα αυ ρος ου ρα νος ση με
ρο μαν ρη με ρα α

ση με ρον ο λοι θλι βο νται και τα βου
να λυ πω νται αι

Ἔτερον.

Ση με ρο μαν ρος ου ρα νος ση με ρο
μαν ρη με ρα α ση με ρον ο λοι θλι
βο νται και τα βου να α λυ πω νται αι

Σήμερο μαῦρος οὐρανός, σήμερο μαύρη μέρα.
σήμερον ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βουνὰ λυπῶνται.

Σήμερον ἔβαλαν βουλή οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι,
οἱ ἄνομοι καὶ τὰ σκυλιὰ κι οἱ τρισκαταραμένοι.

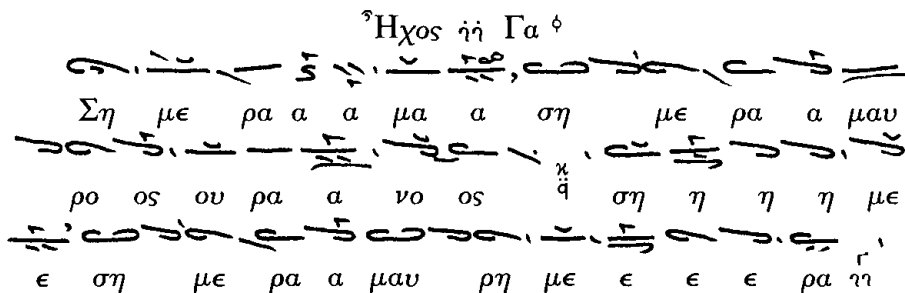
Κι ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ μπῇ σὲ περιβόλι,
νὰ λάβῃ Δεῖπνο Μυστικὸ γιὰ νὰ τὸν λάβουν ὅλοι.

Κι ἡ Παναγιά ἡ Δέσποινα καθόταν μοναχὴ της,
τὰς προσευχὰς της ἔκανε γιὰ τὸν μονογενῆ της.

Τὰ αὐτὰ δύνανται νὰ τραγουδηθοῦν καὶ εἰς λέγετον διατονικόν, μὲ τὸ διάστημα Δι-Κε ἐλάσσονα τόνο.

Σήμερα μαῦρος οὐρανός.

(Μ. Ἀσίας)

Σήμερα μα - σήμερα μαῦρος οὐρανός,
σήμε - σήμερα μαύρη μέρα.

Σήμερα ὅ - σήμερα ὅλοι χλίβονται
καὶ τά - καὶ τὰ βουνὰ λυποῦνται.

Σήμερα ἕ - σήμερα ἔβαλαν βουλὴ
οἱ ἄ - οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι.

Οἱ ἄνομοι, οἱ ἄνομοι καὶ τὰ σκυλιὰ
οἱ τρι - οἱ τρισκαταραμένοι.

Γιὰ νὰ σταυρώ - γιὰ νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστὸ
τὸν πά - τὸν πάντων βασιλέα.

Ὁ Κύριος, ὁ Κύριος ἠθέλησε
νὰ μπῆ, νὰ μπῆ σὲ περιβόλι.

Νὰ λάβῃ δεῖ - νὰ λάβῃ δειπνο μυστικὸ
γιὰ νά - γιὰ νὰ τὸν λάβουν ὅλοι.

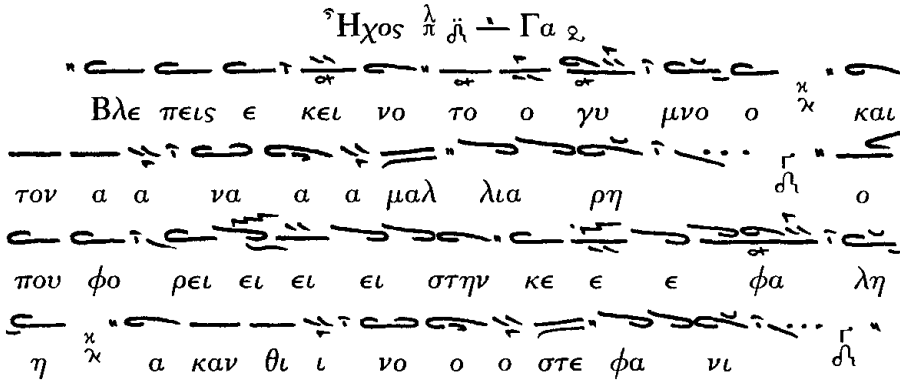
Κι ἡ Παναγί - κι ἡ Παναγία Δέσποινα
καθό - καθόταν μοναχὴ της.

Τὰς προσευχάς, τὰς προσευχάς της ἔκαμνε
γιὰ τό - γιὰ τὸ μονογενῆ της.

.....

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνό.

(Θρῆνος Μυτιλήνης)

«Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνὸ καὶ τὸν ἀναμαλλiάρη,
ὅπου φορεῖ στὴν κεφαλὴ ἀκάνθινο στεφάνι;

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνὸ τὸν παραπονεμένο,
ὅπου φορεῖ πουκάμισο στὸ αἷμα βουτηγμένο;
Ἐκεῖνος εἶν' ὁ γυιόκας σου καὶ μένα ὁ δάσκασλός μου».

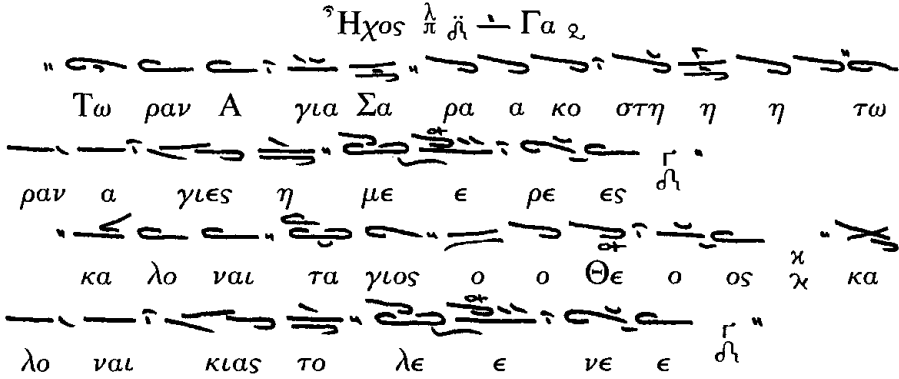
«Σταυρέ μ' περιχαμήλωσε, Σταυρέ μου γύρε πίσω,
νὰ φτάσω τὸν ὑγιόκα μου νὰ τὸν γλυκοφιλήσω,
νὰ βγάλω μιὰ χρυσὴ ποδιά, τὸ αἷμα νὰ σφουντίσω.

Φέρτι τ' ἀργυροψάλιδο νὰ κόψω τὰ μαλλιά μου,
φέρτι καὶ τὴ ματόπετρα νὰ βάψω τὴν καρδιά μου.

Δὲν εἶν' γκρεμὸς νὰ γκρεμισθῶ ρέμμα νὰ ρεμματίσω,
δὲν εἶν' ἄδικος θάνατος ν' ἀδικοθανατήσω;»

Τώρα 'ν Ἄγιὰ Σαρακοστή.

(Θρήνος Ἀν. Αἰγαίου)

Τώρα 'ν Ἄγιὰ Σαρακοστή, τώρα 'ν ἅγιες ἡμέρες,
καλὸ 'ναι τ' ἅγιος ὁ Θεός, καλὸ 'ναι κι ἄς τὸ λένε.

Ὅποιος τὸ λέει σώνεται, κι ὅποιος τ' ἀκούει ἀγιάζει,
κι ὅποιος τὸ καλ' ἀφουγκραστεῖ, Παράδεισον θὰ λάβῃ.

Παράδεισον καὶ λίβανον, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφο,
τὸν Ἅγιον Τάφο τοῦ Χριστοῦ, ὅπου καντήλα φέγγει.

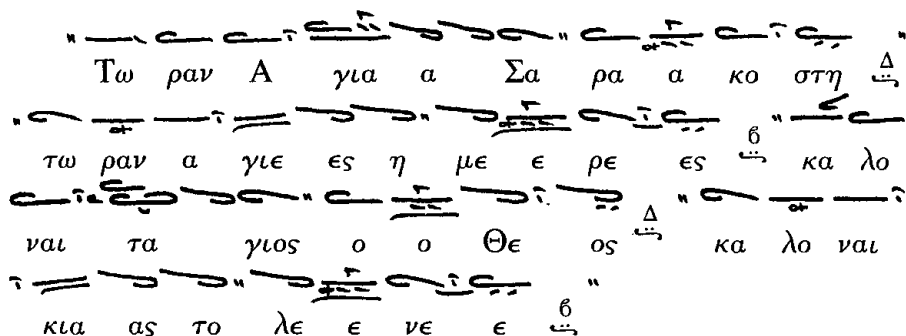
.....
Ἡ Παναγιὰ ἡ Δέσποινα καθόταν μοναχὴ της,
τὴν προσευχή της ἔκανε γιὰ τὸν Μονογενῆ της.

Τώρα 'ν Ἁγιά Σαρακοστή.

(Κατανυκτικὸ Κυκλάδων)

Ἦχος ∟ Δι ∟ ς ∟ ς

Τώρα 'ν Ἁγιά Σαρακοστή, τώρα 'ν ἅγιες ἡμέρες,
καλὸ 'ναι τ' ἅγιος ὁ Θεός, καλὸ 'ναι κι ἄς τὸ λένε.

Ὅποιοι τὸ λέει σώνεται, κι ὅποιοι τ' ἀκούει ἀγιάζει,
κι ὅποιοι τὸ καλ' ἀφουγκραστεῖ, Παράδεισον θὰ λάβῃ.

Παράδεισον καὶ λίβανον, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφο,
τὸν Ἅγιον Τάφο τοῦ Χριστοῦ, ὅπου καντήλα φέγγει.

«Σταυρέ μου γύρε πίσω σου, σταυρέ μου γύρε μπρός μου,
νὰ φτάσω τὸ παιδάκι μου νὰ τὸ γλυκοφιλήσω».

«Μάνα μου κάμ' ὑπομονή, νὰ κάμ' ὅλος ὁ κόσμος,
νὰ κάνουν μάνες γιὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ γιὰ μάνες.

Πήγαινε στὸ σπιτάκι σου καὶ διάφορο δὲν ἔχεις,
στρῶσε τὴν τάβλα θλιβερὴ καὶ τὰ πεσκίρια μαῦρα.

Καὶ τὸ Μεγάλο Σάββατο κατὰ τὸ μεσονύχτι,
ποὺ θὰ ἀνοίξουν οἱ οὐρανοί, θὰ μὲ καλαπαντήσης».

Ἀκόμα ὁ λόγος βάσταε κι ἀνοίγουν τὰ οὐράνια·
βλέπει τὸ γυιό της κι ἔρχεται σὰ φῶς καὶ σὰ λαμπάδα.

Θρῆνος τῆς Παναγίας.

(Ἑκκλησιαστικὸν τραγούδι τῆς Κύπρου)

ᾠχος ᾠ Γα ϝ ϛ̣ Ρυθ. ὁσημος μετ' ἐξαιρέσεων.

Α δε μα ντα το σκο τει νον τζιη με ε ρα λυ
υ πη με ε ε νη η ϛ̣ που ηλ θεν ση με
ρον σε μεν την πολ λο πι ικ κρα με νην ^π_q

Ἔτερον.

(Εἰς πόδας ὁμήμους, 5σήμεους, 4σήμεους.)

ᾠχος ϛ̣ Πα ϝ ϛ̣

Α δε μα ντα το σκο τει νον τζιη με ρα
λυ πη με νη ϛ̣ που ηλ θεν ση με ρον σε
μεν την πολ λο πικ κρα με νην ^π_q

Ἄδε μαντάτο σκοτεινὸν τζι' ἡμέραλ λυπημένη,
ποὺ ἦλθεν σήμερον σὲ μὲν τὴν πολλοπικραμένην.

Ἐπιάσαν τὸν υἱούλημ μου τζι' ἔμειν' ἀρφανεμένη,
ὁ κόσμος κλαίει οὐρανὸ τζι' ἡ γῆ σκοτεινιασμένη.

Ὁ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος ποῦτουν ὁ λογισμός μου,
εἶπεν μου Χαῖρε Δέσποινα «τζι' ὁ Κύριος δικός μου».

Κάλλιον τὸ ἤθελα μοῦ 'πῇ δέχτου τὸ θανατό σου,
παρ' ἥρτεν τζι' εἶπεν Δέσποινα «ὁ Κύριος δικός μου».

Χαρὰν ὅπου ἐδκιάβασα τζι' ἐγέννησα τὸν ἥλιον,
τὸφ φόβον ὅπου πέρασα ὅστην γέννησιν στοῖς σπήλιον,
γιά τὸν Ἑρώδη τὸν πικρὸν μὲν χάσῃ τὸ βασίλειον.

Χρυσὸδ δειντρὸν ἐβλάστησεν ὁ εὖσπλαγχνος Υἱός μου,
ἔκαμεν κλώνους δώδεκα τζι' ἐσκέπασεν τὸν κόσμον.

Ὅρνεα τὰ πετάμενα ὅτους κλώνους τοῦ φωλιεῦκαν,
τὰ πονηρὰ δαιμόνια ἐβλέπαν τὸν τζι' ἐφεῦκαν.

Τζιεινοὶ οἱ κλῶν' οἱ δώδεκα ἦσαν οἱ Ἀποστόλοι,
ὅρνεα τὰ πετούμενα ἦσαν οἱ Ἀρχαγγέλοι.

Τζιαὶ τὸ δειντρὸν τὸ δροσερὸν ἔν ὁ Μονογενής μου,
τζι' ἡ βρύση ποὺ τὸ πότιζα, γάλα ποὺ τὸ βυζίν μου.

Τώρα οἱ κλῶνοι κόπηκαν τὰ φύλλα μαρανθῆκαν,
τζι' οἱ βρῦσες τοῦ ἐστέγνωσαν τζι' οἱ τόποι ὀρφανευτῆκαν.

Κλάψετε χῆρες τζι' ὀρφανὲς τζι' ὅλ' ἡ συγγένειά σας,
ἐχάσατε τὸ δάσκαλον τζιαὶ τὴν παρηγορίαν σας.

.....
Παίρνουν τὸν νὰ τὸν θάψουσιν τὸν δίκαιον Ἐκείνον
τζιαὶ ταπισὸν ἡ Δέσποινα μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Βάλλουσιν μέσ' στοῖς μνήμαν τοῦ σμύρναν μετὰ ἀλόης
τζι' ἐκλείσαν τὸν τζιαὶ φύασιν, μετὰ μεγάλου θρήνου.

Τζι' ἡ Δέσποινα ποὺ τὸ βκαλεν, πρέπει νὰ τὴν ὑμνεῖτε,
πρέπει νὰ τὴν δοξάζετε τζιαὶ νὰ τὴν προσκυνεῖτε.

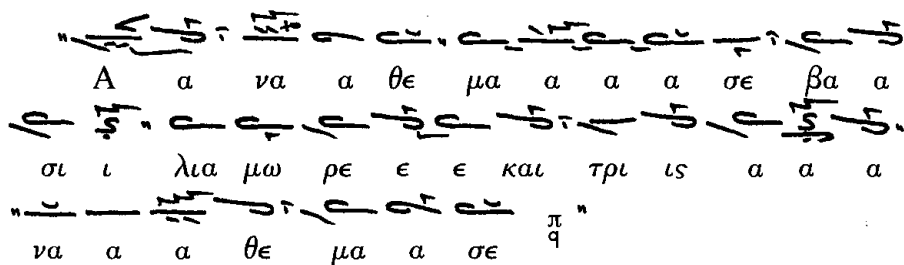
Ὁπκιος διαβάζει τὴν Γραφὴν τὰ πάθη τοῦ Υἱοῦ μου
νὰ μὴν ἔχῃ ἐρώτησιν στὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ μου.

Ἀμήν.

Ἀνάθεμά σε βασιλιᾶ.

(Τσάμικο Ρούμελης, Θεσσαλίας)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ἀνάθεμά σε βασιλιᾶ, μωρέ, καὶ τρὶς ἀνάθεμά σε,
μὲ τὸ κακὸ ὁπούκαμες, μωρέ, καὶ τὸ κακὸ ᾗ που κάνεις.

Στέλνεις, δένεις τοὺς γέροντες, μωρέ, τοὺς πρώτους τοὺς παπᾶδες,
νὰ μάσης παιδομάζωμα, μωρέ, νὰ κάμης γενιτσάρους.

Κλαῖν' οἱ γονεοὶ τὰ παιδιά, μωρέ, κι οἱ ἀδερφές τ' ἀδέρφια,
κλαίω κι ἐγὼ καὶ καίγομαι, μωρέ, καὶ ὅσο ζῶ θὰ κλαίγω.

Πέρσι πῆρην τὸ γιόκα μου, μωρέ, φέτος τὸν ἀδερφό μου.

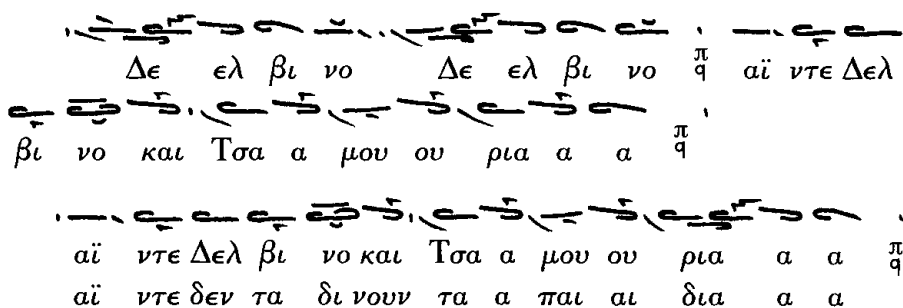

«Ἱστορικά». Ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα καὶ τὰ δεινὰ τῆς σκλαβιάς.

Δέλβινο καὶ Τσαμουριά.

(Στὰ δύο Ἡπείρου)

Ἦχος ἦ Πα ρ

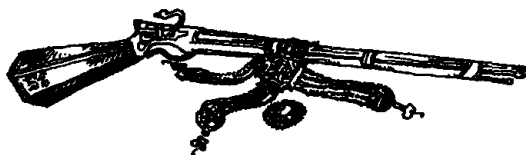

ὦρέ, Δέλβινο, Δέλβινο, ἄντε Δέλβινο καὶ Τσαμουριά,
ἄντε Δέλβινο καὶ Τσαμουριά, ἄντε δὲν τὰ δίνουν τὰ παιδιά.

Δὲν τὰ δί - δὲν τὰ δί - ἄντε δὲν τὰ δίνουν τὰ παιδιά,
ἄντε δὲν τὰ δίνουν τὰ παιδιά, ἄντε γιὰ νιζάμ' τοῦ Βασιλιᾶ.

ὦρέ, γιὰ νιζάμ', γιὰ νιζάμ', ἄντε γιὰ νιζάμ' τοῦ Βασιλιᾶ,
ἄντε γιὰ νιζάμ' τοῦ Βασιλιᾶ, ἄντε τοῦ Σουλτὰν στὴν
Μπαρπαριά.

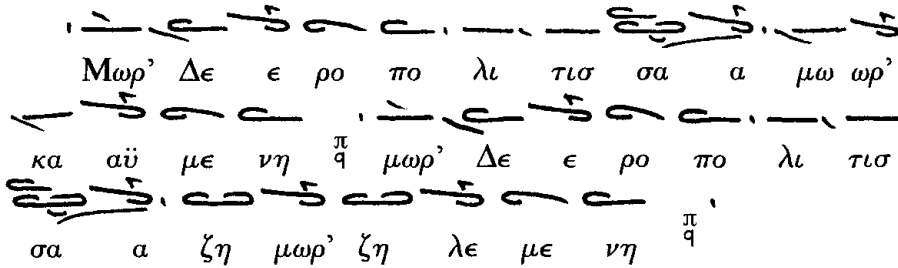
ὦρέ, τὸ Χριστό, τὸ Χριστό, ἄντε τὸ Χριστό τὸν προσκυνοῦνε,
ἄντε τὸ Χριστό τὸν προσκυνοῦνε, ἄντε μόν' γι' αὐτὸν θὰ
πολεμοῦνε.

Ἡ Δεροπολίτισσα.

(Στὰ δύο, Ἡπεύρου)

Ἦχος $\frac{L}{q}$ Πα ρ

Μωρ' Δεροπολίτισσα, μωρ' καϋμένη,
μωρ' Δεροπολίτισσα, ζη - μωρ' ζηλεμένη.

Σίντα πᾶς στὴν ἐκκλησιά, μωρ' καϋμένη,
σίντα πᾶς στὴν ἐκκλησιά, ζη - μωρ' ζηλεμένη.

Μὲ λαμπάδες μὲ κεριά, μωρ' καϋμένη,
μὲ λαμπάδες μὲ κεριά, ζη - μωρ' ζηλεμένη.

Καὶ μὲ μοσχοθυμιατά, μωρ' καϋμένη,
καὶ μὲ μοσχοθυμιατά, ζη - μωρ' ζηλεμένη.

Γιὰ προσκύνα καὶ γιὰ μᾶς, μωρ' καϋμένη,
γιὰ προσκύνα καὶ γιὰ μᾶς, ζη - μωρ' ζηλεμένη.

Καὶ γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανούς, μωρ' καϋμένη,
καὶ γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανούς, ζη - μωρ' ζηλεμένη.

Ποὺ μᾶς σφάζει ἡ Τουρκιά, μωρ' καϋμένη,
ποὺ μᾶς σφάζει ἡ Τουρκιά, ζη - μωρ' ζηλεμένη.

Σὰν τ' ἀρνιὰ τὴν Πασχαλιά, μωρ' καϋμένη,
σὰν τ' ἀρνιὰ τὴν Πασχαλιά, ζη - μωρ' ζηλεμένη.

Ἐβγῆκαν τὰ νιζάμια.

(Καθιστικὸ Προποντίδος)

Ἦχος Ψ̣ Ζω — Ξ̣ Ρυθ. 4σημος.

Ε βγη καν τα α α νι ζα μια να
πα ρου νε ε παι δια α α
δεν πη ραν α α απ την Πο ο λι ι ρ̣ι
ου ου δε απ τα νη η η σια α α
α α δεν πη ραν α α απ την Πο ο
λι ι ρ̣ι ου ου δε απ τα νη η η
σια α α

Ἐβγῆκαν τὰ νιζάμια νὰ πάρουνε παιδιά,
δὲν πῆραν ἀπ' τὴν Πόλι, οὐδὲ ἀπ' τὰ νησιά. (δὶς)

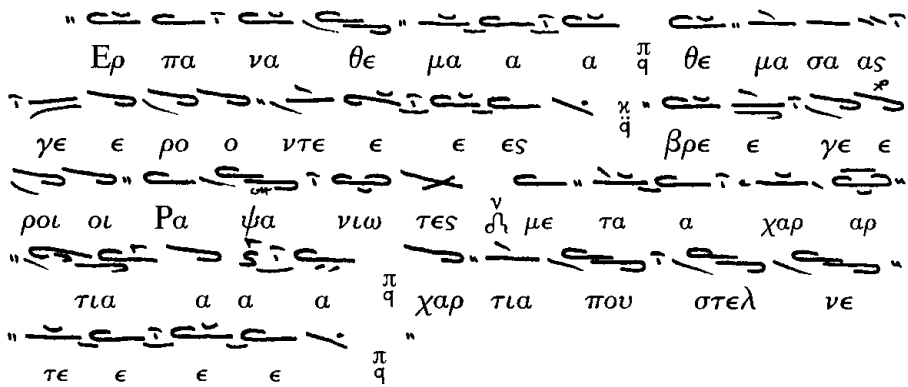
Μόν' πῆραν ἀπ' τὴν Κόντζα δυὸ ἔμμορφα παιδιά,
καὶ θὲ νὰ τὰ πουλήσουν κάτω στὴν Μπαρμπαριά. (δὶς)

Τὸ ἓνα τὸ γλυτῶσαν μὲ δώδεκα πουγγιά,
τὸ ἄλλο τὸ ἔστειλαν κάτω στὴν Βενετιά. (δὶς)

ᾠὴ Πανάθεμά σας γέροντες.

(Καλαματιανὸ Μακεδονίας - Θεσσαλίας)

ᾠὴχος λ̣ π̣ ᾠ̣ Πα ρ̣

ᾠὴ Ερ, π' ἀνάθεμά - θεμά σας γέροντες, βρέ, γέροι Ραψανιώτες,
μὲ τὰ χαρτιά, χαρτιά πὺν στέλνετε.

ᾠὴ Ερ, μὲ τὰ χαρτιά, χαρτιά πὺν στέλνετε στὸν καπετὰν Νασιούλα:
«Νὰ ῥθῆς, νὰ ῥθῆς, νὰ ῥθῆς, Νασιούλα μου.

ᾠὴ Ερ, νὰ ῥθῆς, νὰ ῥθῆς, νὰ ῥθῆς, Νασιούλα μου, νὰ ῥθῆς νὰ
προσκυνήσης,
μὴ σοῦ χαλά - χαλάσουν τὸν ὑγιό.

ᾠὴ Ερ, μὴ σοῦ χαλά - χαλάσουν τὸν ὑγιό κι ἄλλον ὑγιὸν δὲν ἔχεις».
Τὸν πῆρε τό, βρέ, τὸ παράπονο.

ᾠὴ Ερ, τὸν πῆρε τό, βρέ, τὸ παράπονο κι ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ,
τὸν ψυχογυιό, ψυχογυιό του φώναξε.

ᾠὴ Ερ, τὸν ψυχογυιό, ψυχογυιό του φώναξε, τὸν ψυχογυιό του κρᾶζει:
«Γιὰ σῦρε ζῶ - σῦρε ζῶσε τὸ σπαθί.

ᾠὴ Ερ, γιὰ σῦρε ζῶ - σῦρε ζῶσε τὸ σπαθί καὶ τὸ λαμπρὸ ντουφέκι,

κι ἔλα νὰ πᾶ - νὰ πᾶμε στὸν πασιᾶ.

Ἦρ, κι ἔλα νὰ πᾶ - νὰ πᾶμε στὸν πασιᾶ, νὰ πάω νὰ προσκυνήσω».
Στὸ δρόμον ὅ - βρέ, ὅπου πήγαινε.

Ἦρ, στὸ δρόμον ὅ - βρέ, ὅπου πήγαινε, στὸ δρόμο ποὺ διαβαίνει,
βρίσκει τὸ Μπέ - τὸ Μπέη ἐμπροστά.

Ἦρ, βρίσκει τὸ Μπέ - τὸ Μπέη ἐμπροστὰ καὶ τότε χαιρετάει:
«Γειά σου, χαρά, χαρά σου, Μπέη μου.

Ἦρ, γειά σου, χαρά, χαρά σου, Μπέη μου». «Καλῶς τον, τὸν Νασιούλα·
Νασιούλα μ' τὶ ἄ - τὶ ἄργησες νὰ ῥθῆς.

Ἦρ, Νασιούλα μ' τὶ ἄ - τὶ ἄργησες νὰ ῥθῆς, νὰ ῥθῆς νὰ
προσκυνήσης».

«Τὶ νὰ σοῦ πῶ, σοῦ πῶ, βρέ, Μπέη μου.

Ἦρ, τὶ νὰ σοῦ πῶ, σοῦ πῶ, βρέ, Μπέη μου, τὶ νὰ σοῦ μολοήσω;
Δὲν μᾶς ἀφῆ - ἀφῆναν τὰ βουνά.

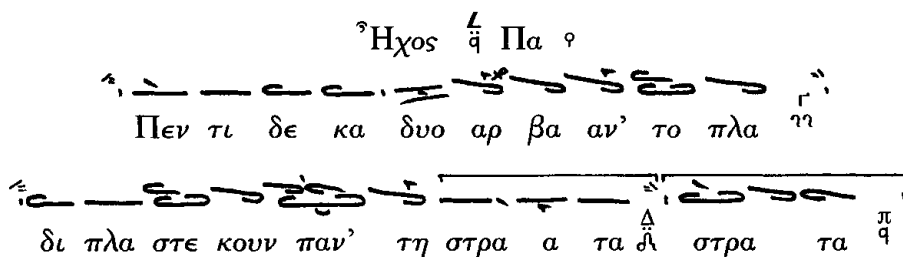
Ἦρ, δὲν μᾶς ἀφῆ - ἀφῆναν τὰ βουνὰ καὶ τὰ παχειὰ κριάρια».
Καὶ τὸ σπαθί - σπαθί του ἔβγαλε.

Ἦρ, καὶ τὸ σπαθί - σπαθί του ἔβγαλε, τὸ Μπέη ξεπαστρεύει
καὶ παίρνει τό, βρέ, τὸν ὑγιόκα του!

Πέντι δέκα δυò ἀρβαν'τόπ'λα.

(Ζωναράδικο, Κιλί-Κωστή, Β. Θράκης)

Πέντι δέκα δυò ἀρβαν'τόπ'λα, (δίσ)

δίπλα στέκουν, 'πάν' τή στράτα. (δίσ)

Νάβρουν τοῦρκο νὰ σκοτώσουν, (δίσ)

κι ῥωμηὸν νὰ λειυτηρώσουν. (δίσ)

Νὰ κι ἡ τοῦρκος κατηβαίνει, (δίσ)

μὴ τὴν ῥωμηοπούλ' ἀντάμα. (δίσ)

«Βρὲ τουρκόπ'λου, βρὲ σκυλόπ'λου, (δίσ)

ποῦ τὴν βρίκισ τ' ῥωμηοπούλα;» (δίσ)

«Μὴ τ'ς παράδισ ζουμ τὴν πῆρα, (δίσ)

μὴ τὰ φλουριά μ' τὴν ξαγοράζω». (δίσ)

«Ψέμματα σὰς λέει ἀφφέντη μ', (δίσ)

'μέν' αὐτὸς μ' ἔχει κλιμένη». (δίσ)

Ὁ Θούριος τοῦ Ρήγα. α΄

(Συρτὸ Χαλκιδικῆς)

ῥΗχος λ̣ Πα ρ

Ως πο τε πα αλ λη η κα ω ως πο ο
τε πα αλ λη η κα ρια ως πο τε πα αλ λη
η κα α ρια να α ζω μεν στα α στε ε να

ῥΗχος λ̣ Πα ρ

ως πο τε πα αλ λη η κα α α ρια
να α ζω ω μεν στα στε ε να μο να χοι
σαν λιο ο ντα α ρια α στες ρα χες στα βου
ου να

Ὡς πότε παλληκα - ὥς πότε παλληκάρια
ὥς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενά,
ὥς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενὰ
μονάχοι σὰν λιοντάρια στὲς ράχες στὰ βουνά;

Σπηλιὲς νὰ κατοικοῦ - σπηλιὲς νὰ κατοικοῦμε
σπηλιὲς νὰ κατοικοῦμε νὰ βλέπουμε κλαδιά,
σπηλιὲς νὰ κατοικοῦμε νὰ βλέπουμε κλαδιά
νὰ φεύγωμ' ἀπ' τὸν κόσμον γιὰ τὴν πικρὴ σκλαβιά;

Καλύτερα μιᾶς ὥ - καλύτερα μιᾶς ὥρας,
καλύτερα μιᾶς ὥρας, ἐλεύθερη ζωή,
καλύτερα μιᾶς ὥρας, ἐλεύθερη ζωή,
παρὰ σαράντα χρόνων, σκλαβιὰ καὶ φυλακή.

Ἀπὸ τὸ Θούριο τοῦ Ρήγα.

Ὁ Θούριος τοῦ Ρήγα. β΄

Ἦχος ἔσω ᾠ Πα ρ
Ως πο τε πα αλ λη κα α α ρια ^π να
ζω μεν στα α στε να ^η μο να χοι σα αν λιο
ντα α ρια ^π στες ρα χες στα α βου ου να ^π

Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενὰ
μονάχοι σὰν λιοντάρια στὲς ράχες στὰ βουνά;

Σπηλιὲς νὰ κατοικοῦμε νὰ βλέπουμε κλαδιὰ
νὰ φεύγωμ' ἀπ' τὸν κόσμον γιὰ τὴν πικρὴ σκλαβιά;

«ὦ Βασιλεῦ τοῦ κόσμου, ὀρκίζομαι σὲ Σέ,
στὴν γνώμην τῶν Τυράννων νὰ μὴν ἔλθω ποτέ!

Μήτε νὰ τοὺς δουλεύσω, μήτε νὰ πλανηθῶ
εἰς τὰ ταξίματά τους, γιὰ νὰ παραδοθῶ.

Ἐν ὅσῳ ζῶ στὸν κόσμον, ὁ μόνος μου σκοπός,
γιὰ νὰ τοὺς ἀφανίσω, θὲ νά 'ναι σταθερός.

Πιστὸς εἰς τὴν Πατρίδα, συντρίβω τὸν ζυγόν,
ἀχώριστος γιὰ νά 'μαι ὑπὸ τὸν στρατηγόν.

Κι ἂν παραβῶ τὸν ὄρκον, ν' ἀστράψῃ ὁ Οὐρανὸς
καὶ νὰ μὲ κατακάψῃ νὰ γένω σὰν καπνός!».

Ὁ Θούριος τοῦ Ρήγα. γ'

(Πελοποννήσου)

ῥΗχος ἡ Γα ϝ Ρυθ. Δακτ. ὁσημος.

Ως πο τε παλ λη κα ρια να ζω μεν στα α
στε να α α μο να χοι σαν λιο ντα ρια στες
ρα χες στα βου να α α
σπη λίες να κα α τοι κου με να βλε πω με ε
κλα δια α α να φευ γωμ' απ' τον κο σμο για
την πι κρη σκλα βια α α

Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενὰ
μονάχοι σὰν λιοντάρια στὲς ράχες στὰ βουνά;
Σπηλιὲς νὰ κατοικοῦμε νὰ βλέπωμε κλαδιὰ
νὰ φεύγωμ' ἀπ' τὸν κόσμον γιὰ τὴν πικρὴ σκλαβιά;

Νὰ χάνωμε πατρίδα ἀδέλφια καὶ γονεῖς
τοὺς φίλους τὰ παιδιὰ μας κι ὅλους τοὺς συγγενεῖς.
Καλύτερα μιᾶς ὥρας, ἐλεύθερη ζωή,
παρὰ σαράντα χρόνων, σκλαβιὰ καὶ φυλακή.

Τὶ σ' ὠφελεῖ ἂν ζήσης καὶ εἶσαι στὴ σκλαβιά,
στοχάσου πὼς σὲ ψένουν καθ' ὥρα στὴ φωτιά.
Ἀφέντης, Δραγουμάνος, Βεζύρης κι ἂν σταθῇς,
ὁ τύραννος ἀδίκως σὲ κάμει νὰ χαθῇς.

Δουλεύεις ὅλη μέρα εἰς ὅ,τι κι ἂν σοῦ πῇ
κι αὐτὸς πασχίζει πάλι τὸ αἷμά σου νὰ πιῇ.
Καλύτερα μιᾶς ὥρας, ἐλεύθερη ζωή,
παρὰ σαράντα χρόνων, σκλαβιὰ καὶ φυλακή.

Ἐκ τῆς συλλογῆς Σ. Καρᾶ.

Μιὰ προυσταγή μιγάλη.

(Συρτὸ Χαλκιδικῆς)

ῥΗχος λ Πα

Μια πρου στα γη η μι ι γα ^Δ μια α πρου
στα γη η μι ι γα λη ^π μια πρου στα γη η μι
ι γα α λη πρου ου στα ζειο βα α σι ι ληας ^π

ῥΗχος λ Πα

Μια πρου στα γη η μι ι γα α λη ^π
πρου ου στα α ζειο βα σι ι ληας ^π να κα τε
βη γηα αρ μα α δα α στα Δω δε κα Νη
η ^π
σια ^π

Μιὰ προυσταγή μιγά - μιὰ προυσταγή μιγάλη,
μιὰ προυσταγή μιγάλη προυστάζει ὁ βασιληάς¹.
μιὰ προυσταγή μιγάλη προυστάζει ὁ βασιληάς,
νὰ κατεβῇ ἡ γῆἀρμάδα στὰ Δώδεκα² Νησιά.

Μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ λό - μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ λόγο,
μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ λόγο καὶ μὲ τοῦ βασιληᾶ·
μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ λόγο καὶ μὲ τοῦ βασιληᾶ,
γῆἀρμάδα ν' ἐκατέβη στὰ Δώδεκα Νησιά.

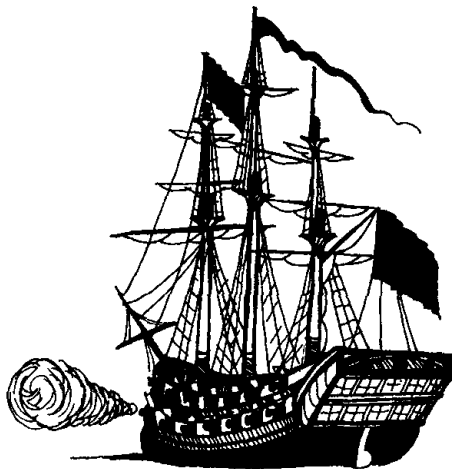
¹ Ὁ Σουλτάνος

² Κυκλάδες

Βγαίνουν στὸν Κάβο Ντό - βγαίνουν στὸ Καβοντόρο,
βγαίνουν στὸν Κάβο Ντόρο καράβια φοβερά·
βγαίνουν στὸν Κάβο Ντόρο, καράβια φοβερά,
τούρκ'κη μπαντιέρα σάρουν¹, στὴ μέση στάθηκαν.

Σὰν τᾶδενε ὁ Λά - σὰν τᾶδενε ὁ Λάμπρος,
σὰν τᾶδενε ὁ Λάμπρος βαρεῖα ἀναστέναξε·
σὰν τᾶδενε ὁ Λάμπρος βαρεῖα ἀναστέναξε,
κι ὅλα τὰ παλληκάρια στὴν πρύμνη τᾶμασε.

«Γιὰ ᾽λάτε Μπαρμπαρέ - γιὰ ᾽λάτε Μπαρμπαρέζοι,
γιὰ ᾽λάτε Μπαρμπαρέζοι, γιὰ ᾽λάτε, βρὲ σκυλιά·
γιὰ ᾽λάτε Μπαρμπαρέζοι, γιὰ ᾽λάτε, βρὲ σκυλιά,
νὰ δῆς πῶς πολεμοῦνε τὰ ᾽λληνικὰ σπαθιά».

Τὴ μελωδία αὐτοῦ τοῦ τραγουδιοῦ ὑποδεικνύει
ὁ Ρήγας ὡς πρόλογο, γιὰ νὰ διαδοθῇ γρήγορα ὁ θούριός του.

¹ Αἶρουν

Κάτου στοῦ Βάλτου τὰ χωριά.

(Τσάμικο Αἰτωλοακαρνανίας)

^ῥΗχος λ π δλ — Γα σ

Κα α του στου ου Βαλ του ου τα
Ξη η ρο με ε ρο και αι Α
α α χω ρια α ρ
α α γρα φα α

γυιεμ στα πε ντε ε ε ε βι λα ε τια ρ
ε βγα τε να α α αϊ δη τα δερ φια

Κάτου στοῦ Βάλτου τὰ χωριά, Ξηρόμερο καὶ Ἄγραφα,
γυιέ μ' στὰ πέντε βιλαέτια, ἐβγάτε νὰ ἰδῇτ' ἀδέρφια!

Ἐκεῖ εἶν' οἱ κλέφτες οἱ πολλοί, ἀρματωμένοι στοὺς φλουρί,
κάθονται καὶ τρῶν καὶ πίνουν καὶ τὴν Ἄρτα φοβερίζουν.

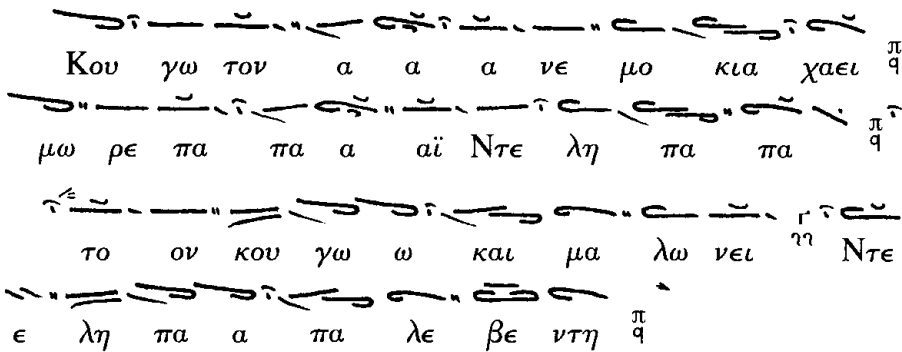
Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφή, καὶ τήνε στέλνουν στὸν Κατῆ,
γράφουνε καὶ στοὺς Κομπότι, προσκυνοῦν καὶ τὸ Δεσπότη.

Ἀγάδες κάμετε καλά, γιατί σᾶς καίμε τὰ χωριά,
γλήγορα τ' ἀρματωλίκι, γιατί' ἐρχόμαστε σὰ λύκοι.

Ὁ Παπαγιώργης.

(Στὰ τρία Ἡπείρου)

Ἦχος ἔ Πα ρ

Κούγω τὸν ἄνεμο κι ἀχάει, μωρέ, παπᾶ, αἶ Ντελῆ-παπᾶ,
τὸν κούγω καὶ μαλώνει, Ντελῆ-παπᾶ λεβέντη. (δὶς)

Μὲ τὰ βουνὰ ἐμάλωνε, μωρέ, παπᾶ, αἶ Ντελῆ-παπᾶ,
καὶ μὲ τὰ δέντρ' ἀχοῦσε, Ντελῆ-παπᾶ λεβέντη. (δὶς)

Ἐσεῖς βουνὰ τῶν Γρεβενῶν, μωρέ, παπᾶ, αἶ Ντελῆ-παπᾶ,
καὶ πεῦκα τοῦ Μετσόβου, Ντελῆ-παπᾶ λεβέντη. (δὶς)

Ἐσεῖς καλὰ τὸν ξέρετε, μωρέ, παπᾶ, αἶ Ντελῆ-παπᾶ,
αὐτὸν τὸν παπᾶ-Γιώργη, Ντελῆ-παπᾶ λεβέντη. (δὶς)

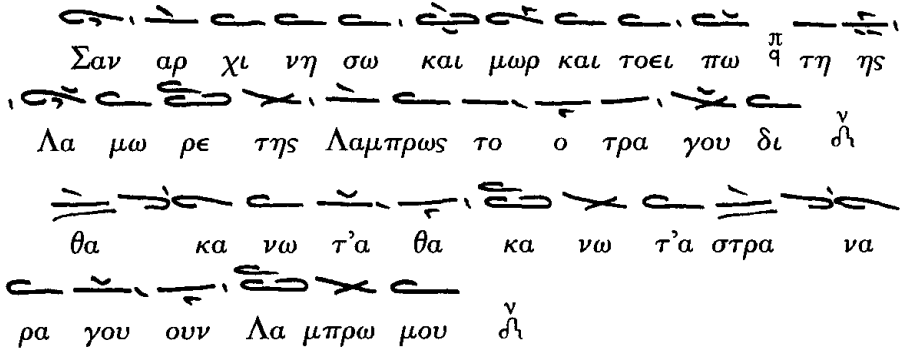
Ἀπὸ μικρὸς στὰ γράμματα, μωρέ, παπᾶ, αἶ Ντελῆ-παπᾶ,
μικρὸς στὰ πινακίδια, Ντελῆ-παπᾶ λεβέντη. (δὶς)

Καὶ τώρα στὰ γεράματα, μωρέ, παπᾶ, αἶ Ντελῆ-παπᾶ,
ἀρματωλὸς καὶ κλέφτης, Ντελῆ-παπᾶ λεβέντη. (δὶς)

Ἡ Λάμπρω.

(Συρτὸ Ρούμελης)

Ἦχος λ̣ δ̣ Νη ρ̣ ξ̣

Σὰν ἀρχινῆσω καὶ μωρ', καὶ τὸ εἰπῶ
τῆς Λά - μωρέ, τῆς Λάμπρως τὸ τραγούδι.
Θὰ κάνω τ' ἄ - θὰ κάνω τ' ἄστρα νὰ ραγοῦν, Λάμπρω μου.

Θὰ κάνω τ' ἄστρα νὰ μωρ', νὰ ραγοῦν
καὶ τά, μωρέ, καὶ τὰ βουνὰ νὰ κλαῖνε.
Σαράντα δυὸ, σαράντα δυὸ τουρκόπουλα, Λάμπρω μου.

Σαράντα δυὸ τουρκό - νο - πουλα
τῇ Λά - μωρέ, τῇ Λάμπρω κυνηγοῦνε.
Κι ἡ Λάμπρω ἦτα - Λάμπρω μου, κι ἡ Λάμπρω ἦτανε φρόνιμη.

Κι ἡ Λάμπρω ἦτανε φρό - νο - νιμη
στὸν Ἀ - μωρέ, στὸν Ἀη Γιώργη πάει.
«Ἄγιε μου Γιώ - Ἄγιε μου Γιώργη γλύτωνα, Λάμπρω μου.

Ἄγιε μου Γιώργη γλύ - νυ - τωνα μ'
ἀπ' τῶν, μωρέ, ἀπ' τῶν Τουρκῶν τὰ χέρια.
Θὰ φέρνω λί - θὰ φέρνω λίμπρες τὸ κερί, Λάμπρω μου.

Θὰ φέρνω λίμπρες τό - νο - κερὶ
κι ὀκά - μωρέ, κι ὀκάδες τὸ λιβάνι.
Καὶ μὲ βουβα - Λάμπρω μου, καὶ μὲ βουβαλοτόμαρα.

Καὶ μὲ βουβαλοτό - νο - μαρα
θὰ κου - μωρέ, θὰ κουβαλῶ τὸ λάδι».·
Κι ἀνοίξαν τ' ἄ - κι ἀνοίξαν τ' ἄγια μάρμαρα, Λάμπρω μου.

Κι ἀνοίξαν τ' ἄγια μά - να - ρμαρα
καὶ μπῆ - μωρέ, καὶ μπῆκε ἡ Λάμπρω μέσα.

Μιὰ κόρη ἀπεφάσισε.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

³Ηχος λΓετος Βου ξ ᾿

Μια κο ο ρη η α βρα μα αν ωχ
α μαν α μα αν μια α κο ο ρη η
α πε φα α σι ι σε ε ε
μια κο ρη α α πε ε φα σι σε
να πα η με ε του ους κλε ε φτες

Μιὰ κόρη ᾶ - βρ' ᾶμάν, ὦχ ᾶμάν, ᾶμάν, μιὰ κόρη ἀπεφάσισε,
μιὰ κόρη ἀπεφάσισε, νὰ πάη μὲ τοὺς κλέφτες.

Βάζει φωτιά, βρ' ᾶμάν, ὦχ ᾶμάν, ᾶμάν, βάζει φωτιά στὸν ἀργαλειό,
βάζει φωτιά στὸν ἀργαλειό, στὸ φιλντισένιο χτένι.

Καὶ τ' ἄρματα, βρ' ᾶμάν, ὦχ ᾶμάν, ᾶμάν, καὶ τ' ἄρματά της φόρεσε,
καὶ τ' ἄρματά της φόρεσε, καὶ πάει μὲ τοὺς κλέφτες.

Δώδεκα χρό - βρ' ᾶμάν, ὦχ ᾶμάν, ᾶμάν, δώδεκα χρόνους ἔκανε,
δώδεκα χρόνους ἔκανε στοὺς κλέφτες καπετάνιος.

Κανεὶς δὲν τή - βρ' ᾶμάν, ὦχ ᾶμάν, ᾶμάν, κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώρισε,
κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώρισε, πὼς ἦταν κορασίδα.

Μὰ μιὰ Λαμπρή, βρ' ᾶμάν, ὦχ ᾶμάν, ᾶμάν, μὰ μιὰ Λαμπρή, μιὰ Κυριακή,
μὰ μιὰ Λαμπρή, μιὰ Κυριακή, μιὰ ἐπίσημον ἡμέρα.

Βγῆκαν οἱ κλέ - βρ' ᾶμάν, ὦχ ᾶμάν, ᾶμάν, βγῆκαν οἱ κλέφτες στὸ χορό,
βγῆκαν οἱ κλέφτες στὸ χορὸ νὰ ρίξουν στὸ σημάδι.

Βγήκαν καὶ τά, βρ' ἀμάν, ὦχ ἀμάν, ἀμάν, βγήκαν καὶ τὰ κλεφτόπουλα,
βγήκαν καὶ τὰ κλεφτόπουλα νὰ ρίξουν τὸ λιθάρι.

Καὶ ἡ κόρη ἀπό, βρ' ἀμάν, ὦχ ἀμάν, ἀμάν, καὶ ἡ κόρη ἀπὸ τὸ σείσιμο,
καὶ ἡ κόρη ἀπὸ τὸ σείσιμο κι ἀπὸ τὸ λύγισμά της.

Ἐκόπη τ' ἀ - βρ' ἀμάν, ὦχ ἀμάν, ἀμάν, ἐκόπη τ' ἀργυρὸ κουμπί,
ἐκόπη τ' ἀργυρὸ κουμπὶ κι ἐφάνηκε ὁ λαιμός της.

Τὴ βλέπει ἕνα, βρ' ἀμάν, ὦχ ἀμάν, ἀμάν, τὴ βλέπει ἕνα κλεφτόπουλο,
τὴ βλέπει ἕνα κλεφτόπουλο, τὴ βλέπει καὶ γελάει.

«Τὸ τ' εἶδες βρέ, ν' ἀμάν, ὦχ ἀμάν, ἀμάν, τὸ τ' εἶδες βρὲ κλεφτόπουλο,
τὸ τ' εἶδες βρὲ κλεφτόπουλο κι ὅλο γελᾶς μ' ἐμένα;»

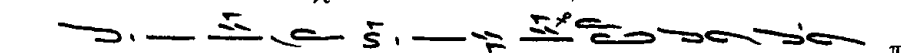
«Εἶδα τὸν ἥ - βρ' ἀμάν, ὦχ ἀμάν, ἀμάν, εἶδα τὸν ἥλιο κι ἔλαμψε,
εἶδα τὸν ἥλιο κι ἔλαμψε, καὶ τὸ φεγγάρι ἐχάθη».

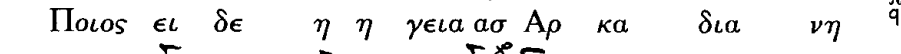

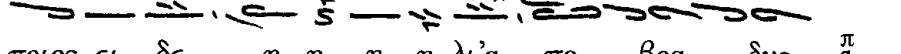
Ἡ κλεφτοπούλα.

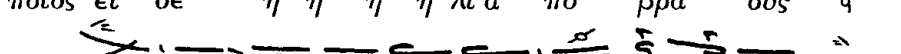
(Συρτὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος ἁ Πα ρ ᾠ ὑποφωνῶν.

 Ποιος ει δε η η γεια ασ Αρ κα δια νη π
9

 ποιος ει δε η η η η λι'α πο βρα δυς π
9

 κια στρι ι το με ση με ε ε ρι ν
9

 Αρ κα α δια νη καὺ με ε ε νη

Ποιὸς εἶδε ἥ-γεία σ' Ἀρκαδιανή, ποιὸς εἶδε ἥ-ἥλι' ἀπὸ βραδὺς
κι ἄστρι τὸ μεσημέρι, Ἀρκαδιανὴ καϋμένη. (δῖς)

Ποιὸς εἶδε τή-γεία σ' Ἀρκαδιανή, ποιὸς εἶδε τή-τὴν Ἀρκαδιανή,
στὰ κλέφτικα ντυμένη, Ἀρκαδιανὴ καϋμένη. (δῖς)

Δώδεκα χρό-γεία σ' Ἀρκαδιανή, δώδεκα χρό-χρόνους ἔκαμε,
ἡ κόρη μὲ τοὺς κλέφτες, ἀρματωλὸς καὶ κλέφτης.

Κανεῖς δὲν τή-γεία σ' Ἀρκαδιανή, κανεῖς δὲν τή-δὲν τὴν ἐγνώρισε,
πὼς ἦταν κλεφτοπούλα, καϋμένη Ἀρκαδιανούλα. (δῖς)

Παρὰ μιὰ μέ-γεία σ' Ἀρκαδιανή, παρὰ μιὰ μέ-μιὰ μέρα Κυριακή,
ποὺ ρίχναν στὸ σημάδι κι ὁ νοῦς τους δὲν τὸ βάνει. (δῖς)

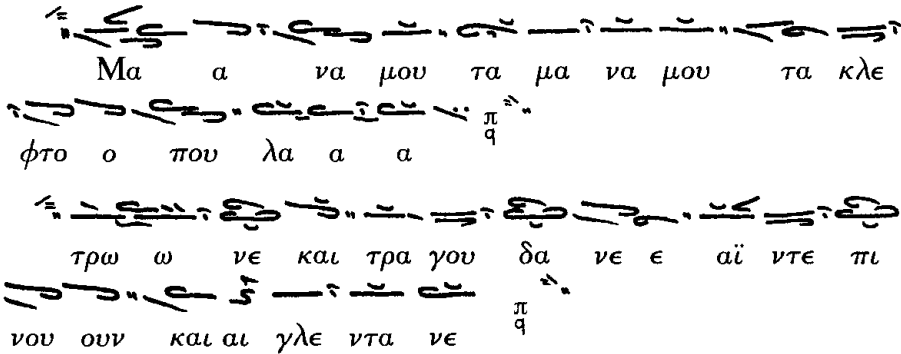
Ἐκόπη τ' ἀ-γεία σ' Ἀρκαδιανή, ἐκόπη τ' ἀ-τ' ἀσημόκουμπο,
κι ἐφάνη κάτι ἐφάνη, τὸ στῆθος της ἐφάνη. (δῖς)

.....

Τὰ κλεφτόπουλα.

(Πανελλήνιο Καλαματιανό)

ᾠδὴ Πα ρ

Μάνα μου τά, μάνα μου τὰ κλεφτόπουλα (δίσ)
τρῶνε καὶ τραγουδᾶνε, αἰντε, πίνουν καὶ γλεντᾶνε. (δίσ)

Μὰ ἓνα μικρό, μὰ ἓνα μικρὸ κλεφτόπουλο (δίσ)
δὲν τρώει δὲν τραγουδάει, βᾶϊ, δὲν πίνει δὲ γλεντάει. (δίσ)

Μόν' τ' ἄρματά, μόν' τ' ἄρματά του κοίταζε· (δίσ)
τοῦ ντουφεκιοῦ του λέει: «Γειά σου Κίτσο μου λεβέντη. (δίσ)

Ντουφέκι μου, ντουφέκι μου περήφανο, (δίσ)
σπαθὶ μ' ξεγυμνωμένο, μιὰ χαρὰ 'σουν τὸ καῦμένο. (δίσ)

Πολλὲς φορές, πολλὲς φορές μὲ γλύτωσης (δίσ)
ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τὰ χέρια κι ἀπ' τῶν Τούρκων τὰ μαχαίρια». (δίσ)

.....

ὝΗλιε μ' δὲ βγαίνεις τοῦ προυί.

(Σπεριανὸ Καλαματιανό)

ὝΗχος ὧ Πα ρ

Η λιε μω ρε η η λιε η λιεμ δε
βγαι νεις του πρου ου ι ι ι ι π
η λιεμ δε βγαι νει εις του πρου ι δε
βγαι νεις με ση η με ε ρι ι ρ δε
βγαι νεις με ση η με ε ρι ι π

ὝΗλιε, μωρέ, ἥλιε, ἥλιε μ' δὲ βγαίνεις τοῦ προυί,
ἥλιε μ' δὲ βγαίνεις τοῦ προυί, δὲ βγαίνεις μεσημέρι,
δὲ βγαίνεις μεσημέρι.

Γιὰ νά, μωρέ, γιὰ νά, γιὰ νά λιαστοῦν οἱ πλάτις μου,
γιὰ νά λιαστοῦν οἱ πλάτις μου, νὰ σιάση τοῦ κουρμί μου,
νὰ σιάση τοῦ κουρμί μου.

Νὰ κου - μωρέ, νὰ κου - νὰ κουβαλήσου μάρμαρου,
νὰ κουβαλήσου μάρμαρου κι κόκκινου λιθάρι,
κι κόκκινου λιθάρι.

Νὰ φκιά - μωρέ, νὰ φκιά - νὰ φκιάσω τὸ ταμπούρι μου,
νὰ φκιάσω τὸ ταμπούρι μου, πέντ' ἔξι καραούλια,
πέντ' ἔξι καραούλια.

Νὰ λιά - μωρέ, νὰ λιά - νὰ λιάσου κὶ τὰ ἄρματα,
νὰ λιάσου κὶ τὰ ἄρματα, τοῦ ἔρμου καριοφύλλι,
τοῦ ἔρμου καριοφύλλι.

Νὰ ζου - μωρέ, νὰ ζου - νὰ ζουγραφήσου τοὺν ἀητό,
νὰ ζουγραφήσου τοὺν ἀητό κι τοῦ Γιράκ' ἀντάμα,
κι τοῦ Γιράκ' ἀντάμα.

Πιδιά μ' σὰν θέλ'τι λιβιντιά.

(Τσιάμ'κου Δ. Μακεδονίας)

³Ηχος ἔσω Πα —

Πι διαμ' σα α αν θε ε ε μαν ρα πι ι ι δια π
πι διαμ' σα α αν θε ε ελ τι λι βι ι ι ντια
πι δια αμ' σαν θελ τι λι ι βι ντια κλιε
φτι ι ις να α ση η κου ου ου ου θη η η τι
κλιε φτι ι ις να α ση η κου ου ου ου θη η
τι

Πιδιά μ' σὰν θέ - μαῦρα πιδιά, πιδιά μ' σὰν θέλ'τι λιβιντιά,
πιδιά μ' σὰν θέλ'τι λιβιντιά, κλιέφτις νὰ σηκουθῆτι,
κλιέφτις νὰ σηκουθῆτι.

Ἰμένα νά, γειά σας πιδιά, ἰμένα νὰ ρουτήσιτι,
ἰμένα νὰ ρουτήσιτι, τὸ τὶ τραβοῦν οἱ κλιέφτις,
τὸ τὶ τραβοῦν οἱ κλιέφτις.

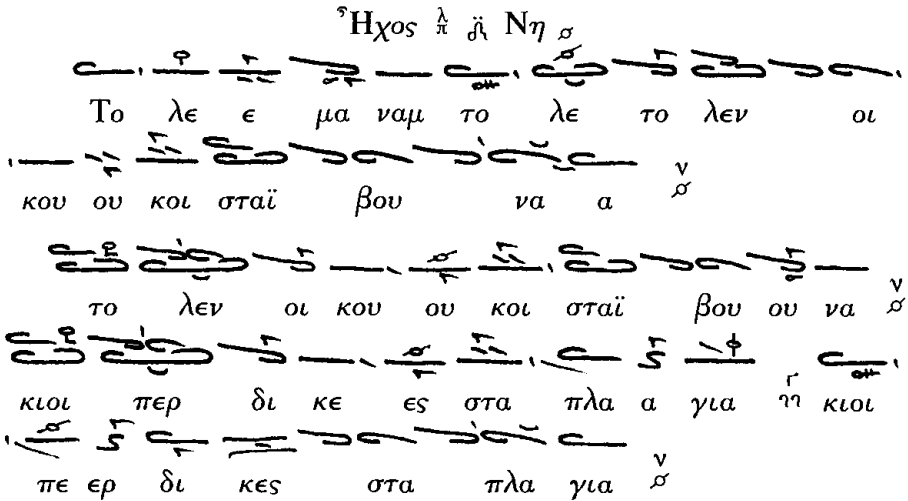
Ζιστὸ ψουμί, μαῦρα πιδιά, ζιστὸ ψουμί δὲν ἔφαγα,
ζιστὸ ψουμί δὲν ἔφαγα, γλυκὸ κρασὶ δὲν ἤπια,
γλυκὸ κρασὶ δὲν ἤπια.

Σὶ στρῶμα δέ - γειά σας πιδιά, σὶ στρῶμα δὲν ἐπλάγιασα,
σὶ στρῶμα δὲν ἐπλάγιασα, καθὼς πλαγιάζει οὐ κόσμους,
καθὼς πλαγιάζει οὐ κόσμους.

Ὅλη μερού - νὰ σὰς χαρῶ, ὅλη μερούλα πόλιμο,
ὅλη μερούλα πόλιμο, τῇ νύχτα καραούλι,
τῇ νύχτα καραούλι.

Τὸ λέν' οἱ κοῦκοι σταῖ βουνά.

(Στὰ τρία Ρούμελης)

Τὸ λέ - μανά μ', τὸ λέ - τὸ λέν' οἱ κοῦκοι σταῖ βουνά,
τὸ λέν' οἱ κοῦκοι σταῖ βουνά (κι οἱ πέρδικες στὰ πλάγια). δις

Τὸ λέει μανά μ', τὸ λέει, τὸ λέει κι ὁ πετροκότσιφας,
τὸ λέει κι ὁ πετροκότσιφας (στὰ κλέφτικα λημέρια). δις

Οἱ κλέ - μανά μ', οἱ κλέ - ν' οἱ κλέφτες ἐσκορπίσανε,
ν' οἱ κλέφτες ἐσκορπίσανε, (γενήκανε μπουλούκια). δις

Ἄντῳ - μανά μ', Ἄντῳ - ν' Ἀντώνης πάει κατ' τὸ Ζυγὸ,
ν' Ἀντώνης πάει κατ' τὸ Ζυγὸ (κι ὁ Δίπλας κατ' τὸ Βάλτο). δις

Κι ὁ Γιῶ - μανά μ', κι ὁ Γιῶ - κι ὁ Γιῶργος πέρα πέρασε,
κι ὁ Γιῶργος πέρα πέρασε, (πέρα στὰ Βλαχοχώρια). δις

Πάει, μανά μ', πάει, πάει νὰ βαφτίσῃ ἓνα παιδί,
πάει νὰ βαφτίσῃ ἓνα παιδί, (νὰ βγάλῃ τ' ὄνομά του). δις

Φλωριά, μανά μ', φλωριά, φλωριὰ χαρίζει στὰ παιδιά,
φλωριὰ χαρίζει στὰ παιδιά, (μαντήλια στὶς κουμπάρες). δις

Οἱ κλέφτες ἀπὸ τ' Ἄγραφα.

(Τσάμικο Ρούμελης)

³Ηχος λ π ρ Γα ρ

Οἱ κλε ε νε ε φτε ες α πο ο τ'Α α
να α γρα α φα ν'Α α ντω ω ω νη η
ν'Α α α ντω ω νη η

γυιε εμ κιοια αρ μα α α τω λοια απ' το ο
Βα αλ το ο Τσο ο γκα και Λε πε ε
ε νιω ω τη η

Οἱ κλέ-νε-φτες ἀπὸ τ' Ἄ-να-γραφα, ν' Ἀντώνη, ν' Ἀντώνη,
γυιέ μ' κι οἱ ἀρματωλοὶ ἀπ' τὸ Βάλτο, Τσόγκα καὶ Λεπενιώτη.

Πατή-νη-σανε τὴ Λε-νε-πενού, ν' Ἀντώνη, ν' Ἀντώνη,
γυιέ μ' τὴν κάμανε ντερβένι, Τσόγκα καὶ Λεπενιώτη.

Πῆρα-να-ν ἄσπρα, πῆρα-να-ν φλουριά, ν' Ἀντώνη, ν' Ἀντώνη,
γυιέ μ' πῆραν μαργαριτάρι, Τσόγκα καὶ Λεπενιώτη.

Πῆρα-να-ν τὴ Νικολά-να-καινα, ν' Ἀντώνη, ν' Ἀντώνη,
γυιέ μ' πρώτη κοτζαμπασίνα, Τσόγκα καὶ Λεπενιώτη.

Μπροστά-να-τὴν πᾶν δὲν πε-νε-ρπατεῖ, ν' Ἀντώνη, ν' Ἀντώνη,
γυιέ μ' καὶ πίσω ὅλο προσμένει, Τσόγκα καὶ Λεπενιώτη.

Οἱ κλέφτες στήσανε χορό.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

ᾠδὴ λ Νη σ

Μια Κυ μα ναμ' μια Κυ μια Κυ ρια κη και μια
γιορ τη η η σ
μια Κυ ρια κη και μια γιορ τη μια Πα σχα λια με
γα α λη μια πα σχα λια α με ε γα α λη σ

Μιὰ Κυ - μανά μ', μιὰ Κυ - μιὰ Κυριακή καὶ μιὰ γιορτή,
μιὰ Κυριακή καὶ μιὰ γιορτή, μιὰ Πασχαλιὰ μεγάλη,
μιὰ Πασχαλιὰ μεγάλη.

Οἱ κλε - μανά μ', οἱ κλέ - οἱ κλέφτες στήσανε χορό,
οἱ κλέφτες στήσανε χορὸ κι οὐλ' οἱ καπεταναῖοι,
κι οὐλ' οἱ καπεταναῖοι.

Εἶχαν, μανά μ', εἶχαν, εἶχαν ἀρνιὰ καὶ ψένανε,
εἶχαν ἀρνιὰ καὶ ψένανε, κριάρια σουβλισμένα,
κριάρια σουβλισμένα.

Κι ἀπ' τό, μανά μ', κι ἀπ' τό, κι ἀπ' τὸ χορὸ πὺν χόρευαν,
κι ἀπ' τὸ χορὸ πὺν χόρευαν κι ἀπ' τὸ καμάρι ὅπου εἶχαν,
κι ἀπ' τὸ καμάρι ὅπου εἶχαν.

Βαρή - μανά μ', βαρή - βαρήγανε τ' ἀσήμια τους,
βαρήγανε τ' ἀσήμια τους, στράφταν τ' ἀσημοκούμπια,
στράφταν τ' ἀσημοκούμπια.

Ἡ Πασχαλιὰ τῆς κλεφτουργιάς.

(Συρτὸ Ρούμελης)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Τω ω ρα μα ναμ τω ρα τω ρα α εινο ο Μα
ης κιηα νοι ξη η π
τω ω ρα εινο Μα ης κιηα νοι ξη η δ τω
ω ρα του κα λου και ρι ι δ τω ω ρα
του κα λου και ρι π

Τώρα, μανά μ', τώρα, τώρα εἶν' ὁ Μάης κι ἡ ἄνοιξη,
τώρα εἶν' ὁ Μάης κι ἡ ἄνοιξη, (τώρα τοῦ καλουκαίρι). δις

Τώρα, μανά μ', τώρα, τώρα κι οἱ κλέφτες στ' αἰ-βουνά,
τώρα κι οἱ κλέφτες στ' αἰ-βουνά, (τὴν Πασχαλιὰ γιορτάζουν). δις

Ἔχουν, μανά μ', ἔχουν, ἔχουν ἀρνιὰ ποὺ ψένουνε,
ἔχουν ἀρνιὰ ποὺ ψένουνε, (κριάρια σουβλισμένα). δις

Ἔχουν, μανά μ', ἔχουν, ἔχουν κι ἓνα γλυκὸ κρασί,
ἔχουν κι ἓνα γλυκὸ κρασί, (χορεύουν καὶ σουρίζουν). δις

Τραγού - μανά μ', τραγού - τραγούδια λένε στὸ χορό,
τραγούδια λένε στὸ χορό, (καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»). δις

Ντουφέ - μανά μ', ντουφέ - ντουφέκια ἀνάρια πέφτουνε,
ντουφέκια ἀνάρια πέφτουνε (μὲ τ' «Ἀληθῶς ἀνέστη»). δις

Φᾶτε, μανά μ', φᾶτε, φᾶτε καὶ πιέτ' ὥρὲ παιδιὰ,
φᾶτε καὶ πιέτ' ὥρὲ παιδιὰ, (γλεντᾶτε νὰ χαροῦμε). δις

Τοὺς Τού - μανά μ', τοὺς Τού - τοὺς Τούρκους νὰ χαλάσουμε,
τοὺς Τούρκους νὰ χαλάσουμε (καὶ «Λευτεριά» νὰ δοῦμε). δις

Νᾶμουν τὸ Μάη πιστικός.

(Συρτὸ Ρούμελης)

³Ηχος ᾠ Πα ρ ᾠ

Na μου ουν το ο Μαη να μου ουν το ο Μα
 η η πι ι στι ι κος
 να α μουν το Μα η πι ι στι ι κος
 το ον Α αυ γου στο Δρα γα α α της
 το ον Α αυ γου στο Δρα γα της

Νᾶμουν τὸ Μάη, νὰ ἔμουν τὸ Μάη πιστικός,
 νᾶμουν τὸ Μάη πιστικός, (τὸν Αὐγουστο Δραγάτης). δις

Μὰ πλιὸ καλὰ, μὰ πλιὸ καλὰ ἦταν νᾶμουννα,
 μὰ πλιὸ καλὰ ἦταν νᾶμουννα, (ἄρματωλὸς καὶ κλέφτης). δις

Ἄρματωλός, ἄρματωλὸς μὲς στάϊ βουνά,
 ἄρματωλὸς μὲς στάϊ βουνὰ (καὶ κλέφτης μὲς στοὺς κάμπους). δις

Νᾶχα τὰ βρά - νᾶχα τὰ βράχια ἀδέρφια μου,
 νᾶχα τὰ βράχια ἀδέρφια μου, (τὰ δέντρα συγγενάδια). δις

Νὰ μὲ κοιμοῦν, νὰ μὲ κοιμοῦν οἱ πέρδικες,
 νὰ μὲ κοιμοῦν οἱ πέρδικες, (νὰ μὲ ξυπνοῦν τ' ἀηδόνια). δις

Καὶ στὴν κορφή, καὶ στὴν κορφὴ τῆς Λιάκουρας,
 καὶ στὴν κορφὴ τῆς Λιάκουρας, (νὰ κάνω τὸ σταυρό μου). δις

Νὰ τρώγω Τού - νὰ τρώγω Τούρκικα κορμιά,
 νὰ τρώγω Τούρκικα κορμιά, (σκλάβο νὰ μὴ μὲ λένε). δις

Νᾶχω Βεζύ - νᾶχω Βεζύρη τὸ σπαθί,
νᾶχω Βεζύρη τὸ σπαθί, (πασᾶ μου τὸ ντουφέκι). δις

Νᾶχω ταμπού - νᾶχω ταμπούρι στ' Ἄγραφα,
νᾶχω ταμπούρι στ' Ἄγραφα, (λημέρι στὰ Τζουμέρκα).

Τάζω κερὶ, τάζω κερὶ στὴν Παναγιά,
τάζω κερὶ στὴν Παναγιά, (καὶ στὸ Χριστὸ λαμπάδα). δις
ἦ

Νὰ τάζω καί, νὰ τάζω καὶ στὴν Παναγιά,
νὰ τάζω καὶ στὴν Παναγιά (ὀκάδες τὸ λιβάνι). δις

Καὶ στὸν ἀφέ - καὶ στὸν ἀφέντη τὸ Χριστό,
καὶ στὸν ἀφέντη τὸ Χριστὸ (στὸ μπόϊ του λαμπάδα). δις

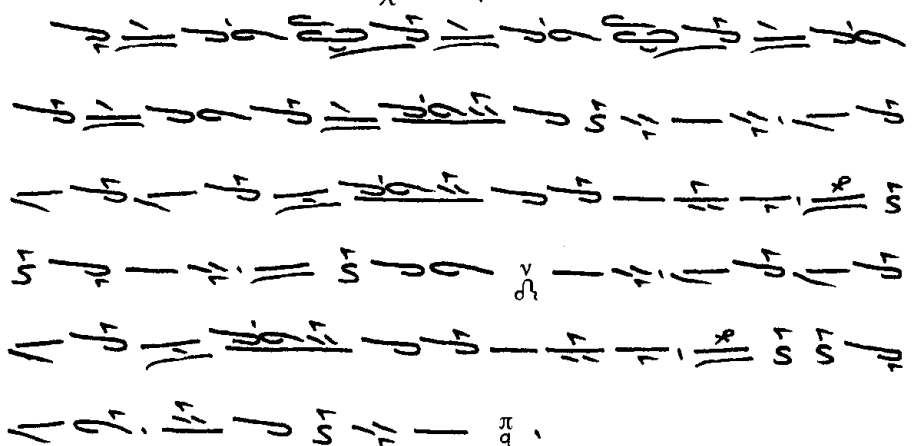

Τοῦ Κίτσου ἡ μάνα κάθουνταν.

(Καθιστικὸ Αἰτωλοακαρνανίας)

Εἰσαγωγή.

Ἦχος λ̣ π̣ ᾠ Πα ρ

Ω ο ο ρε του Κι τσου ουη μα α α α
α α η μα α α α να κα θου ου ντα
αν στη ην α κρη στο πο τα α α μι
με το πο τα α α α α πο τα α α μι
μα λω ω νε

Ὡρε τοῦ Κίτσου ἡ μά - ἡ μάνα κάθουνταν στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι,
μὲ τὸ ποτά - ποτάμι μάλωνε. (δὶς)

Ὡρε μὲ τὸ ποτά - ποτάμι μάλωνε καὶ τὸ πετροβολοῦσε,
ποτάμι γιά, μωρ' γιά λιγόστεψε. (δὶς)

Ὡρε ποτάμι γιά, μωρ' γιά λιγότεψε, ποτάμι γύρνα πίσω,
γιά νὰ περά - περάσω ἀντίπερα. (δῖς)

Ὡρε γιά νὰ περά - περάσω ἀντίπερα, πέρα στὰ κλεφτοχώρια,
πῶχουν οἱ κλέ - οἱ κλέφτες σύναξη. (δῖς)

Ὡρε πῶχουν οἱ κλέ - οἱ κλέφτες σύναξη κι οὔλοι οἱ καπεταναῖοι,
θέλω νὰ ἰδῶ, νὰ ἰδῶ τὸν Κίτσο μου. (δῖς)

Ὡρε θέλω νὰ ἰδῶ, νὰ ἰδῶ τὸν Κίτσο μου, θέλω νὰ ἰδῶ τὸ γυιό μου,
τὸν Κίτσο τό, μωρ' τὸν ἐπιάσανε. (δῖς)

Ὡρε τὸν Κίτσο τό, μωρ' τὸν ἐπιάσανε καὶ πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν,
χίλιοι τὸν πᾶν, τὸν πᾶν ἀπὸ μπροστά. (δῖς)

Ὡρε χίλιοι τὸν πᾶν, τὸν πᾶν ἀπὸ μπροστὰ καὶ δυὸ χιλιάδες πίσω,
κι ὅλο ἔξοπί - ἔξοπίσω πήγαινε. (δῖς)

Ὡρε κι ὅλο ἔξοπί - ἔξοπίσω πήγαινε ἡ μαύρη ἡ μανούλα,
μυριολογουῦ - λογοῦσε κι ἔλεγε. (δῖς)

Ὡρε μυριολογουῦ - λογοῦσε κι ἔλεγε, μυριολογᾷ καὶ λέει:
«Κίτσο μου ποῦ - μωρ' ποῦναι τ' ἄρματα. (δῖς)

Ὡρε Κίτσο μου ποῦ - μωρ' ποῦναι τ' ἄρματα, τὰ ἔρημα τσαπράζια,
τὶς πέντ' ἀρά - ἀράδες τὰ κουμπιά. (δῖς)

Ὡρε τὶς πέντ' ἀρά - ἀράδες τὰ κουμπιά, τὰ φλωροκαπνισμένα;»
«Μάνα μ' λωλή, μωρέ, μάνα μ' τρελή. (δῖς)

Ὡρε μάνα μ' λωλή, λωλή, μάνα μ' τρελή, μάνα μ' ξεμυαλισμένη,
δὲν κλαῖς τὰ μα - τὰ μαῦρα νειάτα μου.

Ὡρε δὲν κλαῖς τὰ μα - τὰ μαῦρα νειάτα μου καὶ τὴν παλληκαριά μου,
μὸν κλαῖς τὰ ῥη - τὰ ῥημα τ' ἄρματα». (δῖς)

Ἑσεῖς παιδιὰ κλεφτόπουλα.

(Συρτὸ Ἑπείρου)

³Ηχος λ̣ δ̣ Νη ρ.

(ν)Ε σει ει εις παι δια μω ρε ε κλε φτο οῖ
 που ου ου λα α δ̣

παι δια α της Σα μα ρι ι νας δ̣ μω ω
 ρε ε παι αι δια κα αῦ με ε να ^q παι
 δια α της Σα μα ρι ι νας δ̣ κια ας ει ει
 στε ε λε ρω ω με να δ̣

(ν) Ἑσεῖς παιδιὰ, μωρέ, κλεφτοῖπουλα, (δῖς)
 παιδιὰ τῆς Σαμαρίνας, μωρὲ παιδιὰ καϋμένα,
 παιδιὰ τῆς Σαμαρίνας κι ἄς εἶστε λερωμένα.

Σὰν πᾶτ' ἀπάνω, μωρέ, στάϊ βουνά, (δῖς)
 κατὰ τῇ Σαμαρίνα, μωρὲ παιδιὰ καϋμένα,
 κατὰ τῇ Σαμαρίνα κι ἄς εἶστε λερωμένα.

Ντουφέκια νά, μωρέ, μὴ ρίξετε, (δῖς)
 τραγούδια νὰ μὴν πῆτε, μωρὲ παιδιὰ καϋμένα,
 τραγούδια νὰ μὴν πῆτε κι ἄς εἶστε λερωμένα.

Κι ἂν σᾶς ρωτήσῃ, μωρέ, ἡ μάνα μου, (δῖς)
 κι ἡ δόλια ἡ ἀδερφή μου, μωρὲ παιδιὰ καϋμένα,
 κι ἡ δόλια ἡ ἀδερφή μου κι ἄς εἶστε λερωμένα.

Μὴν πεῖτε πῶς, μωρέ, σκοτώθηκα, (δῖς)
πὺς εἶμαι σκοτωμένος, μωρὲ παιδιὰ καϋμένα,
πὺς εἶμαι σκοτωμένος κι ἄς εἶστε λερωμένα.

Μὸν πεῖτε πῶς, μωρέ, παντρεύτηκα, (δῖς)
πὺς εἶμαι παντρεμένος, μωρὲ παιδιὰ καϋμένα,
πὺς εἶμαι παντρεμένος κι ἄς εἶστε λερωμένα.

Πῆρα τὴν πλάκα, μωρέ, πεθερά, (δῖς)
τὴ μαύρη γῆς γυναῖκα, μωρὲ παιδιὰ καϋμένα,
τὴ μαύρη γῆς γυναῖκα κι ἄς εἶστε λερωμένα.

Κι αὐτὰ τὰ λια - μωρέ - νολίθαρα, (δῖς)
ἀδέρφια κι ἀξαδέρφια, μωρὲ παιδιὰ καϋμένα,
ἀδέρφια κι ἀξαδέρφια κι ἄς εἶστε λερωμένα.

Στὴ μέση στὴν Ἀράχωβα.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

⁹ Ηχος ἔσω ἡ Γα ὁ παραμεσάζων.

στη η με ση κα λε στη με ε ε ση η
στην Α ρα χω βα α γη

Στη η με ε ση στην Α ρα α χω βα και
στη ην Βλα χο μπαρ μπι ι τσα ς

Στή μέση, καλέ, στή μέση στήν Ἀράχωβα,
 στή μέση στήν Ἀράχωβα καί στήν Βλαχομπαρμπίτσα. ἢ
 Παλιοπλατίτσα.

Πέντε, καλέ, πέντε πολέμοι γίνονται,
πέντε πολέμοι γίνονται ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ γιόμα.

Κι ἄλλοι, καλέ, κι ἄλλοι μετὰ ἀπ' τὸ δειλινό,
κι ἄλλοι μετὰ ἀπ' τὸ δειλινό, ὥσπου νὰ ξημερώσῃ.

Βασι - καλέ, βασιλοπούλ' ἀγνάντευε,
βασιλοπούλ' ἀγνάντευε ἀπὸ τὸ παραθύρι:

«Πάψε, καλέ, πάψε Σούφη, τὸν πόλεμο,
πάψε Σούφη, τὸν πόλεμο, πάψε καὶ τὸ ντουφέκι.

Νὰ κα - καλέ, νὰ κατακάτση ὁ κουρνιαχτός,
νὰ κατακάτση ὁ κουρνιαχτός, νὰ μετρηθῇ τ' ἀσκέρι».

Μετριῶνται, καλέ, μετριῶνται οἱ Τοῦρκοι τρεῖς φορές,
μετριῶνται οἱ Τοῦρκοι τρεῖς φορές καὶ λείπουν τρεῖς χιλιάδες.

Μετριῶνται, καλέ, μετριῶνται τὰ κλεφτόπουλα,
μετριῶνται τὰ κλεφτόπουλα καὶ λείπουν τρεῖς λεβέντες.

Ὁ ἕνας, καλέ, ὁ ἕνας πάει γιὰ ψωμί,
ὁ ἕνας πάει γιὰ ψωμί, ὁ ἄλλος γιὰ προσφάϊ.

Κι ὁ τρίτος, καλέ, κι ὁ τρίτος ὁ καλύτερος,
κι ὁ τρίτος ὁ καλύτερος πάει στὸ μοναστήρι.

Πάει, καλέ, πάει νὰ φέρῃ τὸ κρασί,
πάει νὰ φέρῃ τὸ κρασί νὰ πιοῦν τὰ παλληκάρια.

Ἄλῃ πασᾶς ξεκίνησε.

(Στὰ τρία Σουλίου)

Ἦχος ᾠ Πα ρ ᾠ

Α λη μω ρε ν' Α λη η η πα σας
ξε κι νη η σε ε ε π
Α λη πα σας ξε ε κι νη σε το
Σου λι για να α πα α ρη το Σου
λι για να α πα α ρη π

Ἄλῃ, μωρέ, ν' Ἄλῃ πασᾶς ξεκίνησε,
ν' Ἄλῃ πασᾶς ξεκίνησε (τὸ Σούλι γιὰ νὰ πάρῃ). δις

Μὲ Βέ - μωρέ, μὲ Βεληγκέκα ν' ἀρχηγό,
μὲ Βεληγκέκα ν' ἀρχηγὸ (κι αὐτὸν τὸ Σελητάρη). δις

Ποῦ πᾶς, μωρέ, ποῦ πᾶς Ἄλῃ μπρὲ σκοταρᾶ,
ποῦ πᾶς Ἄλῃ μπρὲ σκοταρᾶ (καὶ σκύλε Σελητάρη). δις

Δὲν εἶ - μωρέ, δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ Χούρμοβο,
δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ Χούρμοβο, (δὲν εἶναι ἡ Λαμποβίτσα). δις

Ν' ἐδῶ, μωρέ, ν' ἐδῶ εἶν' τὸ Σούλι ξακουστό,
ν' ἐδῶ εἶν' τὸ Σούλι ξακουστό, (τὸ Σούλ' τὸ ξακουσμένο). δις

Ποὺ πο - μωρέ, ποὺ πολεμᾶν μικρὰ παιδιά,
ποὺ πολεμᾶν μικρὰ παιδιά, (γυναῖκες σὰν τοὺς ἄντρες). δις

Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Σουλίου.

Ἄχος βαρὺς ἀκούγεται.

(Στὰ τρία Ἡπείρου)

^ἦΗχος ^ΔΔι σ ^ᾠᾠ

Α χος μω ρε ν'α χο ο ος βα ρυς
α κου γε ται αι αι ^Δσ
α χος βα ρυς α κου γε ται ^Δσ πολ λα
ντου φε κια πε ε φτουν πολ λα ντου φε
κια πε ε φτουν ^Δσ

Ἄχος, μωρέ, ν' ἄχος βαρὺς ἀκούγεται,
ἄχος βαρὺς ἀκούγεται, πολλὰ ντουφέκια πέφτουν,
πολλὰ ντουφέκια πέφτουν.

Μήνα, μωρέ, μήνα σὲ γάμο ρίχνονται,
μήνα σὲ γάμο ρίχνονται, μήνα σὲ χαροκόπι,
μήνα σὲ χαροκόπι.

Οὔτε, μωρέ, ν' οὔτε σὲ γάμο ρίχνονται,
οὔτε σὲ γάμο ρίχνονται, οὔτε σὲ χαροκόπι,
οὔτε σὲ χαροκόπι.

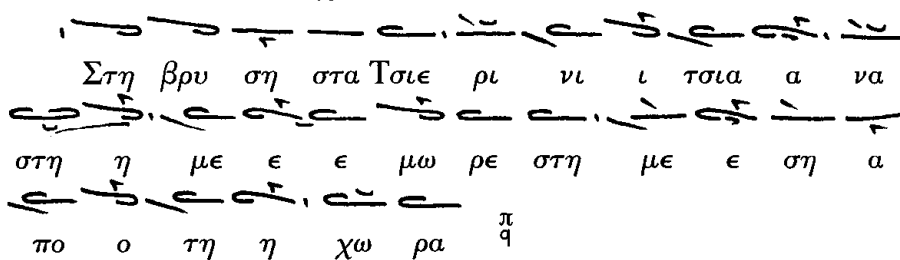
Ἢ Δέ - μωρέ, ἡ Δέσπω κάνει πόλεμο,
ἡ Δέσπω κάνει πόλεμο μὲ νύφες καὶ μ' ἀγγόνια,
μὲ νύφες καὶ μ' ἀγγόνια.

Ἄρβα - μωρέ, Ἄρβανιτιὰ τὴν πλάκωσε,
Ἄρβανιτιὰ τὴν πλάκωσε στοῦ Δημουλᾶ τὸν πύργο,
στοῦ Δημουλᾶ τὸν πύργο.

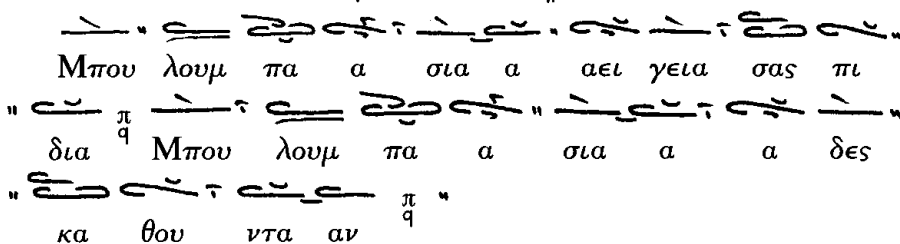
Στὴ βρύση στὰ Τσερίτσιανα.

(«Στὰ δύο» καὶ «στὰ τρία» Ἡπείρου)

³Ηχος ᾠ Πα ♪ Ρυθμὸς 4σημος.

Ρυθμὸς δακτυλικὸς 6σημος.

Στὴ βρύση στὰ Τσερί - νι - τσιανα,
στὴ μέ - μωρέ, στὴ μέση ἀπὸ τὴ χώρα.
Μπουλουμ-πασιά - ᾄει, γειά σας πιδιά,
Μπουλουμ-πασιάδες κάθουνταν.

Μπουλουμ-πασιάδες κά - να - θουνταν,
κι ὅλο, μωρέ, κι ὅλο Μαργαριτιῶτες.
Κι ἀγνάντιβαν, ᾄει, γειά σας πιδιά,
κι ἀγνάντιβαν τὸν πόλιμο.

Κι ἀγνάντιβαν τὸν πό - νο - λιμο
ποὺ κά - μωρέ, ποὺ κάνουν οἱ Σουλιῶτες.
Πῶς πολιμάει, ᾄει, γειά σας πιδιά,
πῶς πολιμάει ἡ Τζαβέλινα.

Πῶς πολιμάει ἡ Τζαβέ - νε - λινά,
σὰν ἄ - μωρέ, σὰν ἄξιο παλληκάρι.
Φέρνει ντουφέ - ἄει, γειά σας πιδιά,
φέρνει ντουφέκι στὸ πλιυρό.

Φέρνει ντουφέκι στό - νο - πλιυρό,
τὰ βό - μωρέ, τὰ βόλια στὸ ζουνάρι.
Κι τοὺ πιδί, ἄει, γειά σας πιδιά,
κι τοὺ πιδί, νι, στὴν ἀγκαλιά.

Κι τοὺ πιδί στὴν ἀ - να - γκαλιά,
κι μπρός, μωρέ, κι μπρὸς ἀπ' ὅλους πάει.
Πῶς πολιμάει, ἄει, γειά σας πιδιά,
πῶς πολιμάει ἡ Τζαβέλινα.

Ἦχε γειὰ καϋμένε κόσμε.

(Πανελλήνιο καλαματιανό)

Ἦχος ἔσω $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ε ε χε ε ε γεια α α κα αῦ με ε
ε ε νε κο ο σμε ε
ε ε χε ε γεια γλυ κεια α ζω η
η η ε ε ε χε ε ε γεια γλυ κεια α
ζω η η η η

Ἦχε γειὰ καϋμένε κόσμε, (δίσ)

ἔχε γειὰ γλυκειὰ ζωή. (δίσ)

Καὶ σὺ δύστυχη πατρίδα, (δίσ)

ἔχε γειὰ παντοτινή. (δίσ)

Ἦχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ε χε τε γεια βρυ σου ου λες λογ γοι
Ε χε τε γεια βρυ σου ου λες και σεις
βου να α ρα χου ου λε ε ες π
Σου λιω ω το που ου λε ες

Ἦχετε γειὰ βρυσούλες,

λόγγοι, βουνά, ραχοῦλες.

Ἦχετε γειὰ βρυσούλες,

καὶ σείς Σουλιωτοπούλες.

Στῇ στεριᾷ δὲ ζεῖ τὸ ψάρι, (δῖς)
οὔτ' ἀνθὸς στῇ ἀμμουδιά. (δῖς)

Κι οἱ Σουλιώτισσες δὲ ζοῦνε,
καὶ οἱ Ἑλλήνες δὲ ζοῦνε,
δίχως τὴν ἐλευθεριά. (δῖς)
Ἔχετε γειὰ βρυσοῦλες,
λόγγοι, βουνά, ραχοῦλες.
Ἔχετε γειὰ βρυσοῦλες,
καὶ σεῖς Σουλιωτοποῦλες.

Οἱ Σουλιώτισσες δὲ μάθαν, (δῖς)
γιὰ νὰ ζοῦνε μοναχά. (δῖς)

Ξέρουν πῶς καὶ νὰ πεθαίνουν, (δῖς)
νὰ μὴ στέργουν στὴ σκλαβιά. (δῖς)
Ἔχετε γειὰ βρυσοῦλες,
λόγγοι, βουνά, ραχοῦλες.
Ἔχετε γειὰ βρυσοῦλες,
καὶ σεῖς Σουλιωτοποῦλες.

Σὰν νὰ πᾶν σὲ πανηγύρι, (δῖς)
σ' ἀνθισμένη Πασχαλιά. (δῖς)

Μὲς στὸν Ἄδη κατεβαίνουν, (δῖς)
μὲ τραγούδια μὲ χαρά. (δῖς)
Ἔχετε γειὰ βρυσοῦλες,
λόγγοι, βουνά, ραχοῦλες.
Ἔχετε γειὰ βρυσοῦλες,
καὶ σεῖς Σουλιωτοποῦλες.

Κάτω στὶς μαυροθάλασσες.

(Στὰ τρία Ἡπείρου)

Ἦχος ὁ Δι ς

Ωρ κα τω στι ις μα α α α αυ ρο θα λα
ασ σες λε βε ντο στι ις πρα σι νες λι μνου
λες λε μο νια με τα λε μο νια

Ὡρ', κάτω στὶς μαυροθάλασσες, λεβέντο,
στὶς πράσινες λιμνοῦλες, λεμονιὰ μὲ τὰ λεμόνια. (δὶς)

Ὡρ', ῥάζουν καρά - καράβια Τούρκικα, λεβέντο,
ῥάζουν καὶ τὰ Ρωμαῖϊκα, λεμονιὰ μὲ τὰ λεμόνια. (δὶς)

Ὡρ', τὰ Τούρκικα ἦταν δεκαοχτώ, λεβέντο,
καὶ τὰ Ρωμαῖϊκα δέκα, λεμονιὰ μὲ τὰ λεμόνια. (δὶς)

Ὡρ', καὶ πιάστηκαν στὸν πόλεμο, λεβέντο,
τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, λεμονιὰ μὲ τὰ λεμόνια. (δὶς)

Ὡρ', καὶ νίκησαν, αἶ, τὰ Τούρκικα, λεβέντο,
καὶ πῆρσαν τὰ Ρωμαῖϊκα, λεμονιὰ μὲ τὰ λεμόνια. (δὶς)

Ὡρ', πῆρσαν μανά - μανάδες μὲ παιδιά, λεβέντο,
καὶ πεθερὲς μὲ νύφες, λεμονιὰ μὲ τὰ λεμόνια. (δὶς)

Πολλὰ καράβια στὸ γιαλό.

(Συρτὸ Χαλκιδικῆς)

Ἦχος Γα ϝ ϝ

Πολ λα κα ρα κιωχ α μαν α μα αν π
 πολ λα κα ρα α βια στο για λο ϝ
 πολ λα κα ρα βια στο νο για λο ο Τουρ
 κι ι κα α και Ρω μαι αιϊ κα ϝ

Πολλὰ καρά - κι ὦχ ἀμάν, ἀμάν, πολλὰ καράβια στὸ γιαλό,
 πολλὰ καράβια στό - νο - γιαλό, Τούρκικα καὶ Ρωμαίϊκα.

Τρακόσια ἦταν, κι ὦχ ἀμάν, ἀμάν, τρακόσια ἦταν τὰ Τούρκικα,
 τρακόσια ἦταν τὰ Τού - νου - ρκικα καὶ τὰ Ρωμαίϊκα δέκα.

Καὶ πιάστηκαν, κι ὦχ ἀμάν, ἀμάν, καὶ πιάστηκαν στὸν πόλιμο,
 καὶ πιάστηκαν στὸν πό - νο - λιμο ἀπ' τὸ ταχεῖα ὡς τὸ γιόμα.

Καὶ νίκησαν, κι ὦχ ἀμάν, ἀμάν, καὶ νίκησαν τὰ Τούρκικα,
 καὶ νίκησαν τὰ Τού - νου - ρκικα καὶ πῆραν τὰ Ρωμαίϊκα.

Κι ἓνα καρά - κι ὦχ ἀμάν, ἀμάν, κι ἓνα καράβι ξέχωρο,
 κι ἓνα καράβι ξέ - νε - χωρο, ξεχωριστὸ ἀπὸ τ' ἄλλα.

Ἐνίκησε, κι ὦχ ἀμάν, ἀμάν, ἐνίκησε τὰ Τούρκικα,
 ἐνίκησε τὰ Τού - νου - ρκικα καὶ πῆρε τὰ Ρωμαίϊκα.

Τὰ Ἑλληνικὰ καράβια.

(Πανελλήνιο συρτό)

Ἦχος $\frac{6}{4}$ Πα ρ $\frac{5}{4}$

$\times \cdot \dot{\sim} \epsilon \epsilon \text{---} \cdot \dot{\sim} \epsilon \epsilon \cdot \text{---} \times \text{---} \cdot \epsilon \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot$
 ΤαΕλ λη νι κα κα ρα α βια α ταΕλ λη η η νι
 ταΕλ λη νι κα κα ρα α βια α στην Πο ο ο ληα
 $\cdot \epsilon \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot$
 κα κα ρα α βια α $\frac{9}{\chi}$ ταΕλ λη νι κα κα ρα α
 ρα ξα νε ε ε ε ταει δαν οι Τουρ κα λα α
 $\cdot \text{---} \times \text{---} \cdot \epsilon \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot \epsilon \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot \dot{\sim} \epsilon \dot{\sim} \cdot$
 βια α στην Πο ο ο ληα ρα ξα νε ε ε ε $\frac{\pi}{9}$
 δε ες κια να α α στε να ξα νε ε ε ε

Τὰ Ἑλληνικὰ καράβια, τὰ Ἑλληνικὰ καράβια,
 τὰ Ἑλληνικὰ καράβια στὴν Πόλῃ ἀράξανε,
 τὰ Ἑλληνικὰ καράβια στὴν Πόλῃ ἀράξανε,
 τᾶειδαν οἱ Τουρκαλᾶδες κι ἀναστενάξανε.

Τὰ Ἑλληνικὰ καράβια, τὰ Ἑλληνικὰ καράβια,
 τὰ Ἑλληνικὰ καράβια σηκώνουν τὰ πανιά,
 τὰ Ἑλληνικὰ καράβια σηκώνουν τὰ πανιά,
 καὶ πόλεμο γυρεύουν γιὰ τὴν Ἁγιά Σοφιά.

Κι ἀκόμα θὰ γυρέψουν, κι ἀκόμα θὰ γυρέψουν,
 κι ἀκόμα θὰ γυρέψουν τὸν Πατριάρχη μας,
 κι ἀκόμα θὰ γυρέψουν τὸν Πατριάρχη μας,
 ὁποῦ τὸν ἐκρεμάσαν γιὰ τὸ ἰνάτι μας.

Καμπάνες θὰ χτυπήσουν, καμπάνες θὰ χτυπήσουν,
 καμπάνες θὰ χτυπήσουν μὲς στὴν Ἁγιά Σοφιά,
 καμπάνες θὰ χτυπήσουν μὲς στὴν Ἁγιά Σοφιά,
 νὰ σκάσουν οἱ Χοτζάδες ᾽πὸ μέσ᾽ ἀπ' τὰ τζαμιά.

Τρίτη Τετράδη μιὰ βραδιά.

(Καλαματιανὸ Ὑδρας)

Ἦχος $\frac{4}{\bar{4}}$ Πα ρ

Τρι τη Τε τρα δη μια α βρα α α δια α
α γη βγαι νειο Μια ου λης στα α πα α
α νια α γη
και αι την Πε φτη ξη με ρω νει π
και αι τον Κο δρι κτοα ντα μω νει

Τρίτη Τετράδη μιὰ βραδιά, βγαίνει ὁ Μιαούλης στὰ πανιά,
καὶ τὴν Πέφτη ξημερώνει καὶ τὸν Κόδρικτο ἀνταμώνει.

«Στὴν πίστη σου βρὲ Κόδρικτω πούν' ἡ ἀρμάδα τῶν Τουρκῶν;»
«Εἰς τοῦ Τσαμπαρλῆ τὰ μέρη, ἐκεῖ εἶναι ἀραγμένη».

«Σᾶς κάνω ὄρκο στὸ σταυρό, ὅτι καράβια καὶ νὰ βρῶ,
εἴτε μπρίκι εἴτε φρεγάδα, εἴτε ὅλη τὴν ἀρμάδα.

Σᾶς κάνω ὄρκο, βρὲ παιδιά, εἰς τὸ Χριστὸ στὴν Παναγιά,
τὸ «Χριστὸς μου» θ' ἀνακράξω τὴν ἀρμάδα θὰ τὴν κάψω,
καὶ τοὺς Τούρκους τὰ σκυλιὰ θὰ ντοὺς δέσω μὲ σκοινιά».

Θὲ νὰ ταξιδέψω.

(Συρτὸ Νήσων)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ Χ

Θε να τα ξι δε ψω ω ω θε ε λω ω
 ε ρι πα α λι δ κ στης Ατ τα λειας τα α
 νε ε ε ε ρα α α ε ρι ι πα α λι Δ
 στης Ατ τα λειας τα α νε ε ε ε ρα π
 q

Θὲ νὰ ταξιδέψω, θέλω, ἔρι πάλι, (δίσ)
 στῆς Ἀττάλειας τὰ νερά, ἔρι πάλι,
 στῆς Ἀττάλειας τὰ νερά.

Μὲ τὰ ψαριανὰ καράβια, ἔρι πάλι, (δίσ)
 ποῦχουν φόρτσα τὰ πανιά, ἔρι πάλι,
 ποῦχουν φόρτσα τὰ πανιά.

Ποῦχουν ναῦτες παλληκάρια, ἔρι πάλι, (δίσ)
 καὶ πηδοῦνε στὴ φωτιά, ἔρι πάλι,
 καὶ πηδοῦνε στὴ φωτιά.

Νυδριῶτες καὶ Σπετσιῶτες, ἔρι πάλι, (δίσ)
 καὶ θαλασσινὰ πουλιά, ἔρι πάλι,
 καὶ θαλασσινὰ πουλιά.

Ποὺ τρομάξ'τε τὴν ἀρμάδα, ἔρι πάλι, (δίσ)
 κείν' τοῦ Καπουδὰν πασᾶ, ἔρι πάλι,
 κείν' τοῦ Καπουδὰν πασᾶ.

Ἕνας ἀητὸς καθότανε.

(Στεριανὸ τσάμικο)

Ἦχος ἦ Πα ρ

Ε ε ε ε νας Ἀ μω ω ρε νε ε ε να α
α ας ε ε να ας αη τος ὀ κα α θο τα α
νε μω ρε κα α α θο τα α α νε ε
ε ε να ας αη τος ὀ κα α θο τα α α
νε ε ε ε στο ον η η λιο και ὀ λια α
ζο τα α νε μω ρε λια α α ζο τα α
α νε ε

Ἕνας, μωρέ ν' Ἕνας, Ἕνας ἀητὸς καθότανε, μωρέ, καθότανε,
Ἕνας ἀητὸς καθότανε στὸν ἥλιο καὶ λιαζότανε, μωρέ, λιαζότανε.

Καὶ τσί-μωρέ, καὶ τσί-καὶ τσίμπαγε τὰ νύχια του, μωρέ, τὰ νύχια του,
καὶ τσίμπαγε τὰ νύχια του, τὰ νυχοποδαράκια του, μώρ', ποδαρά-
κια του.

Νύχια, μωρέ, νύχια, νύχια μου καὶ νυχάκια μου, μωρέ, νυχάκια μου,
νύχια μου καὶ νυχάκια μου, καὶ νυχοποδαράκια μου, μώρ', ποδαρά-
κια μου.

Τὴν πέ-μωρέ, τὴν πέ-τὴν πέρδικα ποὺ πιάσατε, μωρέ, ποὺ πιάσατε,
τὴν πέρδικα ποὺ πιάσατε, νὰ μὴν τήνε χαλάσετε, μωρέ, χαλάσετε.

Θὲ νά, μωρέ, θὲ νά, θὲ νὰ τὴν βάλω σὲ κλουβί, μωρέ, σὲ κλουβί,
θὲ νὰ τὴν βάλω σὲ κλουβί, νὰ κελαηδῇ κάθε πρωί, μωρέ, κάθε πρωί.

Ἀληγορικά:

Ἀητὸς = ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀδάμαστος κλέφτης τῶν βουνῶν. Σὲ ἄλλες παραλλαγές σημαίνει τὸ ὑπόδουλο γένος.

Τὶ ἔχεις καϋμένε πλάτανε.

(Στεριανὴ πατηνάδα)

Ἦχος λ π Κε Ρυθ. 7σημος.

Τιε χει εις κα α αϋ με ε ε καϋ με
νε πλα α τα νε ε ε ε
και στε κεις μα ρα με ε ε νο ος με τι
ις ρι ι ζου ου ου ου ρι ζου ου λες στο
νε ρο α μα αν με τι ις ρι ι ζου ου
ου ου ου ρι ζου ου λες στο νε ρο ο ο

Τὶ ἔχεις καϋμέ - καϋμένε πλάτανε
καὶ στέκεις μαραμένος μὲ τὶς
ριζοῦ - ριζοῦλες στὸ νερό, ἄμάν,
μὲ τὶς ριζοῦ - ριζοῦλες στὸ νερό.

Μὲ τὶς ριζοῦ - ριζοῦλες στὸ νερὸ
καὶ πάλι μαραμένος, παιδιὰ μ'
σὰν μέ, σὰν μὲ ρωτήσατε, ἄμάν,
παιδιὰ μ' σὰν μέ, σὰν μὲ ρωτήσατε.

Παιδιὰ μ' σὰν μέ, σὰν μὲ ρωτήσατε,
νὰ σᾶς τὸ μολογήσω ν' Ἀλῇ πασιᾶς,
πασιᾶς ἐπέρασε, ἄμάν,
ν' Ἀλῇ πασιᾶς, πασιᾶς ἐπέρασε.

Ν' Ἀλῇ πασιᾶς, πασιᾶς ἐπέρασε,
μὲ δυὸ μὲ τρεῖς χιλιάδες

κι ὅλοι σημά - σημάδι μ' ἔβαλαν, ἀμάν,
κι ὅλοι σημά - σημάδι μ' ἔβαλαν.

Κι ὅλοι σημά - σημάδι μ' ἔβαλαν
καὶ μὲ πυροβολοῦσαν,
ἄλλοι ρίχναν, ρίχναν στοὺς κλώνους μου, ἀμάν,
ἄλλοι ρίχναν, ρίχναν στοὺς κλώνους μου.

Ἄλλοι ρίχναν, ρίχναν στοὺς κλώνους μου,
κι ἄλλοι στήν κορυφή μου,
κι αὐτὸς ὁ κερ - ὁ κερ-Ἀλῆ πασιᾶς, ἀμάν,
κι αὐτὸς ὁ κερ - ὁ κερ-Ἀλῆ πασιᾶς.

Κι αὐτὸς ὁ κερ - ὁ κερ-Ἀλῆ πασιᾶς,
μοῦ ρίχνει στήν καρδιά μου,
ταχειὰ σὰν ἔ - σὰν ἔρθ' ἢ ἀνοιξη, ἀμάν,
ταχειὰ σὰν ἔ - σὰν ἔρθ' ἢ ἀνοιξη.

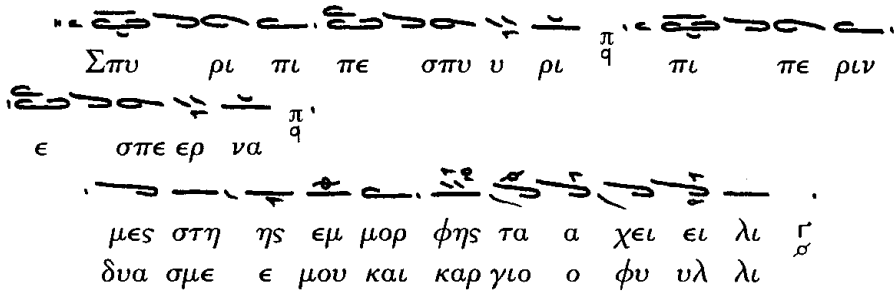
Ταχειὰ σὰν ἔ - σὰν ἔρθ' ἢ ἀνοιξη,
σὰν ἔρθ' τοῦ καλουκαίρι,
σὰν ἔρθ' ἢ ἄ - ἢ ἅγια Πασκαλιά, ἀμάν,
σὰν ἔρθ' ἢ ἄ - ἢ ἅγια Πασκαλιά.

Σὰν ἔρθ' ἢ ἄ - ἢ ἅγια Πασκαλιά,
μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»,
θὰ βγάλου φύ - φύλλα καὶ κλαριά, ἀμάν,
θὰ βγάλου φύ - φύλλα καὶ κλαριά.

Σπυρι̇ πιπέριν̇ ἔσπερνα.

(Στεριανὸ συρτό)

Ἦχος ὁ Πα ρ διφωνῶν.

Σπυρι̇ πιπέ - σπυρι̇ πιπέριν̇ ἔσπερνα,
μὲς στῆς ἔμμορφης τ' ἀχείλι, δυάσμε μου καὶ καριοφύλλι.

Κι ἀνάρια, ἀνά - κι ἀνάρια, ἀνάρια τῷσπερνα,
για νὰ μὴ δασειοφυτρώση καὶ τὴν κόρη βαλαντώση.

Κι ἐκεῖνο δα - κι ἐκεῖνο δασειοφύτρωσε,
κι ἔγινε δεντρὶ μεγάλο, πὺν στὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλο.

Ρωμαῖοι τό, Ρωμαῖοι τὸ θερίζανε,
γιγιέ μ' Τούρκοι τὸ κουβαλοῦνε, σὰν ἀηδόνια κελαηδοῦνε.

Κι ἡ Ἑλενιώ, κι ἡ Ἑλενιὼ τ' ἀλώνιζε,
πάνου στ' ἄλογο καβάλλα, μαῦρα μάτια καὶ μεγάλα. (δῖς)

Ὁ σπόρος τοῦ πιπεριοῦ εἶναι ὁ σπόρος τῆς ἐλευθερίας τὸν ὁποῖο ἔσπερναν κρυφὰ καὶ σιγά, σιγά οἱ σκλαβωμένοι για νὰ μὴν γίνουν ἀντηληπτοὶ ἀπὸ τὸν κατακτητὴ. Ἐκεῖνο ὅμως φυτόρωσε πολὺ γρήγορα, μεγάλωσε, θέρειψε, ἔγινε συνείδηση στὶς καρδιὰς τῶν σκλαβωμένων πὺν πῆραν τὰ ὅπλα καὶ θέρισαν τοὺς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας.

Χαρὰ πὺν τῶχουν τὰ βουνά.

(Στεριανὸ τσάμικο)

Ἦχος ἦ Πα ρ

Μω ρε ε ε χα ρα α που ου ου το
 χου ουν χα ρα α που ^υ το χουν παι δια μου
 ταῖ βου ου ου ου ου να α α ^π₉

Χα ρα α α που το χου ου ου ου ουν τα
 αἱ βου να α κιοι ^υ καμ ποι παι δια μου
 πε ρη η η η η φα α α α νεια α ^π₉

Μωρέ, χαρὰ πὺν τῶχουν, χαρὰ πὺν τῶχουν, παιδιά μου, ταῖ βουνά,
 χαρὰ πὺν τῶχουν ταῖ βουνά κι οἱ κάμποι, παιδιά μου, περηφάνεια.

Μωρέ, γιατί γιορτάζει, γιατί γιορτάζει, παιδιά μου, ἡ Παναγιά,
 γιατί γιορτάζει ἡ Παναγιά, γιορτάζει, παιδιά μου, κι ἡ πατρίδα.

Μωρέ, σὰν βλέπουν διάκους, σὰν βλέπουν διάκους, παιδιά μου, μὲ
 σπαθιά,
 σὰν βλέπουν διάκους μὲ σπαθιά, παπᾶδες, παιδιά μου,
 μὲ ντουφέκια.

Μωρέ, σὰν βλέπουν καί, σὰν βλέπουν καὶ τὸ Γερμανό,
 σὰν βλέπουν καὶ τὸ Γερμανὸ τῆς Πάτρας, παιδιά μου, τὸ Δεσπότη.

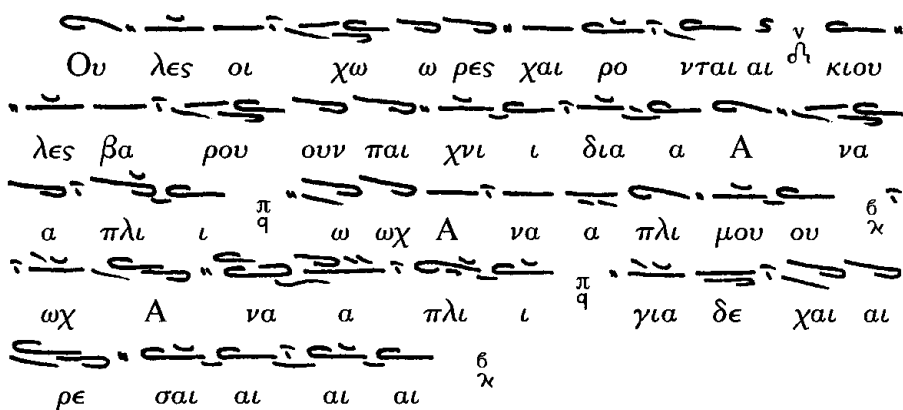
Μωρέ, γιὰ νὰ βλογάη, γιὰ νὰ βλογάη, παιδιά μου, τ' ἄρματα.
 γιὰ νὰ βλογάη τ' ἄρματα, νὰ φκίεται, παιδιά μου, τοὺς λεβέντες.

Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τοῦ 1821 καὶ τὴν ἀπελευθέρωση.

Οὔλες οἱ χῶρες χαίρονται.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

ῥΗχος λΓετος Βου ξ

Οὔλες οἱ χῶρες χαίρονται κι οὔλες βαροῦν παιχνίδια,
Ἀνάπλι, ὦχ, Ἀνάπλι μου, ὦχ, Ἀνάπλι γιὰ δὲ χαίρεσαι;

Ἀνάπλι γιὰ δὲ χαίρεσαι, γιὰ δὲ βαρεῖς παιχνίδια,
τὸ τὶ κα-, ὦχ, Ἀνάπλι μου, ὦχ, τὸ τὶ καλὸ ἔχω νὰ χαρῶ.

Τὸ τὶ καλὸ ἔχω νὰ χαρῶ, παιχνίδια νὰ βαρέσω;
στεριᾶς μέ, ὦχ, Ἀνάπλι μου, ὦχ, στεριᾶς μὲ δέρνει ὁ Πρίντζηπας.

Στεριᾶς μὲ δέρνει ὁ Πρίντζηπας, πελάγου ἡ Μπουμπουλίνα,
«Ἀνάπλι, ὦχ, Ἀνάπλι μου, ὦχ, Ἀνάπλι δῶσε τὰ κλειδιά.

Ἀνάπλι δῶσε τὰ κλειδιά, Ἀνάπλι παραδώσου».
«Τὸ πῶς νά, ὦχ, Ἀνάπλι μου, ὦχ, τὸ πῶς νὰ δώσω τὰ κλειδιά.

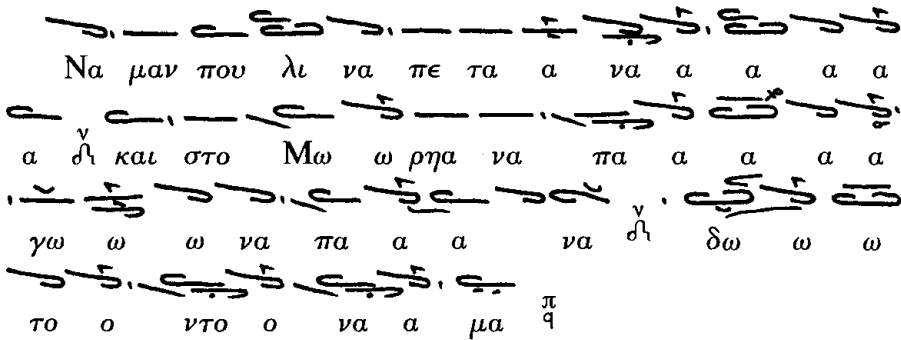
Τὸ πῶς νὰ δώσω τὰ κλειδιά, τὸ πῶς νὰ παραδώσω,
π' ἐγὼ εἶμ' Ἀ-, ὦχ, Ἀνάπλι μου, ὦχ, π' ἐγὼ εἶμ' Ἀνάπλι ξακουστό».

Νᾶμουν πουλὶ νὰ πέτανα.

(Κερασούντος Πόντου)

ᾠσμα τῷ Πατριάρχῃ Γρηγορίῳ τῷ Ε΄.

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Νᾶμουν πουλὶ νὰ πέτανα
καὶ στὸ Μωρητᾶ νὰ πάγω
νὰ πᾶ' νὰ ἴδῳ τὸ ντοναμᾶ.

Κι οἱ Ψαριανοὶ τὸ ρώτησαν:
«Χαμπέρια ἀπὸ τὴν Πόλι;»
«Τὶ νὰ σᾶς πῶ μωρὲ παιδιά.

Νὰ πᾶ' νὰ ἴδῳ τὸ ντοναμᾶ
πῶς πᾶνε τὰ καράβια
κι ἓνα καράβι Ψαριανό.

Τὶ νὰ σᾶς πῶ μωρὲ παιδιά,
τὶ νὰ σᾶς μολοήσω!
τὸν Πατριάρχῃ κρέμασαν.

Κι ἓνα καράβι Ψαριανὸ
ν' ὅπ' ἔρχετ' ἀπ' τὴν Πόλι
κι οἱ Ψαριανοὶ τὸ ρώτησαν.

Τὸν Πατριάρχῃ κρέμασαν
μαζὶ τοὺς Δεσποτᾶδες
καὶ τ' Ἀρμενα καὶ τὰ σκυλιά.

Καὶ τ' Ἀρμενα καὶ τὰ σκυλιὰ
ἀπὸ μακρὰν γελοῦσαν
τὶ νὰ σᾶς πῶ μωρὲ παιδιά!»

Τ' Ἀντρούτσου ἡ μάνα χαίρεται.

(Τσάμικο Ρούμελης)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ Ρυθ. 6σημος. Ἀντίσπαστος.

Τ'Α ντρου ου ου τσου ου ^νδὴ η μα α α

α τ'Α ντρου τσου ^νδὴ η μα α α α να

χαι ρε ε ε ε ε ται αι αι αι ^π9

τ'Α ντρου ου ου τσουη μα α να α α α

α α χαι αι ρε ται αι του Δια α α

α κου κα μα α α α α ρω ω ω ω

νει ει ^π9

Τ' Ἀντρούτσου ἡ μά - τ' Ἀντρούτσου ἡ μάνα χαίρεται,
τ' Ἀντρούτσου ἡ μάνα χαίρεται τοῦ Διάκου καμαρώνει.

Γιατὶ ἔχουν γιουὺς, γιατὶ ἔχουν γιουὺς ἀρματωλοὺς,
γιατὶ ἔχουν γιουὺς ἀρματωλοὺς καὶ γιουὺς καπεταναίους.

Ἕνας στὸ χά - Ἕνας στὸ χάνι τῆς Γραβιάς,
Ἕνας στὸ χάνι τῆς Γραβιάς κι ἄλλος στὴν Ἀλαμάνα.

Τοὺς Τούρκους ἐ - τοὺς Τούρκους ἐτρομάξανε,
τοὺς Τούρκους ἐτρομάξανε, σπαχήδες¹ κι Ἀρβανίτες.

¹ Ἰπππεῖς.

Ὁ Ἡσαΐας τῶν Σαλώνων.

(Τσάμικο Ρούμελης)

⁵Ηχος $\frac{L}{\delta\lambda}$ Δι σ

Ω ω ρε ε που λα κι ι πη η η η που λα
κι ι πη γε κιε ε κα α τσε ε ε ε Δ
που λα κι πη η γε ε κιε ε ε ε κα τσε
πα αν στονπρο φη ητ' Η η λι ι α α Δ

ὦρέ, πουλάκι πῆ - πουλάκι πῆγε κι ἔκατσε,
πουλάκι πῆγε κι ἔκατσε πάν' στὸν προφήτ' Ἡλία.

ὦρέ, δὲν κελαηδοῦ - δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί,
δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί, μ' ἀνθρωπινὰ μιλοῦσε.

ὦρέ, καὶ μὲ θλιμέ - καὶ μὲ θλιμένη τὴ λαλιά,
καὶ μὲ θλιμένη τὴ λαλιά, λέει στοὺς Ρουμελιῶτες.

«ὦρέ, σκοτῶσαν τό, σκοτῶσαν τὸ Δεσπότη σας,
σκοτῶσαν τὸ Δεσπότη σας τὸν Μέγα Ἡσαΐα.

ὦρέ, στῆς Χαλκομά - στῆς Χαλκομάτας τὴν πλαγιά,
στῆς Χαλκομάτας τὴν πλαγιά μὲ τὸν Θανάση Διᾶκο».

Ἑσεῖς πουλιὰ τῆς Ρούμελης.

(Κλειστό Ἀργιθέας-Αἰτωλοακαρνανίας)

Ἦχος $\frac{L}{\Delta}$ Δι σ Εἰς πόδας δσήμους.

Αἰ ν' ε σει ει ει εις που ου ου ου λια α α που
λια τη π ης Ρου ου ου ου ου με ε λη ης Δ
αἰ ν' ε σει ει εις που λια α τη ης Ρου ου ου
με λης και π αι του ου ου Μω ρηα α τα αη
δο ο νια α Δ

Ἄϊ, ν' ἑσεῖς πουλιά, πουλιὰ τῆς Ρούμελης,
ἄϊ, ν' ἑσεῖς πουλιὰ τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωρηὰ τ' ἀηδόνια.

Ἄϊ, φέτος νὰ μὴ - νὰ μὴν λαλήσετε,
ἄϊ, φέτος νὰ μὴν λαλήσετε παρὰ νὰ βουβαθῇτε.

Ἄϊ, γιατί μᾶς ἦ - μᾶς ἦρθε μιὰ γραφή,
ἄϊ, γιατί μᾶς ἦρθε μιὰ γραφή κι ἓνα κακὸ μαντᾶτο.

Εἰς πόδας 4σήμεους.

Το Δια α κο ο τονμωρετον ε πια α σα α νε Δ
το Δια κο ο τον ε πια σα α νε και παν να
τον σκο τω σουν Δ

Τὸ Διάκο τό, μωρέ, τὸν ἐπιάσανε,
τὸ Διάκο τὸν ἐπιάσανε καὶ πάν' νὰ τὸν σκοτώσουν.

«Γίνεσαι Τοῦ - μωρέ, Τοῦρκος Διάκο μου,
γίνεσαι Τοῦρκος Διάκο μου τὴν πίστη σου ν' ἀλλάξης;

Νὰ προσκυνᾷς, προσκυνᾷς εἰς τὸ τζαμί,
νὰ προσκυνᾷς εἰς τὸ τζαμί, τὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀφήσης;»

«Πᾶτε καὶ σεῖς καὶ σεῖς κι ἡ πίστις σας,
πᾶτε καὶ σεῖς κι ἡ πίστις σας μOURΤΑΤΕΣ νὰ χαθῆτε.

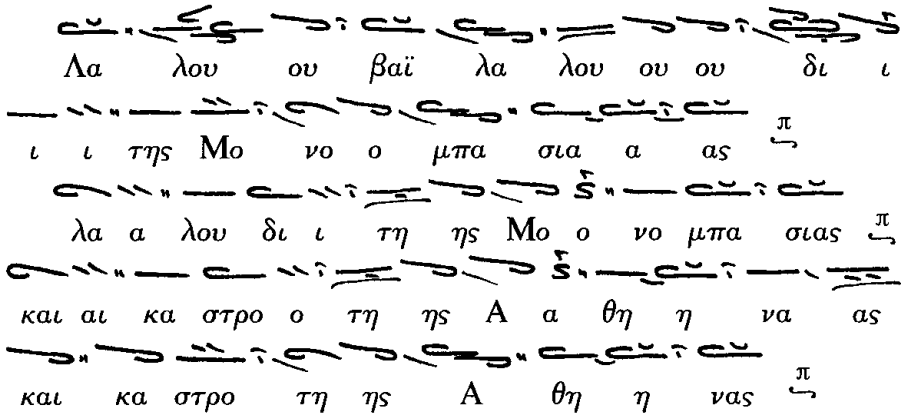
Ἐγὼ Γραικός, Γραικὸς γεννήθηκα,
ἐγὼ Γραικὸς γεννήθηκα, Γραικὸς καὶ θὰ πεθάνω,
Γραικὸς καὶ θὰ πεθάνω».

Λαλούδι τῆς Μονομπασιάς.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος λ π Πα ρ

Λαλού - βάϊ, λαλούδι¹ τῆς Μονομπασιάς,
λαλούδι τῆς Μονομπασιάς καὶ κάστρο τῆς Ἀθήνας
καὶ κάστρο τῆς Ἀθήνας.

Καὶ Πα - βάϊ καὶ Παλαμήδι τ' Ἀναπλιού,
καὶ Παλαμήδι τ' Ἀναπλιού, ἄνοιξε νά ἔμπω μέσα,
ἄνοιξε νά ἔμπω μέσα.

Νὰ ἰδῶ, βάϊ, νὰ ἰδῶ τὶς Ἀναπλιώτισσες,
νὰ ἰδῶ τὶς Ἀναπλιώτισσες, τὶς Ἀναπλιωτοποῦλες,
τὶς Ἀναπλιωτοποῦλες.

Πῶς πλέ- βάϊ, πῶς πλένουν, πῶς λευκαίνουνε,
πῶς πλένουν, πῶς λευκαίνουνε, πῶς μοσχοσαπουνᾶνε,
πῶς μοσχοσαπουνᾶνε.

Μὲ τῷ - βάϊ, μὲ τῷ χέρι πλένουνε,
μὲ τῷ χέρι πλένουνε, μὲ τ' ἄλλο σαπουνᾶνε,
μὲ τ' ἄλλο σαπουνᾶνε.

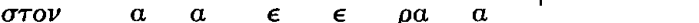
Καὶ μέ, βάϊ, καὶ μὲ τὰ χέρια τους τὰ δύο,
καὶ μὲ τὰ χέρια τους τὰ δύο, στὸ κάστρο πολεμᾶνε,
στὸ κάστρο πολεμᾶνε.

¹ Λαλούδι=Κάστρο κατὰ τοὺς Λάκωνας.

Ἐσεῖς χελιδονάκια μου.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

$$^3\text{H}_{\chi\text{os}} \quad \frac{L}{q} \quad \Pi\alpha \quad \varphi$$

 Ν'ε ε σεις χε λι δο ο να κια μου που ου πα

 τε στον α α ε ε ρα α

 συρ τε χα μπε ρια συρ τε χα μπε ρια

 στο Μω ρηα α γεια σας παι δια α

Ἐσεῖς χελιδονάκια μου ποὺ πᾶτε στὸν ἄερα,
σῦρτε χαμπέρια, σῦρτε χαμπέρια στὸ Μωρῆά, γειά σας, παιδιά.

Σῦρτε χαμπέρια στὸ Μωρηά, σ' ὅλα τὰ βιλαέτια,
ἦρθαν τὰ Τσα - ἦρθαν τὰ Τσακωνόπουλα, γειά σας, παιδιά.

⁹ Ἦρθαν τὰ Τσακωνόπουλα κι ὁ καπετὰν Γιωργάκης,
πήρανε χῶρες, πήρανε χῶρες καὶ χωριά, γειά σας, παιδιά.

Πήρανε χώρες καὶ χωριά, χωριὰ καὶ βιλαέτια,
πήρανε τή, πήρανε τὴ Μονεμβασιά, γειά σας, παιδιά.

Πήρανε τὴ Μονεμβασιά, τὸ παινεμένο κάστρο,
περίμενε, περίμενε Τριπολιτσά, γειά σας, παιδιά.

Περίμενε Τριπολιτσία, σὲ δυό, σὲ τρεῖς ἡμέρες,
θὰ ἰδῇς πρασιῶ - θὰ ἰδῇς πρασιώτικο σπαθί, γειά σας, παιδιά.

Θὰ ἰδῆς πρασιώτικο σπαθί, τσακώνικο ντουφέκι,
περίμενε, περίμενε Τριπολιτσά, γειά σας, παιδιά.

Κορίτσια τὶ ἀγναντεύετε.

(Συρτὸ Πελοποννήσου)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

Κο ρι μω ρε ε κο ρι ι ι τσια α τια αγ να αν
τε ευ ε ε τε ε π
κο ρι τσια τια α γναν τευ ε τε δ^y κο πελ λε ες
τι κοι οι τα τε π

Κορί - μωρέ, κορίτσια τὶ ἀγναντεύετε,
κορίτσια τὶ ἀγναντεύετε, κοπέλλες τὶ κοιτᾶτε.

Κοιτᾶ - μωρέ, κοιτᾶμε τὴν Τρομπολιτσά,
κοιτᾶμε τὴν Τρομπολιτσά, τὴν ξακουσμένη χώρα.

Πῶς πο - μωρέ, πῶς πολεμᾶν οἱ Ἕλληνες,
πῶς πολεμᾶν οἱ Ἕλληνες μὲ Τούρκους μ' Ἀρβανίτες.

Μπροστά, μωρέ, μπροστὰ πάει ὁ Νικηταρᾶς,
μπροστὰ πάει ὁ Νικηταρᾶς, πίσω ὁ Κολοκοτρώνης.

Καὶ πα - μωρέ, καὶ παραπίσω οἱ Ἕλληνες,
καὶ παραπίσω οἱ Ἕλληνες μὲ τὰ σπαθιὰ στὰ χέρια.

Κολο-μωρέ, Κολοκοτρώνης φώναξε,
Κολοκοτρώνης φώναξε, λέει στὰ παλληκάρια.

Ἐμπρός, μωρέ, ν' ἐμπρός, παιδιά μ', νὰ πάρουμε,
ἐμπρός, παιδιά μ', νὰ πάρουμε τὴν ξακουσμένη χώρα.

Μωρ' περδικούλα τοῦ Μωρηᾶ.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

³Ηχος ᾠή Γα ^φ μέσος. Χορίαμβος.

Αἶ ντε μω ωρ πε ε ερ δι κου λα μω ωρ
πε ερ δι ^γ κου ου λα α του ου Μω ω ω
ρηα α α ^π₉
Μωρ πε νερ δι ι κου ου ου λα του νου Μω ω
ρηα α κο σμο ο πε ερ πα α τη η η η
με ε ε νη ^π₉

Ἄιντε, μωρ' περδικούλα, μωρ' περδικούλα τοῦ Μωρηᾶ,
μωρ' πε-νε-ρδικούλα τοῦ-νου-Μωρηᾶ κοσμοπερπατημένη.

Ἄιντε, νέφτου ψηλά, λέει, νέφτου ψηλὰ πὺν πέτεσαι,
νέφτου, νου, ψηλὰ πὺν πέ-νε-τεσαι καὶ χαμηλὰ ἀγναντεύεις.

Ἄιντε, ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος, ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος πῶρχεται,
ποιὸς εἶ-νει-ν' ἐκεῖνος πῶ-νω-ρχεται στὸν κάμπο καβελλάρης.

Ἄιντε, 'κεῖνος εἶν' ὁ, λέει, 'κεῖνος εἶν' ὁ Νικηταρᾶς,
'κεῖνο-νο-ς εἶν' ὁ Νικη-νη-ταρᾶς ἀπὸ τοῦ Τουρκολέκα.

Ἄιντε, ν' ἀπὸ τ' Ἀνάπλι, ν' ἀπὸ τ' Ἀνάπλι κίνησε,
ν' ἀπό-νο-τ' Ἀνάπλι κί-νι-νησε στὸ Κουτσοπόδι φτάνει.

Ἄιντε, στὰ Ντερβενάκια, στὰ Ντερβενάκια πέζεψε,
στὰ Ντε-νε-ρβενάκια πέ-νε-ζεψε, μὲ ὅλο του τ' ἀσκέρι.

Ἄιντε, κι εὐτὺς ἀρχίζει, κι εὐτὺς ἀρχίζει ὁ πόλεμος,
κι εὐτύ-νυ-ς ἀρχίζει ὁ πό-νο-λεμος, ἀρχίζει τὸ ντουφέκι.

Τρία πουλάκια κάθουνταν.

(Μακρυνίτσα.)

(Συρτό Μακεδονίας)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Τρι α α που ου λα τρι α που λα κια
κα α του ου ντα αν π στης Νια ου στας το
κα στρο Μα κυ νι ι τσα α μου καὶ μο πω
χη η καρ δι ι τσα α μου ου π
Ε να μη λο α μαν γ κιαλ λο μη λο α μαν γ
βρα δυα α σι ι κι ι που ου θα μει νω π

Τρία πουλά - τρία πουλάκια κάθουνταν
στής Νιάουστας τὸ κάστρο, Μακρυνίτσα μου,
καὶ μὸ πῶχ' ἢ καρδίτσα μου.

Ἕνα μῆλο ἀμάν, κι ἄλλο μῆλο, ἀμάν,
βράδυασι κι ποῦ θὰ μείνω.

Τό 'να τηράει, τό 'να τηράει τὰ Βοδενά,
τ' ἄλλο τῇ Σαλονίκη, Μακρυνίτσα μου,
καὶ μὸ πῶχ' ἢ καρδίτσα μου.

Ἕνα μῆλο ἀμάν, κι ἄλλο μῆλο, ἀμάν,
βράδυασι κι ποῦ θὰ μείνω.

Τὸ τρίτο τό, τὸ τρίτο τὸ καλύτερο,
μυρολογάει καὶ λέει, Μακρυνίτσα μου,
καὶ μὸ πῶχ' ἢ καρδίτσα μου.

“Ενα μῆλο ἀμάν, κι ἄλλο μῆλο, ἀμάν,
βράδυνασι κι ποῦ θὰ μείνω.

Μᾶς πάτησαν, κι ἀμάν, ἀμάν, τὴ Νιάουστα,
ποῦνταν κιφαλοχώρι, Μακρυνίτσα μου,
καῦμὸ πῶχ’ ἢ καρδίτσα μου.

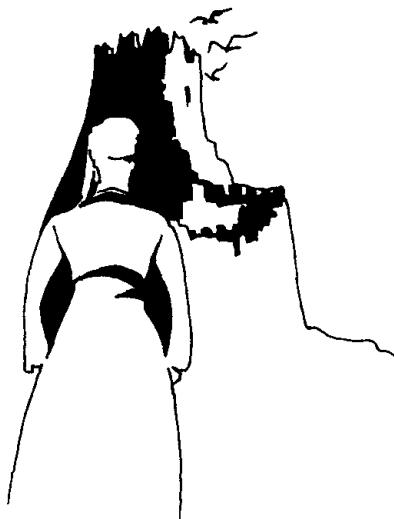
“Ενα μῆλο ἀμάν, κι ἄλλο μῆλο, ἀμάν,
βράδυνασι κι ποῦ θὰ μείνω.

Πῆραν γυναῖ - πῆραν γυναῖκεις μὲ πιδιά,
κι πεθερὲς μὲ νύφες, Μακρυνίτσα μου,
καῦμὸ πῶχ’ ἢ καρδίτσα μου.

“Ενα μῆλο ἀμάν, κι ἄλλο μῆλο, ἀμάν,
βράδυνασι κι ποῦ θὰ μείνω.

Πῆραν τὴ Ζα - πῆραν τὴ Ζαφειρόνυφη,
τριῶν μερῶν νυφούλα, Μακρυνίτσα μου.
καῦμὸ πῶχ’ ἢ καρδίτσα μου.

“Ενα μῆλο ἀμάν, κι ἄλλο μῆλο, ἀμάν,
βράδυνασι κι ποῦ θὰ μείνω.

Ἡ μάχη τῶν Δερβενακίων.

(Καθιστικὸ Πελοποννήσου)

ᾠδὴ 4 Πα ρ χ Ρυθ. ἐλευθ¹.

Αἰ ντε της Ρου με ε ε ε ε ε ε ε
ε ε ε λη η η η ης της Ρου με λη η
η η η η ης οι οι οι οι Μπε η η η
η η η η η δε ε ε ε ε ε ε ε
ε ε ε ε ες και του ου Μω ω ω ω
ω ω ω ω ω ω ωρ γηα α α
Μωρ γηα οι για α α α γα α α α
α α α α α α δες στα α Δε ε ε
ερ βε ε ε ε ε ε ε ε να α α α
κια στα Δερ βε να α α α κια α α α
κοι του ου ου ου ου ου ου ου νται αι αι
αι αι αι αι αι αι αι αι αι αι
αι αι

¹ Τὸ τραγούδι εἶναι ἐλεύθερο ρυθμοῦ καὶ οἱ διαστολὲς τοποθετήθηκαν διὰ ἐκπαιδευτικούς λόγους.

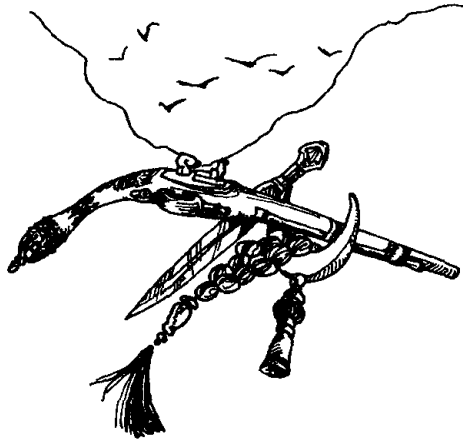
Ἄϊντε τῆς Ρούμελης, τῆς Ρούμελης οἱ Μπέηδες
καὶ τοῦ Μωργηᾶ, Μωργηᾶ οἱ γι' ἀγάδες,
στὰ Δερβενάκια, στὰ Δερβενάκια κοίτουνται.

Ἄϊντε στὰ Δερβενάκια, στὰ Δερβενάκια κοίτουνται
κορμιὰ χωρίς, χωρίς κεφάλια,
στρῶμά ἔχουνε, στρῶμά ἔχουνε τὴ μαύρη γῆς.

Ἄϊντε στρῶμά ἔχουνε, στρῶμά ἔχουνε τὴ μαύρη γῆς
προσκέφαλο, πάλε, μιὰ πέτρα
καὶ γιὰ κλινο - κλινοσκεπάσματα.

Ἄϊντε καὶ γιὰ κλινο - κλινοσκεπάσματα
τοὺς πάγους καί, μωρὲ καὶ τὰ χιόνια,
μαῦρα πουλιά, μαῦρα πουλιὰ τοὺς τριγυρνοῦν.

.....

Στὰ Τρίκορφα μέσ στήν κορφή.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Στα α Τρι κο ορ φα α α με ε εσ'
 Κο ο λο κο ο τρω ω ω νη η ης

στη η ην κο ορ φη η π
 ρι ι ι χνείο ορ δι ι

γυιέμ στα Τρι κο ορ φα α α στη η
 παει το αι μα α σα α αν α αυ

ρα χη π
 λα κι

Στὰ Τρίκορφα μέσ' στήν κορφή,
 Κολοκοτρώνης ρίχνει ὀρδί,
 γυιέ μ' στὰ Τρίκορφα στή ράχη
 πάει τὸ αἷμα σὰν αὐλάκι.

Κολοκοτρώνης φώναξε·
 κι ὅλος ὁ κόσμος τρόμαξε,
 γυιέ μ' ὁ Θοδωρῆς φωνάζει
 καὶ τὸ στράτευμα διατάζει.

Ποῦ εἶσαι, μωρέ, Νικηταρά,
 πῶχουν τὰ πόδια σου φτερά,
 γυιέ μ' καὶ σύ, μωρέ, Γιατράκο,
 κάθε μέρα κάνεις τράκο.

Τοῦ Λεωνίδα τὸ σπαθί,
 Κολοκοτρώνης τὸ φορεῖ,
 Τοῦρκος σὰν τὸ ἰδεῖ λιγώνει
 καὶ τὸ αἷμα του παγώνει.

Τίποτα δὲν ἐζήλεψα.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

³Ηχος $\frac{1}{4}$ Πα ρ

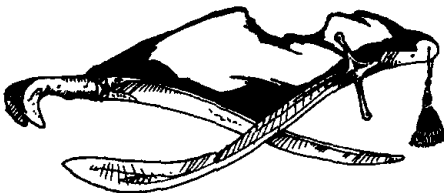
Μω ρε ε ε τι πο ο τα α α δε ε
τι πο ο τα δ^y δε ε ε εν ε ζη η λε ε
ε ψα α α π^q
τι πο ο ο ο ο τα δε εν ε δ^y ε ζη
η η η η λε ψα α μεσ' δ^y στο ο ο ον α
πα α νω ω ω κο ο σμο ο π^q

Μωρέ, τίποτα δέ - τίποτα δὲν ἐζήλεψα,
τίποτα δὲν ἐζήλεψα μέσ' στὸν ἀπάνω κόσμο.

Μωρέ, παρὰ τὸ κλέ - παρὰ τὸ κλέφτικο σπαθί,
παρὰ τὸ κλέφτικο σπαθί, τὸ κλέφτικο ντουφέκι.

Μωρέ, λάμπουν τὰ χιό - λάμπουν τὰ χιόνια στὰ βουνά,
λάμπουν τὰ χιόνια στὰ βουνὰ καὶ τὰ νερὰ στοὺς κάμπους.

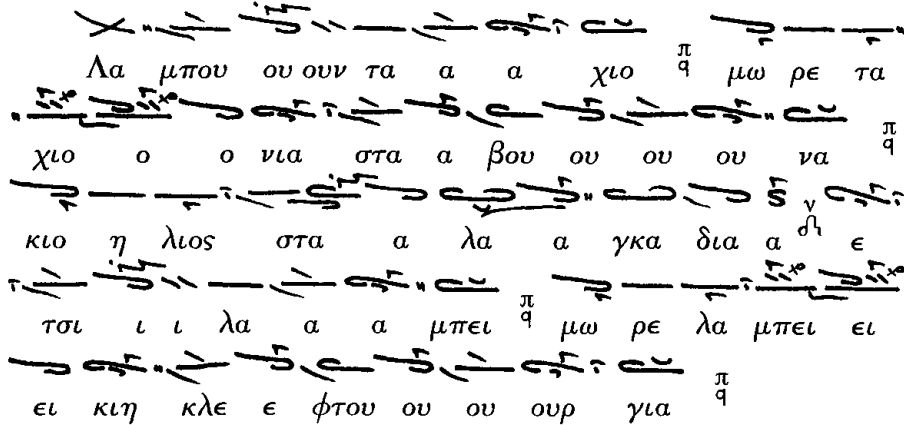
Μωρέ, λάμπουν καὶ τά, λάμπουν καὶ τὰ χρυσὰ σπαθιά,
λάμπουν καὶ τὰ χρυσὰ σπαθιά τῶν Κολοκοτρωναίων.

Λάμπουν τὰ χιόνια στὰ βουνά.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

Ἦχος ἔ Πα

Λάμπουν τὰ χιό - μωρέ, τὰ χιόνια στὰ βουνά,
κι ὁ ἥλιος στὰ λαγκάδια, ἔτσι λάμπει, μωρέ, λάμπει κι ἡ κλεφτουργιά.

Ἔτσι λάμπει, μωρέ, λάμπει κι ἡ κλεφτουργιά,
οἱ Κολοκοτρωναῖοι, πῶχουν τ' ἀσή-μωρέ, τ' ἀσήμια τὰ πολλά.

Πῶχουν τ' ἀσή-μωρέ, τ' ἀσήμια τὰ πολλά,
τὶς ἀσημένιες πάλles, π' αὐτοὶ δὲν κα-μωρέ, δὲν καταδέχονται.

Π' αὐτοὶ δὲν κα-μωρέ, δὲν καταδέχονται
τῇ γῆς νὰ ντήμ πατήσουν, καβάλλα πᾶν'-μωρέ, πᾶνε στὴν ἐκκλησιά.

Καβάλλα πᾶν'-μωρέ, πᾶνε στὴν ἐκκλησιά,
καβάλλα προσκυνᾶνε, καβάλλα πέ-μωρέ, πέρνουν ἀντίδερο.

Καβάλλα πέ-μωρέ, πέρνουν ἀντίδερο
ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι, καβάλλα βγή - μωρέ, βγήκανε κι ἔκατσαν.

Καβάλλα βγή-μωρέ, βγήκανε κι ἔκατσαν
σὲ μαρμαρένιο ἀλώνι, κι ἓνας τὸν ἄ-μωρέ, τὸν ἄλλο λέγανε.

Κι ἕνας τὸν ἄ-μωρέ, τὸν ἄλλο λέγανε
κι ἕνας τὸν ἄλλο λένε: «Ξήγατ' Ἀντώ-μωρέ, Ἀντώνη τ' ὄνειρο.

Ξήγατ' Ἀντώ-μωρέ, Ἀντώνη τ' ὄνειρο,
τ' ὄνειρο ποῦειδα ᾽πόψε. Θολὸ ποτά-μωρέ, ποτάμι ἐπέρναγα.

Θολὸ ποτά-μωρέ, ποτάμι ἐπέρναγα
καὶ πέρα δὲν ἐβγήκα καὶ μῶπεσε, μωρέ, παιδιά μ', τὸ φέσι μου.

Καὶ μῶπεσε, μωρέ, παιδιά μ', τὸ φέσι μου
κι ἡ φούντα τοῦ σπαθιοῦ μου».
«Τὰ φέσια εἰ-μωρέ, εἶν' τὰ κεφάλια μας.

Τὰ φέσια εἰ-μωρέ, εἶν' τὰ κεφάλια μας
κι οἱ φοῦντες τ' ἄρματά μας,
φόρτω Γιώρη, μωρέ, Γιώρη μ' νὰ φύγουμε.

Φόρτω Γιώρη, μωρέ, Γιώρη μ' νὰ φύγουμε
στὴ Ζάκυθο νὰ πᾶμε, τὶ ἦταν τὸ ὄ - μωρέ, τὸ ὄνειρο κακό».

Τ' ἀηδόνια τῆς Ἀνατολῆς.

(Κλειστό Ἀργιθέας - Αἰτωλοακαρνανίας)

Ἦχος Δι Εἰς πόδας 6σῆμους.

Αἰ τ' αη δο ο ο ο νια α α α τη ης μω ρε
της Α α να α α α α το ο λη ης
αἰ τ' αη δο ο ο νια τη ης Α α να α α
το λης και αι τα α α που λια α τη ης
Δυ υ ση ης

Ἀἰ, τ' ἀηδόνια τῆς, μωρέ, τῆς Ἀνατολῆς,
ἄἰ, τ' ἀηδόνια τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ πουλιὰ τῆς Δύσης.

Ἀἰ, κλαίγουν ἀργά, μωρ', ἀργὰ κλαίγουν ταχειά,
ἄἰ, κλαίγουν ἀργά, κλαίγουν ταχειά, κλαίγουν τὸ μεσημέρι.

Ἀἰ, κλαίγουν τὴ δό - μωρέ, δόλια Ρούμελη,
ἄἰ, κλαίγουν τὴ δόλια Ρούμελη, τὴν πολυσκλαβωμένη.

Εἰς πόδας 4σῆμους.

Ο που ου τη ην ε τη ην ε σκλα βω ω σα α νε
ο που τη ην ε σκλα βω σα α νε τις τρεις γιορ
τες του χρο νου

Ὅπου τὴν ἐ - τὴν ἐσκλαβώσανε,
ὅπου τὴν ἐσκλαβώσανε τὶς τρεῖς γιορτὲς τοῦ χρόνου.

Τοῦ Χριστουγέ - Χριστουγέννου γιὰ κηρί,
τοῦ Χριστουγέννου γιὰ κηρὶ κι τοῦ Βαγιοῦ γιὰ βάγια.

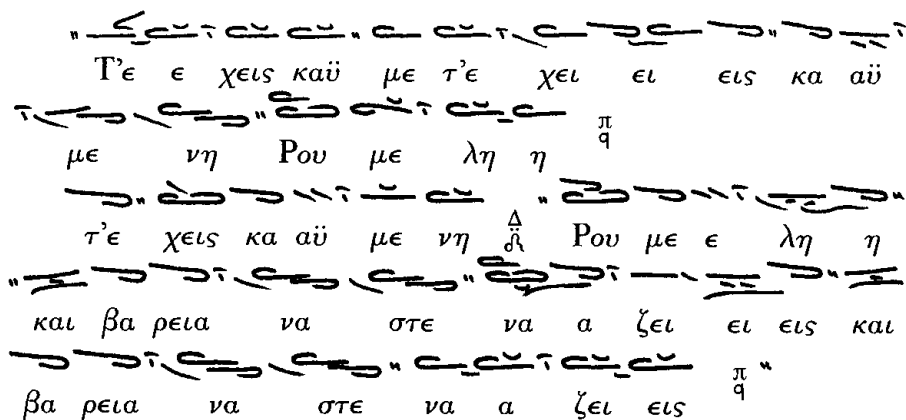
Καὶ τῆς Λαμπρῆς, Λαμπρῆς τὴν Κυριακή,
καὶ τῆς Λαμπρῆς τὴν Κυριακὴ γιὰ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»,
γιὰ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

Τ' ἔχεις καϋμένη Ρούμελη.

(Καλαματιανὸ Ρούμελης)

Ἦχος ἦ Πα ρ

Τ' ἔχεις καϋμέ - τ' ἔχεις καϋμένη Ρούμελη,
τ' ἔχεις καϋμένη Ρούμελη (καὶ βαρειαναστενάζεις). δις

Τὸ τὶ καλό, τὸ τὶ καλὸ ἔχω νὰ χαρῶ,
τὸ τὶ καλὸ ἔχω νὰ χαρῶ (νὰ μὴν ἀναστενάζω). δις,

Ἐφτὰ χρόνους, ἑφτὰ χρό - νο - νους πολεμῶ,
ἑφτὰ χρό - νο - νους πολεμῶ, (μὲ τὸ Σουλτάν Μαχμούτη). δις

Χάνω παιδιὰ, χάνω παιδιὰ στὸν πόλεμο,
χάνω παιδιὰ στὸν πόλεμο, (ἄρματωλοὺς καὶ κλέφτες). δις

Κάστρα πολλὰ, κάστρα πολλὰ μοῦ παίρνουνε,
κάστρα πολλὰ μοῦ παίρνουνε, (τῶνα κοντὰ ᾽πὸ τ᾽ ἄλλο). δις

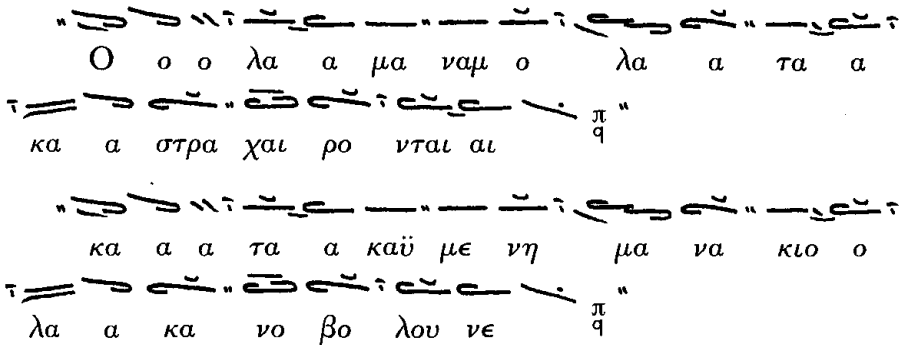
Ἕνα μονά - ἕνα μονάχα μοῦ μεινε,
ἕνα μονάχα μοῦ μεινε, (τὸ δόλιο Μισολόγγι). δις

Καὶ τώρα μοῦ, καὶ τώρα μοῦ τὸ κλείσανε,
καὶ τώρα μοῦ τὸ κλείσανε, (γυρεύουν νὰ τὸ πάρουν). δις

“Ολα τὰ κάστρα.

(Καγκέλι Αἰτωλοακαρνανίας)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

“Ολα, μανά μ’, ὅλα τὰ κάστρα χαίρονται,
κατακαϋμένη μάνα, κι ὅλα κανοβολοῦνε.

Τὸ κά - μανά μ’, τὸ κάστρο τοῦ Μισολογγοῦ,
κατακαϋμένη μάνα, στέκεται μαραμένου.

Πουλί, μανά μ’, πουλὶ τουρκιὰ τοῦ κύκλουσι,
κατακαϋμένη μάνα, στεργιᾶς καὶ τοῦ πελάγου.

Τὸ Βα - μανά μ’, τὸ Βασιλάδι πήρανε,
κατακαϋμένη μάνα, στὴν Κλείσοβα πααίνουν.

Πιάνουν, μανά μ’, πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφή,
κατακαϋμένη μάνα, στέλνουν στὸ Μισολόγγι.

Τοὺς λέ - μανά μ’, τοὺς λέν’ νὰ προσκυνήσουνε,
κατακαϋμένη μάνα, νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τους.

Κι ὁ Νό - μανά μ’, κι ὁ Νότης τοὺς ἀπάντησε,
κατακαϋμένη μάνα, κι ὁ Νότης ἀπαντάει.

“Όσο, μανά μ’, ὅσο εἶν’ ὁ Νότης ζωντανός,
κατακαϋμένη μάνα, κανεῖς δὲν προσκυνάει.

Σαββάτο βράδυ ἐπέρασα.

(Τσάμικο Ρούμελης)

ᾠχος $\frac{L}{q}$ Πα ρ

Σαβ βα α α α το βρα δυε ε πε ε ε
ε ρα σα να α πο ο ο ο το Μι ι σο
ο ο λο ογ γι $\frac{\pi}{q}$
κιη τα αν Σα αβ βα α α μα αυ ρα α
κιη τα αν Σα αβ βα α α το ο τω ων
παι αι αι αι δια α $\frac{\pi}{q}$
Βα α α α γιω ων

Σαββάτο βράδυ ἐπέρασα ν' ἀπὸ τὸ Μισολόγγι,
κι ἦταν Σαββά - μαῦρα παιδιά, κι ἦταν Σαββάτο τῶν Βαγιῶν.

Κι ἦταν Σαββάτο τῶν Βαγιῶν, Σαββάτο τ' Ἀη Λαζάρου,
κι ἄκουσ' ἀντρεί - γειά σας παιδιά, κι ἄκουσ' ἀντρίκεια κλάῦματα.

Κι ἄκουσ' ἀντρίκεια κλάῦματα, γυναίκεια μυριολόγια,
δὲν κλαῖνε γιά, μαῦρα παιδιά, δὲν κλαῖνε γιὰ τὸ σκοτωμό.

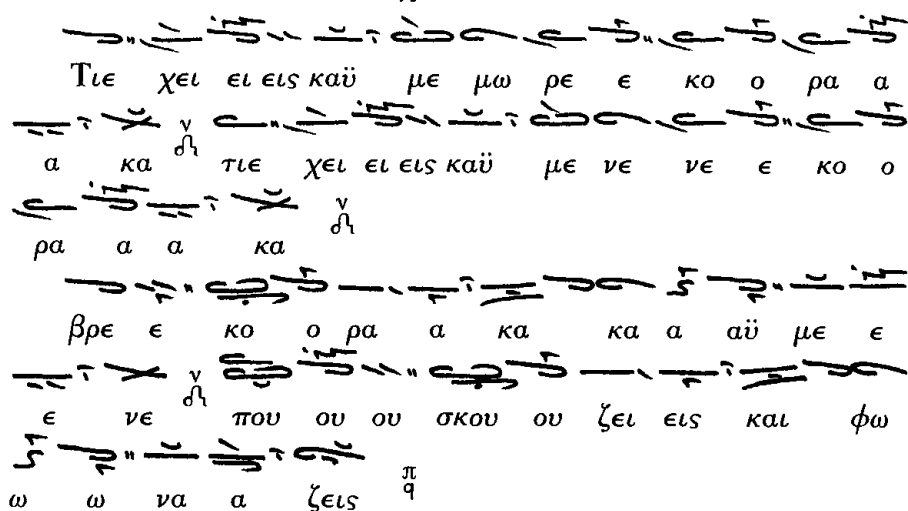
Δὲν κλαῖνε γιὰ τὸ σκοτωμό, δὲν κλαῖνε γιὰ τὸ φόνο,
μὸν κλαῖν' πὺν σῶ - μαῦρα παιδιά, μὸν κλαῖν' πὺν σῶσαν τὸ ψωμί.

Μὸν κλαῖν' πὺν σῶσαν τὸ ψωμί κι ἡ πείνα δὲ βαστιέται.

Τὶ ἔχεις καϋμένε κόρακα.

(Τσάμικο Ρούμελης)

ᾠδὴ Πα ρ

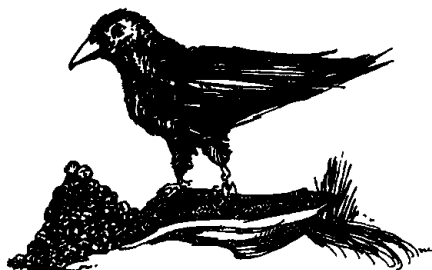

Τὶ ἔχεις καϋμέ - μωρὲ κόρακα, τὶ ἔχεις καϋμέ - νε - νε κόρακα,
βρέ, κόρακα καϋμένε ποὺ σκούζεις καὶ φωνάζεις;

Μή' νὰ διψᾷς, μωρὲ κόρακα, μή' νὰ διψᾷ - να - ς γιὰ αἵματα,
βρέ, κόρακα καϋμένε, γιὰ μπέϊκα (Τούρκικα) κεφάλια;

Πέρασ' ἀπ' τή, μωρὲ κόρακα, πέρασ' ἀπ' τή - νη - ν Ἀράχωβα,
βρέ, κόρακα καϋμένε, ψηλὰ στὸν Ἄη Γιώργη.

Κι ἐκεῖ θὰ ἰδῇς, μωρὲ κόρακα, κι ἐκεῖ θὰ ἰδῇ - νη - ς τὰ αἵματα,
βρέ, κόρακα καϋμένε, τὰ Μπέϊκα κεφάλια.

Γιώργη μου τὶ ὀρδινιάζεσαι.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

$\text{ᾠχος } \frac{L}{q} \text{ Πα } \varphi \bar{x}$

Γιωρ γη η η η η μου τιορ δι ι νια
α α α α ζεσαι και αι βα α α νεις
τα αρ μα α α τα α σου π_q
Αϊ ντε κα νε ε σε ε ε ε γα α α γεια
αϊ ντε κα νε ε σε ε ε ε γα α α μου
α σα ας παι αι αι δια π_q
ους θε ελ α α α πας

«Γιώργη μου τὶ ὀρδινιάζεσαι καὶ βάνεις τ' ἄρματά σου;
Ἄϊντε, κάνε σὲ γά - γειά σας παιδιά,
ἄϊντε κάνε σὲ γάμους θέλ' ἄ πᾶς.

Κάνε σὲ γάμους θέλ' ἄ πᾶς, κάνε σὲ πανηγύρι;»
« Ἄϊντε, μᾶηδε σὲ γά - γειά σας παιδιά,
ἄϊντε, μᾶηδε σὲ γάμους θέλ' ἄ πά'.

Μᾶηδε σὲ γάμους θέλ' ἄ πά', μᾶηδε σὲ πανηγύρι,
Ἄϊντε, στὸ Νηόκαστρο, γειά σας παιδιά,
ἄϊντε, στὸ Νηόκαστρο θέλω νὰ πά'.

Στὸ Νηόκαστρο θέλω νὰ πά' ποὺ γίνονται οἱ πολέμοι.
Ἄϊντε, κι ἂν μὲ σκοτώ - νὰ σᾶς χαρῶ,
ἄϊντε, κι ἂν μὲ σκοτώσουν τ' ἄρφανό.

Κι ἂν μὲ σκοτώσουν τ' ἄρφανό, ποιὸν ἔχω νὰ μὲ κλάψη;»
«Ἄϊντε, σὲ κλαίω γώ, Ντελιγιώργη μου,
ἄϊντε σὲ κλαίω γώ, νὰπὸ κρυφά».

Τιῆχουν τῆς Μάνης τὰ βουνά.

(Στεριανὸ τσάμικο)

$\gamma_{\text{H}\chi\text{os}} \frac{\lambda}{\pi} \delta \dot{\chi} \simeq \Gamma a \simeq \text{παραμεσάζων.}$

"Αἶ ντε τιε ε χου ου ουν της Μα νης τιε ε
 χου ουν της Μα α νη ης τα α βου ου
 ου να α μω ωρ Α ρα α πη

σου ου ου ου φη η καὶ μὲν Α ρα πη
 η η και αι αι στε ε κουν βουλ κω με
 να

Ἄϊντε, τιῆχουν τῆς Μάνης¹, τιῆχουν τῆς Μάνης τὰ βουνά, μῶρ' Ἀράπη,
Σούφη καῦμέν' Ἀράπη καὶ στέκουν βουλκωμένα;

Ἄϊντε, κᾶνε βορρηᾶς, λέει, κᾶνε βορρηᾶς τὰ φύσηξε, μῶρ' Ἀράπη,
Σούφη καῦμέν' Ἀράπη, κᾶνε κακὸ χαλάζι;

Ἄϊντε, μάηδε βορρηᾶς, λέει, μάηδε βορρηᾶς τὰ φύσηξε, μῶρ' Ἀράπη,
Σούφη καῦμέν' Ἀράπη, μάηδε κακὸ χαλάζι.

Ἄϊντε, Γιουσούφ Ἀράπης, Γιουσούφ Ἀράπης πολεμάει, μὲρ Ἀράπη,
Σούφη καὺμέν' Ἀράπη, μὲ δεκοχτὼ χιλιάδες.

Ἄϊντε, πέφτουν τὰ τόπια, πέφτουν τὰ τόπια σὰ βροχή, μῶρ' Ἀράπη,
Σούφη καὶ μὲν' Ἀράπη καὶ οἱ μπόμπες σὰ χαλάζι.

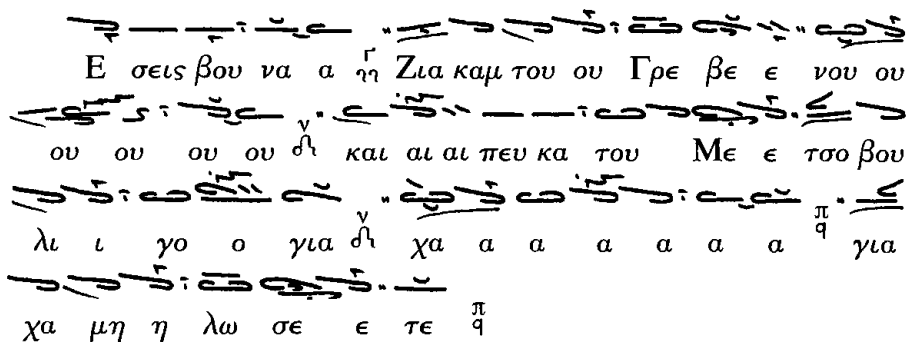
Ἄϊντε κι αὐτὰ τὰ λια - λέει, κι αὐτὰ τὰ λιανοτούφεκα, μῶρ' Ἀράπη,
Σούφη καῦμέν' Ἀράπη, σὰ σιγαλὴ ψιγάλα.

¹ ἢ Ἰσως τῆς Μάλης.

Ἑσεῖς βουνὰ τοῦ Γρεβενοῦ.

(Τσάμικο Δυτ. Μακεδονίας)

Ἦχος $\frac{L}{q}$ Πα ρ

Ἑσεῖς βουνά, Ζιάκα μ', τοῦ Γρεβενοῦ,

καὶ πεῦκα τοῦ Μετσόβου λίγο γιὰ χα - γιὰ χαμηλώσετε.

Λίγο γιὰ χα - γιὰ χαμηλώσετε,

γιὰ δυὸ ντουφέκια τόπο, γιὰ νὰ φανοῦν, Ζιάκα μ', τὰ Γρεβενά.

Γιὰ νὰ φανοῦν - Ζιάκα μ', τὰ Γρεβενά,

κι αὐτὸ τὸ Μέγα Σπήλιο, πῶς πολεμᾶ, Ζιάκας, μὲ τὴν Τουρκιά.

Πῶς πολεμᾶ, Ζιάκας, μὲ τὴν Τουρκιά,

μὲ τὸ νιζάμ¹ ἀσκέρι¹, πέφτουν τὰ βό - τὰ βόλια σὰν βροχή.

Πέφτουν τὰ βό - τὰ βόλια σὰν βροχή,

γκιουλέδες² σὰν χαλάζι κι αὐτὰ τὰ λια - τὰ λιανοντούφεκα.

Κι αὐτὰ τὰ λια - τὰ λιανοντούφεκα,

σὰν σιγανὴ δροσουλά, βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε.

Βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε,

καλὰ τὸ μετερίζι μὴ σὲ φοβί - φοβίζουν τίποτα.

Μὴ σὲ φοβί - φοβίζουν τίποτα,

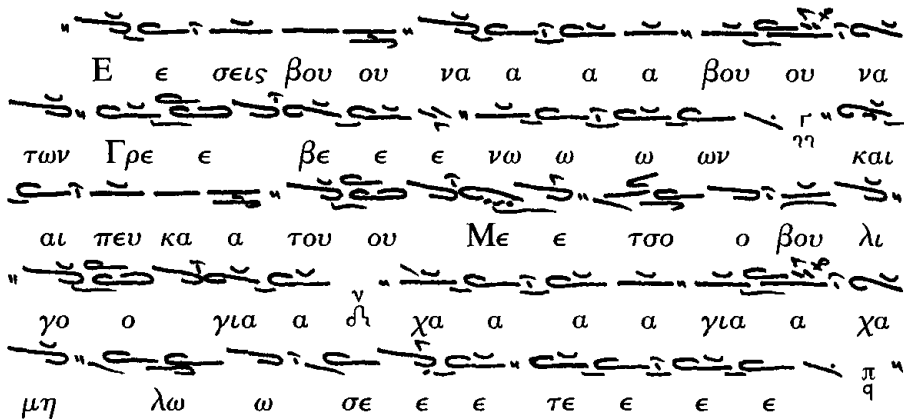
τ' Αὐδῇ Πασιᾶ τὰ τόπια³, βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε.

1 Νιζάμ¹ ἀσκέρι=τακτικὸς στρατός. 2 Γκιουλέδες=μικρὲς ὀβίδες. 3 Τόπια=ὀβίδες, βλήματα κανονίων.

Ἑσεῖς βουνὰ τῶν Γρεβενῶν.

(Καλαματιανὸ Μακεδονίας)

Ἦχος ♯ Πα ρ

Ἑσεῖς βουνά, βουνὰ τῶν Γρεβενῶν,
καὶ πεῦκα τοῦ Μετσόβου λίγο γιὰ χα - γιὰ χαμηλώσετε.

Λίγο γιὰ χα - γιὰ χαμηλώσετε,
γιὰ δυὸ ντουφέκια τόπο, γιὰ νὰ φανοῦν, Ζιάκα μ', τὰ Γρεβενά.

Γιὰ νὰ φανοῦν, Ζιάκα μ', τὰ Γρεβενά,
κι αὐτὸ τὸ Μέγα Σπήλιο, πῶς πολεμᾷ, Ζιάκας, μὲ τὴν Τουρκιά.

Πῶς πολεμᾷ, Ζιάκας, μὲ τὴν Τουρκιά,
μὲ τὸ νιζάμ' ἄσκέρι, πέφτουν τὰ βό - τὰ βόλια σὰν βροχή.

Πέφτουν τὰ βό - τὰ βόλια σὰν βροχή,
γκιουλέδες σὰν χαλάζι κι αὐτὰ τὰ λια - τὰ λιανοντούφεκα.

Κι αὐτὰ τὰ λια - τὰ λιανοντούφεκα,
σὰν σιγανὴ δροσοῦλα, βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε.

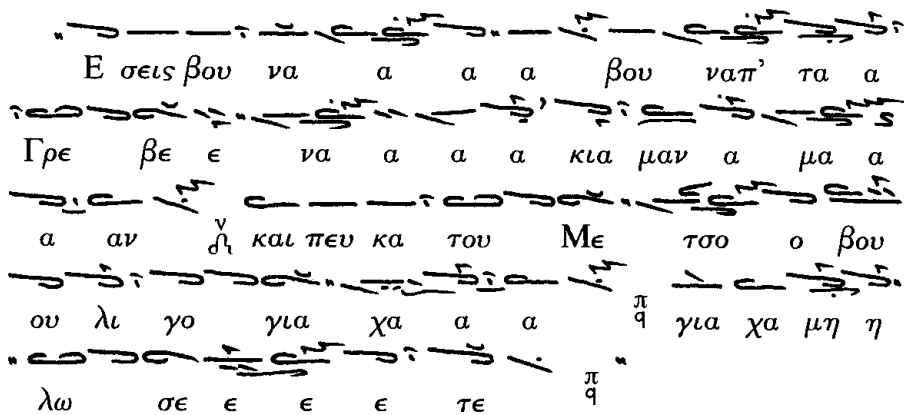
Βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε,
καλὰ τὸ μετερίζι μὴ σὲ φοβί - φοβίζουν τίποτα.

Μὴ σὲ φοβί - φοβίζουν τίποτα,
τ' Αὐδῇ - Πασιᾷ τὰ τόπια, βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε.

Ἑσεῖς βουνὰ ᾽π' τὰ Γρεβενά.

(Τσάμικο Δυτ. Μακεδονίας)

Ἦχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ἑσεῖς βουνά, βουνὰ ᾽π' τὰ Γρεβενά, κι ἁμάν, ἁμάν,
καὶ πεῦκα τοῦ Μετσόβου λίγο γιὰ χα - γιὰ χαμηλώσετε.

Λίγο γιὰ χα - γιὰ χαμηλώσετε, κι ἁμάν, ἁμάν,
γιὰ δυὸ ντουφέκια τόπο, γιὰ νὰ φανοῦν, Ζιάκα μ', τὰ Γρεβενά.

Γιὰ νὰ φανοῦν, Ζιάκα μ', τὰ Γρεβενά, κι ἁμάν, ἁμάν,
κι αὐτὸ τὸ Μέγα Σπήλιο, πῶς πολεμᾶ, Ζιάκας, μὲ τὴν Τουρκιά.

Πῶς πολεμᾶ, Ζιάκας, μὲ τὴν Τουρκιά, κι ἁμάν, ἁμάν,
μὲ τὸ νιζάμ' ἄσκέρι, πέφτουν τὰ βό - τὰ βόλια σὰν βροχή.

Πέφτουν τὰ βό - τὰ βόλια σὰν βροχή, κι ἁμάν, ἁμάν,
γκιουλέδες σὰν χαλάζι κι αὐτὰ τὰ λια - τὰ λιανοντούφεκα.

Κι αὐτὰ τὰ λια - τὰ λιανοντούφεκα, κι ἁμάν, ἁμάν,
σὰν σιγανὴ δροσούλα, βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε.

Βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε, κι ἁμάν, ἁμάν,
καλὰ τὸ μετερίζι μὴ σὲ φοβί - φοβίζουν τίποτα.

Μὴ σὲ φοβί - φοβίζουν τίποτα, κι ἁμάν, ἁμάν,
τ' Αὐδῇ Πασιᾷ τὰ τόπια, βάστα καῦμέ - καῦμένε Θόδωρε.

Ἑσεῖς πουλιὰ τῶν Γρεβενῶν.

(Σπεριανὸ τσάμικο)

Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Πα ρ

Ω ρε ε ν'ε σεις που ου ου ου λια α α
 ν'ε σεις που ου λια α α α των Γρε βε ε
 ε ε ε νω ω ω ων π̣ ρ̣

ν'ε σει εις που λια τω ω ω ων Γρε ε
 ε βε νων κια αη δο ο ο ο νια του
 Με ε ε ε ε τσο ο βου ου π̣ ρ̣

ὦρέ, ν' ἑσεῖς πουλιά, ν' ἑσεῖς πουλιὰ τῶν Γρεβενῶν,
 ν' ἑσεῖς πουλιὰ τῶν Γρεβενῶν κι ἀηδόνια τοῦ Μετσόβου.

ὦρέ, φέτο νὰ μὴ, φέτο νὰ μὴ λαλήσετε,
 φέτο νὰ μὴ λαλήσετε, παρὰ νὰ βουβαθήτε.

ὦρέ, γιατί μᾶς ἦ - γιατί μᾶς ἦρθε μιὰ γραφή,
 γιατί μᾶς ἦρθε μιὰ γραφή κι ἓνα κακὸ μαντᾶτο.

ὦρέ, τὸν Τζιάκα τόν, τὸν Τζιάκα τὸν σκοτώσανε,
 τὸν Τζιάκα τὸν σκοτώσανε κι ἡ κλεφτουργιὰ τὸν κλαίει.

Χελιδονίσματα 1^{ης} Μαρτίου.

(Χάλκης)

Ἦχος ὁ Πα ϝ Ρυθ. 5σημος.

Πε ρι στε ρα κι πε τα ξε ε ηυ ρεν
πυρ γο κιε κα τσε και χα μο κε λα
δη σε ε Μαρ τη Μαρ τη μου κα λε

Περιστεράκι πέταξε ἤρυν πύργο κι ἔκατσε
καὶ χαμοκελάδησε Μάρτη, Μάρτη μου καλέ.

Μάρτη, Μάρτη μου καλέ, καὶ Ἀπρίλη θαυμαστὴ
ὅσοι 'μεῖς οἱ μαθηταί, μαθημένοι εἴμεστε.

Ὅσοι 'μεῖς οἱ μαθηταί, μαθημένοι εἴμεστε
ν' ἀγοράζωμεν ἐφτά, νὰ πουλοῦμε δέκα ἐφτά.

Ν' ἀγοράζωμεν ἐφτά, νὰ πουλοῦμε δέκα ἐφτά,
τὸ κρασὶ μὲς στὸ ποτήρι καὶ τ' αὐγὰ μὲς στὸ καλάθι.

Δώστε μας τὴν ὄρνιθα μὴ μᾶς δείρῃ ὁ δάσκαλος
κι ἔχετε τὸ κρῖμα μας καὶ τὴν ἁμαρτία μας.

Χελιδόνι πέμπομε, πάει πέρα κι ἔρχεται,
φέρει μας τὴν εἴδησι, καλοκαίρι ἔφτασε.

Πο' πάνω ἀπὸ τ' ἀνώφλια σας ἔχει μιὰ περιστέρα,
ἀνοίξετε τὴν πόρτα σας, νὰ ποῦμε καλησπέρα.

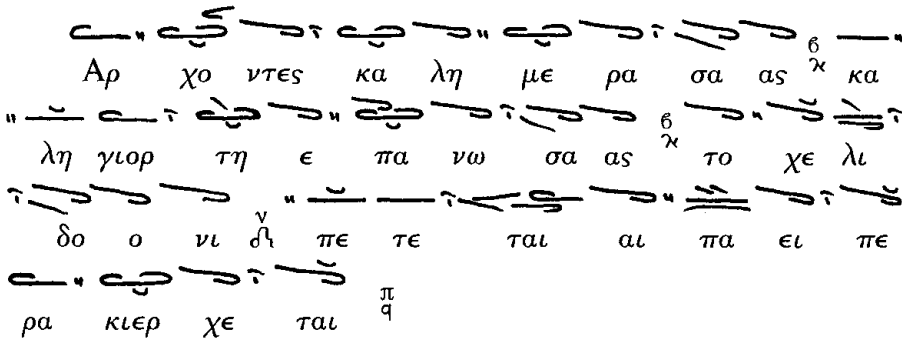
Τοῦ χρόνου πάλι ν' ἄρθωμε, ὑγεία νὰ σᾶς δοῦμε,
στοὺς οἴκους σας χαρούμενοι, τὸ Μάρτη νὰ σᾶς 'ποῦμε.

«Καὶ τοῦ χρόνου».

Κάλαντα τοῦ Μάρτη.

(Σάλακος Ρόδου)

ᾠχος $\frac{L}{4}$ Πα ρ \bar{x}

Ἄρχοντες καλημέρα σας, καλὴ γιορτὴ ἐπάνω σας,
τὸ χελιδόνι πέτεται, πάει πέρα κι ἔρχεται.

Καὶ φέρνει μας τὸ μήνυμα, μ' αὐτό του τὸ κελάδημα,
πῶς εἶναι ἄνοιξις καιροῦ καὶ ἄρχις καλοκαιριοῦ.

Καὶ μᾶς ποὺ σᾶς τὸ λέγομεν, ἀκόμα (καὶ) σᾶς τὸ ψάλλομεν,
νὰ μᾶς πληρώσητ' ἀκριβά, κοκάρια, γρόσια καὶ αὐγά.

Νὰ μᾶς πληρώσητ' ἀκριβά, κοκάρια, γρόσια καὶ αὐγά,
ὅχι ἀπὸ ἓνα κι ἀπὸ ὀκτώ, παρ' ἀπὸ δέκα κι ἑκατό.

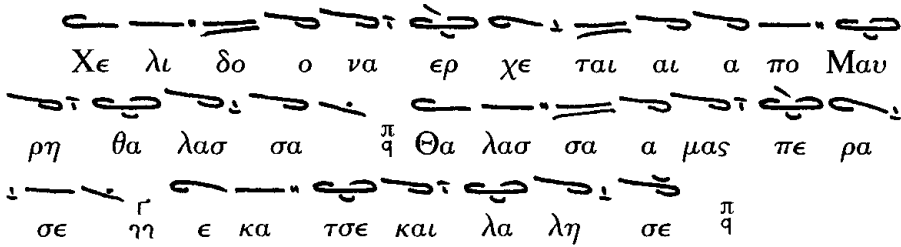
Τοῦ χρόνου πάλιν νᾶρθωμεν στὸ σπίτι σας νὰ ἔμβωμεν
καὶ νὰ σᾶς εὖρωμεν καλά, νὰ ζῆτε χρόνια πάμπολλα.

Χελιδόνα ἔρχεται.

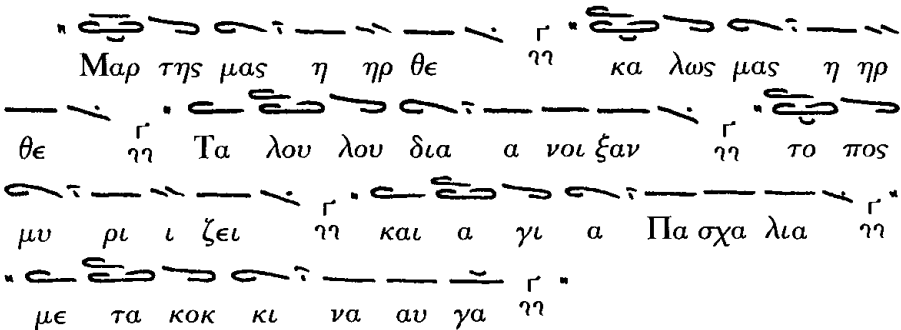
(Ἀγριανῆς Σερρών)

ᾠδὴ Πα ρ Ξ Ρυθ. 10σημος.

Χελιδόνα ἔρχεται ἀπὸ Μαύρη θάλασσα.
Θάλασσα μᾶς πέρασε, ἔκατσε καὶ λάλησε·
λάλησε τὰ γράμματα, γράμματα βασιλικά,
ποὺ μαθαίνουν τὰ παιδιά, τὰ παιδιά τοῦ δάσκαλου.
Δάσκαλος μᾶς ἔστειλε, νὰ μᾶς δώστε πέντ' αὐγά·
κι ἂν δὲν ἔχετε αὐγά, παίρνομε τὴν κλωσαριά,
νὰ γεννᾷ καὶ νὰ κλωσσᾷ καὶ νὰ σέρνῃ τὰ πουλιά.

ᾠδὴ Πα ρ Ξ διφωνῶν. Ρυθ. 8σημος.

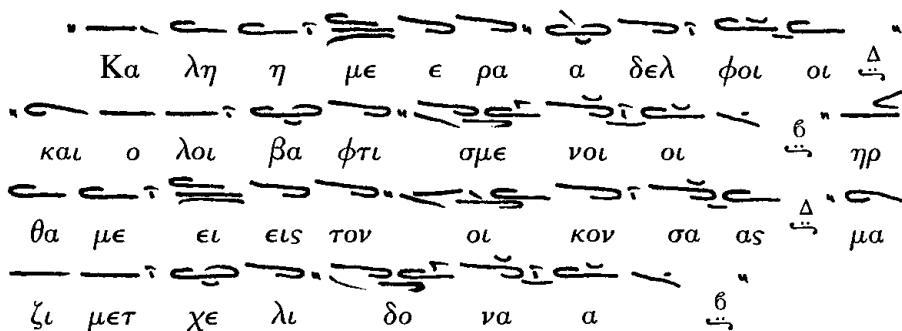
Μάρτης μᾶς ἦρθε· καλῶς μᾶς ἦρθε.
Τὰ λουλούδια ἀνοιξαν· τόπος μυρίζει
καὶ ἀγία Πασχαλιὰ μὲ τὰ κόκκινα αὐγά.

Καὶ τοῦ χρόνου ὑγεία!

Καλὴ ἡμέρα ἀδελφοί.

(Μακεδονίας)

ᾠχος Ψ Δι 3 4 3

Καλὴ ἡμέρα ἀδελφοὶ καὶ ὅλοι βαφτισμένοι,
ἦρθαμε εἰς τὸν οἶκον σας μαζὶ μὲ τ' χελιδόνα.

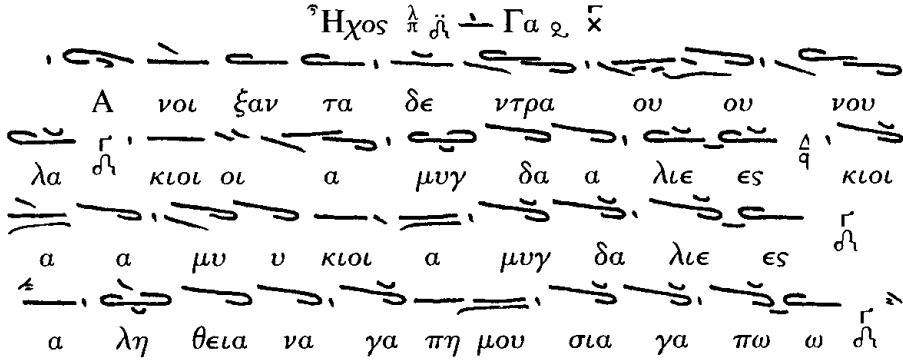
Νὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε ἦρθαμι νὰ σᾶς ποῦμι,
ὅτ' ἦρθε πιά ἡ ἄνοιξη, ἦρθε τοῦ καλοκαίρι.

Ὅτ' ἦρθε πιά ἡ ἄνοιξη, ἦρθε τοῦ καλοκαίρι,
μὲ ρόδα, μὲ τριαντάφυλλα, μὲ διάφορα ζουμπούλια.

Ἄνοιξαν τὰ δέντρα οὐλα.

(Κασάπικο Μακεδονίας)

Ἄνοιξαν τὰ δέντρα οὐ - νου - λα
κι οἱ ἄμυγδαλιές, κι οἱ ἄμυ - κι οἱ ἄμυγδαλιές,
ἀλήθεια ἔν' ἀγάπη μου σιαγαπῶ. (δῖς)

Ἄνοιξι κι ἐγὼ ὁ μπαξιέ - νες μου,
μόν' παράμορφα, μόν' παρά - μόν' παράμορφα,
ἀλήθεια ἔν' ἀγάπη μου σιαγαπῶ. (δῖς)

Ἐμπήκα νὰ συργιανί - νι - σω,
καὶ νὰ κοιμηθῶ, καὶ νὰ κοι - καὶ νὰ κοιμηθῶ,
ἀλήθεια ἔν' ἀγάπη μου σιαγαπῶ. (δῖς)

Βρίσκω κόρη ποὺ κοιμᾶ - να - ται,
μόν' κι μοναχή, μόν' κι μο - μόν' κι μοναχή,
ἀλήθεια ἔν' ἀγάπη μου σιαγαπῶ. (δῖς)

Ρίχνω μῆλο τῇ βαραί - ναι - νω,
δὲν τὸ δέχτηκε, δὲν τὸ δέ - δὲν τὸ δέχτηκε,
ἀλήθεια ἔν' ἀγάπη μου σιαγαπῶ. (δῖς)

Ρίχνω μάλαμα κι ἀσῆ - νη - μι,
χαμογέλασιε, χαμογέ - χαμογέλασιε,
ἀλήθεια ἔν' ἀγάπη μου σιαγαπῶ.

Ἀπάνω σὲ ψηλὸ βουνό.

(Συρτὸ Προποντίδος)

Ἦχος Ψ Γα ϕ

Α πα νω σε τσα τσα Μα ρου διω ᾠ α πα νω σε
ψη λο βου νο ᾠ
α πα νω σε ψη λο βου νο ᾠ μα να και θυ
γα τε ρες δυο ᾠ

Ἀπάνω σέ, τσάτσα Μαρουδιώ, ἀπάνω σὲ ψηλὸ βουνό,
ἀπάνω σὲ ψηλὸ βουνό, μάνα καὶ θυγατέρες δυό.

Μαζεύαν τό - τσάτσα Μαρουδιώ, μαζεύαν τὸν ἀμάραντο,
μαζεύαν τὸν ἀμάραντο καὶ τὸ μυρμηγκοβότανο.

Ἐδίψησ' ἡ, τσάτσα Μαρουδιώ, ἐδίψησ' ἡ μικρότερη,
ἐδίψησ' ἡ μικρότερη, ἀπ' ὅλες ἐμμορφότερη.

Πάει στὴ βρύ - τσάτσα Μαρουδιώ, πάει στὴ βρύσι γιὰ νερό,
πάει στὴ βρύσι γιὰ νερό, βρίσκ' ἓνα ξένο μοναχό.

«Μάνα μ' κι ἄς τό, τσάτσα Μαρουδιώ, μάνα μ' κι ἄς τὸν ἐπάρουμε,
μάνα μ' κι ἄς τὸν ἐπάρουμε, τὸν ξένον εἰς τὸ σπίτι μας».

«Κόρη μ', ψωμί, τσάτσα Μαρουδιώ, κόρη μ', ψωμί δὲν ἔχουμε,
κόρη μ', ψωμί δὲν ἔχουμε, τὸν ξένον τί τὸν θέλουμε;»

«Μάνα μ' τὸ μοι - τσάτσα Μαρουδιώ, μάνα μ' τὸ μοιραδάκι μου,
μάνα μ' τὸ μοιραδάκι μου, γιὰ μὲ καὶ τὸ ταιράκι μου».

«Κόρη μ', στρώμμα, τσάτσα Μαρουδιώ, κόρη μ', στρώμμα δὲν ἔχουμε,
κόρη μ', στρώμμα δὲν ἔχουμε, τὸν ξένον τί τὸν θέλουμε;»

«Μάνα μ' τὸ στρώ-τσάτσα Μαρουδιώ, μάνα μ' τὸ στρωμματάκι μου,
μάνα μ' τὸ στρωμματάκι μου, γιὰ μὲ καὶ τὸ ταιράκι μου».

Καταγραφή: Γ. Παχτικός.

Πάνω σὲ τρίκορφο βουνό.

(Τσάμικο Ρούμελης)

³Ηχος ἠΐ Γα ϕ

Πα α νω σε ε ε τρι ι ι ι ι κια
μαν α μαν α μα α α αν ^γ πα νω σε ε
ε τρι ι κορ φο βου ου ου νο ο ^γ
πα νω σε ε ε ε τρι ι κο ρ φο ο
βου ου νο ο ο ο ο ^δ μα να και αι αι
αι θυ υ γα α τε ε ρα α δυο ο ^γ

Πάνω σὲ τρί - κι ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν, πάνω σὲ τρίκορφο βουνό,
πάνω σὲ τρίκορφο βουνό, μάνα καὶ θυγατέρα δυό.

Μαζεύαν τό - κι ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν, μαζεύαν τὸν ἀμάραντο,
μαζεύαν τὸν ἀμάραντο καὶ τὸ μερμηγκοβότανο.

Κι ἐκεῖ ποὺ τό - κι ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν, κι ἐκεῖ ποὺ τὸν μαζεύανε,
κι ἐκεῖ ποὺ τὸν μαζεύανε, βρίσκουν ἵνα λαβωμένονε.

«Μάνα νὰ τό - κι ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν, μάνα νὰ τὸν ἐπάρουμε,
μάνα νὰ τὸν ἐπάρουμε, τὸν ξένο νὰ τὸν γειάνουμε».

«Ἐμεῖς ψωμί, κι ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν, ἐμεῖς ψωμί δὲν ἔχουμε,
ἐμεῖς ψωμί δὲν ἔχουμε, τὸν ξένο τὶ τὸν θέλουμε;».

.....

Ἀπάνου στὴν τριανταφυλλιά.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

Κι' ἀπάνου στή - κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
κι' ἀπάνου στὴν τριανταφυλλιά,
κι' ἀπάνου στὴν τριανταφυλλιά,
ἔφτιαξε ἡ πέρδικα φωλιά.

Κι' ἀναταρά - κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
κι' ἀναταράχτ' ἡ πέρδικα,
κι' ἀναταράχτ' ἡ πέρδικα
καὶ πέσαν τὰ τριαντάφυλλα.

Τὸ μάθανε, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
τὸ μάθανε οἱ γειτόνισες,
τὸ μάθανε οἱ γειτόνισες,
τῆς Πάτρας οἱ ἀρχόντισσες.

Καὶ πᾶνε νά, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
καὶ πᾶνε νὰ ντὰ μάσουνε,
καὶ πᾶνε νὰ ντὰ μάσουνε
στεφάνια νὰ ντὰ φτιάξουνε.

Ἐπάνω σ' ὄρος σὲ βουνό.

(Στεριανὸ καλαματιανό)

Ἦχος ἠ΄ Γα ϝ

Ε ε πα νω ω σ'ο κια μα αν α μαν α
μα αν ἡ ε ε πα νω ω σ'ο ρος σε ε βου
νο ο ο γη
ε ε πα νω σ'ο ο ρο ος σε ε βου ου
μα α να και θυ υ γα α τε ε ρε ε
ου νο ο ο γη γη
ες..... δυο ο ο ο

Ἐπάνω σ' ὄ - κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, ἐπάνω σ' ὄρος σὲ βουνό,
ἐπάνω σ' ὄρος σὲ βουνό, μάνα καὶ θυγατέρες δυό.

Μαζεῦαν τό, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, μαζεῦαν τὸν ἀμάραντο,
μαζεῦαν τὸν ἀμάραντο καὶ τὸ μελισσοβότανο.

Κι ἐκεῖ ποὺ τό -, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, κι ἐκεῖ ποὺ τὸν ἐδιάλεγαν,
κι ἐκεῖ ποὺ τὸν ἐδιάλεγαν καὶ τὸν ἐδεματιάζανε.

Ἐδίψας' ἡ, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, ἐδίψας' ἡ μικρότερη,
ἐδίψας' ἡ μικρότερη ἀπ' ὅλες ὠραιότερη.

Πάει στὴ βρύ - κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, πάει στὴ βρύση γιὰ νερό,
πάει στὴ βρύση γιὰ νερό καὶ βρίσκει ἕναν ἄρρωστο.

Μάνα μου νά, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, μάνα μου νὰ τὸν πάρουμε,
μάνα μου νὰ τὸν πάρουμε γαμπρὸ νὰ τόνε κάνουμε.

Καταγραφή: Ἀνδρέας Τσικνόπουλος.

Ἡ κόρ' ἐξέβεν σσὸν παρχάρ.

(Ὁμὰλ Πόντου)

Ἦχος λ Πα

Ἡ κορ ε ξε ε βεν σσον πα αρ χα αρ ε
εἷ που λι ιμ που ου ου λι ιμ

να α γι νε ται αι Ρο ο μα α να α α
ε λα ε λα λε ε ε γω ω ω σε ε

να α γι νε ται αι Ρο ο μα α να α α
ε λα να λε λε ευ ω ω ω σε ε

Ἡ κόρ - ἐξέβεν σσὸν παρχάρ, ἐ - εἷ πουλί μ', πουλίμ', (δὶς)
νὰ γίνεται ρομὰνα, ἔλα, ἔλα λέγωσε,
νὰ γίνεται ρομὰνα, ἔλα νὰ λελεύωσε.

Καὶ γιὰ τὰ στὲν' θὰ γίνωμαι, ἐ - εἷ πουλί μ', πουλίμ', (δὶς)
καὶ κυνηγὸς σ' ὀρμάνια, ἔλα, ἔλα λέγωσε,
καὶ κυνηγὸς σ' ὀρμάνια, ἔλα ποδεδίζωσε.

Ἄν ἀποθάνω θάψον με, ἐ - εἷ πουλί μ', πουλίμ', (δὶς)
σ' ἕναν ψηλὸν ρασιόπον, ἔλα, ἔλα λέγωσε,
σ' ἕναν ψηλὸν ρασιόπον, ἔλα νὰ λελεύωσε.

Ν' ἀκούω τσιόπαν σύριγμαν, ἐ - εἷ πουλί μ', πουλίμ', (δὶς)
καὶ γαβαλὶ λαλόπον, ἔλα, ἔλα λέγωσε,
καὶ γαβαλὶ λαλόπον, ἔλα ποδεδίζωσε.

Ἄν ἐμένα δὲν πιστεύῃς.

(Πατηνάδα Πελοποννήσου)

ῥΗχος λ π ς Πα ϑ Ρυθ. 7σημος.

Ἄν ἐ μέ να δέ εν πι ι ι στευ
ης δέ εν πι ι στε ευ η η ης π
η ης
τα λου λου δια α μα αρ τυ υ υ
ρουν με λα χροι νο ο μου ου τα
λου λου δια α μα αρ τυ υ υ ρου ου
ου ουν π

Ἄν ἐμένα δὲν πιστεύῃς, δὲν πιστεύῃς, (δὶς)
τὰ λουλούδια μαρτυροῦν, μελαχροινό μου,
τὰ λουλούδια μαρτυροῦν.

Σὲ μέγαλον ὄρκο βάλτα, σ' ὄρκο βάλτα, (δὶς)
τὴν ἀλήθεια νὰ σοῦ εἰποῦν, πουλὶ κι ἀηδόني μου,
τὴν ἀλήθεια νὰ σοῦ εἰποῦν.

Τὰ λουλούδια λὲν ἀλήθεια, λὲν ἀλήθεια, (δὶς)
καὶ δὲ λένε ψέματα, μελαχροινό μου,
καὶ δὲ λένε ψέματα.

Ρώτα καὶ τὶς μαργαρίτες, μαργαρίτες, (δὶς)
νὰ σοῦ ποῦν γιὰ μένανε, πουλὶ κι ἀηδόني μου,
νὰ σοῦ ποῦν γιὰ μένανε.

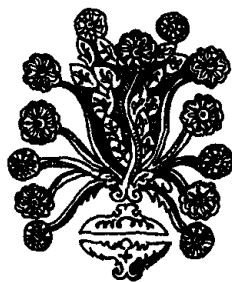
Π' ὅλη μέρα τὶς μαδάω, τὶς μαδάω, (δὶς)
γιὰ νὰ ἰδῶ ἄν μ' ἀγαπᾷς, μελαχροινό μου,
γιὰ νὰ ἰδῶ ἄν μ' ἀγαπᾷς.

Δυὸ ἥλοι δυὸ φεγγάρια, δυὸ φεγγάρια, (δὶς)
ἅμὰν βγήκανε σήμερα, πουλὶ κι ἀηδόني μου,
ἅμὰν βγήκανε σήμερα.

Τὸ 'να στὸ πρόσωπό σου, πρόσωπό σου, (δὶς)
ἅμὰν τ' ἄλλο στὰ σύννεφα, μελαχροινό μου,
ἅμὰν τ' ἄλλο στὰ σύννεφα.

Διαμάντι δαχτυλίδι, δαχτυλίδι, (δὶς)
ἅμὰν φορεῖς στὸ χέρι σου, πουλὶ κι ἀηδόني μου,
ἅμὰν φορεῖς στὸ χέρι σου.

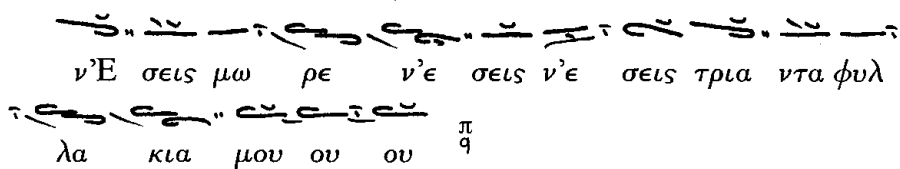
Κι ἀπάνω γράφει ἡ πέτρα, γράφει ἡ πέτρα, (δὶς)
ἅμὰν νὰ γίνω ταῖρι σου, μελαχροινό μου,
ἅμὰν νὰ γίνω ταῖρι σου.

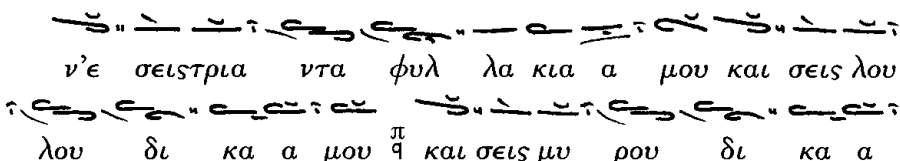
Ἑσεῖς τριανταφυλλάκια μου.

(Καγκέλι Ρούμελης)

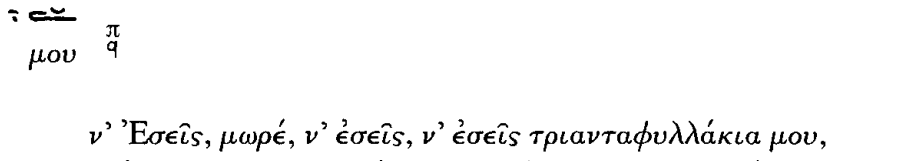
Ἦχος ἦ Πα ρ

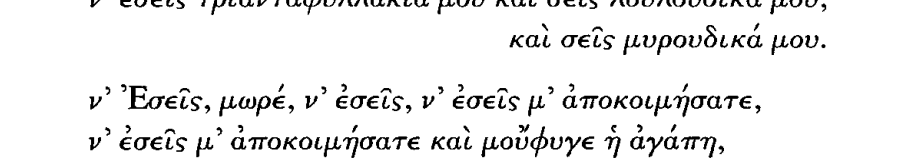
 ν'Ε σεις μω ρε ν'ε σεις ν'ε σεις τρια ντα φυλ

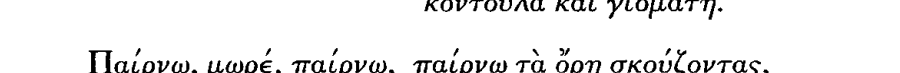
 λα κια μου ου ου

 ν'ε σεις τρια ντα φυλ λα κια α μου και σεις λου

 λου δι κα α μου και σεις μυ ρου δι κα α

 μου

ν' Ἑσεῖς, μωρέ, ν' ἐσεῖς, ν' ἐσεῖς τριανταφυλλάκια μου,
 ν' ἐσεῖς τριανταφυλλάκια μου καὶ σεῖς λουλουδικά μου,
 καὶ σεῖς μυρουδικά μου.

ν' Ἑσεῖς, μωρέ, ν' ἐσεῖς, ν' ἐσεῖς μ' ἀποκοιμήσατε,
 ν' ἐσεῖς μ' ἀποκοιμήσατε καὶ μοῦφυγε ἡ ἀγάπη,
 κοντούλα καὶ γιομάτη.

Παίρνω, μωρέ, παίρνω, παίρνω τὰ ὄρη σκούζοντας,
 παίρνω τὰ ὄρη σκούζοντας καὶ τὰ βουνὰ ρωτῶντας,
 καὶ τὴν καρδιὰ κρατῶντας.

ν' Ἑσεῖς, μωρέ, ν' ἐσεῖς, ν' ἐσεῖς βουνά, κοντοβουνά,
 ν' ἐσεῖς βουνά, κοντοβουνά κι ἐσεῖς κοντοραχοῦλες,
 κι ἐσεῖς κοντοραχοῦλες.

Εἶδα- μωρέ, εἶδα - εἶδατε τὴν ἀγάπη μου,
 εἶδατε τὴν ἀγάπη μου, τὴν ἀγαπητικιά μου,
 τὴν ἀγαπητικιά μου;

«ν' Ἐψές, μωρέ, ν' ἔψές, ν' ἔψές προψές τὴν εἶδαμε,
ν' ἔψές προψές τὴν εἶδαμε, στὸν ἀργαλειὸ νὰ ὑφαίνη,
στὸν ἀργαλειὸ νὰ ὑφαίνη».

Σὰν πῆ - μωρέ, σὰν πῆ - σὰν πῆγα καὶ τὴν ἡῦρηκα,
σὰν πῆγα καὶ τὴν ἡῦρηκα, στὸν ἀργαλειὸ νὰ ὑφαίνη,
τῆς κραίνω δὲν μοῦ κραίνει.

Κρίνε, μωρέ, κρίνε, κρίνε μ' ἀγάπη μ' κρίνε μου,
κρίνε μ' ἀγάπη μ' κρίνε μου καὶ παρηγόρησέ με,
καὶ παρηγόρησέ με.

Παρη - μωρέ, παρη - παρηγοριὰ ἔχει ὁ θάνατος,
παρηγοριὰ ἔχει ὁ θάνατος κι ἐλεημοσύνη ὁ Χάρος,
κι ἐλεημοσύνη ὁ Χάρος.

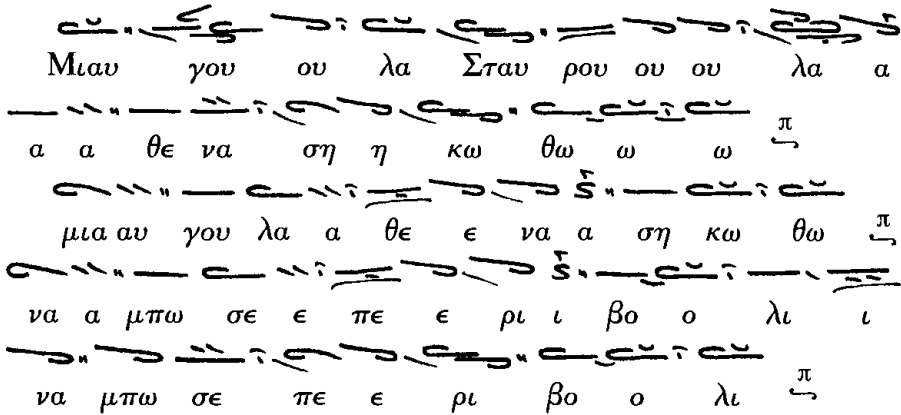
Κι ὁ ζω - μωρέ, κι ὁ ζω - κι ὁ ζωντανὸς ξεχωρισμός,
κι ὁ ζωντανὸς ξεχωρισμός, παρηγοριὰ δὲν ἔχει,
παρηγοριὰ δὲν ἔχει.

Μιὰ αὐγούλα θὲ νὰ σηκωθῶ.

(Καλαμτιανὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος λ̣ Πα ρ

Μιὰ αὐγούλα, Σταυρούλα, θὲ νὰ σηκωθῶ,
μιὰ αὐγούλα θὲ νὰ σηκωθῶ νὰ μπῶ σὲ περιβόλι,
νὰ μπῶ σὲ περιβόλι.

Νὰ κό - λέει, νὰ κόψω μῆλο τῆς φιλιᾶς,
νὰ κόψω μῆλο τῆς φιλιᾶς, κυδώνι τῆς ἀγάπης,
κυδώνι τῆς ἀγάπης.

Νὰ κό - λέει, νὰ κόψω κι ἓνα λιόφυλλο,
νὰ κόψω κι ἓνα λιόφυλλο νὰ παίζω τὸ λιογκάρι,
νὰ παίζω τὸ λιογκάρι.

Λιογκά - λέει, λιογκάρι μου περήφανο,
λιογκάρι μου περήφανο γιὰ δὲ βαρεῖς γιομάτα,
Σταυρούλα μαυρομμάτα.

Γιὰ σφί - λέει, γιὰ σφίχ' τὰ τέλια δυνατά,
γιὰ σφίχ' τὰ τέλια δυνατὰ καὶ βάρε με γιομάτα,
Σταυρούλα μαυρομμάτα.

Κι ἂν δέ - λέει, κι ἂν δὲν στὴν φέρω τὴν ξανθή,
κι ἂν δὲν στὴν φέρω τὴν ξανθή, κάνε με τριὰ κομμάτια,
ξανθὴ καὶ μαυρομμάτα.

Μήνυσέ μου νὰ σοῦ στείλω.

(Ἀντικρυστὸς Μ. Ἀσίας)

ᾠδὴ 4 Κε ρ

Μη νυ υ σε μου ου να σου στει ει λω λα
λε ε ε δα α κια απ το ο βου ου ου
νο τζι βα ε ρι ι μου ου
να ντα βα λης στο πο ο τη η ρι να
θα α αρ ρη ης πω ως ει ειμ ε ε ε
γω τζι βα ε ε ρι ι μου ου

Μήνυσέ μου νὰ σοῦ στείλω, λαλεδάκια ᾗ τὸ βουνό, τζιβαέρι μου,
νά - ντὰ βάλης στὸ ποτήρι νὰ θαρρής πῶς εἶμ' ἐγώ, τζιβαέρι μου. (δὶς)

Δὲν μοῦ λὲς ἐχτὲς τὸ βράδυ, ὁ θυμός σου τὶ ἦτανε, τζιβαέρι μου,
δύο σου φίλοι μ' ἀπαντήσαν καὶ γιὰ σένα μ' εἶπανε, τζιβαέρι μου. (δὶς)

Τὰ ματάκια σου πουλί μου, χαμηλοκυττάζουνε, τζιβαέρι μου,
σὰ γυρίσουν καὶ μὲ δοῦνε, στὴν καρδιὰ μὲ σφάζουνε, τζιβαέρι μου. (δὶς)

Δὲν μοῦ λὲς καλὲ πουλί μου, Τοῦρκα εἶσαι γιὰ Ρωμῆα, τζιβαέρι μου,
Γιὰ Ἑγγλέζα γιὰ Φραντζέζα π' ἔχεις τόσην ἐμμορφιά, τζιβαέρι μου. (δὶς)

Βαποράκι τοῦ Μπουρνόβα καὶ καρότσα τοῦ Μπουντζᾶ, τζιβαέρι μου,
πόσα τάλληρα γυρεύεις νὰ μάς πᾶς στὸν Κουκλουντζᾶ, τζιβαέρι μου. (δὶς)

Βασιλικὸς πλατύφυλλος.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος δὲ Βου ξ ᾠ

Βα α σι ι λι ι κο ο ος κα α λε
που λα κι μου α μα α αν βα α σι ι λι ι
κο ο ος βα σι λι κοσ πλα τυ φυλ λο ο ο ος
Με ε τα α σα ρα ντα φυ υλ λα μα τη θα
κο ορ μι ι κυ πα ρισ σε ενιο δε σ'α γκα
λασ σα ν'α μα α αν
λια σα α

Βασιλικός, καλὲ πουλάκι μου, ἀμάν,
βασιλικός, βασιλικὸς πλατύφυλλος.
Μὲ τὰ σαράντα φύλλα, μὰ τὴ θάλασσα, ν' ἀμάν,
κορμὶ κυπαρισσένιο δὲ σ' ἀγκάλιασα.

Σαράντα σ' ἀ - καλὲ πουλάκι μου, ἀμάν,
σαράντα σ' ἀ - μωρὲ σ' ἀγαπήσανε.
Καὶ πάλι ἐγὼ σὲ πῆρα, μὰ τὴν Πέρδικα, ν' ἀμάν,
πῶς τόπαθα ὁ δόλιος καὶ μπερδεύτηκα.

Πα αν τα νεια τα πα αν τα καλ λη
δε εν ξα να γυ ρι ι ζουν πα λι
και αι για τι ι δε μα ας το λε ες γη μο ο
νον κα θε σαι και κλαι αι αι αις

Πάν τὰ νειάτα, πᾶν τὰ κάλλη, δὲν ξαναγυρίζουν πάλι,
καὶ γιατί δὲ μᾶς τὸ λές, μόνο κάθεσαι καὶ κλαῖς.

Βασιλικός, καλὲ πουλάκι μου, ἀμάν,
βασιλικός, βασιλικὸς κι ἂν μαραθῇ.
Τὴ μυρουδιά τὴν ἔχει, μὰ τὸν οὐρανό, ἀμάν,
μὰ τὴν ἀλυσιδίτσα ν' ὀποῦχες στὸ λαιμό.

Ἡ ἀγάπη μου, καλὲ πουλάκι μου, ἀμάν,
ἡ ἀγάπη μου, ἡ ἀγάπη μου κι ἂν παντρευτῇ.
Τὴν ἔννοια μου τὴν ἔχει, μὰ τὴ σημερ' νή ἀμάν,
κοντούλα καὶ γιομάτη Καλαματιανή.
Τούτ' ἡ γῆ πού τὴν πατοῦμε, ὅλοι μέσα θὲ νὰ μποῦμε,
καὶ γιατί δὲ μᾶς τὸ λές, μόνο κάθεσαι καὶ κλαῖς.

Βασιλικός, καλὲ πουλάκι μου, ἀμάν,
βασιλικός, βασιλικὸς στὴν πόρτα μας.
Κι ἐμεῖς τὸν πεθυμοῦμε, πάπια τοῦ γιαλοῦ, ἀμάν,
τὶ ἀρνήστηκες ἐμένα κι ἀγάπησες ἄλλου;

Κὶ ἔρχοντ' ἀπ' ἄ - καλὲ πουλάκι μου, ἀμάν,
κὶ ἔρχοντ' ἀπ' ἄ - μωρ' ἀπ' ἄλλη γειτονιά.
Καὶ τὸν κορφολογοῦνε, μικρὴ μὲ τὶς ἐλγές, ἀμάν,
ἐγὼ θὰ σὲ φιλήσω κι ἂν θέλῃς μὴν τὸ λές.
Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ χορτάρια τρώει νηοὺς καὶ παλληκάρια.
Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ λουλούδια τρώει νηὲς καὶ κοπελούδια.
Καὶ γιατί δὲ μᾶς τὸ λές, μόνον κάθεσαι καὶ κλαῖς. (δὶς)

Βασιλικὸς θὰ γίνω.

(Καθιστικὸ Μυτιλήνης)

⁹Ηχος Ψ Zω ξ

Ba si li kos tha a gi i i i na
ω ω ω ω Δ στη γλα στρα σου ου να α α
μπω ζ κ
χω ω ρις νε ρο ο ο θα στε κω το που
λα κι μου ου ου για τι σε α α γα
α πω ζ

Βασιλικὸς θὰ γίνω στὴ γλάστρα σου νὰ μπῶ,
χωρὶς νερὸ θὰ στέκω, τὸ πουλάκι μου, γιατί σὲ ἀγαπῶ.

Σγουρὲ Βασιλικέ μου πότε μεγάλωσες
κι ἔρριξες τὰ κλωνιά σου, τὸ μικράκι μου, καὶ μὲ παλάβωσες.

Σγουρὲ Βασιλικέ μου, μαντζουρανούλα μου,
σὺ θὰ μ' ἀποχωρίσης, τὸ πουλάκι μου, ἀπ' τὴ μανούλα μου.

Σγουρὲ Βασιλικέ μου μὲ φύλλα πράσινα,
τὸν ἔρωτά σου σέρνω, τὸ μικράκι μου, μέσα στὰ βάσανα.

Βασιλικὸς θὰ γίνω στὰ παραθύρια σου,
ξανθὰ εἶναι τὰ μαλλιά σου, τὸ πουλάκι μου, μαῦρα τὰ φρύδια σου.

Βασιλικὸς μυρίζει ἐδῶ.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

Ἦχος λ̣ π̣ Νη σ̣ ξ̣

Βα α σι λι ι κος την κα α νε ελ λα α
μου ου ου ου Δ σ̣ κα νελ λα αη κα α α νε λι τσα
α α μου ου ν̣ σ̣
Βα σι λι ι κο ο ο ος μυ ρι ζειε δω ω Δ σ̣
κα ποια το ον ε ε εχει στο λαι αι αι μο ο ν̣ σ̣
Τρι α λα λα λα λα ν̣ σ̣ τρι α λα λα λα λα ν̣ σ̣ τρι α
λα λα λα λα λα α Δ σ̣ πε ρι πλε εγ με ε ε νον στα
μα α αλ λια α ν̣ σ̣

Βασιλικὸς τὴν κανέλλα μου, κανέλλα ἢ κανελλίτσα μου,
βασιλικὸς μυρίζει ἐδῶ, κάποια τὸν ἔχει στὸ λαιμό.

Τὸν ἔχει ἡ γιᾶ - τὴν κανέλλα μου, κανέλλα ἢ κανελλίτσα μου,
τὸν ἔχει ἡ γιᾶσπρη κι ἡ παχειά, περιπλεγμένον στὰ μαλλιά.
Τριάλαλαλαλα, τριάλαλαλαλα, τριάλαλαλαλα, λά,
περιπλεγμένον στὰ μαλλιά.

Πάω κι ἐγώ, τὴν κανέλλα μου, κανέλλα ἢ κανελλίτσα μου,
πάω κι ἐγὼ νὰ μυριστῶ, φεύγα βρὲ μάγκικ' ἀπ' ἐδῶ.

Μὴ μοῦ λερῶ - τὴν κανέλλα μου, κανέλλα ἢ κανελλίτσα μου,
μὴ μοῦ λερώσης τὰ σαφιά, γιατί θὰ πάω στὴν ἐκκλησιά.
Τριάλαλαλαλα, τριάλαλαλαλα, τριάλαλαλαλα, λά,
γιατὶ θὰ πάω στὴν ἐκκλησιά.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο.

(Πατηνάδα Πάρου)

Ἦχος δὲ Βου ξ

Α νοι ξε το α νοι ξε το ο ο πα ρα θυ ρο ο
η (γ)ει το νια α να α φε ε ε ε ξη η
Η η Που λια κιο ο ο ο Αυ γε ρι νο ος
ζι σου θε ε να α παι αι αι αι ξη η
Ξυ υ υ υ πνα που ξυ πνα που να ζης και να σαι
κια α α αυ ρι ο κιαυ ρι ο να μη θυ μα σαι

Ἄνοιξε τό, ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ἡ (γ)ειτονιὰ νὰ φέξη.

Ἡ Πούλια κι ὁ Αὐγερινός, μαζί σου θὲ νὰ παίξη.

Ξύπνα πού, ξύπνα πὸν νὰ ζῆς καὶ νᾶσαι

κι αὐριο, κι αὐριο νὰ μὴ θυμᾶσαι.

Μέσ' σὲ οὐτή, μέσ' σὲ οὐτὴ τὴ (γ)ειτονιὰ ἔχω καὶ (γ)ὼ καὶ (δ)ρίζω.

Ἔνα κουκὶ βασιλικὸ καὶ τὸν συχνοποτίζω.

Ξύπνα κι ἄ - ξύπνα κι ἄνοιξε τὴν πόρτα,

ἀγαπῶ, ἀγαπῶ σε ὅπως πρῶτα.

Τι μ' ὠφελεῖ, τι μ' ὠφελεῖ νὰ σ' ἀγαπῶ, ν' ἀνεβοκατεβαίνω,

καὶ νὰ θωρῶ τὴν πόρτα σου καὶ μέσα νὰ μὴν μπαίνω.

Ἄνοιξε, ἄνοιξε καὶ δός μου πάλι,

μιὰ παρη - μιὰ παρη(γ)οριὰ μεγάλη.

Δέντρον εἶχα στὴν αὐλή μου.

(Ζαγορίσιος χορὸς Ἡπείρου)

³Ηχος λ δλ Νη ρ, ἐπιφωνῶν.

Δε ντρο ο ον ει ει χα ῖ χαῖ μω ωρ
Βι ιρ γι ι ι να δα α α δε ντρο ο
ον ει ει μω ρε ει χα α στη ην α
α αυ λη μου

Δέντρον εἶ - χάῖ χάῖ μώρ' Βιργινάδα,
δέτρον εἶ - μωρὲ εἶχα στὴν αὐλή μου.

Γιὰ παρή - χάῖ χάῖ μώρ' Βιργινάδα,
γιὰ παρή - παρηγοριὰ δική μου.

Δέν τὸ ξε - χάῖ χάῖ μώρ' Βιργινάδα,
δέν τὸ ξε - τὸ ξεύρω τὶ λογιέται.

Πράσινα, χάῖ χάῖ μώρ' Βιργινάδα,
πράσινα, πρασινὰ κάνει τὰ φύλλα.

Τὰ κλωνά - χάῖ χάῖ μώρ' Βιργινάδα,
τὰ κλωνά - κλωνάρια του γαλάζια.

Καὶ τὶς ρί - χάῖ χάῖ μώρ' Βιργινάδα,
καὶ τὶς ρί - τὶς ρίζες ἀσημένιες.

Σὲ περιβόλι μπαίνω.

(Καλαματιανό)

⁹Ηχος λ $\delta\lambda$ Νη ϵ

Σε πε ε ρι ι ι βο ο ο γ σε πε ρι βο ο

λι μπαι αι νω ω δ κ με ε μυ υ υρ τιαι αι αι π η

με μυρ τιας πε ρι ι πλεγ με ε νο ο γ $\delta\lambda$

με ε μυ υ υρ τιαι αι αι γ με μυρ τιας με κυ υ

πα ρι ισ σια α δ κ πα αν τα α α μα α α π η

παν τα μα τια μου ου πε ρι ι σια α γ $\delta\lambda$

Σὲ περιβό - σὲ περιβόλι μπαίνω
μὲ μυρτιαῖς, μὲ μυρτιαῖς περιπλεγμένο,
μὲ μυρτιαῖς, μὲ μυρτιαῖς μὲ κυπαρίσσια,
πάν τὰ μά - πάν τὰ μάτια μου περίσσια.

Βλέπω λε - βλέπω λειμονιὰ στὴ μέση
ποὺ λυγί - ποὺ λυγίζεται νὰ πέση.
«Λειμονιά, λειμονιὰ λειμόνισέ με
δυὸ λειμό - δυὸ λειμόνια δάνεισέ με».

«Τᾶχει ἀφέ - τᾶχει ἀφέντης μετρημένα
στοῦ τεφτέ - στοῦ τεφτέρι περασμένα».
«Λειμονιά, λειμονιά μου συλλογίσου
πὼς θὰ ῥτῇ - πὼς θὰ ῥτῇ καιρὸς θυμήσου.

Νὰ παλιώ - νὰ παλιώσης νὰ γεράσης
καὶ νὰ κι - καὶ νὰ κιτρινοφυλλιάσης.

Λειμονιά, λειμονιά λειμόνισέ με
δυὸ λειμό - δυὸ λειμόνια δάνεισέ με».

«Τᾶχει ἀφέ - τᾶχει ἀφέντης μετρημένα
στοῦ κουμέ - στοῦ κουμέρκι περασμένα».
«Νὰ σοῦ πέ - νὰ σοῦ πέση ἡ δροσιά σου
καὶ νὰ σοῦ, καὶ νὰ σοῦ καὶ ἡ καρδιά σου.

Νὰ σοῦ πέ - νὰ σοῦ πέσουν καὶ τὰ φύλλα
καὶ νὰ μα - καὶ νὰ μαραθῆς μὴρ' σκύλα,
πὼς μὲ μ' ἐμά - πὼς μὲ μ' ἐμάρανες κι ἐμένα
ποὺ τρελλαί - ποὺ τρελλαίνομαι γιὰ σένα».

Σ' ἓνα περιβολάκι.

(Συρτὸ Ρυσίου, Βιθυνίας)

Ἦχος ᾠ Πα ρ Ξ

Σε να πε ρι βο ο λα κι ι με σα μπαί νω γη
δα φναις λε μο νι ι τσεσ η το πε ρι ι πλε ε
γμε νο π

Σ' ἓνα περιβολάκι μέσα μπαίνω
δάφναις λεμονίτσες ἦτο περιπλεγμένο.

Δάφναις λεμονίτσες καὶ πορτοκαλίτσες
τὰς ἐτριγυρνοῦσαν ἔμμορφες κοπελίτσες.

Ζητῶ τὴν λεμονιά λεμόνι ἓνα·
μὰ ἐκείνη λέγει· «τᾶχω μετρημένα».

Ζητῶ τὴν λεμονιά λεμόνια δύο·
μὰ ἐκείνη λέγει· «ἐγὼ δὲν σὲ τὰ δίδω».

Ζητῶ τὴν λεμονιά λεμόνια τρία·
μὰ ἐκείνη λέγει· «πάρ' ἀπὸ τὰ φύλλα».

Θυμήσου λεμονιά πῶς θὰ γηράσῃς,
θὰ πέσουνε τὰ φύλλα σου νὰ κιτρινοχλωμιάσῃς¹.

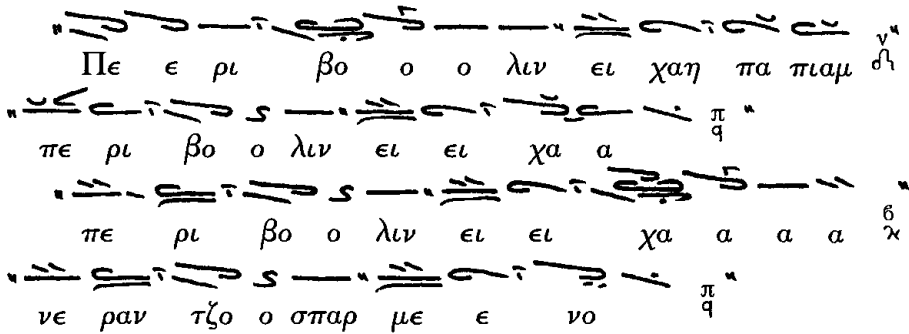
Ἐγὼ θ' ἀνθίσω καὶ θὰ λουλουδίσω
νέους καὶ νέας θὰ τοὺς δαιμονίσω.

¹ θα πε σου νε τα φυλ λα σου να

Περιβόλιν εἶχα ἡ πάπια.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

ᾠδὴ Πα ρ

Περιβόλιν εἶχα, ἡ πάπια μ', περιβόλιν εἶχα,
περιβόλιν εἶχα νεραντζοσπαρμένο.

Νεραντζοσπαρμένο, ἡ πάπια μ', νεραντζοσπαρμένο,
νεραντζοσπαρμένο καὶ στ' ἄνθη γιομισμένο.

Κι ἀπουκάτου στ' ἄνθη, ἡ πάπια μ', κι ἀπουκάτου στ' ἄνθη,
κι ἀπουκάτου στ' ἄνθη καὶ στὸ νεραντζάκι.

Πέρδικα καθόταν, πάπια μ', πέρδικα καθόταν,
πέρδικα καθόταν καὶ δροσολογίόταν.

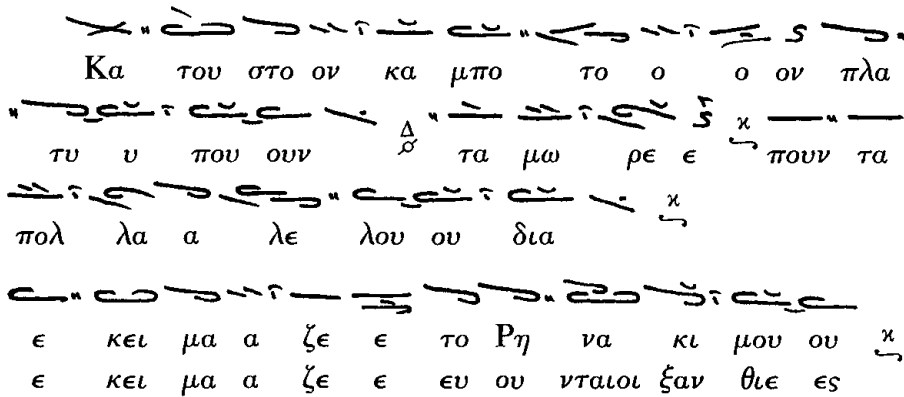
Κι ἀπὸ τὴ δροσιὰ της, πάπια μ', κι ἀπὸ τὴ δροσιὰ της,
κι ἀπὸ τὴ δροσιὰ της, ἐπέσαν τὰ φτερά της.

Πέσαν τὰ φτερά της, πάπια μ', πέσαν τὰ φτερά της,
πέσαν τὰ φτερά της, τὰ φτεροπούπουλά της.

Κάτου στὸν κάμπο τὸν πλατύ.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

³Ηχος λ π κε ρω

Κάτου στὸν κάμπο τὸν πλατύ,
ποῦν' τὰ μωρέ, ποῦν' τὰ πολλὰ λελούδια,
ἐκεῖ μαζε - τὸ Ρηνάκι μου, ἐκεῖ μαζεύουνται οἱ ξανθιές.

Ἐκεῖ μαζεύουνται οἱ ξανθιές
καὶ φτιά - μωρέ, καὶ φτιάνουν μοναστήρι,
σὰν περιστέ - τὸ Ρηνάκι μου, σὰν περιστέρια κουβαλιοῦν.

Σὰν περιστέρια κουβαλιοῦν, σὰ χέ - μωρέ, σὰ χελιδόνια χτίζουν,
ἐχτίσαν κι ἂ - τὸ Ρηνάκι μου, ἐχτίσαν κι ἀποχτίσανε.

Ἐχτίσαν κι ἀποχτίσανε, πιάνουν, μωρέ, πιάνουν χορό, χορεύουν,
μπροστὰ χορε - τὸ Ρηνάκι μου, μπροστὰ χορεύουν οἱ ξανθιές.

Μπροστὰ χορεύουν οἱ ξανθιές
καὶ πί - μωρέ, καὶ πίσω οἱ μαυρομμάτες,
καὶ μὲς στὴ δί - τὸ Ρηνάκι μου, καὶ μὲς στὴ δίπλα τοῦ χοροῦ.

Καὶ μὲς στὴ δίπλα τοῦ χοροῦ, χορε - μωρέ, χορεύει ἡ Ζερβοπούλα.
«Πῶς ν᾿ἄηταν νά, τὸ Ρηνάκι μου, πῶς ν᾿ἄηταν νὰ πιανόμωνα.

Πῶς νᾶηταν νὰ πιανόμουνα σὲ Ζε - μωρέ, σὲ Ζερβοπούλας χέρι;»
«Τὸ τὶ τῆς τά - τὸ Ρηνάκι μου, τὸ τὶ τῆς τάξεις νὰ πιαστῆς.

Τὸ τὶ τῆς τάξεις νὰ πιαστῆς σὲ Ζε - μωρέ, σὲ Ζερβοπούλας χέρι;»
«Τῆς τάζω τ' ἄ - τὸ Ρηνάκι μου, τῆς τάζω τ' ἄστρια πρόβατα.

Τῆς τάζω τ' ἄστρια πρόβατα καὶ τό, μωρέ, καὶ τὸ φεγγάρι γίδια,
τῆς τάζω τ' ἄ - τὸ Ρηνάκι μου, τῆς τάζω τ' ἄλογάκι μου.

Τῆς τάζω τ' ἄλογάκι μου νὰ πε - μωρέ, νὰ περπατῇ καβάλλα,
τῆς τάζω τό, τὸ Ρηνάκι μου, τῆς τάζω τὸ σπιτάκι μου.

Τῆς τάζω τὸ σπιτάκι μου νὰ πά, μωρέ, νὰ πὰ νὰ κάτση μέσα».

Ἡ Λαφίνα.

(Συρτό)

Ἡχος ὁ Παῖς

Μια με ρα α νοι ξια τι ι κη⁷ μια με ρα
του ου Μα α ι ι ι ου ου θυ μη η
θη η η η κα τα α νεια α τα μου⁹

Μιά μέρα ανοιξιιάτικη, μιὰ μέρα τοῦ Μαΐου,
θυμήθηκα τὰ νειάτα μου.

Θυμήθηκα τὰ νειάτα μου, τὴν παλαιὰ ζωὴ μου,
ρίχνω τὸ μαντηλάκι μου.

Ρίχνω τὸ μαντηλάκι μου, τρία διπλὸ στὸν ὦμον,
 καὶ παίρνω δίπλα τὰ βουνά.

Καὶ παίρνῃ δίπλα τὰ βουνά, δίπλα τὰ κορφοβούνια,
βρίσκω τὰ λάφια ἴποβοσκαν.

Βρίσκω τὰ λάφια ᾗ πόβοσαν κι ἀπὸ δροσολογιούνταν,
καὶ μιὰ λαφίνα ταπεινὴ.

Καὶ μιὰ λαφίνα ταπεινὴ κι ὅλο συλλογισμένη,
οὐδ' ἔβροσκει, οὐδ' ἔπινεν.

Οὐδ' ἔβροσκειν, οὐδ' ἔπινεν, οὐδὲ δροσολογιούνταν,
κι ἐγὼ διαβάτης πέρασα.

Κι ἐγὼ διαβάτης πέρασα καὶ τὴν καλημερνούσα.
«Καλὴ μέρα σ' Λαφίνα μου.

Καλὴ μέρα σ' Λαφίνα μου». «Καλῶς τον τὸν διαβάτη».
«Λαφίνα μου γιατί δὲν τρώς.

Λαφίνα μου γιατί δὲν τρῶς καὶ δὲν δροσολογίεσαι;».

«Καὶ τὶ καλὸ ἔχω ἢ γὰρ ἡ πικρή.

Καὶ τὶ καλὸ ἔχω ἢ γὰρ ἡ πικρή, νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω;

Δώδεκα χρόνους ἔκαμα.

Δώδεκα χρόνους ἔκαμα μοσχάρι δὲν μ' εὐρέθη,

κι ἀπὸ τὰ δώδεκα κι ἐμπρός.

Κι ἀπὸ τὰ δώδεκα κι ἐμπρὸς ἀπέκτησα ἑλαφάκι,

τὸ ἔμαθα νὰ περπατῇ.

Τὸ ἔμαθα νὰ περπατῇ, τὸ ἔμαθα νὰ παίξει,

τὸ ἔμαθα νὰ κρύβεται.

Τὸ ἔμαθα νὰ κρύβεται σὰν ὁ λαγὸς στὴ φτέρη,

καὶ τῷστελα κι ἐγὼ ἡ πικρή.

Καὶ τῷστελα κι ἐγὼ ἡ πικρή μὲ τ' ἄλλα τὰ λαφάρια,

βγήκεν ὁ γυιὸς τοῦ βασιληᾶ.

Βγήκεν ὁ γυιὸς τοῦ βασιληᾶ νὰ ἑλαφοκυνηγῇ,

καὶ μὲ τὸ βάρεσ' ὁ πικρὸς.

Καὶ μὲ τὸ βάρεσ' ὁ πικρὸς ἀνάμεσα στὰ στῆθια,

τὸ πῶς μοῦ λὲς νὰ φάω νὰ πιῶ.

Χορταράκι ἀπ' τὸ λειβάδι.

(Συρτὸ Αἰτωλοακαρνανίας)

^ῥΗχος λ δλ Νη ρ ξ

Χορ τα ρα τζα α βα α λε χορ τα ρα κια ἀπ' το
ο λει βα δι δλ

χορ τα ρα κια ἀπ' το ο λει βα α δι δλ κινι ρο
α ἀπ' το ο πη γα δι δλ

Χορταρά - τζάβαλε, χορταράκι ἀπ' τὸ λειβάδι,
χορταράκι ἀπ' τὸ λειβάδι κὶ νιρὸ ἀπ' τὸ πηγάδι.

Ἰμένα στεί - τζάβαλε, Ἰμένα στείλανε νὰ φέρου,
Ἰμένα στείλανε νὰ φέρου κὶ τοῦ δρόμου δέν τὸν ξέρου.

Παίρνου τού, τζάβαλε, παίρνου τοῦ σταμνὶ στοὺν ὦμου,
παίρνου τοῦ σταμνὶ στοὺν ὦμου κὶ τραβῶ τὸν ἴσιου δρόμου.

Κὶ μοῦ ῥί - τζάβαλε, κὶ μοῦ ῥίξαν ἀβανιά,
κὶ μοῦ ῥίξαν ἀβανιά, μήπως φίλησα καμμιά.

Φίλησα, τζάβαλε, φίλησα μι ἀρχοντοπούλα,
φίλησα μι ἀρχοντοπούλα, μιὰ μικρὴ παπαδοπούλα.

Μιὰ κόρη ρόδα μάζευε.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος Δι ♯

Μια κο κα λε ε μια κο ο ο ο ρη
η ρο δα μα α ζευ ε ε ε
μια κο ρη ρο δα μα α ζευ ε ε
κιαν θους ε κο ορ φο λο ο γα

Μιὰ κό - καλέ, μιὰ κόρη ρόδα μάζευε,
μιὰ κόρη ρόδα μάζευε κι ἀνθοὺς ἐκορφολόγα.

Καὶ τά, καλέ, καὶ τὰ κορφολογήματα,
καὶ τὰ κορφολογήματα στὸν κόρφο τῆς τὰ βάνει.

Τοῦ Ρή - καλέ, τοῦ Ρήγα γυιὸς ἐπέρασε,
τοῦ Ρήγα γυιὸς ἐπέρασε ν' ἀπὸ λαγοῦ κυνήγι.

Ζευγά - καλέ, ζευγάρι ρόδα τῆς ζητεῖ,
ζευγάρι ρόδα τῆς ζητεῖ καὶ τέσσερα τοῦ δίνει.

Τῆς βά - καλέ, τῆς βάζει καὶ στὸ χέρι τῆς,
τῆς βάζει καὶ στὸ χέρι τῆς διαμάντι δαχτυλίδι.

Κι ἡ μά - καλέ, κι ἡ μάνα τῆς τῆς ἔσκουζε,
κι ἡ μάνα τῆς τῆς ἔσκουζε ν' ἀπὸ τὸ παραθύρι.

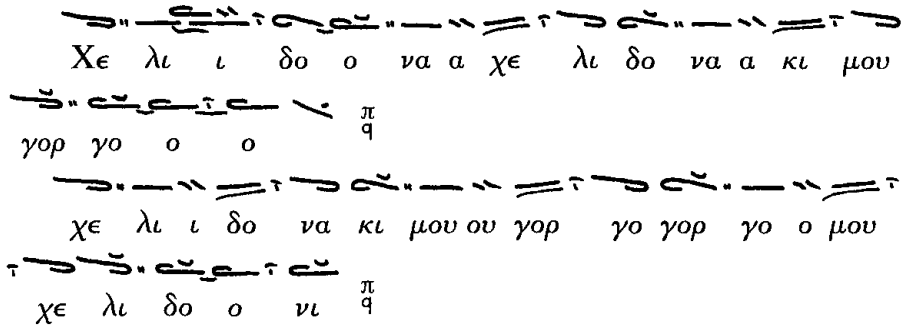
Σκύλα, καλέ, σκύλα ποὺ δὲν ἐντράπηκες,
σκύλα ποὺ δὲν ἐντράπηκες νὰ πάρῃς ἀρρεβώνα.

Πῶχεις, καλέ, πῶχεις τοὺς δώδεκ' ἀδερφούς,
πῶχεις τοὺς δώδεκ' ἀδερφούς, τὰ δεκαοχτὼ ξαδέρφια.

Χελιδονάκι μου γοργό.

(Στὰ τρία Αἰτωλοακαρνανίας καὶ Θεσσαλίας)

ᾠδὴ Πα ρ

Χελιδονά - χελιδονάκι μου γοργό,
χελιδονάκι μου γοργό, γοργό μου χελιδόνι.

Ἐκεῖ ψηλά, ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ περπατᾶς,
ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ περπατᾶς καὶ χαμηλὰ κοιτάζεις.

Πήγαινε στό, πήγαινε στὸν Προφήτη Λιᾶ,
πήγαινε στὸν Προφήτη Λιᾶ καὶ παρακάλεσέ τον.

Νὰ ρίξῃ ὁ Μά - νὰ ρίξῃ ὁ Μάρτης δυὸ νερά,
νὰ ρίξῃ ὁ Μάρτης δυὸ νερά κι ὁ Ἀπρίλης ἄλλο ἓνα.

Χαρὰ σ' αὐτόν, χαρὰ σ' αὐτόν τὸ γεωργό,
χαρὰ σ' αὐτόν τὸ γεωργὸ πᾶχει πολλὰ σπαρμένα.

Ἡ ἐξοχή.

(Παραδοσιακὴ μελωδία)

Ἦχος ᾠὴ Γα ϝ

Ma κραν α πο την πο ο λι κια α πο την
τα ρα χη η η ᾠ ε δω ε λα τε ο ο
λοι ε ε δω στην ε ξο ο χη η η ᾠ
ε ε δω ειν' ε ευ τυ υ χι ι α α α
ε δω ει ναι χα ρα α α ᾠ ει εις τα νε
ρα α τα α κρυ υ α α α τα χορ τα τα
χλω ω ρα α α ᾠ

Μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλι κι ἀπὸ τὴν ταραχή,
ἐδῶ ἐλάτε ὅλοι, ἐδῶ στήν ἐξοχή
ἐδῶ εἶν' εὐτυχία, ἐδῶ εἶναι χαρά,
εἰς τὰ νερὰ τὰ κρία, τὰ χόρτα τὰ χλωρά.

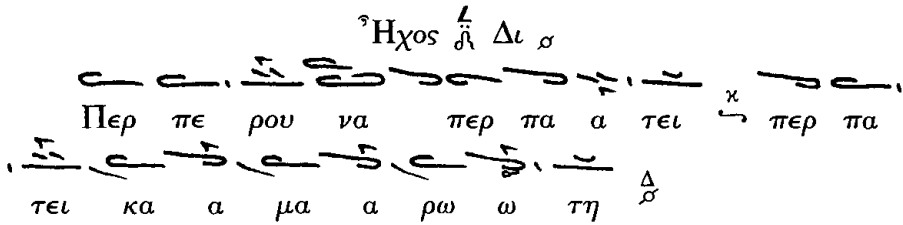
Ἐδῶ εἶναι λουλούδια, γαλάζιος οὐρανός,
πουλάκια καὶ τραγούδια, κ' ἵσκιος παντοτεινός·
ἐδῶ ἐλάτε ὅλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί,
δὲν βρίσκετε στήν πόλι μὲ πλούτη ἐξοχή.

Ἄγγελος Βλάχος.

Περπερούνα περπατεῖ.

(Συρτὸ Μακεδονίας)

Τραγούδι τῆς ἀναβροχιᾶς.

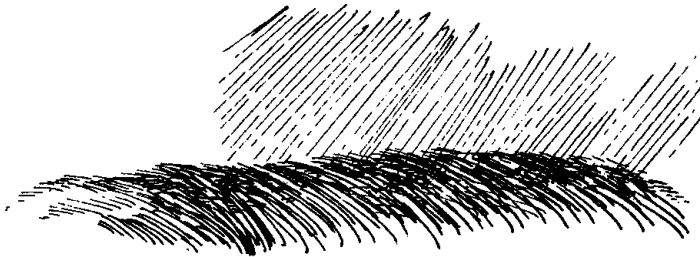

Περπερούνα περπατεῖ, περπατεῖ καμαρωτή,
τὸ Θεὸ παρακαλεῖ, γιὰ νὰ στείλῃ μιὰ βροχή.

Μιὰ βροχή, καλὴ βροχή, κι ἄλλῃ μιὰ καλύτερη,
γιὰ ν' ἀνθίσουν τὰ λειβάδια, καὶ τῆς γῆς τὰ χορταράκια.

Γιὰ ν' ἀνθίσουν τὰ χωράφια, νὰ φυτρώσουν τὰ σιτάρια,
γιὰ ν' ἀνθίσουν τ' ἀμπελάκια, νὰ καρπίσουν σταφυλάκια.

Μπάρες, μπάρες τὰ νερά, στὰ χωράφια τὰ ξερά,
ἔξω ξέρα καὶ φτωχειά, μέσα δρόσος καὶ ἔβλογιά.

Ἦρθαν τὰ Λαμπροκύριακα.

(Στεριανὸ τσάμικο)

Ἦχος π̣ δ̣ ᾠ Γα ρ

Ἦρ θα α να αν τα α λα μπρο κυ
υ νυ υ ρια α κα Χρι ι στε ε ε
μου Χρι ι ι στε ε μου Χρι
Χρι ι στε κια λη θι ι ι νε ε
μου δ̣ κη ηρ θαν τα λα μπρο ο ο
γιο ορ τια δ̣

Ἦρθα-να-ν τὰ Λαμπροκύ-νυ-ριακα, Χριστέ μου, Χριστέ μου,
Χριστέ κι ἀληθινέ μου, κι ἦρθαν τὰ λαμπρογιόρτια.

Ἄς ρί-νι-ξη Ἀπρίλης δυό-νο-νερά, Χριστέ μου, Χριστέ μου,
Χριστέ κι ἀληθινέ μου κι ὁ Μάης ἄλλην ἕνα.

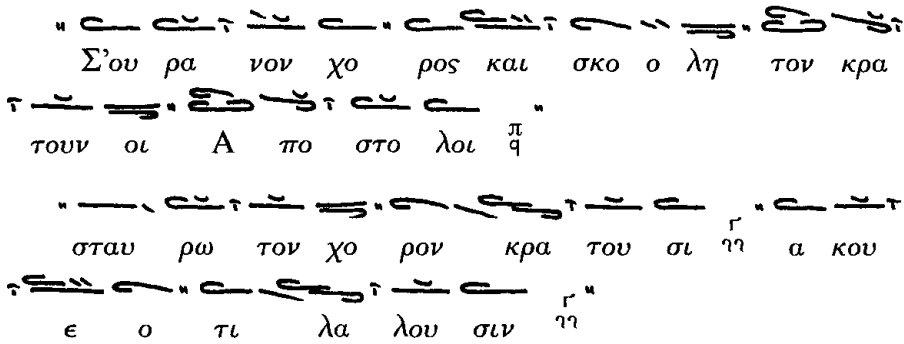
Νὰ δῆ-νη-ς τὰ κοντοκρί-νι-θαρα, Χριστέ μου, Χριστέ μου,
Χριστέ κι ἀληθινέ μου πῶς καβαλᾶν τὶς φράχτες.

Να δῆ-νη-ς καὶ τὶς Ἀρχό-νο-ντισσες, Χριστέ μου, Χριστέ μου,
Χριστέ κι ἀληθινέ μου πῶς διπλοκοσκινᾶνε.

Δόξα ν᾿ἄχῃ πᾶσα μέρα.

(Ἀγέρανος Πάρου)

ᾠδὴ Πα ρ Ρυθμὸς δακ. ὁσημος, διφωνῶν.

Σ' οὐρανὸν χορὸς καὶ σκόλη τὸν κρατοῦν οἱ Ἀποστόλοι,
σταυρωτὸν χορὸν κρατοῦσι ἄκουε ὅ,τι λαλοῦσιν.

Δόξα ν᾿ἄχῃ πᾶσα μέρα ὁ Ὑἱὸς μὲ τὸν Πατέρα,
σὺν Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ τῷ ζωοποιῷ καὶ θείῳ.

Δόξα ν᾿ἄχουν καὶ τὰ τρία καὶ ἡ Δέσποινα Μαρία,
μὰ ἂν θέλ' ν' ἀκροασθῇτε νὰ σᾶς πῶ καὶ νὰ ἰδῇτε.

Σ' οὐρανοὺς χορὸν καὶ σκόλη τὸν κρατοῦν οἱ Ἀποστόλοι,
τὸν κρατοῦνε καὶ χορεύουν τὸν Παράδεισο γυρεύουν.

Δώδεκά 'ναι εἰς τὸ μέτρος σέρνει τὸν χορὸν ὁ Πέτρος.
Οἱ Προφῆται τραγουδοῦσι ψάλλουν καὶ κανοναρχοῦσι.

Ὁ Δαβὶδ παίζει λαοῦτο, Ἡσαΐας τὸ φλαοῦτο.

Ὁργανον ὁ Ζαχαρίας, ἄρπα παίζει Ἱερεμίας.

Ὁποῖος κάνει τὸ σταυρό του ἄρματά 'χει στὸ πλευρό του,
κι ὁποῖος κἀν' ἐλεημοσύνη ἔχει τοῦ Θεοῦ εἰρήνην.

Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη.

(Τσάμικο Ρούμελης)

ᾠδὴ Πα ρ

Ση η η με ε ε ε ρα α α π γει
ση η η με ε ε ε ρα α α Χρι
ασ κυ υ ρα α νυ φη η π
ι στο ος α α νε στη
ση η με ε ε ρα α α α Χρι ι
κια αυ ριο ο ο α α α α λη η
στο ος α α νε στη π
θω ως α α νε στη

Σήμερα, γειά σ' κυρὰ νύφη, σήμερα Χριστὸς ἀνέστη,
σήμερα Χριστὸς ἀνέστη κι αὔριο ἀληθῶς ἀνέστη.

Σήμερα, γειά σ' κυρὰ νύφη, σήμερα τ' ἀρνιὰ ψημμένα,
σήμερα τ' ἀρνιὰ ψημμένα καὶ τ' αὐγὰ κοκκινισμένα.

Σήμερα, γειά σ' κυρὰ νύφη, σήμερα καὶ οἱ παπᾶδες,
σήμερα καὶ οἱ παπᾶδες λειτουργοῦν σὰ δεσποτᾶδες.

Σήμερα, γειά σ' κυρὰ νύφη, σήμερα τὰ παλληκάρια,
σήμερα τὰ παλληκάρια ρίχνονται σὰν τὰ λιοντάρια.

Σήμερα, γειά σ' κυρὰ νύφη, σήμερα καὶ τὰ κορίτσια,
σήμερα καὶ τὰ κορίτσια στέκονται σὰν κυπαρίσσια.

Σήμερα, γειά σ' κυρὰ νύφη, σήμερα κι οἱ παντρεμμένες,
σήμερα κι οἱ παντρεμμένες εἶναι λαμπροφορεμένες.

Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη.

(Στεριανὸ καλαματιανό)

Ἦχος λ̣ δ̣ Νη ς̣ ξ̣

Ση με ρα μου ρα μου μα τια ση η
με ρα Χρι ι στος α α νε στη
ση η με ρα Χρι ι στος α α νε στη
και αι στους ου ρα α νους ε ευ ρε θη

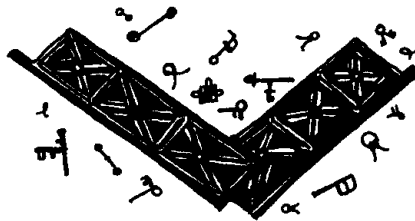
Σήμερα, μαῦρα μου μάτια, σήμερα Χριστὸς ἀνέστη,
σήμερα Χριστὸς ἀνέστη καὶ στοὺς οὐρανούς εὐρέθη.

Σήμερα, μαῦρα μου μάτια, σήμερα καὶ οἱ παπᾶδες,
σήμερα καὶ οἱ παπᾶδες λειτουργοῦν σὰν δεσποτᾶδες.

Σήμερα, μαῦρα μου μάτια, σήμερα τὰ παλληκάρια,
σήμερα τὰ παλληκάρια στέκονται σὰν τὰ λιοντάρια.

Σήμερα, μαῦρα μου μάτια, σήμερα καὶ τὰ κορίτσια,
σήμερα καὶ τὰ κορίτσια στέκονται σὰν κυπαρίσσια.

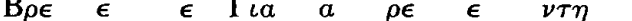

Σήμερα, μαῦρα μου μάτια, σήμερα κι οἱ παντρεμμένες,
σήμερα κι οἱ παντρεμμένες εἶναι λαμπροφορεμένες.

Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη.

(Καλαματιανὸ Δυτ. Ἀττικῆς)

$$^{\circ}\text{H}_{\chi\sigma\sigma} \frac{\lambda}{\pi} \ddot{\text{q}} \text{Па} \circ$$

«»
 Βρε ε ε Για α ρε ε ντη η Για ρε
 π_q
 ντη βρε λε ε βε ε ντη η
 «»
 ση με ε ρα Χρι ι στο ο ος α νε
 π_q
 ε στη η και στου ους ου ρα α νου ου
 π_q
 ους ευ ρε ε θη η

Βρὲ Γιαρέντη, Γιαρέντη βρὲ λεβέντη,
σήμερα Χριστὸς ἀνέστη καὶ στοὺς οὐρανοὺς εὐρέθη.

Βρὲ Γιαρέντη, Γιαρέντη βρὲ λεβέντη,
σήμερα καὶ οἱ παπᾶδες λειτουργοῦν σὰν δεσποτᾶδες.

Βρὲ Γιαρέντη, Γιαρέντη βρὲ λεβέντη,
σήμερα τὰ παλληκάρια στέκονται σὰν τὰ λιοντάρια.

Βρὲ Γιαρέντη, Γιαρέντη βρὲ λεβέντη,
σήμερα καὶ τὰ κορίτσια στέκονται σὰν κυπαρίσσια.

Βρέ Γιαρέντη, Γιαρέντη βρέ λεβέντη,
σήμερα κι οι παντρεμμένες είναι λαμπροφορεμένες.

Ἄρχοντες ἀγροικήσατε.

(Ἀφηγηματικὸ ἐκκλησιαστικὸ τραγούδι, Κύπρου)

Ἦχος ♭ Πα ρ

Αρ χο ντες α γροι κη σα τε Δ δι
α να σας μι λη σω Δ και πα νω στην Α
να στα σιν Δ θε λω να σας ξη γη σω x' q'

Ἄρχοντες ἀγροικήσατε διὰ νὰ σᾶς μιλήσω,
καὶ πάνω στὴν Ἀνάστασιν θέλω νὰ σᾶς ἔξηγήσω.

Ἄρχοντες, ὦ εὐγενικοί, καὶ πολυχρονημένοι,
ποὺ τὸν ἀφέντην τὸθ Θεὸν νᾶσθε συγχωρημένοι.

Δράμετε ὅλοι γρήγορα μέσα στὴν Ἐκκλησίαν,
μὲ πόθον καὶ εὐλάβειαν, γυναῖκες καὶ παιδιά.

Νὰ φθάσετε εἰς τὴν Λιτὴν, ν' ἄψετε τὰ κεριά σας,
καὶ νὰ πανηγυρίσετε διὰ τὴν πασχαλιά σας.

Ν' ἀκούσετε «Καλὸν λόγον» καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»,
οἱ ἄγγελοι ἐχάρηκαν κι' ὁ οὐρανὸς ἐξέστη.

Ἡμέρα πανηγύρεως, λαοὶ νὰ λαμπρυνθῶμεν,
Πάσχα Κυρίου λέγεται, αὐτὸ ὅπου ποθῶμεν.

Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, στοὺς οὐρανούς ἀνέβη
καὶ ανεβίβασεν ἡμᾶς, καθὼς Γραφὴ τὸ λέγει,
οἱ οὐρανοὶ εὐφραίνονται καὶ κόσμος ἐορτάζει.

Ὅρατός τε κι ἀόρατος καὶ σείς ν' ἀγαλλιᾶσθε,
λοιπὸν καὶ νὰ ὀρέγεσθε, ἀλλὰ νὰ ὁμιλήσω,
νὰ λέγω ὅσα δύναμαι καὶ ὅσα ἠμπορήσω.

Ὅσα ἔλθουν εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ εἰς τὸν λογισμό μου,
ὅλα σέ σᾶς νὰ τὰ εἰπῶ μὲ θέλημαν δικόμ μου.

Αἱ μυροφόρες ἔδραμον στὸν τάφον νὰ ἰδοῦσιν,
ἐλπίζαν τὴν Ἀνάστασιν καθὼς τὸ μαρτυροῦσιν.

Ὅλίγον ἦτανε πρῶτὴ τὴν ὥραν ὅπου πῆγαν,
πολλὸν σκοτάδι ἦτανε, ἐκεῖ τινὰ δὲν εἶδαν.

Μαρία μόνον ἔβλεψε τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα,
ἐθάρρηκεν, ὁ κηπουρός, αὐτὸν ἐκαταρῶταν.

Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰησοῦς, λέγει τῆς μὲ μοῦ ἡ γγίξης,
ἀλλὰ νὰ πᾶς στοὺς μαθητὰς διὰ νὰ τὸ κηρύξῃς.

Οἱ μαθηταὶ τὸ ἤκουσαν τρέχουν διὰ νὰ δοῦσιν,
ἂν εἶν' ὁ Βασιλέας των νὰ τὸν δοξολογοῦσιν.

Διότι σ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτανε περιβόλι,
τώρα ἐν' τάφος τοῦ Χριστοῦ καθὼς τὸ ξέρουν ὅλοι.

Καὶ πρῶτον τὴν Ἀνάστασιν γυναῖκες γὰρ τὴν εἶδαν,
ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ἤκουον: «Δράμετε λέγετέ το,
οὖν ἀποστόλοις πανταχοῦ κόσμον κηρύξατέ το».

Πέτρος δρομαίως ἔφθασεν, στὸν Τάφον καὶ ἐπέστη
καὶ εἶδε τὸ ὀθόνια αὐτὸς καὶ οὖν ἐξέστη.

Στὸν μέγαν οἶκον τοῦ Δαυὶδ νὰ γίνῃ θεία κρίσις,
τότε παρακαλοῦμεν σε ἐκεῖ νὰ βοηθήσῃς,
ἀμαρτωλοὺς εἰς κόλασιν τότε νὰ μὴ μᾶς πέψῃς.

Ἔχ' ὄρεξιν νὰ πῶ πολλά, ἡ ὥρα δὲν μὲ φθάνει,
λέγω τὸ συντομώτερον ἐκεῖνον ποὺ τυγχάνει.

Εἰς τὴν ζωὴν σας ἄρχοντες καὶ εἰς τὴν ἀφεντιά σας,
χρόνους πολλοὺς νὰ χαίρεσθε καὶ σεῖς καὶ τὰ παιδιὰ σας.

Ἡ Παναγία κι ὁ Χριστὸς νᾶναι βοήθειά σας
κι ὁ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος δεξιὰ κι ἀριστερά σας.

Κι ἐμεῖς καλῶς σᾶς ἠΰραμεν κι ἀφίννομεν υἱείαν,
εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν νᾶχετε βασιλείαν.

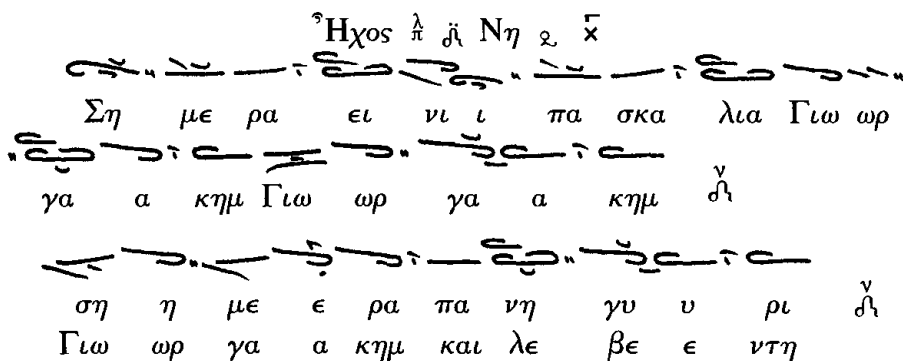
Νὰ σᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς χρόνους πολλοὺς νὰ ζῆτε
καὶ τὸ μισθὸν τοῦ κόπου μας νὰ μὴν τὸν λυπηθῆτε.

Νὰ λέγουμεν εἰς τὸν Χριστὸν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνας,
ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σου εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Σήμερα εἶνι πασκαλιά.

(Στὰ τρία Ἡπείρου)

Σήμερα εἶνι πασκαλιά, Γιωργάκη μ', Γιωργάκη μ',
σήμερα πανηγύρι Γιωργάκη μ' καὶ λεβέντη.

Σήμερα ἀλλάζουν τὰ παιδιά, Γιωργάκη μ', Γιωργάκη μ',
καὶ βγαίνουν στὸ σεργιάνι, Γιωργάκη μ' καὶ λεβέντη.

Καὶ σὺ Γιώργη μ' δὲ φαίνεσαι, Γιωργάκη μ', Γιωργάκη μ',
νὰ βγῆς νὰ σεργιανίσῃς, Γιωργάκη μ' καὶ λεβέντη.

Καὶ σὺ Γιώργη μ' στὰ Γιάννενα, Γιωργάκη μ', Γιωργάκη μ',
στὴ φυλακὴ κλεισμένος, Γιωργάκη μ' καὶ λεβέντη.

Τὰ Ρουσάλια.

(Πασχαλινὰ κάλαντα Μεγάρων)

Ἦχος λ̣ Πα Ϟ̣

Κα λως σε ε κα λως σε ε ε κα λως σε
ρα α με α φε ε ντη η αρ χο ντα α μου ου
και λε βε ντη π̣

Καλῶς σ' ε - καλῶς, σ' ε - καλῶς σ' εὔραμε ἀφέντη,
ἄρχοντά μου καὶ λεβέντη.

Νὰ στὰ ποῦ - νὰ στὰ ποῦ - νὰ στὰ ποῦμε τὰ ρουσάλια,
πέστε τα βρὲ παλληκάρια.

Νὰ στὰ ποῦ - νὰ στὰ ποῦ - νὰ στὰ ποῦμ' ἐσένα πρώτα,
ποὺ σὲ βρήκαμε στὴν πόρτα.

Κι ἐξ' ὑστέ - κι ἐξ' ὑστέ - κι ἐξ' ὑστέρου τῆς κυρᾶς μας,
καὶ τῆς ρουσσοπέρδικας μας.

Κάτω σ' ε̣ - κάτω σ' ε̣ - κάτω σ' ε̣να περιβόλι,
δάφνη καὶ μυρτιά μαλώνει.

Δάφνης πῆ - δάφνης πῆ - δάφνης πῆρα ἔγὼ κλωνάρι,
νὰ μὲ πάρῃ τὸ ποτάμι.

Νὰ μὲ πά - νὰ μὲ πά - νὰ μὲ πάῃ τῇ δύσῃ, δύσῃ,
κάτω στὴ γυαλένια βρύση.

Ὅπου πλέ - ὅπου πλέ - ὅπου πλένουν Ὀβριοπούλες,
σκαματίζουν¹ Τουρκοπούλες.

¹ Σκαματίζω=σαπουνίζω

Βάλε τό, βάλε τό, βάλε τὸ δεξί σου χέρι,
μὲς στὴν ἀργυρή σου τσέπη.

Βγάλε τό, βγάλε τό, βγάλε τὸ 'κοσιπεντάρι,
δῶσ' το τοῦ σαχανατάρη¹.

Νὰ σᾶς ποῦ - νὰ σᾶς ποῦ - νὰ σᾶς ποῦμε «Χριστὸς ἀνέστη»,
ποὺ ἐτάφη καὶ ἀνέστη.

Νὰ σᾶς ποῦ - νὰ σᾶς ποῦ - νὰ σᾶς ποῦμε «πολλοὺς χρόνους»,
καὶ εὐτυχισμένους ὅλους.

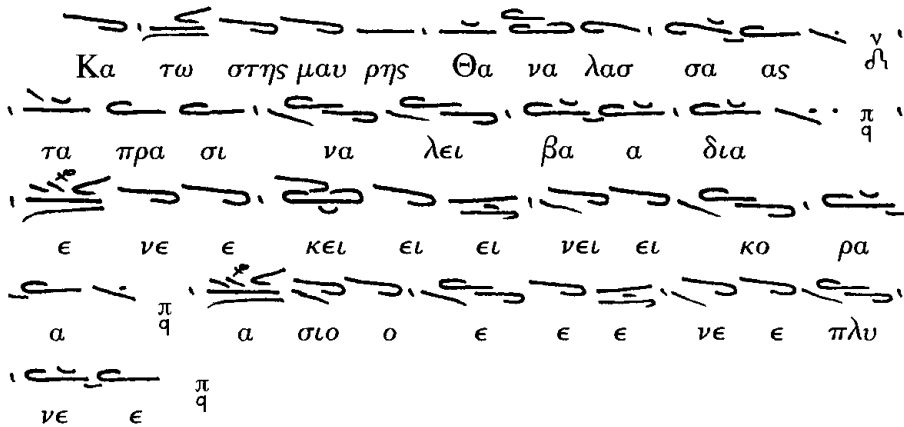

¹ Σαχανατάρης=ταμίας

Κάτω στῆς μαύρης Θάλασσας.

(Νεβόλιανη Θεσσαλίας)

Ἦχος λ̣ ᾠ Πα ρ ξ

Κάτω στῆς μαύρης Θά - να - λασσας, τὰ πράσινα λειβάδια,
ἔ! ν' ἐ - κεί - νει - κοράσιο ἔ - νε - πλυνε.

Ἐκεῖ κοράσιο ἔ - νε - πλυνε, κοράσιο σκαματίζει,
ἔ! ν' ἄσπρα - να - πλένει ἄσπρα - να - φορεῖ.

Ἄσπρα πλένει ἄσπρα - να -φορεῖ, στὰ μαύρα εἶναι ντυμένη,
ἔ! κόρη -νη - τίνα λερω - νω - φορεῖς.

Κόρη τίνα λερω - νω - φορεῖς, γιατί φορεῖς τὰ μαύρα;
ἔ! ν' ἄντρα - να - ἔχω στὴν ξε - νε - νητειά.

Ἄντρα ἔχω στὴν ξε - νε - νητειά, τώρα δώδεκα χρόνια,
ἔ! κι ἂν δέ - νε - ν' ἔλθῃ κι ἂν δέ - νε - ν' φανῇ.

Κι ἂν δὲν ἔλθῃ κι ἂν δέ - νε - ν' φανῇ, καλόγρηθα θὰ γίνω,
ἔ! κόρη - νη - μ' ἐγὼ μ' ὁ ἄ - να - ντρας σου.

Κόρη μ' ἐγὼ μ' ὁ ἄ - να - ντρας σου, ἐγὼ ἔμαι ὁ καλός σου,
ἔ! ἂν εἶ - νει - σαι σὺ ὁ ἄ - να - ντρας μου.

Ἄν εἶσαι σὺ ὁ ἄ - να - ντρας μου, ἄν εἶσαι ὁ καλός μου,
ἔ! δειῖξε - νε - σημάδια τοῦ - νου - σπιτιοῦ.

Δειῖξε σημάδια τοῦ - νου - σπιτιοῦ, σημάδια τῆς γυναίκας,
ἔ! ν' ἐλιά - να - εἶχα στὴν πό - νο - ρτα μου.

Ἐλιά εἶχα στὴν πό - νο - ρτα μου, ἐλιά καὶ στὴν αὐλή μου,
ἔ! ξένο - νο - ς ἦσον καὶ πέ - νε - ρασες.

Ξένος ἦσον καὶ πέ - νε - ρασες κι ἔλαχε καὶ τὰ εἶδες,
ἔ! ν' ἐλιά - να - εἶχες στὸ μα - να - γουλο.

Ἐλιά εἶχες στὸ μα - να - γουλο, ἐλιά στὴν ἀμασχάλη,
ἔ! κι ἀνά - να - μεσα στὰ στή - νη - θια σου.

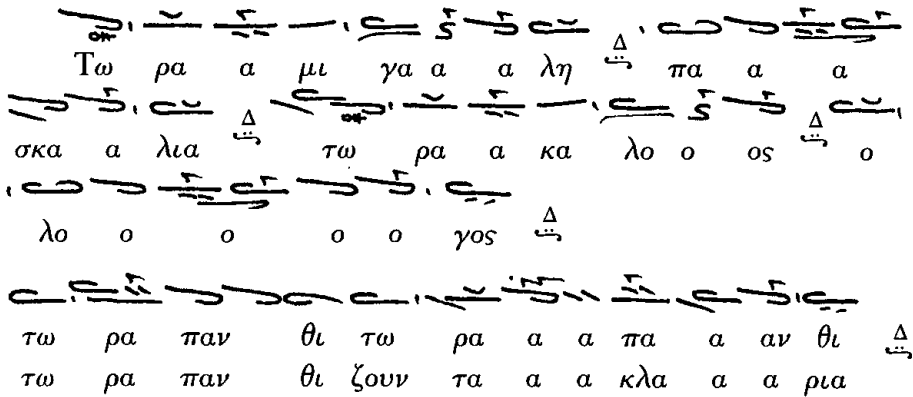
Κι ἀνάμεσα στὰ στή - νη - θια σου, σ' εἶχα μαχαιρωμένη,
ἔ! στὴν ἀ - να - γκαλιά του ἔ - νε - πεσε.

Τώρα μεγάλη Πασκαλιά.

(Ύμνους)

³Ηχος Δι. Ρυθ. 4σημος.

Τώρα μεγάλη Πασκαλιά, τώρα καλὸς ὁ λόγος,
τώρα π' ἀνθί - τώρα π' ἀνθί - τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαριά.

Τώρα κι ἡ γῆς στολίζεται μ' ἐννιά λογίων λελούδια,
μὲ πράσινα, μὲ πράσινα, μὲ πράσινα, μὲ κόκκινα.

Μὲ πράσινα, μὲ κόκκινα, μ' ἄσπρα καὶ μὲ γαλάζια,
τώρα κι ὁ ξέ - τώρα κι ὁ ξέ - τώρα κι ὁ ξένος βούλεται.

Τώρα κι ὁ ξένος βούλεται στὸν τόπο του νὰ πάη,
νύχτα σελῶ - νύχτα σελῶ - νύχτα σελώνει τ' ἄλογο.

Νύχτα σελώνει τ' ἄλογο, νύχτα τὸ καλλιγώνει,
βάζει τὰ πέ - βάζει τὰ πέ - βάζει τὰ πέταλα χρυσᾶ.

Βάζει τὰ πέταλα χρυσᾶ καὶ τὰ καρφιὰ ἀσημένια,
καὶ τὰ καλλι - καὶ τὰ καλλι - καὶ τὰ καλλιγοσφύρια του.

Καὶ τὰ καλλιγοσφύρια του ἀσημοστολισμένα
καὶ γιὰ τὸν τό - καὶ γιὰ τὸν τό - καὶ γιὰ τὸν τόπο του κινάει.

Καράβι, караβάκι.

(Βυζαντινόν)

Ἦχος λ̣ Πά ρυθ. 7ος.

Κα ρα βι κα α ρα βα κι ι κα α
 ρα βι κα α ρα βα κι ι που ου πας για
 λο ο για λο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ε βγα να α σει δω ω ω μα για μου χεις
 κα α μω με να α και τρελ λαι νο μαι αι
 για σε να α μα για μου χειη α α δερ φη
 σου ου και τρελ λαι νο μαι μα ζι σου ου

Καράβι, караβάκι, (δῖς)
 καράβι, караβάκι,
 ποῦ πᾶς γιαλό, γιαλό;
 Ἐβγα νὰ σέ ἰδῶ,
 μάγια μοῦχεις καμωμένα
 καὶ τρελλαίνομαι γιὰ σένα,
 μάγια μοῦχει ἡ ἀδερφή σου
 καὶ τρελλαίνομαι μαζί σου.

Μὲ κόκκινη σημαία, (δῖς)
 μὲ κόκκινη σημαία
 καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό,
 ἔβγα νὰ σέ ἰδῶ,
 τὰ ματάκια σου τὰ μαῦρα,
 εἶν' ὅλο καὶ μὸ καὶ λαύρα,
 τὰ ματόκλαδά σου κλείνουν,
 καὶ νὰ φύγω δὲ μ' ἀφήνουν.

Ἄν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλη, (δῖς)
 ἂν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλη
 καὶ τὴν Ἀγιά Σοφία,
 ἀγάπη μου γλυκειά,
 ἔλα νᾶσαι νᾶμαι, νᾶσαι,
 νὰ σοῦ στρώνω νὰ κοιμᾶσαι
 ἔλα νᾶμεστε τὰ δύο μας,
 νὰ περνοῦμε τὸν καιρὸ μας.

Πᾶρε καὶ μένα μέσα, (δῖς)
 πᾶρε καὶ μένα μέσα,
 καὶ σῦρε στὸ καλό,
 ἔβγα νὰ σέ ἰδῶ,
 τὰ μαλλιά σου τὰ πλεγμένα,
 τρέλλαναν πολλοὺς καὶ μένα,
 τὰ μαλλιά σου κι ὁ λαιμός σου,
 μ' ἔφεραν στὸ λογισμό σου.

Καράβι, караβάκι.

(Τῆς κούνιας, Θράκης)

³Ηχος λ δλ Νη ρ Ρυθ. Ἰωνικὸς ὁσημος.

Κα ρα βι ι κα α ρα α βα α α κι ⁶που
πα α ας για λο για α λο ^Δ με κο ο οκ κι νη ση
μαι α α α και με ε ε χρυ σο σταυ ρο ^νδλ

«Καράβι, караβάκι, πὺν πᾶς γιαλό, γιαλό,
μὲ κόκκινη σημαία καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό.

Καράβι, караβάκι, μὲ τὰ χρυσᾶ πανιά,
μὴν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλη καὶ τὴν Ἁγιά Σοφιά.

Καράβι, караβάκι, πὺν πᾶς γιαλό, γιαλό,
ἂν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλη, στάσου νὰ ῥθῶ κι ἐγώ.

Καράβι, караβάκι, πὺν πᾶς γιαλό, γιαλό,
πᾶρε κι ἐμένα μέσα καὶ σῦρε στὸ καλό».

«Δὲν εἶμαι γιὰ τὴν Πόλη παρὰ γιὰ τὰ νησιά,
πῶχει ἔμμορφα κορίτσια καὶ γλυκὰ κρασιά.

Γιαλό, γιαλὸ πηγαίνω καὶ ἄμμο δὲν πατῶ,
καινούργια ἀγάπη κάνω παλῆα δὲν παρατῶ.

Κάνω νὰ πιάσω μῆλο, πιάνω τὴ γάμπα σου,
Θεέ μου, Παναγιά μου, νὰ γίνω ἄντρας σου.

Κάνω νὰ πιάσω μῆλο, πιάνω τὸ χέρι σου,
Χριστέ καὶ Παναγιά μου νὰ γίνω ταίρι σου».

Πάνω στὴν κούνια.

(Κερκυραϊκό¹ τῆς κούνιας)

Ἦχος ᾠδὴ Νη ρ̣ χ̣

Πα νω στην κου νια κα τσα α νε ε δ̣ τ̣ζι
γκι τ̣ζι γκι τ̣ζε λα τ̣ζι γκι τ̣ζι γκι τ̣ζο ο δ̣
τε εσ σε ρα α μαυ ρα μα τια δ̣ ρομ
πομ πομ κα λε ρομ πομ πο ομ δ̣

Πάνω στὴν κούνια κάτσανε, τζιγκιτζιγκιτζέλα τζιγκιτζιγκιτζό,
τέσσερα μαῦρα μάτια, ρὸμ πὸμ πὸμ καλὲ ρὸμ πὸμ πόμ. (δὶς)

Τέσσερα φρύδια σὰν σπαθιά, τζιγκιτζιγκιτζέλα τζιγκιτζιγκιτζό,
καὶ δυὸ κορμιὰ ρηγάτα, ρὸμ πὸμ πὸμ καλὲ ρὸμ πὸμ πόμ. (δὶς)

Σίδερο εἶναι τὸ σκοινί, τζιγκιτζιγκιτζέλα τζιγκιτζιγκιτζό,
καρυένιο τὸ σανίδι, ρὸμ πὸμ πὸμ καλὲ ρὸμ πὸμ πόμ. (δὶς)

Καὶ τὰ κορίτσια πὺν κουνῶ, τζιγκιτζιγκιτζέλα τζιγκιτζιγκιτζό,
εἶναι καθάριο ἀσήμι, ρὸμ πὸμ πὸμ καλὲ ρὸμ πὸμ πόμ. (δὶς)

¹ Τὸ τραγούδι συναντᾶται ἐπίσης στὴ Θράκη καὶ στὴ Μυτιλήνη.

Ἡρθι Μάης κ' ἡ ἄνοιξη.

(Κασάπικο Θράκης)

Ἡχος λ̣ π̣ δ̣ Νη ρ̣ ξ̣

Λεν' ηρ θι Μα ης ν'α μαν γκελ α μα αν δ̣ λεν'

ηρ θι Μα ης κ'η α νοι ξη η δ̣

ηρ θι Μα ης δ̣ κ'η η α νοι ξι δ̣ η ηρ θι ηρ

θι του κα λου και αι ρι ι δ̣

Ἑτέρα παραλλαγή.

ηρ θι ι Μα η ης κ'η α α νοι ξι ι ηρ

θι ηρ θι του κα λου και αι αι ρι ι δ̣

Λέν' ἥρθι Μάης, ν' ἄμὰν γκελ ἄμὰν,
 λέν' ἥρθι Μάης κ' ἡ ἄνοιξη,
 ἥρθι Μάης κ' ἡ ἄνοιξη,
 ἥρθι, ἥρθι τοὺ καλουκαίρι.

Λέν' π' ἀνθίζουν τά, ν' ἄμὰν γκελ ἄμὰν,
 λέν' π' ἀνθίζουν τὰ τριαντάφυλλα,
 π' ἀνθίζουν τὰ τριαντάφυλλα,
 τὰ μο - τὰ μοσχομυρισμένα.

Λέν' ἄσπρου τριαντά - ν' ἄμὰν γκελ ἄμὰν,
 λέν' ἄσπρου τριαντάφυλλο φουρῶ,
 ἄσπρου τριαντάφυλλο φουρῶ
 κι θέ - κι θέλου νὰ ντοῦ βάψου.

«Μαγιάτικα».

Λέν' κι ἄν τοῦ πιτύ - ν' ἄμᾶν γκέλ ἄμᾶν,
λέν' κι ἄν τοῦ πιτύχου στὴ βαφή,
κι ἄν τοῦ πιτύχου στὴ βαφή
πουλλές, πουλλές καρδιές θὰ κάψου.

Λέν' θὰ κάψου νηούς, ν' ἄμᾶν γκέλ ἄμᾶν,
λέν' θὰ κάψου νηούς, θὰ κάψου νηές,
θὰ κάψου νηούς, θὰ κάψου νηές,
θὰ κά - θὰ κάψου παλληκάρια.

Λέν' θὰ κάψου κι, ν' ἄμᾶν γκέλ ἄμᾶν,
λέν' θὰ κάψου κι τοὺν κουγιουμτζή,
θὰ κάψου κι τοὺν κουγιουμτζή
ποὺ φκιά - ποὺ φκιάνει δαχτυλίδια.

Ὅλες οἱ παπαροῦνες.

(Καλαματιανὸ Δωδεκανήσων)

ῥΗχος ♫ Πα ♪

Ὅ λες οι πα πα α α α ρου ου νε ες πα πα
κιε με να οι δι ι ι ι κια α μου ου πα πα
ρου ου να α μου ου ου ου ο λες οι πα πα
ρου ου να α μου ου ου ου κιε με να οι δι
α α α ρου ου νε ε ες α νοι γουν το ο πρω ἱ
ι ι ι κια α μου ου ου α νοι γεια πο ο βρα δυς
α μα αν α νοι γουν το ο πρω ἱ ἱ ἱ ἱ
α μα αν α νοι γεια πο ο βρα δυ υς

πα α πα ρου να μου ου γλυ κεια ε συ υ μου
πη ρες τη ην καρ δια ε συ υ μου πη ρες
τη ην καρ δια α πα α πα ρου να μου ου
γλυ κεια α α α

Ὅλες οἱ παπαροῦνες, παπαροῦνα μου,
ὅλες οἱ παπαροῦνες ἀνοίγουν τὸ πρωί, ἅμάν, ἀνοίγουν τὸ πρωί.

Κι ἐμένα ἢ δικιά μου, παπαροῦνα μου,
κι ἐμένα ἢ δικιά μου, ἀνοίγει ἀποβραδύς, ἅμάν, ἀνοίγει
ἀποβραδύς.

Παπαροῦνα μου γλυκειά, ἐσὺ μοῦ πῆρες τὴν καρδιά,
ἐσὺ μοῦ πῆρες τὴν καρδιά, παπαροῦνα μου γλυκειά.

Ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία, παπαροῦνα μου,
ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία ποὺ μέλλω νὰ χαθῶ, ἀμάν, ποὺ μέλλω νὰ χαθῶ.

Καὶ τὸν ἀπάνω κόσμο, παπαροῦνα μου,
καὶ τὸν ἀπάνω κόσμο νὰ τὸν ὑστερηθῶ, ἀμάν, νὰ τὸν ὑστερηθῶ.

Παπαροῦνα μου χρυσή, γιὰ σὲ τὸ πίνω τὸ κρασί,
γιὰ σὲ τὸ πίνω τὸ κρασί, παπαροῦνα μου χρυσή.

Ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία, παπαροῦνα μου,
ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία ποὺ βασανίζομαι, ἀμάν, ποὺ βασανίζομαι.

Καὶ ξημερώνει σκόλη, παπαροῦνα μου,
καὶ ξημερώνει σκόλη καὶ δὲ στολίζομαι, ἀμάν, καὶ δὲ στολίζομαι.

Παπαροῦνα μου γλυκειά, θὰ σὲ κλέψω μιὰ βραδιά,
θὰ σὲ κλέψω μιὰ βραδιά, παπαροῦνα μου γλυκειά.

Ἄλλοι στίχοι.

Ὅλες οἱ παπαροῦνες, παπαροῦνα μου,
ὅλες οἱ παπαροῦνες τὸ Μάη ἀνθίσανε, βρ' ἀμάν, τὸ Μάη ἀνθίσανε.

Κι ἐμένα τὴν καϋμένη, παπαροῦνα μου,
κι ἐμένα τὴν καϋμένη μὲ παρατήσανε, βρ' ἀμάν, μὲ παρατήσανε.

Παπαροῦνα μου χρυσή, γιὰτὶ μ' ἀρνήθηκες καὶ σύ,
γιὰτὶ μ' ἀρνήθηκες καὶ σύ, παπαροῦνα μου χρυσή.

Ἐσὺ εἶσαι ἡ παπαροῦνα, παπαροῦνα μου,
ἐσὺ εἶσαι ἡ παπαροῦνα κι ἐγὼ τὰ φύλλα σου, βρ' ἀμάν, κι ἐγὼ τὰ φύλλα σου.

Κι ἂν θὰ σὲ παρατήσω, παπαροῦνα μου,
κι ἂν θὰ σὲ παρατήσω θὰ ἔχω τὸ κρῖμα σου, βρ' ἀμάν, θὰ ἔχω τὸ κρῖμα σου.

Παπαροῦνα σ' ἀγαπῶ κι ἂν δὲ σὲ πάρω θὰ χαθῶ,
κι ἂν δὲ σὲ πάρω θὰ χαθῶ, παπαροῦνα σ' ἀγαπῶ.

Κόκκινη παπαροῦνα, παπαροῦνα μου,
κόκκινη παπαροῦνα μὲ φύλλα πράσινα, βρ' ἀμάν, μὲ φύλλα πράσινα.

Μπῆκα στὸν ἔρωτά σου, παπαροῦνα μου,
μπῆκα στὸν ἔρωτά σου μὲ χίλια βάσανα, βρ' ἀμάν, μὲ χίλια βάσανα.

Παπαροῦνα μου τοῦ Μάη, ὁ καϋμός σου θὰ μὲ φάη,
ὁ καϋμός σου θὰ μὲ φάη, παπαροῦνα μου τοῦ Μάη.

Μάη μου μὲ τὰ λούλουδα.

(Συρτὸ Μ. Ἀσίας)

Ἦχος λ π Πα ρ χ

Μα η η μου ου ου με Ma η μου με τα
λου λου ου δα

Μα η η μου με ε τα λου ου ου λου δα
κ'Α πρι λη με τα δρο σα

Μάη μου μὲ - Μάη μου μὲ τὰ λούλουδα,
Μάη μου μὲ τὰ λούλουδα καὶ Ἀπρίλη με τὰ δρόσα.

Πάλε στὸ νοῦ - πάλε στὸ νοῦ μου σ' ἔβαλα,
πάλε στὸ νοῦ μου σ' ἔβαλα, καὶ δὲν κοιμήθηκ' ἀπόψα.

Ο Μα η ης κιο ο Α πρι ι ι λη ης
χρο νος μ'ε ε φα α νη κε ε ε π'ε φυ γε ε
το ο που λι ι ι μου και δεν ε φα νη
η κε

Ὁ Μάης κι ὁ Ἀπρίλης χρόνος μ' ἐφάνηκε
π' ἔφυγε τὸ πουλί μου, καὶ δὲν ἐφάνηκε.

Τὸ Μάην ἐ - τὸ Μάην ἐγεννήθηκες,
τὸ Μάην ἐγεννήθηκες, μαζὶ μὲ τοὺς κοντζέδες.

Μοσχοβολᾶς - μοσχοβολᾶς ῥοδόσταμο,
μοσχοβολᾶς ῥοδόσταμο, τρελλαίνεις τὶς κοπέλλες.
Τὸ Μάη καὶ τὸν Ἀπρίλη κι ὅλο τὸ θεριστή,
ἡ ἀγάπη σου πουλί μου, εἶναι ξεχωριστή.

Μάη μου τό - Μάη μου τὸν ἐμάγεψες,
Μάη μου τὸν ἐμάγεψες, τὸ νέο 'που μ' ἀγάπα.

Ὅπου μ' ἀγά - ὅπου μ' ἀγάπα κι ἔλεγε,
ὅπου μ' ἀγάπα κι ἔλεγε, ποτὲ δὲ μ' ἀπαράτα.
Τὸ Μάη καὶ τὸν Ἀπρίλη κι ὅλο τὸν Αὐγουστο,
ἡ κόρη π' ἀγαποῦσα, κάνει τὸν ἄρρωστο.

Τώρα εἶν' ὁ Μάης.

(Καγκέλι Ἀστακοῦ Αἰτωλοακαρνανίας)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ω ρε τω ρα αειν ο Μα ης κιη α
κιη α α νοι οι ξη η η τω ω ρα α
να αειν το κα α λο το κα λο
και αι ρι ι ι ι
ο ρε τω ρα α αν θι ι ι ζου ουν
αν θι ζουν τα κλα α ρια α α κιοι οι
κα α να α μποι λου ου λου
δι ι νι ι ζου ου ου ουν

ὦρέ, τώρα εἶν' ὁ Μάης κι ἡ ἄ - κι ἄνοιξη
τώρα, να, εἶν' τὸ καλο - τὸ καλοκαίρι,
ὦρέ, τώρα ἀνθίζουν, ἀνθίζουν τὰ κλαριὰ
κι οἱ κά - να - μποι λουλουδί - νι - ζουν.

ὦρέ, τώρα κι οὐ ξένους, κι οὐ ξένους βούλητι
στοὺν τό - νο - που του νὰ πά - ἄχ, νὰ πάη,
ὦρέ, νύχτα σιλώνει, σιλώνει τ' ἄλογο,
νύχτα, να, τὸ καλλιγώ - νω - νει.

ὦρέ, βάζει τὰ πέτα - τὰ πέταλα χρυσᾶ
καὶ τά, να, καρφιά ἀσημέ - νε - νια,
ὦρέ, καὶ τὰ καλλιβο - καλλιβοσφύρια του
χρυσᾶ, να, μαλαματέ - νε - νια.

Τὸ Μάη ἀρραβωνιάστηκα.

(Τσάμικο Θεσσαλίας)

³Ηχος λ̣ ρ̣ Νη ρ̣

Το Μα α αη αρ ρα βω ω νια α α στη
κα το ο Μα α α αη θα τη η ην πα
ρω το Μα η η μου ^π μω ρε μου
ου ουρ θαν τα χα α α αρ τια ^ν δ̣

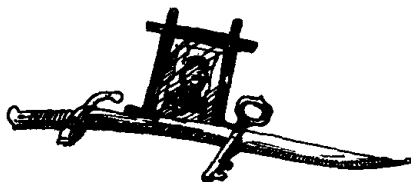
Τὸ Μάη ἀρραβωνιάστηκα, τὸ Μάη θὰ τὴν πάρω,
τὸ Μάη μου̣ - μωρέ, μου̣ρθαν τὰ χαρτιά.

Τὸ Μάη μου̣ρθαν τὰ χαρτιά στρατιώτης γιὰ νὰ πάω,
τὶ νὰ τὴν κά - μωρέ, τὴν κάνω τὴν ξανθή.

Τὶ νὰ τὴν κάνω τὴν ξανθή, ξανθὴ καὶ μαυρουμμάτα,
νὰ τήνε πά - μωρέ, τὴν πάρω στὸ στρατό.

Νὰ τήνε πάρω στὸ στρατό, φουβᾶμι τοὺς στρατιῶτες,
νὰ τὴν ἀφή - μωρέ, ἀφήσω στὸ χουριό.

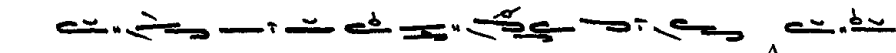
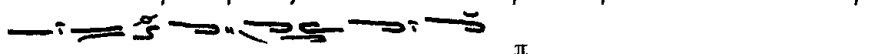
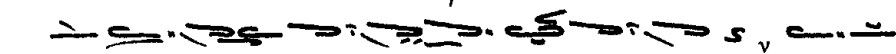

Νὰ τὴν ἀφήσω στὸ χουριό, φουβᾶμι τοὺς χουργιάτες,
νὰ τὴν ἀφή - μωρέ, ἀφήσω στὸν παπᾶ.

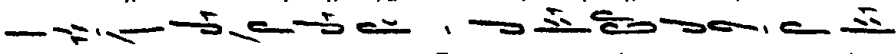

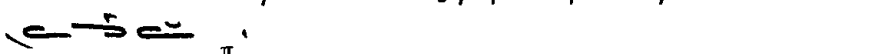
Τώρα μαγιά τώρα δροσιά.

(Καλαματιανὸ Δυτ. Μακεδονίας)

Ἦχος λ̣ Πα

 Τω ρα μα για τω ω ρα δρο σια Δ τω ρα

 το κα α λο και αι ρι π

 εμ τω ρα α κίου ου ξε ε ε ε τω ρα

 κίου ξε νους βου ου λη η η τι ι ι ι π

Τώρα μαγιά τώρα δροσιά τωρὰ τὸ καλοκαίρι,
 ἐμ, τώρα κι οὐ ξέ - τώρα κι οὐ ξένους βούλητι.
 Τώρα κι οὐ ξένους βούλητι νὰ πάη στὰ δικά του,
 ἐμ, νύχτα σιλώ - νύχτα σιλών' τοῦ μαῦρο του.

 Μα ημ Μα η ημ χρυ σου μα η ημ τι μας α

 α α να αρ γη η σις π να μας φε ρης τα λου

 λου δια και την α νοι ξη μω ρε ση κω κια αλ λα

 α α ξι π

Μάη μ', Μάη μ', χρυσουμάη μ' τὶ μᾶς ᾶ - να - ργησις,
 νὰ μᾶς φέρης τὰ λουλούδια καὶ τὴν ἄνοιξη, μωρὲ σήκου κι ἄλλαξι.

Νύχτα σιλών' τοῦ μαῦρο του, νύχτα τοὺν καλλιγώνει,
 ἐμ, βάζει τὰ πέ - βάζει τὰ πέταλα χρυσᾶ.

Βάζει τὰ πέταλα χρυσᾶ καὶ τὰ καρφιά ἀσημένια,
 ἐμ, καὶ τὰ καλλι - καὶ τὰ καλλιγοσφύρια του.

Μάη μ', Μάη μ', χρυσουμάη μ' τὶ μᾶς ᾶ - να - ργησις,
 νὰ μᾶς φέρης τὰ λουλούδια καὶ τὴν ἄνοιξη, μωρὲ σήκου κι ἄλλαξι.

Αὐγῆς τσ' αὐγῆς θὰ σηκωθῶ.

(Τῆς τάβλας Κρήτης)

Ἦχος ἰὴ Γα ϝ

Ma a au γη η ης τσαυ γη η ης δ' μα a au γη η
ης τσαυ γη ης θα a ση κω θω ω ω ἦ ε μ' απ του ου
βου ου νου ου ου ου τη ρι ι ι ζα ἦ μ' απ του βου
νου τη η ρι ι ζα a να a συ ρω να a να
συ ρω να a ξε ε με ρω θω ω ω ἦ

Μ' αὐγῆς τσ' αὐγῆς, μ' αὐγῆς τσ' αὐγῆς θὰ σηκωθῶ,
ἔμ' ἀπ' τοῦ βουνοῦ τῇ ρίζα μ' ἀπ' τοῦ βουνοῦ τῇ ρίζα
νὰ σύρω νά, νὰ σύρω νὰ ξεμερωθῶ.

Νὰ σύρω νά, νὰ σύρω νὰ ξεμερωθῶ,
ἔμ, βουνό μου στὴν κορφὴ σου, βουνό μου στὴν κορφὴ σου
νὰ κάμω γῦ - νὰ κάμω γῦρο στὰ βουνά.

Νὰ κάμω γῦ - νὰ κάμω γῦρο στὰ βουνά,
ἔμ, καὶ βόλτα στὴ μαδάρα, καὶ βόλτα στὴ μαδάρα,
νὰ βρῶ μιὰ πέ - νὰ βρῶ μιὰ πέτρα ριζιμιά.

Νὰ βρῶ μιὰ πέ - νὰ βρῶ μιὰ πέτρα ριζιμιά,
ἔμ, νὰ διπλωθῶ νὰ κάτσω, νὰ διπλωθῶ νὰ κάτσω,
ν' ἀκούσω γε - ν' ἀκούσω γερακιοῦ φωνή.

Ν' ἀκούσω γε - ν' ἀκούσω γερακιοῦ φωνή,
ἔμ, καὶ φάλκο νὰ λαλήσῃ, καὶ φάλκο νὰ λαλήσῃ,
ν' ἀκούσω καί, ν' ἀκούσω καὶ τὴν πέρδικα.

Ν' ἀκούσω καί, ν' ἀκούσω καὶ τὴν πέρδικα,
ἔμ, νὰ γλυκοκακαρίσῃ, νὰ γλυκοκακαρίσῃ,
μ' αὐγῆς τσ' αὐγῆς, μ' αὐγῆς τσ' αὐγῆς θὰ σηκωθῶ.

Μὲς στοῦ Μαγιοῦ τσῆ μυρουδιές.

(Πεντοζάλι Κρήτης)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

Μες στοῦ Μαγιοῦ τσῆ μυρουδιές τα κόκκινα κεράσια,
 ελα, ελα, ελα, τα κόκκινα κεράσια.

Γιὰ ιδέες τε πῶς χορεύουνε τσῆ Κρήτης τὰ κοράσια,
 ελα, ελα, ελα, τσῆ Κρήτης τὰ κοράσια.

Με πε ρη φανειαελλη νι κη α ξα και τι μη με να
 ελα ελα ε ελα α ξα και τι μη με να

Μὲ περηφάνεια ἑλληνικὴ ἄξα καὶ τιμημένα,
 ελα, ελα, ελα, ἄξα καὶ τιμημένα.

Γιὰ ιδέστε πῶς χορεύουνε τσῆ Κρήτης τ' ἀντρειωμένα,
 ελα, ελα, ελα, τσῆ Κρήτης τ' ἀντρειωμένα.

ᾠχος $\frac{3}{8}$ Πα \bar{w}

Ε ε ε λα ε λα ε λα α ρο δα και τρι α
 ντα φυλ λα α και του Μαγιοῦ λου λου δια
 ε λα ε λα ε ε λα α και του Μαγιοῦ λου λου
 δια

ῥΕλα, ῥλα, ῥλα, ρόδα καὶ τριαντάφυλλα
καὶ τοῦ Μαγιοῦ λουλούδια.
ῥλα, ῥλα, ῥλα καὶ τοῦ Μαγιοῦ λουλούδια.
῞Ολα ἐδῶ τὰ μάζεψα καὶ τ᾿ἀκαμα τραγούδια,
ῥλα, ῥλα, ῥλα καὶ τ᾿ἀκαμα τραγούδια.

Ἦρθεν ὁ Μάης.

(Συρτὸ Κυκλάδων)

Ἦχος ᾠ Πα ρ ᾠ

Ἦρ θεν ο Μα α α α α α ης κιη νοι ξη η ᾠ
ηρ ο και ρο ο ο ο ο ος α γα πη μου ου
η ηρ θε ε ηρ θε το κα λο και αι αι αι ρι ι π π
που θα α που θα σε κανω ται αι αι αι ρι
Μα η μου Μα η μου με τα λου λου ου ου ου δια π π
και με τα και με τα πολλα τρα γου ου ου ου δια α

Ἦρθεν ὁ Μάης κι ἡ ἄνοιξη, ἦρθε, ἦρθε τὸ καλοκαίρι,
ἦρθ' ὁ καιρός, ἀγάπη μου, πὺν θά, πὺν θά σὲ κάνω ταῖρι.
Μάη μου, Μάη μου μὲ τὰ λουλούδια
καὶ μὲ τά, καὶ μὲ τὰ πολλὰ τραγούδια.

Τὸ Μάη ἐγεννήθηκα καὶ μά - καὶ μάγια δὲν φοβοῦμαι,
ἐκτὸς κι ἂν μὲ μαγέψουνε τῇ νύ - τῇ νύχτα πὺν κοιμοῦμαι.
Ἦχου Μά - Ἦχου Μάη παινεμένε
καὶ στὸν κό - καὶ στὸν κόσμον ξακουσμένε.

Ἦσπρο τριαντάφυλλο φορῶ καὶ θέ - καὶ θέλω νὰ τὸ βάψω,
κι ἂν τὸ πετύχω στῇμπογιά πολλές, πολλές καρδιές θὰ κάψω.
Μάη μου, Μάη μου μὲ τὰ λουλούδια
καὶ μὲ τά, καὶ μὲ τὰ πολλὰ τραγούδια.
Ἦχου Μά - Ἦχου Μάη παινεμένε
καὶ στὸν κό - καὶ στὸν κόσμον ξακουσμένε.

Τὸ Μάη λαλοῦν οἱ πέρδικες.

(Καθιστικὸ Σκύρου)

³Ηχος λ Πα ♪

Το Μαη λα λου ουν οι οι οι πε ^Δ οι περ δι
κες ^Γ το Μα αη λα α α λου ου ουν το Μαη
λα λουν ταη δο ο ο νια α α α ^Δ το ο
ο Μα αη λα α α λου ου ουν το Μαη λα λουν
ταη δο ο ο νια ^π₉

Τὸ Μάη λαλοῦν οἱ πέ - οἱ πέρδικες,

τὸ Μάη λαλοῦν, τὸ Μάη λαλοῦν τ' ἀηδόνια. (δῖς)

Τὸ Μάη κατεβαί - κατεβαίνουνε,

στὶς βρύσες τά, στὶς βρύσες τὰ τρυγόνια. (δῖς)

Μα η μου με τα α α α λου ου ου ου ου
με χα ρες και με ε ε ε τρα α α α α
λου ου ου δια ^π₉
γου ου ου δια

Μάη μου με τὰ λουλούδια με χαρὲς καὶ με τραγούδια.

Τὸ Μάη λαλοῦν οἱ πέ - οἱ πέρδικες,

τὸ Μάη λαλεῖ, τὸ Μάη λαλεῖ τ' ἀηδόνη. (δῖς)

Μὲς στὴν καρδιά μ' ἐρί - ἐρίζωσαν

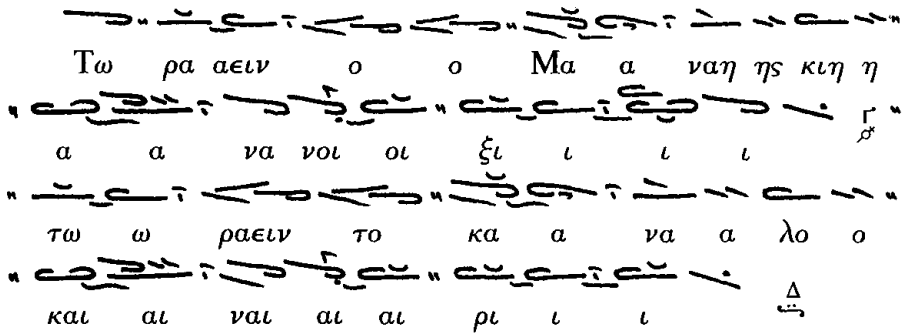
οἱ δυὸ λογιῶ - οἱ δυὸ λογιῶν οἱ πόνοι. (δῖς)

Μάη μου με τὰ λουλούδια καὶ με τὰ πολλὰ τραγούδια.

Τώρα εἶν' ὁ Μάης.

(Καλαματιανὸ Λευκάδος)

Ἦχος Ψ Δι - ο -

Τώρα εἶν' ὁ Μά-να-ης κι ἡ ἄ-να-νοιξη τώρα εἶν' τὸ κα-να-λοκαίρι.

Τώρα κι ὁ ξέ-νε-νος βού-νου-λεται στὸ σπίτι του-νου-νὰ πά-να-η.

Νύχτα σελώ-νω-νει τ' ἄ-να-λογο, νύχτα τὸ κα-να-λλιγώ-νω-νει.

Βάνει τὰ πέ-νε-ταλα, να-χρυσᾶ καὶ τὰ καρφιά-να-'σημέ-νε-νια.

Καὶ τὰ καλλι-νι-γοςφύ-νυ-ρια του κ' ἐκειὰ μαλα-να-ματέ-νε-νια.

Καὶ κίνησε, νε, τ' ἄφε-νε-ντη ὁ γυιὸς νὰ πάη ν' ἄρρε-νε-βωνιά-να- ση.

Καὶ πῆγε κι ἄ-να-ρρεβώ-νω-νιασε στοὺ Μάη τὸ πε-νε-ριβό-νο-λι.

Κι ἐκεῖ ἴσκιο- νο-ς δὲν ἤ-νη-τανε νὰ κάτσουν οἱ-νοι- κυρά-να-δες.

Κι ἀπλώσαν τά, να, βελέ-νε-σια τους καὶ κάτσαν οἱ, νοι, κυρά-να-δες.

Μάνα μ' ἤρτεν ἡ ἄνοιξη.

(Συρτὸ Σινασοῦ, Καππαδοκίας)

ῥΗχος λ Πα ρ

Μα ναμ ηρ τε εν η α νοι ξη η ῖ το γερ μον
κα λο και αι αι ρι π
q

ξε βαν τα χι κια μαν α μα αν π
ξε βαν τα χι λια ταρ γα τα α
q

Μάνα μ' ἤρτεν ἡ ἄνοιξη, τὸ γέρμον καλοκαίρι,
ξέβαν τὰ χί - κι ἁμάν, ἁμάν, ξέβαν τὰ χίλια τ' ἄργατα.

Ξέβαν τὰ χίλια τ' ἄργατα πὺν θέλουν χίλια χέρια.
Τσατσάκι μου τσατσάκι μου, νὰ ζῆς παλληκαράκι μου.

Δούλεψε, ξένε μ' δούλεψε, κι ἐγὼ νὰ σὲ παντρεύω,
πάλι ὁ ξέ - κι ἁμάν, ἁμάν, πάλι ὁ ξένος δούλευε.

Πάλι ὁ ξένος δούλευε, στὸν τόπο τ' γιὰ νὰ πάη.
Τσατσάκι μου τσατσάκι μου, νὰ ζῆς παλληκαράκι μου.

Νύχτα σελώνει τ' ἄλογο, νύχτα τὸ καλλιγώνει,
βάζει τὰ πέ - κι ἁμάν, ἁμάν, βάζει τὰ πέταλα χρυσᾶ.

Βάζει τὰ πέταλα χρυσᾶ καὶ τὰ καρφιά ἀσημένια.
Τσατσάκι μου δὲ νταγιαντῶ, τὸν ἐδικόνε σου καῦμό.

Κάτω στὸν Ἅγιο Γιώργη.

(Σταυρωτὸς χορὸς Κυθήρων)

ᾠχος ♪ Γα ϕ ᾠ

Κα τω στον Α γιο Γιωρ γη ᾠ κα τω στοκρυο νε ρο ο ᾠ
σκο τω σαν το Γιαν να κη ᾠ τον μο να χον υ
γυιο ο ᾠ σκο τω σαν το Γιαν να κη ᾠ τον μο να χον
υ γυιο ο ᾠ

Κάτω στὸν Ἅγιο Γιώργη, κάτω στὸ κρύο νερό,
σκοτῶσαν τὸ Γιαννάκη τὸν μοναχὸν ὑγιό. (δὶς)

Τοῦρκοι τὸν ἐσκοτῶσαν, Ρωμηοὶ τὸν κλαίγανε,
καὶ δυὸ παπαδοπούλες τὸν παραστέκανε. (δὶς)

Γιάννη δὲν ἔχεις μάνα δὲν ἔχεις ἀδερφή,
δὲν ἔχεις καὶ μι' ἀγάπη γιὰ νὰ σὲ λυπηθῇ. (δὶς)

Μὰ ἐγὼ ἔχω καὶ μανανούλα ἐγὼ ἔχω κι ἀδερφή,
ἐγὼ ἔχω καὶ μι' ἀγάπη μὰ ποιὸς νὰ τῆς τὸ εἶπῃ. (δὶς)

Κάτω στὸν Ἅγιο Γιώργη, σταυρὸ προσκύνησα,
καῦμὸ καὶ λαύρα πῆρα ποὺ δὲ σὲ φίλησα. (δὶς)

Ἅγιε μου Γιώργη ἀφέντη μου.

(Καλαματιανὸ Κωνσταντινουπόλεως)

Ἦχος ♭ Πα ρ ̣

Α γιε μου Γιωργη φε ε ντη μου ου ου
κιαφ φε ντη κα α βα αλ λα ρη η
αρ μα τω με νε με ε σπα θι ι ι
και με χρυ σο κο ο ντα ρι ι

Ἅγιε μου Γιώργη ἀφέντη μου κι ἀφέντη καβαλλάρη,
ἀρματωμένε μὲ σπαθὶ καὶ μὲ χρυσὸ κοντάρι.

Ἄγγελος εἶσαι στὴ θωριά, κι Ἅγιος στὴ θεότη,
παρακαλῶ σε βόηθα μας, Ἅγιε στρατιώτη.

Ποὺ ἔχουμε στὴ χώρα μας, ἓνα βαθὺ πηγάδι,
καὶ κατοικᾷ τὸ θεριό, τὸ τρομερὸ λιοντάρι.

Σταλιὰ νερὸ δὲν ἔδινε, τὸν κόσμον νὰ δροσίση,
ἂν δὲν τὸν ἐπηγαίνανε, ἄνθρωπον νὰ δειπνήση.

Κι ἐρίζανε τὰ μπουλετιὰ σὲ μιὰ βασιλοπούλα,
ὅπου τὴν εἶχε ἡ μάνα της, μόνη καὶ μοναχούλα.

«Πές μου νὰ ζῆς, στρατιώτη μου, πῶς λένε τ' ὄνομά σου;
νὰ σοῦ χαρίσ' ὁ κύρης μου χάρισμα τσ' ἀφεντιᾶς σου».

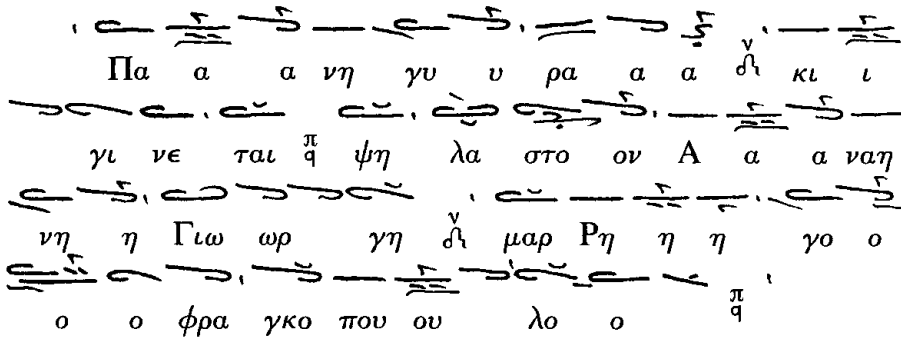
«Δὲ θέλω γὼ τὸ χάρισμα. Νὰ φκιάση ἐκκλησία.
Δεξιὰ νὰ βάνη τὸ Χριστό, ζερβὰ τὴν μΠαναγία.

Καὶ στὰ δεξὰ τῆς Παναγιᾶς βάν' ἓνα καβαλλάρη
ἀρματωμένο μὲ σπαθὶ καὶ μὲ χρυσὸ κοντάρι».

Πανηγυράκι γίνεται.

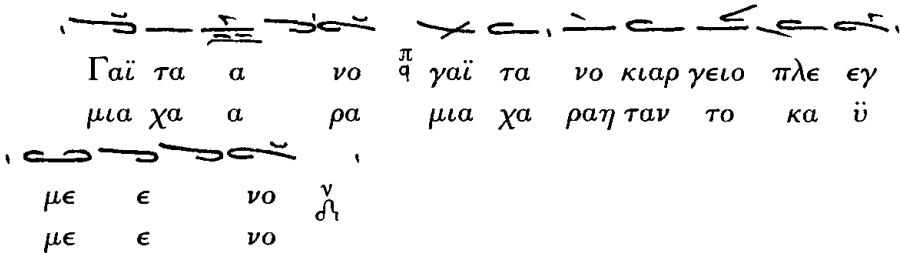
(Συρτὸ Ρούμελης)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ ὑποφωνῶν.

Πανηγυράκι γίνεται ψηλὰ στὸν Ἄ - να - η - νη Γιώργη
μαρ' Ρηγοφραγκόπουλο.

Τὸ πανηγύρ' ἦταν πολὺ καὶ τό, νερό - νο - ἦταν λίγο
τώρα ἀνθίζουν τὰ κλαριά.

Γαῖτανο - γαῖτανο κι ἀργιοπλεγμένο,
μιὰ χαρά, μιὰ χαρὰ ἦταν τὸ καῦμένο.

Σκάσαν οἱ μοῦλες γιὰ νερὸ καὶ τὰ στοιχειά, ν' ἀπ' τὴ δίψα,
μαρ' Ρηγοφραγκόπουλο.

Τρεῖς λυγερεὲς συνάζονται νὰ πᾶν νὰ ποῦ - νου - ν τοῦ δράκου,
τώρα ἀνθίζουν τὰ κλαριά.

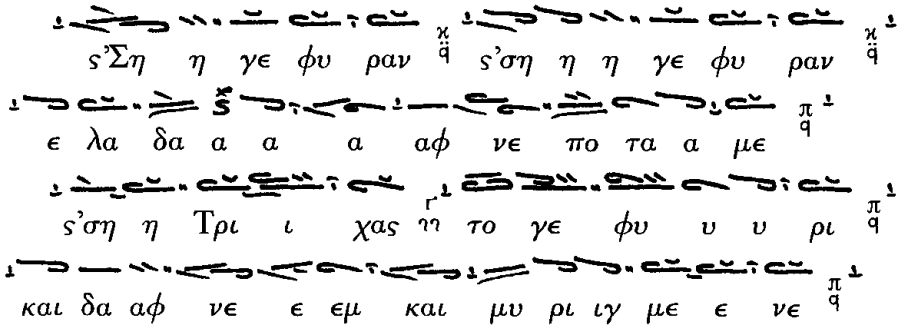
«Ἀμόλα δρᾶκο μ' τὸ νερὸ νὰ πιῇ τὸ πα - να - νηγύρι»,
ἔρχομ' ἔβγα δέξαι με.

Γαῖτανο - γαῖτανο κι ἀργιοπλεγμένο,
μιὰ χαρά, μιὰ χαρὰ ἦταν τὸ καῦμένο.

Τῆς τρίχας τὸ γεφύρι.

(Διπὰτ Πόντου)

Ἦχος λ̣ π̣ ᾠ Πα ρ

σ' Ση γέφυραν, σ' ση γέφυραν, ἔλα δάφνε μ' ποταμέ,
σ' ση τρίχας τὸ γεφύρι καὶ δάφνε μ' καὶ μυριγμένε.

σ' Χίλοι μαστόροι ἔχτιζαν, ἔλα δάφνε μ' ποταμέ,
καὶ μύριοι μαθητάδες καὶ δάφνε μ' καὶ μυριγμένε.

Ὅλον τὴν ἡμέραν ἔχτιζαν, ἔλα δάφνε μ' ποταμέ,
κι ἀπὸ βραδὺς χαλάουτον καὶ δάφνε μ' καὶ μυριγμένε.

Ντὸ δίδεις με πρωτομάστορα, ἔλα δάφνε μ' ποταμέ,
καὶ στέκει τὸ γεφύρι καὶ δάφνε μ' καὶ μυριγμένε.

Ἄν δίγω σε τὴν μάναν μου, ἔλα δάφνε μ' ποταμέ,
ἄλλον μάναν πὰ κι ἔχω καὶ δάφνε μ' καὶ μυριγμένε.

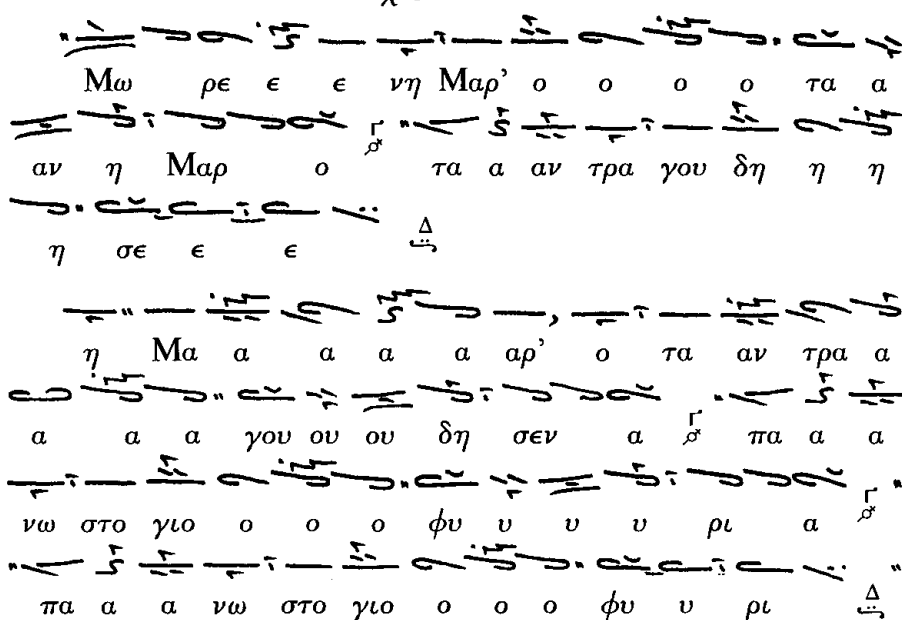
Ἄν δίγω σε τὸν Κύριν μου, ἔλα δάφνε μ' ποταμέ,
ἄλλον Κύριν πὰ κι ἔχω καὶ δάφνε μ' καὶ μυριγμένε.

Ἄν δίγω σε τὴν κάλην μου, ἔλα δάφνε μ' ποταμέ,
καλλίτερον εὐρίσκω καὶ δάφνε μ' καὶ μυριγμένε.

Ἡ Μάρ' ὅταν τραγούδησε.

(Τσάμικο Ρούμελης)

³Ηχος Δι-Θ

Μω ρε ε ε νη Μαρ' ο ο ο ο τα α
 αν η Μαρ ο τα α αν τρα γου δη η η
 η σε ε ε
 η Μα α α α αρ' ο τα αν τρα α
 α α α γου ου ου δη σεν α πα α α
 νω στο γιο ο ο ο φυ υ υ υ ρι α
 πα α α νω στο γιο ο ο ο φυ υ ρι

Μωρὲ ν' ἡ Μάρ' ὅταν, ἡ Μάρ' ὅταν τραγούδησε,
 ἡ Μάρ' ὅταν τραγούδησε ν' ἀπάνω στὸ γιοφύρι,
 ν' ἀπάνω στὸ γιοφύρι.

Μωρὲ καὶ τὸ γιοφύ - καὶ τὸ γιοφύρι ράγισε,
 καὶ τὸ γιοφύρι ράγισε κι ὁ ποταμὸς ἐστάθη,
 κι ὁ ποταμὸς ἐστάθη.

Μωρὲ καὶ τὸ στοιχειό, καὶ τὸ στοιχειὸ τοῦ γιοφυριοῦ,
 καὶ τὸ στοιχειὸ τοῦ γιοφυριοῦ στέκει κι ἀφούγκραζέ τη,
 στέκει κι ἀφούγκραζέ τη.

«Μωρὲ λέγε το, Μά - λέγε το, Μάρω μ' λέγε το,
 λέγε το, Μάρω μ' λέγε το τ' ἀργιό σου τὸ τραγούδι,
 τ' ἀργιό σου τὸ τραγούδι».

«Μωρὲ ν' ἐγὼ ἄν τὸ εἰπῶ, ν' ἐγὼ ἄν τὸ εἰπῶ κι ἄν δὲν τὸ εἰπῶ,
ν' ἐγὼ ἄν τὸ εἰπῶ κι ἄν δὲν τὸ εἰπῶ καλὴ καρδιὰ δὲν ἔχω,
καλὴ καρδιὰ δὲν ἔχω.

Μωρὲ ν' εἶχα τὸν ἄ - ν' εἶχα τὸν ἄντρα μ' ἄρρωστο,
ν' εἶχα τὸν ἄντρα μ' ἄρρωστο τώρα δώδεκα χρόνια,
τώρα δώδεκα χρόνια.

Μωρὲ μοῦ γύρεψε, μοῦ γύρεψε λαγοῦ τυρί,
μοῦ γύρεψε λαγοῦ τυρί κι ἀπ' ἄγριο γίδι γάλα,
κι ἀπ' ἄγριο γίδι γάλα.

Μωρὲ ὅσο ν' ἀνέ - ὅσο ν' ἀνέβω στὸ βουνό,
ὅσο ν' ἀνέβω στὸ βουνὸ νὰ κατεβῶ στοὺς κάμπους,
νὰ κατεβῶ στοὺς κάμπους.

Μωρὲ νὰ φκιάσω στρού - νὰ φκιάσω στρούγκα τοῦ λαγοῦ,
νὰ φκιάσω στρούγκα τοῦ λαγοῦ ν' ἀρμέξω τ' ἄγριο γίδι,
ν' ἀρμέξω τ' ἄγριο γίδι.

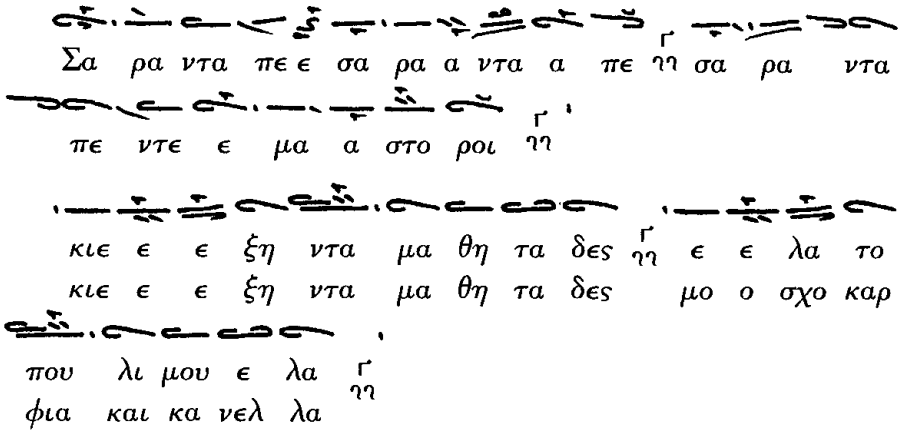
Μωρὲ ἀρρώστησε, ἀρρώστησε ξαρρώστησε,
ἀρρώστησε ξαρρώστησε κι ἄλλη γυναῖκα πῆρε,
κι ἄλλη γυναῖκα πῆρε.

Μωρὲ πῆρε τὴν πέ - πῆρε τὴν πέτρα πεθερά,
πῆρε τὴν πέτρα πεθερὰ τὴ μαύρη γῆς γυναῖκα,
τὴ μαύρη γῆς γυναῖκα».

Τῆς Ἀρτας τὸ γιοφύρι.

(Σκιάθου)

Ἦχος ἔσω ἡ Γα ϝ ᾠ

Σαράντα πέ - σαράντα πέ - σαράντα πέντε μάστοροι
κι ἐξῆντα μαθητάδες, ἔλα τὸ πουλί μου ἔλα,
κι ἐξῆντα μαθητάδες, μοσχοκάρφια¹ καὶ κανέλλα.

Γιοφύριν ἐ - γιοφύριν ἐ - γιοφύριν ἐστεριώνανε
στῆς Ἀρτας τὸ ποτάμι, ἔλα τὸ πουλί μου ἔλα,
στῆς Ἀρτας τὸ ποτάμι, μοσχοκάρφια καὶ κανέλλα.

Ὀλημερίς, ὀλημερίς, ὀλημερίς ἐχτίζανε
τὸ βράδυ ἔγκρεμιζόταν, ἔλα τὸ πουλί μου ἔλα,
τὸ βράδυ ἔγκρεμιζόταν, μοσχοκάρφια καὶ κανέλλα.

Πουλάκι πῆ - πουλάκι πῆ - πουλάκι πῆγε κι ἔκατσε
δεξιὰ ἔπὸ τὴν καμάρα, ἔλα τὸ πουλί μου ἔλα,
δεξιὰ ἔπὸ τὴν καμάρα, μοσχοκάρφια καὶ κανέλλα.

Δὲν κελαηδοῦ - δὲν κελαηδοῦ - δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί,

¹ Μοσχοκάρφι=Γαρυφαλλο.

ἀνθρώπινα μιλοῦσε, ἔλα τὸ πουλί μου ἔλα,
ἀνθρώπινα μιλοῦσε, μοσχοκάρφια καὶ κανέλλα.

Ἄν δὲν στοιχειῶ - ἄν δὲν στοιχειῶ - ἄν δὲν στοιχειώσεται
ἄνθρωπο

γιοφύρι δὲ στεριώνει, ἔλα τὸ πουλί μου ἔλα,
γιοφύρι δὲ στεριώνει, μοσχοκάρφια καὶ κανέλλα.

Οὔτε φτωχό, οὔτε φτωχό, οὔτε φτωχό, οὔτ' ὀρφανό,
οὔτε ξένο διαβάτη, ἔλα τὸ πουλί μου ἔλα,
οὔτε ξένο διαβάτη, μοσχοκάρφια καὶ κανέλλα.

Μόνο τοῦ πρω - μόνο τοῦ πρω - μόνο τοῦ πρωτομάστορη
τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα, ἔλα τὸ πουλί μου ἔλα,
τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα, μοσχοκάρφια καὶ κανέλλα.

.....

Σαράντα πέντε μάστοροι.

(Συρτὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος ᾠὴ Γα ϝ

Σα ρα ντα πε ε ντε μα α στο ροι ᾠ κιε ξη ντα μα
θη τα α α δεσ ᾠ γιο ο ο φυ υ ριν ε ε γιο φυ
ριν ε ε στε ριω ω να νε ε ᾠ

Σαράντα πέντε μάστοροι κι ἐξῆντα μαθητάδες,
γιοφύριν ἐ - γιοφύριν ἐστεριώνανε.

Γιοφύριν ἐστεριώνανε στῆς Ἄρτας τὸ ποτάμι,
ὀλημερίς, ὀλημερίς ἐχτίζανε.

Ὅλημερίς ἐχτίζανε, τὸ βράδυ ἐγκρεμιζόταν,
φερμάν' ἦρθε, φερμάν' ἦρθ' ἀπ' τὸ βασιλιά.

Φερμάν' ἦρθ' ἀπ' τὸ βασιλιά, νὰ κόψουν τοὺς μαστόρους,
κλαῖνε τὰ μα - κλαῖνε τὰ μαστορόπουλα.

Κλαῖνε τὰ μαστορόπουλα, κλαῖνε γιὰ τοὺς μαστόρους,
πουλάκι πῆ - πουλάκι πῆγε κι ἔκατσε.

Πουλάκι πῆγε κι ἔκατσε, στὴ μεσιανὴ καμάρα,
δὲν κελαηδοῦ - δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί.

Δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί, σὰν τ' ἄλλα τὰ πουλάκια,
μόν' κελαηδοῦ - μόν' κελαηδοῦσε κι ἔλεγε.

Μόν' κελαηδοῦσε κι ἔλεγε, μ' ἀνθρώπινη λαλίτσα:
«Ἄν δὲ στοιχειώ - ἄν δὲ στοιχειώσεται ἄνθρωπο.

Ἄν δὲ στοιχειώσεται ἄνθρωπο, γιοφύρι δὲ στεργιώνει,
οὐδὲ ἐχθρόν, οὐδὲ ἐχθρόν οὐδ' ὄβρηόν.

Οὐδὲ ἐχθρὸν οὐδ' ὄβρηόν, οὐδὲ κανέναν ἄλλον,
μόνον τοῦ πρω - μόνον τοῦ πρωτομάστορα.

Μόνον τοῦ πρωτομάστορα τοῦ Γιώργη τῇ γυναῖκα».
Κι ὁ Γιώργης ὅ - κι ὁ Γιώργης ὅταν τ' ἄκουσε.

Κι ὁ Γιώργης ὅταν τ' ἄκουσε, πολὺ τοῦ κακοφάνη,
σταυρώνει τά, σταυρώνει τὰ χεράκια του.

Σταυρώνει τὰ χεράκια του, στὸ σπίτι του πααίνει,
κι ἡ Λένη τόν, κι ἡ Λένη τὸν καρτέραγε.

Κι ἡ Λένη τὸν καρτέραγε, στὴν πόρτα καὶ στὴ σκάλα.
«Τὸ τὶ χαμπέ - τὸ τὶ χαμπέρια Γιώργη μου.

Τὸ τὶ χαμπέρια Γιώργη μου, τὸ τὶ χαμπέρια Γιώργη;»
«Τὶ νὰ σοῦ πῶ, τὶ νὰ σοῦ πῶ Λενίτσα μου.

Τὶ νὰ σοῦ πῶ Λενίτσα μου, τὶ νὰ σοῦ μολογήσω,
γιὰ σήκ' ἀπά - γιὰ σήκ' ἀπάνω κι ἄλλαξε.

Γιὰ σήκ' ἀπάνω κι ἄλλαξε καὶ βάλε τὰ χρυσᾶ σου,
πᾶμε νὰ σέ, πᾶμε νὰ σέ στοιχιώσουμε.

Πᾶμε νὰ σέ στοιχιώσουμε στῆς Ἄρτας τὸ γιοφύρι».
Κι ἡ Λένη ὅ - κι ἡ Λένη ὅταν τ' ἄκουσε.

Κι ἡ Λένη ὅταν τ' ἄκουσε, πολὺ τῆς κακοφάνη.
«Ἀγάλι ἀγά - ἀγάλι ἀγάλια, Γιώργη μου.

Ἀγάλι ἀγάλια, Γιώργη μου, ἀγάλι ἀγάλια, Γιώργη.
νὰ λυσοδέ - νὰ λυσοδέσω τὸ παιδί.

Νὰ λυσοδέσω τὸ παιδί νὰ τὸ χορτάσω γάλα,
κι ἀπὲ νὰ μέ, κι ἀπὲ νὰ μέ στοιχιώσετε.

Κι ἀπὲ νὰ μέ στοιχιώσετε στῆς Ἄρτας τὸ γιοφύρι».
Στὸ δρόμο πού, στὸ δρόμο ποὺ παγαίνανε.

Στὸ δρόμο ποὺ παγαίνανε, στὸ δρόμο ποὺ παγαίνουν,
μυριολογοῦ - μυριολογοῦσε κι ἔλεγε.

Μυριολογοῦσε κι ἔλεγε, μυριολογάει καὶ λέγει:
«Τρεῖς ἀδερφά - τρεῖς ἀδερφάδες ἤμαστε.

Τρεῖς ἀδερφάδες ἤμαστε, τρία θεριὰ τοῦ κόσμου,
μία βαστά - μία βαστάει τὸν Τύρναβο.

Μία βαστάει τὸν Τύρναβο κι ἡ ἄλλη τὴν Τατάρνα,
κι ἡ τρίτη ἡ ὦ - κι ἡ τρίτη ἡ ὠμορφότερη.

Κι ἡ τρίτη ἡ ὠμορφότερη τῆς Ἄρτας τὸ γιοφύρι,
πῶς τρέμει ἡ, πῶς τρέμει ἡ καρδοῦλα μου.

Πῶς τρέμει ἡ καρδοῦλα μου νὰ τρέμη τὸ γιοφύρι,
πῶς πέφτουν τά, πῶς πέφτουν τὰ μαλλάκια μου.

Πῶς πέφτουν τὰ μαλλάκια μου νὰ πέφτουν οἱ διαβάτες».
«Κόρη τὸ λό - κόρη τὸ λόγο ἄλλαξε..... ».

Μιὰ κόρη τὸ 'παινεύτηκε.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

³Ηχος λ̣ ρ̣ Νη ρ̣

Μιὰ κο ρη το παι νευ τη κε ε ^δκ ^δκ
πως χα ρος δεν την παι αιρ νει
για ατ ε ε χει ει ^πq τους κια μα αν α
μαν α μαν ^δκ για ατ ε ε χει ει ^πq τους εν
νια α δερ φου ου ους ^γδλ

Μιὰ κόρη τὸ 'παινεύτηκε πὼς χάρος δὲν τὴν παίρνει,
γιατ' ἔχει τούς, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, γιατ' ἔχει τοὺς ἐννιὰ
ἀδερφούς.

Γιατ' ἔχει τοὺς ἐννιὰ ἀδερφούς, τὰ δεκοχτὼ ξαδέρφια,
τὸ χάρο φο - κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, τὸ χάρο φοβερίζανε.

Τὸ χάρο φοβερίζανε, νὰ πᾶν' νὰ τὸν σκοτώσουν,
κι ὁ χάρος ὅ - κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, κι ὁ χάρος ὅπου τ' ἄκουσε.

Κι ὁ χάρος ὅπου τ' ἄκουσε, πολὺ τοῦ κακοφάνη,
μικρὸ φιδά - κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, μικρὸ φιδάκι ἐγίνηκε.

Μικρὸ φιδάκι ἐγίνηκε, τὴν ἔφαγε στὴ γλῶσσα,
(πικρὰ τὴν ἐ - κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, πικρὰ τὴν ἐφαρμάκωσε.)¹

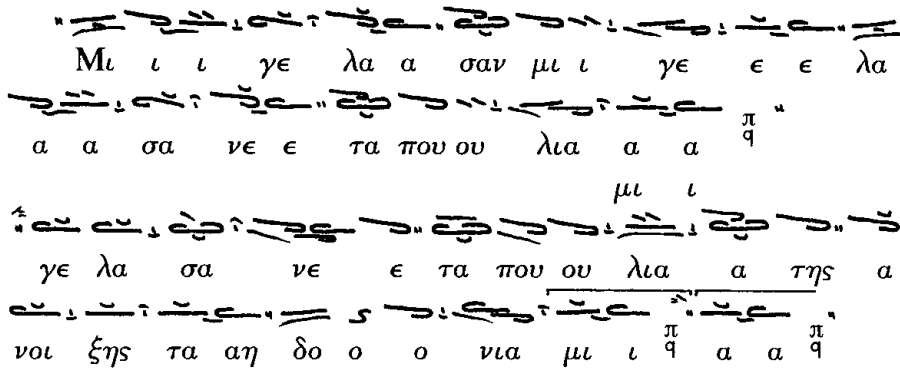
Καταγραφή: Σίμων Καρᾶς.

¹ Στίχος προστεθεὶς πᾶρ' ἐμοῦ.

Μὶ γέλασάνε τὰ πουλιά.

(Συγκαθιστὸ Θράκης)

Ἦχος ᾠ Πα ρ Ξ Ρυθ. 9σημος.

Μὶ γέλασαν, μὶ γέλασάνε τὰ πουλιά,
μὶ γέλασάνε τὰ πουλιὰ τῆς ἀνοιξῆς τ' ἀηδόνια. (δὶς)

Μὶ γέλασαν, μὶ γέλασαν καὶ μοῦ εἶπανε,
μὶ γέλασαν καὶ μοῦ εἶπανε, ποτὲς δὲν θὰ πεθάνω. (δὶς)

Κι ἔφκιασα τό, κι ἔφκιασα τὸ σπιτάκι μου,
κι ἔφκιασα τὸ σπιτάκι μου, ψηλότερ' ἀπὸ τ' ἄλλα. (δὶς)

Μὶ 'φτὰ μ' οὐχτώ, μὶ 'φτὰ μ' οὐχτὼ πατώματα,
μὶ 'φτὰ μ' οὐχτὼ πατώματα, μ' ἐξῆντα παραθύρια. (δὶς)

Στοῦ παραθύ - στοῦ παραθύρι κάθουμι,
στοῦ παραθύρι κάθουμι, στοὺς κάμπους ἀγναντεύου. (δὶς)

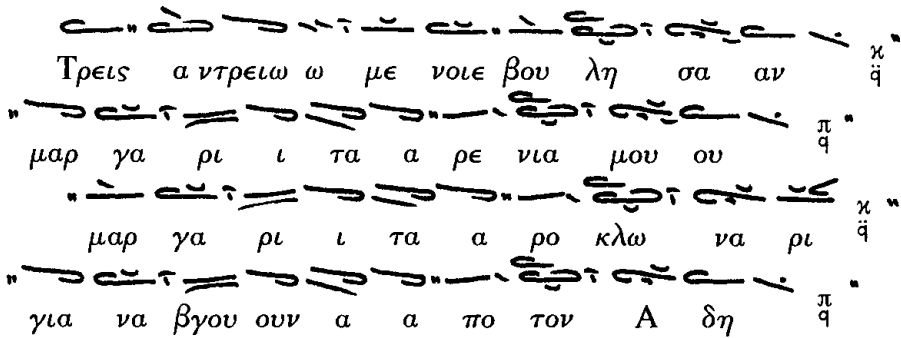
Βλέπου τοῦ Χά - βλέπου τοῦ Χάρου νᾶρχιτι,
βλέπου τοῦ Χάρου νᾶρχιτι, καβάλα στ' ἄλογό του. (δὶς)

Μαύρους εἶνι, μαύρους εἶνι, μαῦρα φορεῖ,
μαύρους εἶνι, μαῦρα φορεῖ, μαύρου κι τ' ἄλογό του. (δὶς)

Τρεῖς ἀντρειωμένοι ἐβούλησαν.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

ᾠδὴ Πα ρ ᾠδ

Τρεῖς ἀντρειωμένοι ἐβούλησαν, μαργαριταρένια μου,
μαργαριταρὸ κλωνάρι, γιὰ νὰ βγοῦν' ἀπὸ τὸν Ἄδην.

Ἕνας τὸ Μάη θὲ νὰ βγῇ, μαργαριταρένια μου,
μαργαριταρὸ κλωνάρι, γιὰ μ' κι ἄλλος τὸν Ἄλωναρη.

Κι ὁ Δῆμος τ' Ἅγιο Δημητρίου, μαργαριταρένια μου,
κόρη μαργαριταρένια, γιὰ μ' π' ἀνοίγουν τὰ βαγένια.

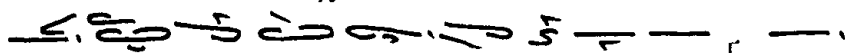
Κόρη ξανθὴ τοὺς ἀγροικᾷ, μαργαριταρένια μου,
γιὰ μ' κόρη ξανθὴ τοὺς λείει, 'που τ' ἀκούει κανεὶς καὶ κλαίει.

«Πάρ' τε κι ἐμένα βρὲ παιδιά, μαργαριταρένια μου,
μαργαριταρὸ κλωνάρι, γιὰ νὰ βγοῦμ' ἀπὸ τὸν Ἄδην».

Ὁ Διγενὴς κι ὁ Χάρος.

(Ζωναράδικο Θράκης)

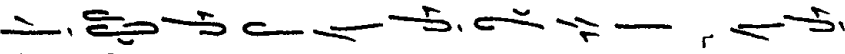
Ἦχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

 Στη Γλα σα χα βρε Δι ι γε νη $\frac{r}{\eta}$ στη

 Γλα σα χα ρη η γι νε ται $\frac{\pi}{q}$

 Λε βε ντημ και Α α κρι ι ταμ $\frac{r}{\eta}$ στη ην

 Πρου σα πα νη η γυ ρι $\frac{\pi}{q}$

Στὴ Γλάσα χά -, βρὲ Διγενή, στὴ Γλάσα χάρη γίνεται.
 Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', στὴν Προῦσα πανηγύρι. (δὶς)

Ν - ἀκάλεσαν, βρὲ Διγενή, ν - ἀκάλεσαν τοὺς παλαιστὰς.
 Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', νὰ πᾶνε νὰ παλαίψουν. (δὶς)

Ν - ἀκάλεσαν, βρὲ Διγενή, ν - ἀκάλεσαν τὸ Διγενή.
 Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', νὰ πάη νὰ παλαίψη. (δὶς)

Κι ὁ Χάρος τόν, βρὲ Διγενή, κι ὁ Χάρος τὸν ἀντάμωσε.
 Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', κι ὥρα καλὴ τοῦ λέει. (δὶς)

.....
 Ἐμένα μ' εἰ - βρὲ Διγενή, ἐμένα μ' ἔστειλ' ὁ Θεός.
 Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου. (δὶς)

.....
 Καὶ πᾶνε νά, βρὲ Διγενή, καὶ πᾶνε νὰ παλαίψουνε.
 Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', σὲ μαρμαρένιο ἀλώνι.

Κι ἐφτὰ φορές, βρὲ Διγενή, κι ἐφτὰ φορές τὸν ἔβαλε.
 Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', ὁ νηὸς τὸ Χάρο κάτω. (δὶς)

Μ' ἀπάνω στὶς, βρὲ Διγενή, μ' ἀπάνω στὶς ἐννιὰ φορές.
Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', τοῦ Χάρου βαροφάνη. (δὶς)

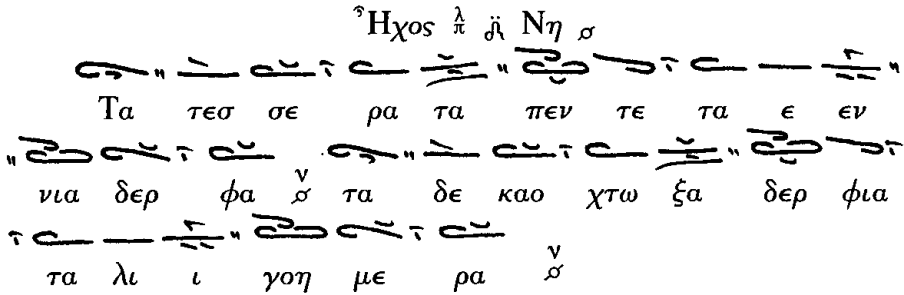
Πιάνει τὸ νηό, βρὲ Διγενή, πιάνει τὸ νηὸ ἀπ' τὰ μαλλιά.
Λεβέντη μ' καὶ Ἀκρίτα μ', καὶ κάτω τονὲ βάνει. (δὶς)

.....

Τὰ τέσσερα, τὰ πέντε.

(Στὰ τρία Ἡπείρου)

Τὰ τέσσερα, τὰ πέντε, τὰ ἐννιάδερφα,
τὰ δεκαοχτὼ ξαδέρφια τὰ λιγόνημερα.

Τοὺς ἦρθ' ἓνα φερμάνι ἀπὸ τὸ βασιλιά,
νὰ πᾶν' νὰ πολεμήσουν χρόνους δώδεκα.

Σελλώνουν τ' ἄλογά τους τρέμει ἡ μαύρη γῆς,
βροντᾶνε τὰ σπαθιά τους λάμπει ἡ θάλασσα.

Σαράντα μέρες πᾶνε δίχως τὸ ψωμί,
κι ἄλλες σαρανταπέντε δίχως τὸ νερό.

Βρίσκουν ἓνα πηγάδι σὲ μιὰν ἔρημο,
σαράντα ὀργιὲς τὸ βάθος κι ἑκατὸ πλατύ.

Λαχνιάζουν, ξελαχνιάζουν ποιὸς θὰ κατεβῇ,
πέφτει ὁ λαχνὸς τοῦ Κώστα τοῦ μικρότερου.

«Τραβᾶτε με, βρ' ἀδέρφια δὲν ἦῦρα νερό».
«Ἐμεῖς τραβᾶμε Κώστα μὰ δὲ σ' κώνεσαι».

.....

Τέσσερα παλληκάρκα.

(Κύπρου)

ῥΗχος $\frac{4}{\bar{q}}$ Πα ρ \bar{x} Ρυθ. δακ. ὁσημος. Θ. Καλλίνικος.

Τεσ σε ρα τζιαι τεσ σε ρα α γι νου νται αι αι
ο κτω ω ω $\frac{\gamma}{\eta}$ τεσ σε ρα παλ λη κα α ρκα α
πα σι στον πο λε μο ο ο ον $\frac{\pi}{q}$ ον $\frac{\pi}{q}$

Τέσσερα τζιαι τέσσερα γίνονται ὀκτώ,
τέσσερα παλληκάρκα πᾶσιν στὸν πόλεμον. (δῖς)

Στὸν δρόμον ποὺ πηαίννασιν, ἐπεινάσασιν
τζι' ἐκάτσασιν, νὰ φᾶσιν μὰ ἐδιψάσασιν. (δῖς)

Γυρεύκουν νᾶβρουν βρύσιν, ἀπάνω στὸ βουνὸν
τζι' ἡῦρασιν ἓναν λάκκον τῶν ἐκατὸ ὀργιῶν. (δῖς)

Ἐρρίξαν τὸ λαχνὶν τους, πκοιὸς ἐν νὰ κατεβῇ
τζιαι ἔππεσεν ὁ κληρὸς πὰ' στὸ μιτσίν παιδί. (δῖς)

«Δέστε με ἀδέρκια μου τζιαι γιὼν' νὰ κατεβῶ,
μὲς στὸ ἐρημολάτσιν νὰ φκάλω τὸ νερόν». (δῖς)

Τζιαι τότες τὰ ἀδέρκια του τὸν σφικτοδέσασιν,
μὲς στὸ ἐρημολάτσιν, τὸν κατεβάσασιν. (δῖς)

«Ἐφκάρτε με, ἀδέρκια μου, γιὰτ' ἡῦρα τὸ νερόν,
ἐν κότζινον τζιαι μαῦρον, μὰ τζιαι φαρματζίερόν». (δῖς)

Ὡσπου νὰ τὸν τραβήσουσιν τζιαι νὰ τὸν φκάλουσιν,
οἱ ὄφεις τζιαι τὰ φίθκια, τὸν μισοφάσιν. (δῖς)

«Ὅποταν θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν πατρίδα μου,
νὰ τρῶτε τζιαι νὰ πίννετε εἰς τὴν ὑγείαμ μου. (δῖς)

Νὰ πῆτε τῆς μαννούλας μου στὰ μαῦρα νὰ ντυθῇ,
γιατὶ τὸν γιυὶόν της τὸν μισοτὴν ἔθθα τὸν ξαναδῇ». (δῖς)

Τέσσερα καὶ πέντε.

(Συρτὸ Ρόδου)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

Τέσ σε ρα και πε ντε τέσ σε ρα και πε ε π
τέσ σε ρα και πε ντε των εν νια δερ φω ω π

Τέσσερα καὶ πέντε, τέσσερα καὶ πέντε,
τέσσερα καὶ πέντε τῶν ἐννι' ἀδερφῶ.

στον πο λε μο θα πα νε στον πο λε μο θα πα
α π στον πο λε μο θα πα νε κιαρ μα τω θη
κα σι ι π

Στὸν πόλεμο θὰ πᾶνε, στὸν πόλεμο θὰ πᾶνε,
στὸν πόλεμο θὰ πᾶνε κι ἄρματωθήκασι.

Στὸ δρόμο ποὺ πααίναν, στὸ δρόμο ποὺ πααίναν,
στὸ δρόμο ποὺ πααίναν ἐδιψάσασι.

Βρίσκουν ἕνα πηγάδι, βρίσκουν ἕνα πηγάδι,
βρίσκουν ἕνα πηγάδι ποὺ ἦτανε βαθύ.

Γυρίζουν, τριγυρίζουν, γυρίζουν, τριγυρίζουν,
γυρίζουν, τριγυρίζουν, ποιὸς νὰ κατεβῇ.

Ἐρρίξασι τὸν κλῆρο, ἐρρίξασι τὸν κλῆρο,
ἐρρίξασι τὸν κλῆρο καὶ οἱ ἐννι' ἀδερφοί.

Τυχαίνει τοῦ μεγάλου, τυχαίνει τοῦ μεγάλου,
τυχαίνει τοῦ μεγάλου τοῦ μικρο - Κωσταντῇ.

Ἐδέσαντο τ' ἀδέρφια, ἐδέσαντο τ' ἀδέρφια,
ἐδέσαντο τ' ἀδέρφια καὶ κατεβάσαντο.

Καὶ τοτεσιὰ ἡκούσθη, καὶ τοτεσιὰ ἡκούσθη,
καὶ τοτεσιὰ ἡκούσθη βαθιὰ, βαθιὰ φωνή:

«Νεβᾶστε με ἀδέρφια, ἑνεβᾶστε με ἀδέρφια,
ἑνεβᾶστε με ἀδέρφια κι εἶναι κακὸ νερό.

Κόκκινο καὶ μαῦρο, κόκκινο καὶ μαῦρο,
κόκκινο καὶ μαῦρο καὶ φαρμακερό».

Πῆγαν νὰ τὸν τραβήξουν, πῆγαν νὰ τὸν τραβήξουν,
πῆγαν νὰ τὸν τραβήξουν, ραίζει τὸ σκοινί.

Κι ἀμέσως ξανακούστη, κι ἀμέσως ξανακούστη,
κι ἀμέσως ξανακούστη βαθιὰ πάλ' ἡ φωνή.

«Ἄμετε τώρα ἀδέρφια, ἄμετε τώρα ἀδέρφια,
ἄμετε τώρα ἀδέρφια στὴν ὥρα τὴν καλή.

Κι ἂν σᾶς ρωτήσῃ ἡ μάνα, κι ἂν σᾶς ρωτήσῃ ἡ μάνα,
κι ἂν σᾶς ρωτήσῃ ἡ μάνα ποῦναι ὁ Κωσταντῆς.

Μὴν τύχη καὶ τῆς πεῖτε, μὴν τύχη καὶ τῆς πεῖτε,
μὴν τύχη καὶ τῆς πεῖτε πὼς ἐπαντρεύτηκα.

Τὴ ράβωνιαστικιά μου, τὴ ράβωνιαστικιά μου,
τὴ ράβωνιαστικιά μου νὰ τὴν παντρέψετε».

Ἕνας κοντὸς κοντούτσικος.

(Θράκης)

Ἦχος λ π Νη ρ ς

Ε να α ας κο ντο ος Δ κο ντου ου ου
τσι ι κο ος χε λι δο να α α
κι ιμ α α μαν ν
ε χιε μορ φη γυ υ ναι κα δ λ α α
λησ αη δο νι ιμ λα λε σ

Ἕνας κοντὸς κοντούτσικος, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
ἔχει ἔμμορφη γυναῖκα, λάλησ' ἀηδόνι μ' λάλε. (δῖς)

Τὸν ζήλιψαν οἱ χουργιανοί, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
πουλὸν βεργὶ τὸν ρίχνουν, λάλησ' ἀηδόνι μ' λάλε. (δῖς)

Πουλεῖ ἀμπέλια ἀτρύγητα, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
ἀμπέλια τρυγημένα, λάλησ' ἀηδόνι μ' λάλε. (δῖς)

Ἑκασι κι λουγάριασι, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
τὸ χρέος δὲν τὸν βγαίνει, λάλησ' ἀηδόνι μ' λάλε. (δῖς)

Πουλεῖ κι τὴν καλίτσα του, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
τὴν βγάζει στὸ παζάρι, λάλησ' ἀηδόνι μ' λάλε. (δῖς)

Βάζει ντελάλ'δισ δικαιοχτώ, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
ποὺ τὴν ντελολαλοῦσαν, λάλησ' ἀηδόνι μ' λάλε. (δῖς)

Τὰ μάτια της γιὰ δυὸ πουγγιά, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
τὰ φρύδια τρεῖς χιλιάδες, λάλησ' ἀηδόνι μ' ἄλε. (δῖς)

Καὶ τὸ ἀγγελικὸ τσ' κουρμί, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
ἀμέτρητες χιλιάδες, λάλησ' ἀηδόνι μ' ἄλε. (δῖς)

.....
Δὲν εἶδαν τὰ ματάκια μου, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
δὲν ἄκ'σαν καὶ τ' αὐτιά μου, λάλησ' ἀηδόνι μ' ἄλε. (δῖς)

Πῆρ' ἀδερφὸς τὴν ἀδερφή, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
γυναῖκα νὰ τὴν κάμῃ, λάλησ' ἀηδόνι μ' ἄλε. (δῖς)

.....
Πάρε γαμπρέ μ' τὴ γ'(υ)ναῖκα σου, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
μένα τὴν ἀδερφή μου, λάλησ' ἀηδόνι μ' ἄλε. (δῖς)

Τὴ φιλησιὰ ποὺ φίλησα, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
ἅς εἶναι ἀσπασμός μου, λάλησ' ἀηδόνι μ' ἄλε. (δῖς)

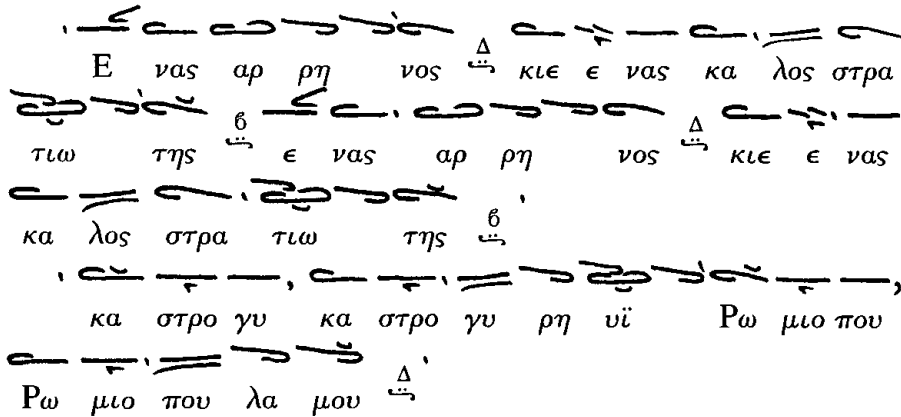
Καὶ τὰ φλουργιὰ ποὺ σ' ἔδωσα, χελιδονάκι μ' ἄμάν,
ἅς εἶναι τὰ προικιά της, λάλησ' ἀηδόνι μ' ἄλε. (δῖς)

Ὑνας ἄρρηνος.

(Πηδηχτός, Θράκης)

Ἦχος λΓετος Βου — θ, διφωνῶν.

Ὑνας ἄρρηνος κι ἕνας καλὸς στρατιώτης, (δῖς)

κάστρο γύ - κάστρο γύρηυῖ, Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Κάστρο γύρηυῖ, χουριὸ νὰ πάη νὰ μείνη, (δῖς)

κι οὐδὲ κα - κι οὐδὲ κάστρο ηῦρι, Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Κι οὐδὲ κάστρο ηῦρι κι οὐδὲ χουργιὸ νὰ μείνη, (δῖς)

βρίσκ' ἕνα, βρίσκ' ἕνα δεντρίτσ', Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Βρίσκ' ἕνα δεντρίτσ' στοὺν κάμπου κυπαρίσσιο, (δῖς)

στέκ' κι τοῦ, στέκ' κι τοῦ ρωτᾶ, Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Στέκ' κι τοῦ ρωτᾶ κι τοῦ καλοξιτάζει, (δῖς)

«Δεῖξε μου, δεῖξε μου δεντρίτσ', Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Δεῖξε μου δεντρίτσ' χουργιὸ νὰ πᾶου νὰ μείνου». (δῖς)

«Νάτου τοῦ, νάτου τοῦ χουργιό μ', Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου».

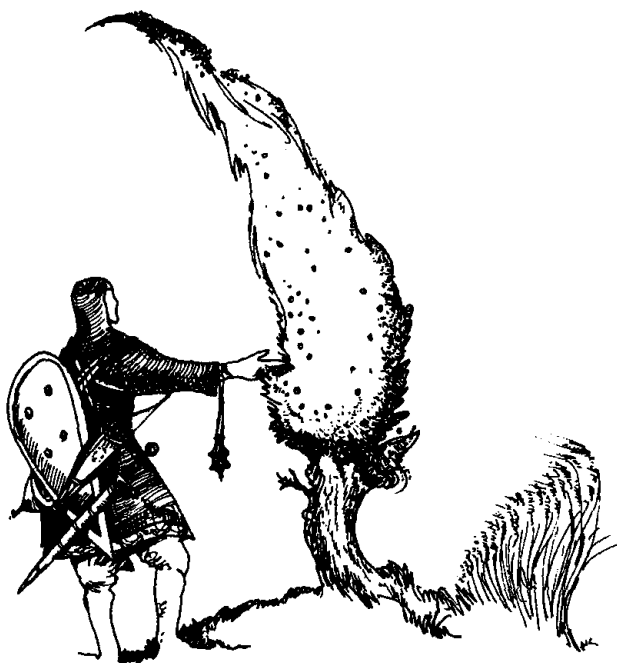
Νάτου τοῦ χουργιό μ', νάτου τοῦ σπιτικό μου, (δῖς)

νὰ κι ἡ ρί - νὰ κι ἡ ρίζα μου, Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Νὰ κι ἡ ρίζα μου κι δέσι τ' ἄλογό σου, (δῖς)
νὰ κι ἡ κλώ - νὰ κι ἡ κλώνους μου, Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Νὰ κι ἡ κλώνους μου κι σκάλου τ' ἄρματά σου, (δῖς)
νὰ κι ἡ ἴ - νὰ κι ἡ ἴσκιους μου, Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Νὰ κι ἡ ἴσκιους μου κι πέσι κι κοιμήσου, (δῖς)
Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου, Ρωμιοπού - Ρωμιοπούλα μου.

Σὰν τῆς ὥρηās τὸ κάστρο.

(Συρτὸ Νήσων)

ᾠχος $\frac{L}{q}$ Πα ρ \bar{x}

Ο λα τα α κα στρα ταει δα δ^y κιο λα
τα γει ει ει ει ρα γ^r να μαν α μαν α
μαν δ^y κιο ο λα α τα α α α γει ει ει
ει ρα π
κιο ο λα α τα α γει ει τα α γει ει
ρα Φρα α γκο ο που ου λα α και Ρω
ω μ ηα π

Ὅλα τὰ κάστρα τὰ εἶδα κι ὅλα τὰ ἔγεια, ν' ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν,
κι ὅλα τὰ ἔγεια, Φραγκοπούλα καὶ Ρωμηᾶ.
κι ὅλα τὰ ἔγει - τὰ ἔγεια, Φραγκοπούλα καὶ Ρωμηᾶ.

Σὰν τῆς ὥρηās τὸ κάστρο, κάστρο δὲν εἶδα, ν' ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν,
κάστρο δὲν εἶδα, κάστρο, κάστρο δὲν εἶδα, Φράγκα καὶ καλὴ καρδιά.

Ποῦχ' ἀσημένιες πόρτες κι ἀργυρᾶ κλειδιά, ν' ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν,
κι ἀργυρᾶ κλειδιά, κι ἀργυρᾶ κλειδιά, Φράγκα μὲ τὰ ρεπαντιά.

Τοῦρκοι τὸ πολεμοῦσαν χρόνους δώδεκα, ν' ἄμάν, ἄμάν, ἄμάν,
χρόνους δώδεκα, χρόνους μῆνες δεκατρεῖς, σὺ τὸ νοῦ μου τὸν κρατεῖς.

Ἕνας μικρὸς Τουρκᾶκος καὶ γιανίτσaros, ν' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
καὶ γιανίτσaros, καὶ γιανίτσaros,
καὶ γιανί - γιανίτσaros, Φραγκοπούλα νὰ γενῆς.
(καὶ γιανί - γιανίτσaros, μὰ καὶ κοντοπίθαρος).

Μὲ μαξιλάρι ἐζώστη καὶ γκαστρώθηκε, ν' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
καὶ γκαστρώθηκε, καὶ γκαστρώθηκε,
καὶ γκαστρώ - γκαστρώθηκε μὰ δὲν ξεφανερώθηκε.

Τὸ κάστρο τριγυρίζει καὶ μυρολογᾷ, ν' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
καὶ μυρολογᾷ, καὶ μυρολογᾷ,
καὶ μυρο - μυρολογᾷ, Φράγκα μὲ τὰ ρεπαντιά.

«Ἀνοῖξ' τε μου τῆς ἔρμης καὶ τῆς ἀρφανῆς, ν' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
καὶ τῆς ἀρφανῆς, καὶ τῆς ἀρφανῆς,
καὶ τῆς ἁ - τῆς ἀρφανῆς, Φραγκοπούλα νὰ γενῆς.

Γιατ' εἶμαι γκαστρωμένη καὶ στὸ μήνα μου, ν' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
καὶ στὸ μήνα μου, καὶ στὸ μήνα μου,
καὶ στὸ μή - στὸ μήνα μου, θᾶχετε τὸ κρῖμα μου».

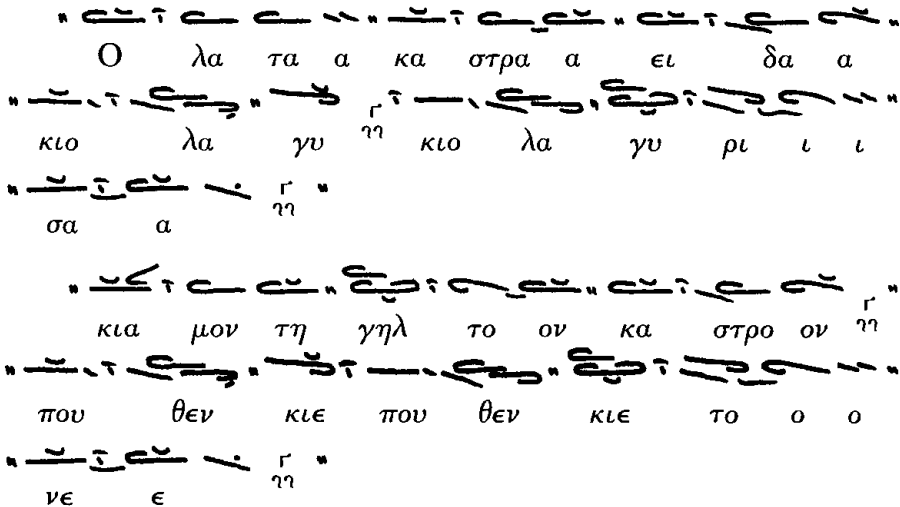
Ὡσπου ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα χίλιοι ἐμπήκανε, ν' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
χίλιοι ἐμπήκανε, χίλιοι ἐμπήκανε,
χίλιοι, χίλιοι ἐμπήκανε καὶ παραδοθήκανε.

Κι ὥσπου νὰ καλανοίξῃ τὸ πατήσανε, ν' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν,
τὸ πατήσανε, τὸ πατήσανε,
τὸ πατή - πατήσανε καὶ τὸ μαγαρίσανε.

“Ολα τὰ κάστρα.

(Κοτσαγγέλ Πόντου)

ῥΗχος ἰή Γα ϕ ᾱ

“Ολα τὰ κάστρα εἶδα κι ὅλα γύ - κι ὅλα γύρισα,
κι ἄμον τὴ Γῆλ¹ τὸν κάστρον ποῦθεν κι ἔ - ποῦθεν κι ἔτονε.

Εἶχε σεράντα πόρτας, κι ὅλα χά - κι ὅλα χάλκενα,
κι ἐξῆντα παραθύρεα, κι ὅλα σί - κι ὅλα σίδερα.

Σεράντα Γενιτσάροι, πολεμοῦ - πολεμοῦν ἀτό,
κι οὔτε ᾽ποροῦν νὰ παίρν’νε, κι οὐδ’ ἀφίν’ν - κι οὐδ’ ἀφίν’ν ἀτό.

Κι ἓνας μικρὸς Τουρκίτσος, ρωμαιογύ - ρωμαιογύριστος.
«Ντὸ δῖεις με Γενιτσάρε κ’ ἐγὼ ἀνοί - κ’ ἐγὼ ἀνοίγ’ ἀτό;»
«Τὴ(ν) μέραν τράντα ἄσπρα κ’ ἓναν ἄ - κ’ ἓναν ἄλογον».

Ρόκαν καὶ ροκοτσούπιν βάλλ’ σὰ μέ - βάλλ’ σὰ μέσα του,
ἀδράχτιν καὶ σποντύλιν παίρ’ σὰ χέ - παίρ’ σὰ χέρια του.

.....
Ἀπὸ τὰ χρονικὰ τοῦ Πόντου.

¹ Τὸ κάστρο τοῦ Ἡλίου.

Μοναχογιὸς ὁ Κωσταντῆς.

(Καθιστικὸ Θράκης)

ᾠχος π̣ Πα ρ

Μο να χο γιος ο Κω ω ω ω στα ντη ης
μι ^Δ κρο ος και αι αι χα α αι δε με ε ε
ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε νο ος ^κ
ε ναν το ον ει ει ει χε ^Δ η μα α
α να του ε ^π ναν και αι κα να α
α α κα α α α α α α α α ρη ^π ε
ναν το ον ^Δ ρη ^π

Μοναχογιὸς ὁ Κωσταντῆς μικρὸς καὶ χαϊδεμένος,
ἕναν τὸν εἶχε ἡ μάνα του, ἕναν καὶ κανακάρη. (δὶς)

Τὸν ἔλουζε τὸν χτένιζε καὶ στὸ σχολειὸ τὸν στέλνει,
κι ὁ δάσκαλος τὸν διάβαζε γράμματα τὸν μαθαίνει. (δὶς)

Ἀντρειώθηκεν ὁ Κωσταντῆς κι ἔγινε παλληκάρι,
στὴ χώρα ἦταν ξακουστὸς τῆς μάνας του καμάρι. (δὶς)

Τὸν Μάραντον χαρτὶν ἔρθεν.

(Διπὰτ Πόντου)

Ἦχος ἡ Γα ϝ

Τον Μα ρα α ντο ον χαρ τιν ερ
θε εν γη να παη και σση ην στρα α α
τει α α αν ε εϊ γη
τον μαυ ρο ον α α ατ κα λι γω νεν γη
κα τα ντι ι κρυ υ υ σσον φεγ γον γιαρ

Τὸν Μάραντον χαρτὶν ἔρθεν νὰ πάη καὶ σσὴν στρατίαν, εἶ,
τὸν μαῦρον ἄτ' καλλίγωνεν κατάντικρυ σσὸν φέγγον, γιάρ.

Κόφτ' ἀσ' σ' ἀσήμιν πέταλα, κι ἀσ' σὸ χρυσάφ' καρφία, εἶ,
κ' ἡ κάλη ἀτ' παρέστεκεν, μὲ τὸ μαντήλ' καρφία, γιάρ,
τὰ δάκρυά τ'ς κατέβαιναν, ἄμον μαργαριτάρεα, γιάρ.

«Ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς νὲ Μάραντε, κ' ἐμὲν τίναν ἀφήνεις; » εἶ.
«Ἀφήνω σε σσὸν κύριν μου, τὸν Ἄεν Κωνσταντίνον», γιάρ.

«Ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς νὲ Μάραντε, κ' ἐμὲν τίναν ἀφήνεις; » εἶ
«Ἀφήνω σε σσὴν μάναν μου, τὴν Ἁγίαν Ἑλένην», γιάρ.

.....
«Ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς νὲ Μάραντε, κ' ἐμὲν τίναν ἀφήνεις; » εἶ
«Ἀφήνω σε χρυσὸν σταυρὸν κι ἀργύρεν δαχτυλίδιν, εἶ,
πούλ' σον καὶ φᾶ' τὸ δαχτυλίδ' καὶ τὸν σταυρὸν προσκύνῃ», γιάρ.

Ἀκρίτας κάστρον ἔχτιζεν.

(Διπὰτ Πόντου)

Ἦχος Ψ Γα Ϝ Ρυθ. 9σημος.

« Ἀ κρι τας κα α στρον ε χτι ζε εν δ᾽ »
« Ἀ κρι τας πε ε ε ρι ι βο ο λι ιν γ᾽ »
« σε ναν ο μα αλ σε ναν λει βα αδ γ᾽ »
« σε ναν πι δε ε ε ξιο ον το ο πο ον γ᾽ »

Ἀκρίτας κάστρον ἔχτιζεν, Ἀκρίτας περιβόλιν,
σ' ἕναν ὁμάλ', σ' ἕναν λιβάδ', σ' ἕναν ὑπιδέξιον τόπον.

Ὅσα τοῦ κόσμου τὰ φυτά, ἐκεῖ φέρ' καὶ φυτεύει,
κι ὅσα τοῦ κόσμου τὰ πουλιά, ἐκεῖ πᾶν' καὶ φωλεῦνε.

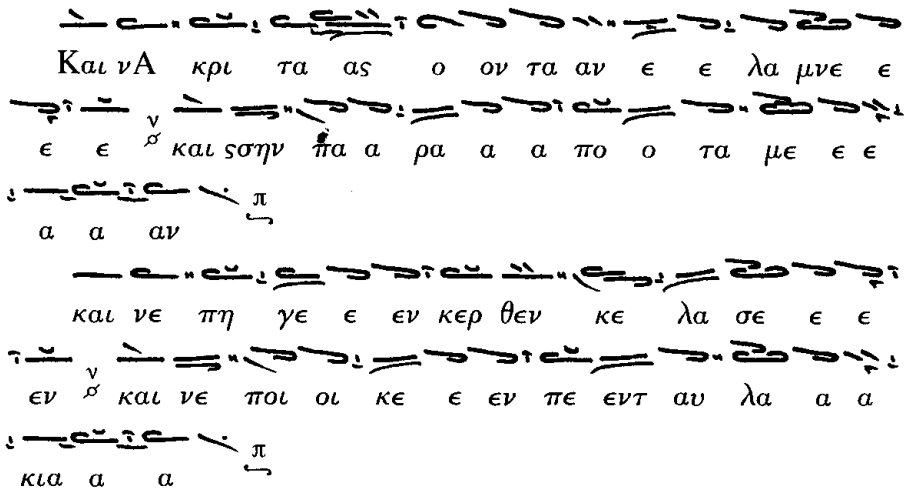
Πάντα κελάηδ'ναν κι ἔλεγαν: «Πολλὰ θὰ ζῇ Ἀκρίτας».
«Ἐμέν' Ἀκρίτα λέγνε με, ἀνίκητον Ἀκρίταν!

Χάρ' ἔλα ν' ἄς παλεύωμε σὸ χάλκενον τ' ἀλώνιν,
ἂν ἔν καὶ ντὸ νικᾶς με 'σύ, ἔπαρ' τὴν ψήμ' καὶ δέβα,
ἂν ἔν καὶ ντὸ νικῶ σ' ἐγώ, θὰ παίρω καὶ τὸν μαῦρο σ'».

Ἀκρίτας ὄνταν ἔλαμνεν.

(Διπὰτ Πόντου)

Ἦχος λ Πά Πα

Καὶ ν' Ἀκρίτας ὄνταν ἔλαμνεν καὶ σὴν παραποταμέαν,
καὶ ν' ἐπῆγεν κι ἔρθεν κι ἔλασεν καὶ ν' ἐποῖκεν πέντ' αὐλάκια,
καὶ ν' ἐπῆγεν κι ἔρθεν κι ἔσπειρεν καὶ ν' ἐννέα κότεια σπόρον.

Καὶ ν' ἔρθεν πουλὶν κι ἐκόνεψεν καὶ σὴ ζουγονὶ τὴν ἄκραν,
καὶ σκοῦται καὶ καλοκάθεται καὶ σὴ ζουγονὶ τὴ μέσην.

Ἦ Ε, φύον πουλὶν, φύον πουλὶν καὶ μὴ τρῶς τὴ βουκεντρέαν,
ἔ, καὶ τὸ πουλὶν κελαΐδησεν, ἔ, μ' ἀνθρώπινον λαλίαν.

Καὶ ν' Ἀκρίτα μου ντὸ κάθεσαι, ἔ, ντὸ στέκ'ς καὶ περιμένεις;
ἔ, τὸ ἔνοικο σ' ἐχάλασαν, ἔ, καὶ τὴν καλή σ' ἐπαῖραν,
ἔ, καὶ τὰ μικρὰ πουλόπα σου, ἔ, σύρναν σὰ περιβόλεα.

Ἦ Ε, γιὰ σοὺς, γιὰ σοὺς Ἀκρίτα μου καὶ βαρέα μὴ καυχᾶσαι,
καὶ ν' ἀδὰ μεγάλον στράτεμμαν καὶ ν' ἐσένα κυνηγάει.

Καὶ ν' ἔσυρεν τὸ σπαθὶν αὐτοῦ, ἔ, ἀσ' σὸ χρυσὸν θεκάριν,
ἔ, σχίλιους ἐμπρὸς ἐσκότωσεν, ἔ, καὶ μύριους ἀπὸ πίσω.

Καὶ ἄλλους τρακόσους βάραγγους, ἔ, σὴ Δέβας τὸ γεφύριν,
καὶ ν' ἐπαῖρεν καὶ τὴν κάλην αὐτ', καὶ ν' ἐχπάστεν ἔχ καὶ πάει.

Ἀητέντς ἐπαπαπέτανεν.

(Τικ Πόντου)

Ἦχος λ π πα ρ χ

Ἀη τέντς ε ε πα α α ρα πε τα α
νε εν Δ σ

ψη λα σα α ε που ρα νεα α ουϊ α
μαν α μα α α αν π ουϊ α μαν α α
μα αν π

Ἀητέντς ἐπαπαπέτανεν, (δῖς)

ψηλὰ σ'σὰ ἐπουράνεα, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν.

Καὶ τὰ τζαγγία τ' κόκκινα, (δῖς)

καὶ τὸ τζαρκούλ' ν' ἀτ' μαῦρον, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν. (δῖς)

Κι ἐβάστανεν σσὰ χάντζεα του, (δῖς)

παλληκαρὶ βραχιόναν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν. (δῖς)

« Ἀητέ μ' γιὰ δός μ' ἀ' σὸ κρατεῖς, (δῖς)

γιὰ πέει μεν ὅθεν κεῖται, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν». (δῖς)

« Ἀ'σ' σὸ κρατῶ κι δίγω - σεν, (δῖς)

ἄρ' ὅθεν κεῖται λέγω, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν. (δῖς)

Ἄκεϊ σ'σὸν πέραν τὸ ρασχίν, (δῖς)

σ' ἐλάτ' ἐκεῖ μερέα, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν. (δῖς)

Μαῦρα πουλία τρώγν' ἀτόν, (δῖς)

κι ἄσπρα τὸν τριῦλίσκουν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν. (δῖς)

Φάτεστεν πούλια μ' φάτεστεν, (δῖς)

φάτεστεν τὸν γιαρίπιν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν, οὔϊ ἁμάν, ἁμάν. (δῖς)

ς'Σὴν θάλασσαν κολυμπετής, (δῖς)

ς'σ' ὁμάλεα πεχλιβάνος, οὐῖ ἄμάν, ἄμάν, οὐῖ ἄμάν, ἄμάν. (δῖς)

ς'Σὸν πόλεμον τραντέλλενας, (δῖς)

Ρωμαίικον παλληκάριν, οὐῖ ἄμάν, ἄμάν, οὐῖ ἄμάν, ἄμάν. (δῖς)

Ὅτερον εἰς πόδας θοήμους.

(Ὅμαλ Πόντου)

Ἦχος λ π Πα ρ χ

Ἀη τεντς ε ε πα α α ρα πε τα
νε ε Δ
σ

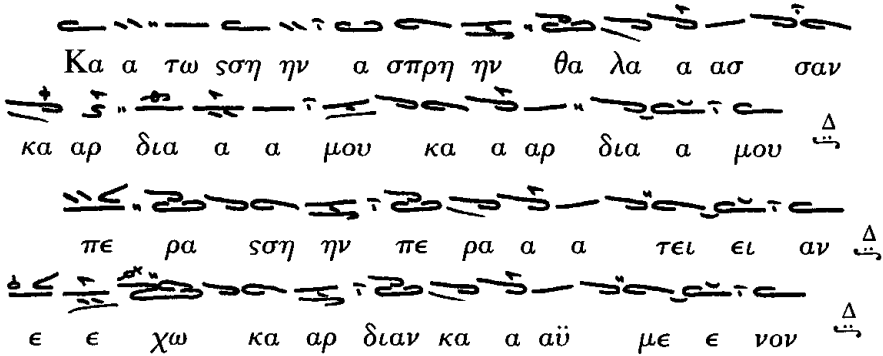
ψη λα σα α ε που ρα νεα ουῖ α μαν
α μα α αν ουῖ α μαν α μα αν π

Κάτω σὴν ἄσπρην θάλασσαν.

(Σούρμενα Πόντου)

Ἦχος Ψ Δι-Θ διάμβοι.

Κάτω σὴν ἄσπρην θάλασσαν, καρδιά μου, καρδιά μου,
πέρα σὴν περατείαν, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Καράβιν χιλεαρμάτωτον, καρδιά μου, καρδιά μου,
ἐχπάστεν σὴν Φραγκίαν, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Εἶχεν ἀπέσ' τραντέλλενους, καρδιά μου, καρδιά μου,
ῥωμαῖϊκα παλληκάρια, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Λυγνίσκουνταν, συγκλίσκουνταν, καρδιά μου, καρδιά μου,
καὶ σύρναν τὰ κωπία, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Καὶ σίτ' ἐσύρναν τὸ κωπίν, καρδιά μου, καρδιά μου,
καμάρ' ἐφανερώθεν, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Καὶ σὴν καμάραν κι ἄλλ' ἀπάν', καρδιά μου, καρδιά μου,
χρυσὴ κόρη ἐκοίτουν, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Ἔσειξεν τὸ μαντήλιν ἀτ'ς, καρδιά μου, καρδιά μου,
καὶ τὸ καράβ' ἐστάθεν, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

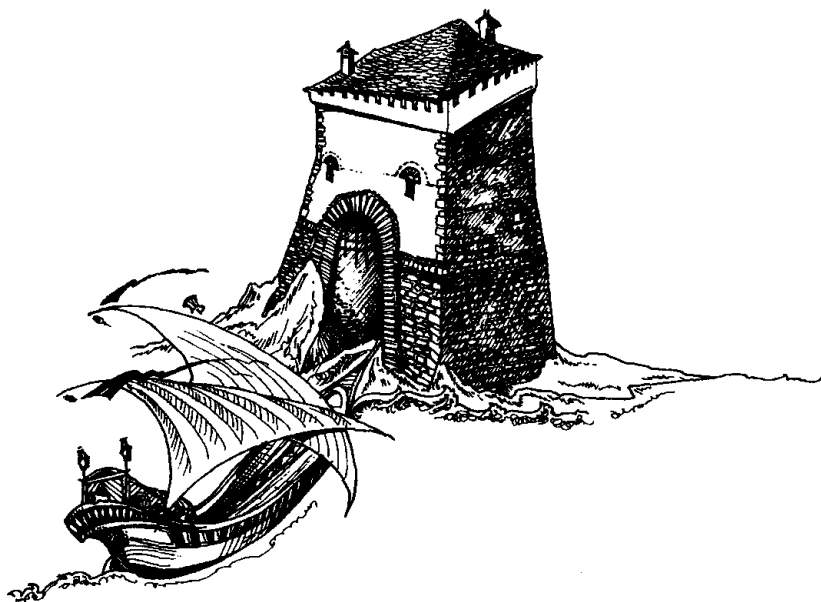
«Καραβοκύρ' ναὶ μάτεα μου, καρδιά μου, καρδιά μου,
καραβοκύρ' ναὶ φῶς μου, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Ἦπαρ' κι ἐμέν' σὴν τέντα σου, καρδιά μου, καρδιά μου,
κι ἔπαρ' με σὸ καράβιν, ἔχω καρδιὰν καϋμένον».

«Κι παίρω σε σὴν τέντα μου, καρδιά μου, καρδιά μου,
κι παίρω σὸ καράβιν, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Ἦχω ἀπέσ' τοῖ Ἑλλενους¹, καρδιά μου, καρδιά μου,
ῥωμαῖϊκα παλληκάρια, ἔχω καρδιὰν καϋμένον.

Κι ἀτὸν μ' ἐσέν' κι γίντανε, καρδιά μου, καρδιά μου,
καὶ τὸ καράβ' βουλιάζ'νε, ἔχω καρδιὰν καϋμένον».

¹ Ἡ ἀκριβὴς ἔννοια τοῦ «Ῥωμαῖοι», ὡς Ἑλληνες ὀρθόδοξοι ἤδη ἀπὸ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Ὁ Διγενὴς ψυχομαχεῖ.

(Κρήτης)

ᾠχος ᾗ Κε δ

Ε ε ε ε ε ε Δ μ'ο Δι γε νη
η ης Δ μ'ο Δι ι γε ε ε νη ης ψυ
υ υ υ χο μα α χει κ
κιη η γη γ' ε κιη γη ης το νε ε
τρο ο ο μασ σει π
ε ε ε ε ε ε Δ κιη πλα κα το
ο ο Δ κιη πλα α κα α α το ον α
α α α να τρι ι χια κ

ᾠΕ, μ' ὁ Διγενὴς, μ' ὁ Διγενὴς ψυχομαχεῖ
κι ἢ γῆ - ἔ, κι ἢ γῆς τονὲ τρομάσσει, (δῖς)
ἔ, κι ἢ πλάκα τό - κι ἢ πλάκα τὸν ἀνατριχιᾶ.

ᾠΕ, κι ἢ πλάκα τό - κι ἢ πλάκα τὸν ἀνατριχιᾶ,
πὼς θά, ἔ, πὼς θὰ τονὲ σκεπάσῃ, (δῖς)
ἔ, γιὰτὶ κι ὄντε - γιὰτὶ κι ὄντες ψυχομαχῇ.

ᾠΕ, γιὰτὶ κι ὄντε - γιὰτὶ κι ὄντες ψυχομαχῇ,
λόγια, ἔ, λόγια ἀντρειωμένου λέει: (δῖς)
ἔ, «Νᾶχεν ἢ γῆς, νᾶχεν ἢ γῆς πατήματα.

”Ε, νᾱχεν ἡ γῆς, νᾱχεν ἡ γῆς πατήματα,
κι ὁ οὐ - ἔ, κι ὁ οὐρανὸς κερκέλια, (δῖς)
ἔ, νὰ πάθιουν τά, νὰ πάθιουν τὰ πατήματα.

”Ε, νὰ πάθιουν τά, νὰ πάθιουν τὰ πατήματα
νᾱπια - ἔ, νᾱπιανα τά κερκέλια, (δῖς)
ἔ, ν’ ἀνέβαινα, ν’ ἀνέβαινα στὸν οὐρανό.

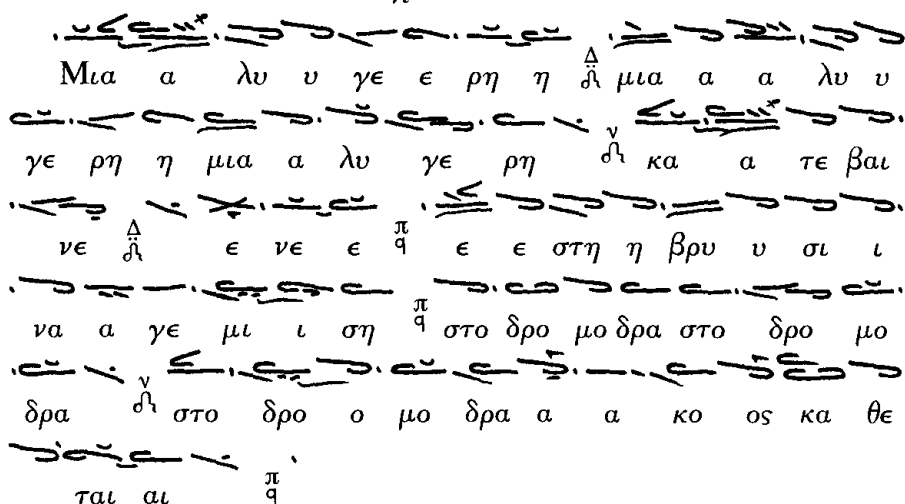
”Ε, ν’ ἀνέβαινα, ν’ ἀνέβαινα στὸν οὐρανὸ
νὰ δι - ἔ, νὰ διπλωθῶ νὰ κάτσω, (δῖς)
ἔ, νὰ δώσω σεῖ - νὰ δώσω σεισμο τ’ οὐρανοῦ».

Μιά λυγερή κατέβαινε.

(Σελίνου Κρήτης)

Ἦχος ᾠ Πα ρ

Μιά λυγερή, μιὰ λυγερή, μιὰ λυγερή κατέβαινε, ἔ, νέ,
ἔ, στὴ βρύση νὰ γεμίση, στὸ δρόμο δρά - στὸ δρόμο δρά - στὸ δρόμο
δράκος κάθεταί.

Στὸ δρόμο δρά - στὸ δρόμο δρά - στὸ δρόμο δράκος κάθεταί, ἔ, νέ,
ἔ, τὴν κόρη νὰ φιλήση, μὰ ἡ κόρη ὡς ἡ - μὰ ἡ κόρη ὡς ἡ - μὰ ἡ κόρη
ὡς ἡτο φρόνιμη.

Μὰ ἡ κόρη ὡς ἡ - μὰ ἡ κόρη ὡς ἡ - μὰ ἡ κόρη ὡς ἡτο φρόνιμη, ἔ, νέ,
ἔ, φρόνιμ' ἀπηλογήθη, δράκοντα κι ἄ, δράκοντα κι ἄ, δράκοντα κι
ἄ φιλήσης με.

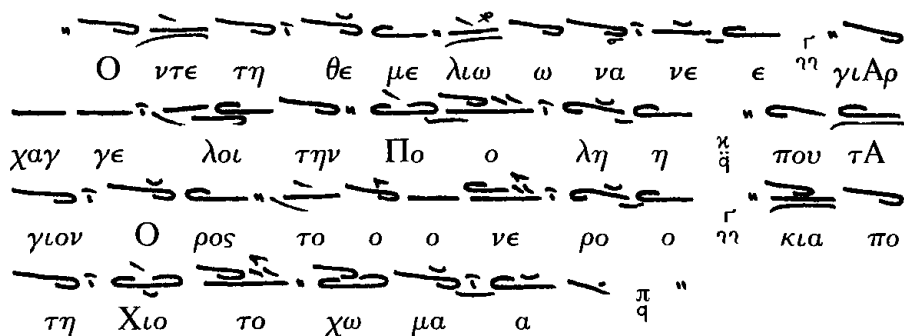
Δράκοντα κι ἄ, δράκοντα κι ἄ, δράκοντα κι ἄ φιλήσης με, ἔ, νέ,
ἔ, νὰ σ' ἐκδικήσω θέλω, γιὰτ' ἔχω δώ - γιὰτ' ἔχω δώ - γιὰτ' ἔχω
δώδεκα ἀδερφούς.

Γιὰτ' ἔχω δώ - γιὰτ' ἔχω δώ - γιὰτ' ἔχω δώδεκα ἀδερφούς, ἔ, νέ,
ἔ, καὶ δεκοχτὼ ξαδέρφια, κ' ἔχω πατέ - κ' ἔχω πατέ - κ' ἔχω
πατέρα Διγενή.

Ὅντε τὴ θεμελιώνανε.

(Ριζίτικο Κρήτης)

ᾠδὴ ἁ Πα ρ

Ὅντε τὴ θεμελιώνανε γι' Ἀρχάγγελοι τὴν Πόλη,
ᾗ ποὺ τ' Ἅγιον Ὅρος τὸ νερὸ κι ἀπὸ τὴ Χιὸ τὸ χῶμα.

Ποὺ τ' Ἅγιον Ὅρος τὸ νερὸ κι ἀπὸ τὴ Χιὸ τὸ χῶμα
κι ἀπ' τὴν Ἀντριάνούπολη παίρνουν τὰ κεραμίδια.

Καὶ σὰν τὴν ἀποχτήσανε καὶ τὴν ἐτελειώσαν,
στέκου καὶ τὴν θαυμάζουνε, στέκου κι ἀναρωτιοῦνται:

«Καὶ πῶς θὰ τὴν ἐβγάλουμε καὶ πῶς θὰ τὴν εἰποῦμε;»
«Πόλη Κωνσταντινούπολη, τοῦ Κωνσταντίνου Πόλη».

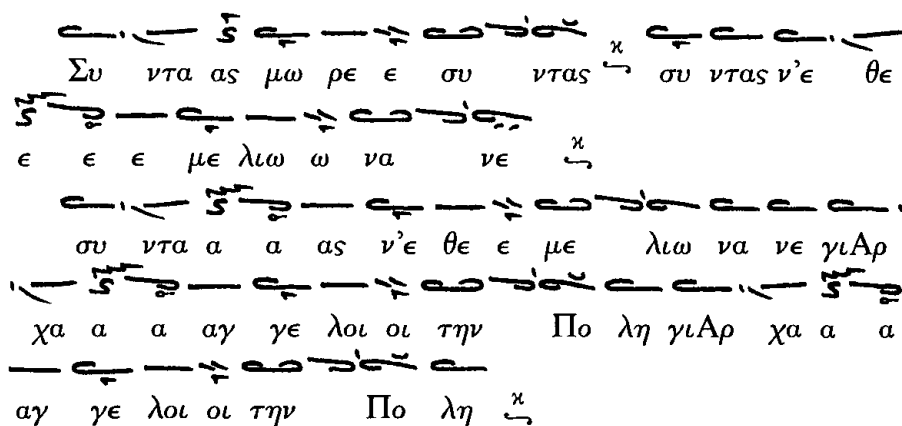
Καταγραφή: Π. Βλαστός.

«Τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἁγιᾶς Σοφίᾶς καὶ τῆς ἀλώσεως».

Σύντας ἐθεμελιώνανε.

(Στὰ τρία Ρούμελης)

³Ηχος λ π κ (Κων. Μάρκος)

Σύντας, μωρέ, σύντας, σύντας ν' ἐθεμελιώνανε,
σύντας ν' ἐθεμελιώνανε, (γι' Ἀρχάγγελοι τὴν Πόλην). δις

Ἀγγέ - μωρέ, ν' Ἀγγέ - ν' Ἀγγέλοι τὴν ἐχτίζανε,
ν' Ἀγγέλοι τὴν ἐχτίζανε (κι Ἀγγέλοι κουβαλᾶνε). δις

Ἀπ' τ' Ἀ - μωρέ, ἀπ' τ' Ἀ -, ἀπ' τ' Ἅγιον Ὅρος τὸ νερό,
ἀπ' τ' Ἅγιον Ὅρος τὸ νερό (κι ἀπ' τὴν Ἀθήνα χῶμα). δις

Κι ἀπ' τά, μωρέ, κι ἀπ' τά, κι ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα,
κι ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα (πέτρες καὶ κεραμίδια). δις

Σὰ χτί - μωρέ, σὰ χτί - σὰ χτίσαν κι ἀποχτίσανε,
σὰ χτίσαν κι ἀποχτίσανε (καὶ βγήκανε στὴν ἄκρη). δις

Θρονιά - μωρέ, θρονιά - θρονιάσανε τὴν Παναγιά,
θρονιάσανε τὴν Παναγιά, (Κυρὰ νὰ διαφεντεύη). δις

Θαμε - μωρέ, θαμε - θαμεύουνταν ξεστέκουνταν,
θαμεύουνταν ξεστέκουνταν, (τὸ πῶς θὰ τὴν εἰποῦνε). δις

«Πόλη, μωρέ, Πόλη, Πόλη Κωνσταντινούπολη,
Πόλη Κωνσταντινούπολη, (τοῦ Κωνσταντίνου Πόλη)». δις

Χίλιοι μαστόροι δούλευαν.

(Στεριανὸ καλαματιανό)

ᾠχος $\frac{L}{q}$ Πα ρ

Χι λιοι οι μα α α στο χι λιοι μα α στο
ροι δου ου λευ α α αν
χι λιοι μα στο ροι οι δου ου λευ αν και αι
χι λιοι μα θη η τα α δεσ και αι χι
λιοι μα θη η τα α δεσ

Χίλιοι μαστό - χίλιοι μαστόροι δούλευαν,
χίλιοι μαστόροι δούλευαν καὶ χίλιοι μαθητάδες,
καὶ χίλιοι μαθητάδες.

Νὰ φκιάσουν πύ - νὰ φκιάσουν πύργον ἀψηλό,
νὰ φκιάσουν πύργον ἀψηλό, νὰ φκιάσουν μαναστήρι,
νὰ φκιάσουν μαναστήρι.

Νὰ φκιάσουν τή, νὰ φκιάσουν τὴν Ἀγιά Σοφιά,
νὰ φκιάσουν τὴν Ἀγιά Σοφιά, τὸ Μέγα Μαναστήρι,
τὸ Μέγα Μαναστήρι.

Ἀπ' τ' Ἅγιον Ὅ - ἀπ' τ' Ἅγιον Ὅρος τὸ νερό,
ἀπ' τ' Ἅγιον Ὅρος τὸ νερὸ κι ἀπ' τὴν Ἀθήνα χῶμα,
κι ἀπ' τὴν Ἀθήνα χῶμα.

Κι ἀπ' τὰ Ἴε - κι ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα,
κι ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα φέρνουν τὰ κεραμίδια,
φέρνουν τὰ κεραμίδια.

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες.

(Πηλίου)

Ἦχος λ Πα Ρυθ. 7σημος.

Α α να α με ε ε σα α α να
α τρει εις θα λασ σες π τρι α ντα α φυ
υ υλ λα α α να α κι ιμ κοκ κι νο π

Ρυθ. 4σημος.

α να με ε σα τρει εις θα λα ασ σες
κα ρα βι ι κιν τυ υ νε ευ ει κα
ρα βι ι κιν τυ υ νευ ει

Ἀνάμεσα - να - τρεῖς θάλασσες,
τριανταφυλλά - να - κι μ' κόκκινο,
ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες
καράβι κιντυνεύει, καράβι κιντυνεύει.

Μὲ τ' ἄργανα - να - τ' κιντύνευε,
τριανταφυλλά - να - κι μ' κόκκινο,
μὲ τ' ἄργανα τ' κιντύνευε
μὲ τὸν ἀέρα σειῶνταν, μὲ τὸν ἀέρα σειῶνταν.

Καὶ μὲ τὰ χα - να - λκοτύμπανα,
τριανταφυλλά - να - κι μ' κόκκινο,
καὶ μὲ τὰ χαλκοτύμπανα
μαζώνοντ' ἀντρειωμένες, μαζώνοντ' ἀντρειωμένες.

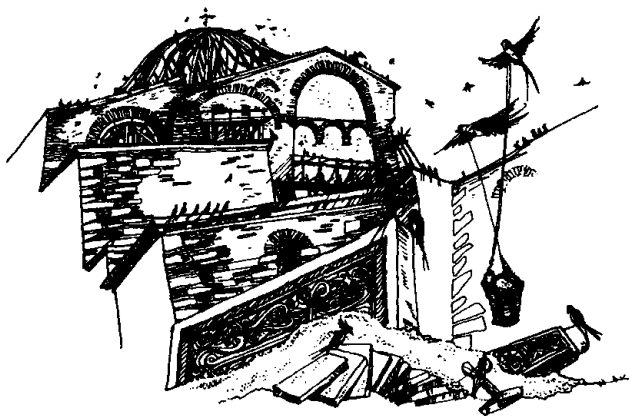
Μαζώνουντα - να - ν συνάζουνταν,
τριανταφυλλά - να - κι μ' κόκκινο,

μαζώνουνταν συνάζουνταν,
πύργον θέλουν νὰ στήσουν, πύργον θέλουν νὰ στήσουν.

Νὰ στήσουν τή - νη - ν Ἁγιά Σοφιά,
τριανταφυλλά - να - κι μ' κόκκινο,
νὰ στήσουν τὴν Ἁγιά Σοφιά
τὸ Μέγα Μοναστήρι, τὸ Μέγα Μοναστήρι.

Τὰ περιστέ - νε - ρια κουβαλοῦν,
τριανταφυλλά - να - κι μ' κόκκινο,
τὰ περιστέρια κουβαλοῦν
τὰ χελιδόνια χτίζουν, τὰ χελιδόνια χτίζουν.

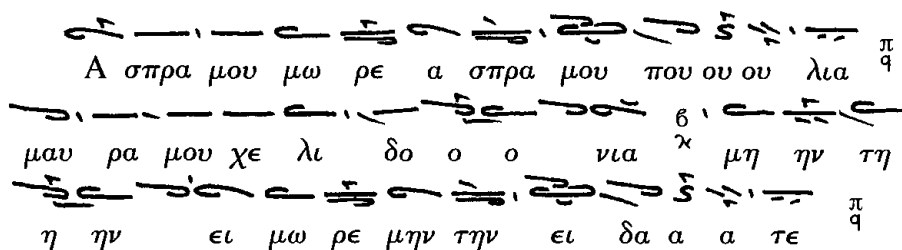
Κιοί Ἀγγέλοι ἀπό - νο - τὸν οὐρανό,
τριανταφυλλά - να - κι μ' κόκκινο,
κιοί Ἀγγέλοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
βάζουν τὰ κεραμίδια, βάζουν τὰ κεραμίδια.

Ἄσπρα μου πουλιά.

(Καθιστικὸν Ρούμελης)

Ἦχος ᾠ Πα ρ ᾠ Ρυθ. 4σημος.

Ἄσπρα μου, μωρέ, ἄσπρα μου πουλιά,
μαῦρα μου χελιδόνια, μὴν τὴν εἶ - μωρέ, μὴν τὴν εἶδατε.

Μὴν τὴν εἶ - μωρέ, μὴν τὴν εἶδατε,
τὴ ἑλληνικὴ φρεγάτα, ψὲς τὴν εἶ - μωρέ, ψὲς τὴν εἶδαμε.

Ψὲς τὴν εἶ - μωρέ, ψὲς τὴν εἶδαμε,
στῆς Πόλης τὰ μπουγάζια, νὰ τὴν κυ - μωρέ, νὰ τὴν κυνηγοῦν.

Νὰ τὴν κυ - μωρέ, νὰ τὴν κυνηγοῦν,
τὰ τούρκικα καράβια, δὲν τὴ φτά-μωρέ, δὲν τὴ φτάνουνε.

Δὲν τὴ φτά - μωρέ, δὲν τὴ φτάνουνε,
τὰ τούρκικα καράβια, τὴν κανο - μωρέ, τὴν κανοβολοῦν.

Τὴν κανο - μωρέ, τὴν κανοβολοῦν,
τῆς σπᾶνε τὸ τιμόνι, κι ὁ καπετά - καπετάνιος φώναξε.

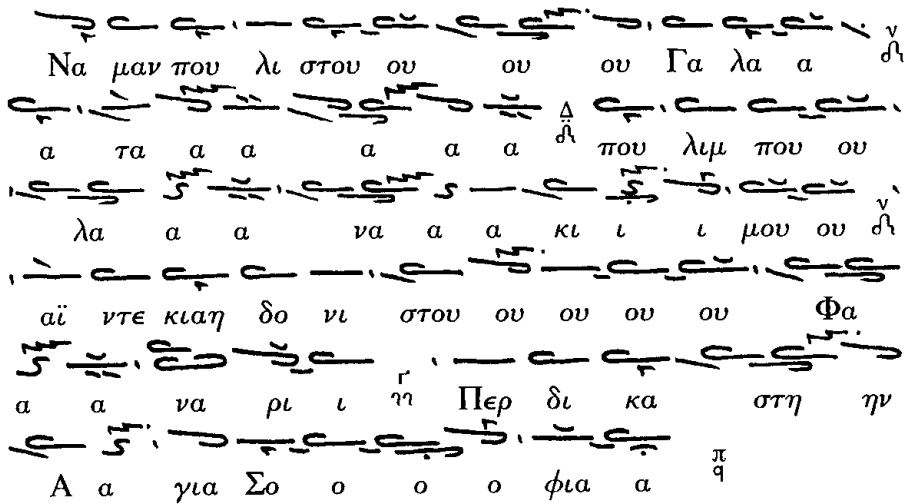
Κι ὁ καπετά - καπετάνιος φώναξε,
κι ὁ καπετάνιος λέει: «Σταμάτα λί - μωρέ, λίγο βρὲ πασιᾶ.

Σταμάτα λί - μωρέ, λίγο βρὲ πασιᾶ,
νὰ φκιάσω τὸ τιμόνι, νὰ ἰδῆς τὰ «έλλη - μωρ', ἑλληνικὰ σπαθιά».

Νᾶμαν πουλὶ στοῦ Γαλατᾶ.

(Καθιστικὸ Ἑπίρρου)

Ἦχος ᾠ Πα ρ ξ

Νᾶμαν πουλὶ στοῦ Γαλατᾶ κι ἀηδόني στοῦ Φανάρι.

Πέρδικα στὴν Ἁγιά Σοφιά.

Πέρδικα στὴν Ἁγιά Σοφιά καὶ στοῦ Τσαρσι τῆς Πόλης.

Νὰ κάθουμαν ν' ἀγνάντευα.

Νὰ κάθουμαν ν' ἀγνάντευα τοῦ Τούρκου τὴν ἀρμάδα.

Πῶς πάει καὶ πῶς ἔρχεται.

Πῶς πάει καὶ πῶς ἔρχεται στεριᾶς καὶ τοῦ πελάγους.

Βάζει τὰ κάτεργα μπροστά.

Βάζει τὰ κάτεργα μπροστὰ καὶ τὶς γουλέδες πίσω.

Στὴ μέση πάει ὁ Ἀλήβεης.

Στὴ μέση πάει ὁ Ἀλήβεης μὲ μιὰ χρυσὴ φεργάδα.

Νᾶμαν δεντρί στή Βενετιά.

(Καππᾶ Καρδίτσης)

³Ηχος $\frac{6}{4}$ Πα ρ

Na a a μα αν δε ε ε ντρι λееι στη η Βε
ε ε νε ε ε τια α $\frac{\pi}{q}$
να α α μαν δε ντρι ι στη η Βε ε νε τια
χρυ ση η μη η λια στη ην Πο λη $\frac{\pi}{q}$ χρυ ση
μη λια α στη ην Πο λη $\frac{6}{\kappa}$ χρυ ση η μη η
λια στη ην Πο λη $\frac{\pi}{q}$

Νᾶμαν δεντρί, λееи, στή Βενετιά,

νᾶμαν δεντρί στή Βενετιά, (χρυσή μηλιὰ στήν Πόλη). τρίς

Καὶ κόκκινη, λееи, τριανταφυλλιά,

καὶ κόκκινη τριανταφυλλιά (μές στοὺς ἑφτά οὐράνους). τρίς

Ν' ἀνέβαινα, λееи, νὰ βίγλιζα,

ν' ἀνέβαινα νὰ βίγλιζα, (τὴν Πόλη πῶς τουρκεύει:) τρίς

«Πόλη μου γιά, λееи, δὲ χαίρεσαι,

Πόλη μου γιά δὲ χαίρεσαι; (Γιὰ δὲ βαρεῖς παιχνίδια;)» τρίς

«Τὸ πῶς μπορῶ, λееи, νὰ χαίρομαι,

τὸ πῶς μπορῶ νὰ χαίρομαι (καὶ νὰ βαρῶ παιχνίδια). τρίς

Μέσα μὲ δέ - ν - ἔρνει ὁ θάνατος,

μέσα μὲ δέρνει ὁ θάνατος (νῶξω μὲ δέρνει ὁ Τοῦρκος). τρίς

Κι ἀπ' τὴ δεξιὰ - να - μου τὴ μεριά,

κι ἀπ' τὴ δεξιὰ μου τὴ μεριά (Φράγκος μὲ πολεμάει»). τρίς

Τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης.

(Σούρμενα)

Ἦχος $\frac{4}{\bar{q}}$ Πα ϑ Χρ. μέτρ.

Οι Τουρκ' ο ντες ε κουρ σευ αν τη ην Πο ολ' την
Ρω ω μα α νι αν $\frac{6}{\kappa}$ τα μα αρ μα ρα α τη ης
Πο ο λης $\frac{6}{\kappa}$ πε μα ρα νε ες με ε κο ρη $\frac{\pi}{q}$

Οἱ Τοῦρκ' ὄντες ἐκούρσευαν τὴν Πόλ' τὴν Ρωμανίαν,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη. (δὶς)

Ἐπάτησαν τὰ ἐγκλησιὰς κι ἐπῆραν τὰ εἰκόνας,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη. (δὶς)

Ἐπάτησαν χρυσᾶ σταυρᾶ κι ἀργυρᾶ μαστραπάδες,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη. (δὶς)

Ἐπῆραν καὶ τὴν μάνναν μου 'ς ἐμὲν ἔμπαιδος ἔτον,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη. (δὶς)

Στὸ δρόμο πάει κοιλοπονᾶ στὴν Τσέργα ἐπαιδόνε,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη. (δὶς)

Καὶ τὸ παιδὶν ντὸ γέννεθεν βάνει ἅ στα νανούρια,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη. (δὶς)

.....
«Υἱέ μ', ἄν ζῆς κι ἀναστηθῆς καὶ πᾶς στὴν Ρωμανίαν,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη. (δὶς)

Ἐκεῖ τὰ σπίτια τοῦ κυροῦ κι ὅλα κεραμιδένια,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη. (δὶς)

Ἔχεις κῶριν Ἀνδρόνικον, καὶ ἀδελφὸν Ξανθῖνον,
τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, π' ἐμάρανές με κόρη». (δὶς)

Ὁ Κωσταντάκης.

(Ζαγορίσιο Ἡπείρου)

^{Ἦχος λ' δὲ Νη ς.}

Α αχ ο Κω ω ω στα α ντη η η
η ης α αχ κιο Κω ω ω στα α
ντα α α α ας

Αἶ ντε κιο μι ι κρο ο Κω ω στα
α ντι νος Κω ω ω στα α ντα α κη η
η μου ου αἶ ντε κιο μι ι
κρο ο Κω ω στα α ντι νος λε ε
βε ε ντα α κη η η μου ου

Ἄχ, ὁ Κωσταντῆς, ἄχ κι ὁ Κωσταντᾶς,
ἄιντε κι ὁ μικρο - Κωσταντῖνος, Κωσταντάκη μου,
ἄιντε κι ὁ μικρο - Κωσταντῖνος, λεβεντάκη μου.

Ἄχ, τρεῖς χρόνους ἐπερπάταγε,
ἄιντε νὰ βρῇ καλὴ γυναῖκα, Κωσταντάκη μου,
ἄιντε νὰ βρῇ καλὴ γυναῖκα, λεβεντάκη μου.

Ἄχ νὰ βρῇ ψηλὴ, ἄχ νὰ βρῇ λιγνή,
ἄιντε νὰ βρῇ τῆς ἀρεσιᾶς του, Κωσταντάκη μου,
ἄιντε νὰ βρῇ τῆς ἀρεσιᾶς του, λεβεντάκη μου.

.....

Ἄχ, πουλάκι πῆγε κι ἔκατσε,
ἄϊντε στοῦ Κωσταντῆ τὸ γόνα, Κωσταντάκη μου,
ἄϊντε στοῦ Κωσταντῆ τὸ γόνα, λεβεντάκη μου.

Ἄχ, δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί,
ἄϊντε ν' ἀνθρώπινα μιλάει, Κωσταντάκη μου,
ἄϊντε ν' ἀνθρώπινα μιλάει, λεβεντάκη μου.

Ἄχ, Κώστα μου, μὴν παντρεύεσαι,
ἄϊντε καὶ μὴν πολλὰ ξοδιάζεις, Κωσταντάκη μου,
ἄϊντε καὶ μὴν πολλὰ ξοδιάζεις, λεβεντάκη μου.

Ἄχ, τὶ σήμερα, Κώστα μ' θὰ παντρευτῆς,
ἄϊντε κι αὔριο θὰ πεθάνης, Κωσταντάκη μου,
ἄϊντε κι αὔριο θὰ πεθάνης, λεβεντάκη μου.

Τὸ Μάη ἀρραβωνιάστηκα.

(Τσάμικο Θεσσαλίας)

⁹Ηχος π̣ δ̣ Νη ρ

Το Μα α αη αρ ρα βω ω νια α α στη
κα το ο Μα α α αη θα τη η ην πα
ρω το Μα η η μου μω ρε μου
ου ουρ θαν τα χα α α αρ τια

Τὸ Μάη ἀρραβωνιάστηκα, τὸ Μάη θὰ τὴν πάρω,
τὸ Μάη μου̂ - μωρέ, μου̂ρθαν τὰ χαρτιά.

Τὸ Μάη μου̂ρθαν τὰ χαρτιά στὸν πόλεμο νὰ πάω,
πουλάκι ἦ - μωρέ, ἦρθε κι ἔκατσε.

Πουλάκι ἦρθε κι ἔκατσε, πάν' στὸ δεξί μου γόνα,
δὲν κελαηδοῦ - κελαηδοῦσε σὰν πουλί.

Δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί, ἀνθρώπινα μιλάει,
«Κωστάκη μή - μωρέ, μὴν παντρεύεσαι.

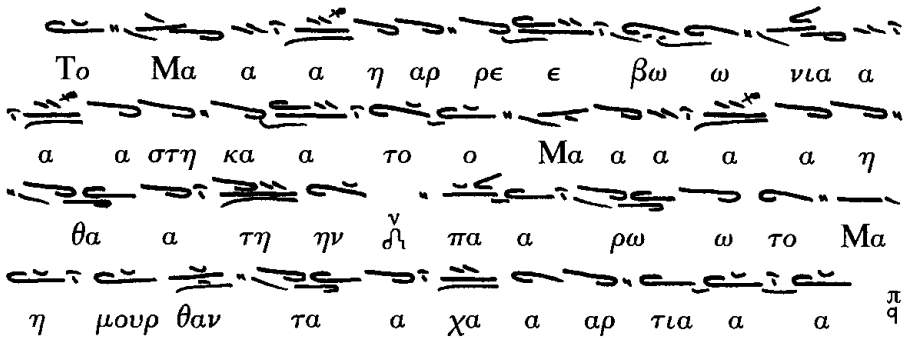
Κωστάκη μὴν παντρεύεσαι, μὴν φτιάνεις τὰ προικιά σου
καὶ μὴν πολυ - μωρέ, πολυξοδιάζεις.

Τὶ σήμερα παντρεύεσαι κι αὔριο θὰ πεθάνης,
Κωστάκη μή - μωρέ, μὴν ξοδιάζεις».

Τὸ Μάη ἀρρεβωνιάστηκα.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος ᾠ Πα ρ ξ

Τὸ Μάη ἀρρεβωνιάστηκα, τὸ Μάη θὰ τὴν πάρω,
τὸ Μάη μουῖρθαν τὰ χαρτιά.

Τὸ Μάη μουῖρθαν τὰ χαρτιά στὸν πόλεμο νὰ πάω,
πουλάκι ἦρθε κι ἔκατσε.

Πουλάκι ἦρθε κι ἔκατσε, πάν' στὸ δεξί μου γόνα,
δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί.

Δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί, ἀνθρώπινα μιλάει,
«Κωστάκη μὴν παντρεύεσαι.

Κωστάκη μὴν παντρεύεσαι, μὴν φτιάνεις τὰ προικιά σου
καὶ μὴν πολυξοδιάζεις.

Τὶ σήμερα παντρεύεσαι κι αὔριο θὰ πεθάνης,
Κωστάκη μὴν ξοδιάζεις».

Ἀλέξαντρος κι οὐ βασιλιᾶς.

(Ζωναράδικο Θράκης)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

A λε ξα α ντρος μπρα μαν α α μαν A
λε ξα α ντρος κιου ου βα σι ι λιας
κιA λε ξης α ντρειου με ε ε νου ου ους
κιου μι κρου κου στα ντι ι ι νους

Ἀλέξαντρος, μπρ' ἁμάν, ἁμάν, Ἀλέξαντρος κι οὐ βασιλιᾶς

κι Ἀλέξης ἀντρεϊουμένους κι οὐ μικρου-Κουνσταντίνους.

Μαζί ἔτρωγαν, μπρ' ἁμάν, ἁμάν, μαζί ἔτρωγαν, μαζί ἔπιναν,
μαζί χαροκοπιοῦνταν, μαζί χαροκοπιοῦνταν.

Ἀκοῦν λαλιά, μπρ' ἁμάν, ἁμάν, ἀκοῦν λαλιὰ 'ποὺ τοὺν Θιό,

λαλιὰ 'ποὺ τὰ οὐράνια, λαλιὰ 'ποὺ τὰ οὐράνια.

«Θὰ πάρ' οὐ Τού-μπρ' ἁμάν, ἁμάν, θὰ πάρ' οὐ Τούρκους τοῦ ψουμί,
θὰ 'σέβη καὶ στὴν Πόλη, θὰ 'σέβη καὶ στὴν Πόλη».

Ἀλέξαντρος, μπρ' ἁμάν, ἁμάν, Ἀλέξαντρος δὲν πίστιψι,

Ἀλέξης δὲν πιστεύει, Ἀλέξης δὲν πιστεύει.

«Νὰ βγοῦν τὰ ψά-μπρ' ἁμάν, ἁμάν, νὰ βγοῦν τὰ ψάρια 'π' τοῦ νταβᾶ
κι πετεινὸς 'π' τὴ βράση, κι πετεινὸς 'π' τὴ βράση».

Τότι κι Τοῦ-μπρ' ἁμάν, ἁμάν, τότε κι Τοῦρκος θὰ γενῇ,

ἀφέντης μὲς στὴν Πόλη, ἀφέντης μὲς στὴν Πόλη.

Τοῦ λόγου δέ-μπρ' ἁμάν, ἁμάν, τοῦ λόγου δὲν ἀπόσουσι
κι γίνηκι τοῦ θᾶμα, κι γίνηκι τοῦ θᾶμα.

Πηδοῦν τὰ ψά-μπρ' ἁμάν, ἁμάν, πηδοῦν τὰ ψάρια 'π' τοῦ νταβᾶ,
μισουτηγανισμένα, μισουτηγανισμένα.

Κι οὐ πιτεινὸς, μπρ' ἁμάν, ἁμάν, κι οὐ πιτεινὸς ἐλάλησι
κι Ἀλέξαντρος πιστεύει, κι Ἀλέξαντρος πιστεύει.

Καλογρηὰ μαγέρευε.

(Ανατολικῆς Θράκης)

ῥΗχος ᾗ Κε ὁ

Κα λο γρη α α α μα α γε ε μα γε ε
ρε ευ ε ψα α ρα α α
κια α στο τη γα α α α νι

Καλογρηὰ μαγέ - μαγέρευε ψαράκια στο τηγάνι.

Καὶ μιὰ φωνή, ψηλή, ψηλή φωνὴ ἐπάνωθέν της λέγει:

«Πάψε γρηὰ τὸ μα - τὸ μαγεριὸ κι ἡ Πόλη θὰ τουρκέψη.

Κι ὁ Μωχαμέτης θέ, μπρὲ θὲ νὰ μπῆ στὴν Πόλη καβαλλάρης».

«Ὅταν τὰ ψάρια πε - μπρὲ πεταχτοῦν καὶ βγοῦν καὶ ζωντανέψουν,
τότε κι ὁ Τοῦρκος θέ, μπρὲ θὲ νὰ μπῆ κι ἡ Πόλη νὰ τουρκέψη».

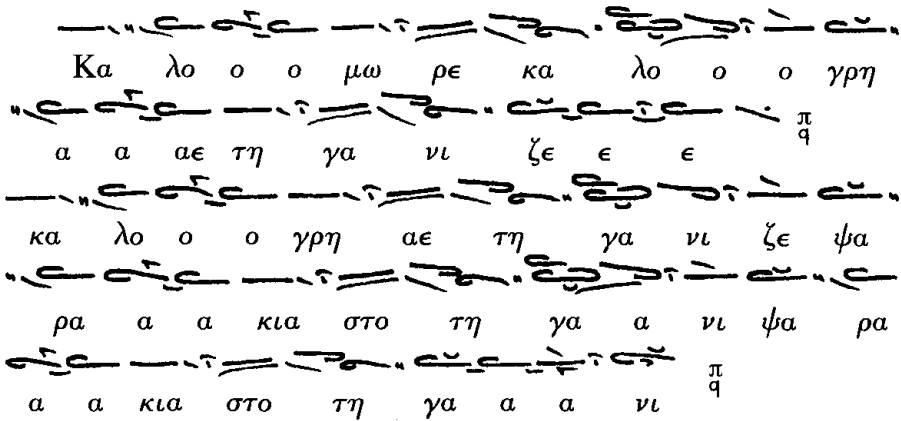
Τὰ ψάρια πεταχτή - πεταχτήκανε, τὰ ψάρια ζωντανέψαν.

Κι ὁ Ἀμηνῶς εἰσέ - εἰσέβηκε στὴν Πόλη καβαλλάρης.

Καλόγρηα ἔτηγάνιζε.

(Στὰ τρία Ἡπείρου)

Ἦχος ὁ Πα ρ

Καλο - μωρέ, καλογρηὰ ἔτηγάνιζε,
καλογρηὰ ἔτηγάνιζε (ψαράκια στὸ τηγάνι). δις

Καὶ μιὰ, μωρέ, καὶ μιὰ φωνή, ψηλὴ φωνή,
καὶ μιὰ φωνή, ψηλὴ φωνή (ἀπάνωθιό της λέει.) δις

«Πᾶψε, μωρέ, πᾶψε γρηὰ τὸ μαγειριό,
πᾶψε γρηὰ τὸ μαγειριό (κι ἡ Πόλη θὰ τουρκέψη)». δις

«Ὅταν, μωρέ, ὅταν τὰ ψάρια πεταχτοῦν,
ὅταν τὰ ψάρια πεταχτοῦν (καὶ βγοῦν καὶ ζωντανέψουν). δις

Τότε, μωρέ, τότε κι ἡ Πόλη θὰ χαθῇ,
τότε κι ἡ Πόλη θὰ χαθῇ, (κι ἡ Πόλη θὰ τουρκέψη)». δις

Τὰ ψά - μωρέ, τὰ ψάρια πεταχτήκανε,
τὰ ψάρια πεταχτήκανε, (τὰ ψάρια ζωντανέψαν). δις

Κι ὁ Ἄ - μωρέ, κι ὁ Ἀμην εἰσέβηκε,
κι ὁ Ἀμην εἰσέβηκε, (στὴν Πόλη καβαλλάρης). δις

Σημαίνει ὁ Θός.

(Σταυρωτὸ τοῦ πάσχα, Νεοχωρίου Χαλκιδικῆς).

Ἦχος Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ

Λεῖ ση μαι αι λεῖ ση μαι νειο Θος ση
μαι νειο Θος ση μαι αι νειη η γη
ση μαι νειο Θος ση η μαι νη γη η ση η
η μαι νουν τα ι που ου ρα νια α ση η μαι νουν
τα ι που ου ρα α νια

Λεῖ-Σημαι-λεῖ-σημαίνει ὁ Θός, σημαίνει ὁ Θός, σημαίνει ἡ γῆ,
σημαίνει ὁ Θός, σημαίνει ἡ γῆ, (σημαίνουν τὰ ἰπουράνια). δις

Λεῖ-σημαι-λεῖ-σημαίνει κ' ἡ, σημαίνει κ' ἡ Ἁγία Σοφία,
σημαίνει κ' ἡ Ἁγία Σοφία, (τὸ Μέγα Μαναστήρι). δις

Λεῖ-Ψέλνει, λεῖ-ψέλνει δεξιὰ, ψέλνει δεξιὰ ἡ Βασιλιᾶς,
ψέλνει δεξιὰ ἡ Βασιλιᾶς, (ζιρβὰ ἡ Πατριάρχης). δις

Λεῖ-φωνή, λεῖ-φωνή ἀκου-φωνή ἀκούστη ἐξ οὐρανοῦ,
φωνή ἀκούστη ἐξ οὐρανοῦ (κι ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα). δις

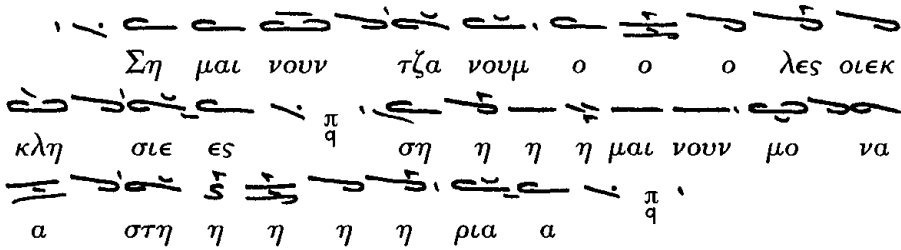
Λεῖ-«πάψι-λεῖ-πάψιτι τό, πάψιτι τὸ Χιρουβικό,
πάψιτι τὸ Χιρουβικό (κι τ' «Ἄξιον ἐστὶν ὡς»). δις

Λεῖ-γιατί, λεῖ-γιατ' εἶνι θε-γιατ' εἶνι θέλημα Θεοῦ,
Γιατ' εἶνι θέλημα Θεοῦ, (ἡ Πόλη 'να τουρκέψη»). δις

Σημαίνουν ὅλες οἱ ἐκκλησιές.

Σαράντα Ἐκκλησιῶν)

ᾠχος ἡ Πα ρ

Σημαίνουν, τζάνουμ, ὅλες οἱ ἐκκλησιές,
σημαίνουν μοναστήρια.

Σημαίνει, τζάνουμ, κι ἡ Ἁγιά Σοφιά,
μὲ δώδεκα καμπάνες.

Σήκω, Ἀλέξανδρέ μου, Βασιλέ,
στην ἐκκλησιὰ νὰ πᾶμε.

Κι ἀπάνω, τζάνουμ, στ' «Ἅγιος ὁ Θεός»
«καὶ στην Τιμιωτέρα».

Ἦκούσθη, τζάνουμ, μιὰ ψηλὴ φωνή,
ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα:

«Ἄς πάψῃ, τζάνουμ, τὸ Χερουβικό,
κι ἄς χαμηλώσουν τ' Ἅγια.

Γιατ' εἶναι, τζάνουμ, θέλημα Θεοῦ,
ἡ Πόλη νὰ τουρκέψῃ».

Σημαίν' ἡ Θιός.

(Σταυρωτὸ Ἄν. Μακεδονίας)

ῥΗχος 𐌆 Δι 𐌆 𐌶 Ρυθ. δακτ. ὁσημος.

— — — — —
Ση μαι αιν η η Θιο ο ο ο ος ση η μαι η Θιος Δ
ση μαι αιν η η Θιο ο ο ο ος ση η μαι η γη
— — — — —
ση μαι νουν τα ου ου ρα α να νια α 𐌶 μα την Πα να για Δ
ση μαι νουν τα ου ου ρα α να νια α δε σαρ νου μαι πεια

Σημαίν' ἡ Θιός, σημαίν' ἡ Θιός, σημαίν' ἡ Θιός, σημαίνει ἡ γῆ,
σημαίνουν τὰ οὐρά - να - νια, μὰ τὴν Παναγιά,
σημαίνουν τὰ οὐρά - να - νια, δὲ σ' ἀρνοῦμαι πειά.

Σημαίνει κι ἡ, σημαίνει κι ἡ, σημαίνει κι ἡ Ἁγιά Σοφιά,
μὲ τρεῖς χρυσές καμπά - να - νες, μὰ τὴν Παναγιά,
μὲ τρεῖς χρυσές καμπά - να - νες, δὲ σ' ἀρνοῦμαι πειά.

Σιμὰ νὰ βγοῦ - σιμὰ νὰ βγοῦ - σιμὰ νὰ βγοῦνε τὰ ἱερά,
κι ὁ Βασιλιᾶς τοῦ κό - νο - σμου, μὰ τὴν Παναγιά,
κι ὁ Βασιλιᾶς τοῦ κό - νο - σμου, δὲ σ' ἀρνοῦμαι πειά.

Φωνὴ ἀκού - φωνὴ ἀκού - φωνὴ ἀκούσθη ἐξ οὐρανοῦ,
ἀπ' Ἀρχαγγέλου στό - νο - μα, μὰ τὴν Παναγιά,
ἀπ' Ἀρχαγγέλου στό - νο - μα, δὲ σ' ἀρνοῦμαι πειά.

Ἄς πάψῃ αὐτὴ - ἄς πάψῃ αὐτὴ - ἄς πάψῃ αὐτήνι ἡ ψαλμουδιά,
κι ἄς σβήσουν οἱ λαμπά - να - δες, μὰ τὴν Παναγιά,
κι ἄς σβήσουν οἱ λαμπά - να - δες, δὲ σ' ἀρνοῦμαι πειά.

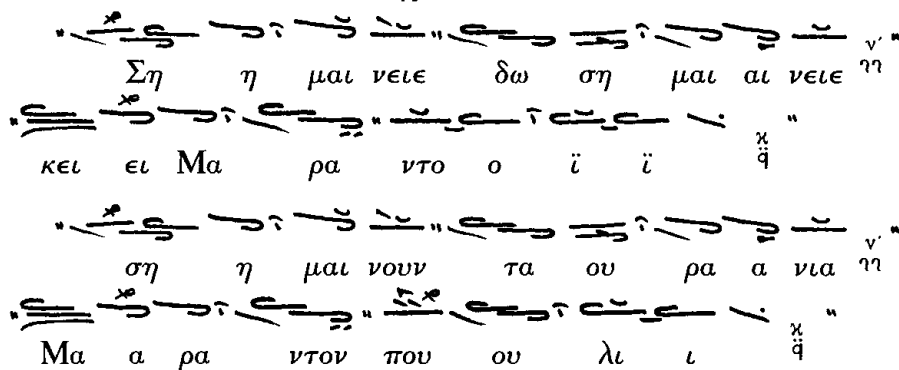
Γιατὶ εἶναι θέ - γιατὶ εἶναι θέ - γιατὶ εἶναι θέλημα Θεοῦ,
ἡ Πόλῃ νὰ τουρκέ - νε - ψῃ, μὰ τὴν Παναγιά,
ἡ Πόλῃ νὰ τουρκέ - νε - ψῃ, δὲ σ' ἀρνοῦμαι πειά.

Καταγραφή: Σ. Καρᾶς.

Σημαίνει ἐδῶ σημαίνει ἐκεῖ.

(Θράκης)

ᾠχος ᾗ Κε δ

Σημαίνει ἐδῶ σημαίνει ἐκεῖ, Μαραντόϊ,
σημαίνουν τὰ οὐράνια, Μάραντον πουλί.

Σημαίνει κι ἡ Ἁγία Σοφία, Μαραντόϊ,
μέ τις χρυσές καμπάνες, Μάραντον πουλί.

Μπήκανε στὸ Χερουβικό, Μαραντόϊ,
ν' ἀρχῇ ντὸ Βασιλέα, Μάραντον πουλί.

Πιριστερὰ κατέβηκε, Μαραντόϊ,
ν' ἀπὸ τὰ μισουράνια, Μάραντον πουλί.

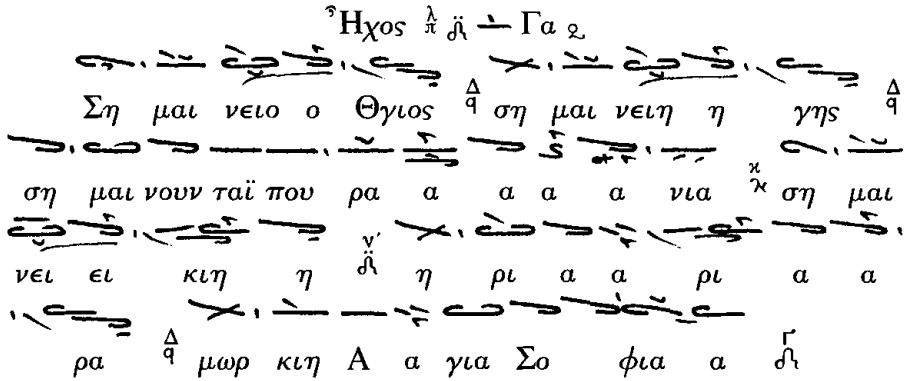
Κι μιὰ φωνή, ψηλὴ φωνή, Μαραντόϊ,
ἀπάνου της τῆς λέγει: Μάραντον πουλί.

«Ἄς πάψῃ τὸ Χερουβικό, Μαραντόϊ,
κι ἄς χαμηλώσουν τ' Ἁγία, Μάραντον πουλί.

Γιατ' εἶναι θέλημα Θεοῦ, Μαραντόϊ,
ἡ Πόλη νὰ τουρκέψῃ, Μάραντον πουλί».

Σημαίνει ὁ Θγιός.

(Γουριᾶς Μεσσολογγίου)

Σημαίνει ὁ Θγιός, σημαίνει ἡ γῆς, σημαίνουν τάϊ πουράνια,
σημαίνει κι ἡ, ρία, ρία, ράα, μωρ' κι ἡ Ἁγιά Σοφιά.

Σημαίνει κι ἡ Ἁγιά Σοφιά, τὸ Μέγα Μοναστήρι,
μὲ τετρακο - ρία, ρία, ράα, τετρακόσια σήμαντρα.

Μὲ τετρακόσια σήμαντρα κι ἐξῆντα δυὸ καμπάνες,
καθὲ καμπά - ρία, ρία, ράα, καμπάνα καὶ παπᾶς.

Νὰ μποῦνε στὸ Χερουβικὸ καὶ τ' «Ἄξιον ἐστὶν ὡς»,
φωνὴ ἡκού - ρία, ρία, ρόο, ἡκούσθη ἐξ οὐρανοῦ.

Πάψετε τὸ Χερουβικὸ καὶ τ' «Ἄξιον ἐστὶν ὡς»,
γιατὶ εἶναι θέ - ρία, ρία, ρόο, μωρ' θέλημα Θεοῦ.

Γιατὶ εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νὰ τουρκέψη,
πάψετε τό, ρία, ρία, ρόο, μωρ' τὸ Χερουβικό.

Σήμερα ψάλλουν ἑκκλησιές.

(Ἀδριανουπόλεως)

ᾠχος λ Πα ρ

Ση η με ε ρα ψα α αλ λουν ε εκ
κλη σιε ες ψα αλ λουν τα μο ο να
α α στη η η ρια α
ψαλ λει ει και η η Α για α Σο ο
φια α με δὲ δε ε κο ο χτω ω κα α
α μπα α α νε ες

Σήμερα ψάλλουν ἑκκλησιές, ψάλλουν τὰ μοναστήρια,
ψάλλει καὶ ἡ Ἁγία Σοφία, μὲ δεκοχτὼ καμπάνες.

Ψάλλει δεξιὰ ὁ Βασιλιᾶς, ζερβὰ ὁ Πατριάρχης,
κι ἐκεῖ παπᾶδες πῶψελναν, διάκοι κανοναρχοῦσαν.

Ἀκούστηκε ψηλὴ φωνή, ᾠδὴ μέσ' ἀπ' τ' Ἅγιο βῆμα,
νὰ κόψουνε οἱ ψαλμωδιές, νὰ πάψουν οἱ παπᾶδες.

Ἁγία Σοφία πάρθηκε σ' Ἀγαρνῶν τὰ χέρια,
νὰ πάψη τὸ Χερουβικὸ καὶ τ' Ἄξιον ἔστιν ὥς».

Σήμερα ψέλνουν ἐκκλησιές.

(Συρτὸ Προποντίδος)

ᾠχος λ̣ ᾠ Πα ρ̣ ᾠ

Εἰσαγωγή.

Ση η η με ε ρα α ψε ε ε ε ελ νου
ουν μα ψε ε ελ νουν εκ κλη η σιες
..... κιο ο ο λα α τα α μο
ο ο ο ο να α στη η η η η η η ρια
ψε ελ νει ει και η η η η Α α και η η
η Α για α Σο ο φια α

Σήμερα ψέλνουν, μὰ ψέλνουν ἐκκλησιές κι ὅλα τὰ μοναστήρια,
ψέλνει καὶ ἡ Ἀ - καὶ ἡ Ἀγία Σοφία.

Ψέλνει καὶ ἡ Ἀ - καὶ ἡ Ἀγία Σοφία, τὸ Μέγα Μοναστήρι,
ψηλὴ φωνὴ ἐ - φωνὴ ἐξέβγηκεν.

Ψηλὴ φωνὴ ἐ - φωνὴ ἐξέβγηκεν, ἀπάνω ἀπ' τὰ οὐράνια,
Ἀγία Σοφία, Σοφία πάρθηκε.

Ἀγία Σοφία, Σοφία πάρθηκε, στ' Ἀγαρηνοῦ τὰ χέρια,
νὰ κόψουνε ἡ, κόψουνε ἡ ψαλμωδιές.

ᾠ Εψαλλαν ὅλες οἱ ἐκκλησιές.

(Καθιστικὸ Βιθυνίας)

ᾠχος λ̣ ᾠ Πα ρ

Ε ε ψα λ λαν ο ο ο ο ο ο ο λε ε ες οι
εκ κλη η σιες κιο ο λα τα μο ο να
στη η η η η ρια
ψε ελ νει και η η Α α α για Σο
ο φια με ε δε καο χτω ω κα μπα α α
α α νες

ᾠ Εψαλλαν ὅλες οἱ ἐκκλησιές κι ὅλα τὰ μοναστήρια,
ψέλνει καὶ ἡ Ἁγία Σοφία μὲ δεκαοχτὼ καμπάνες.

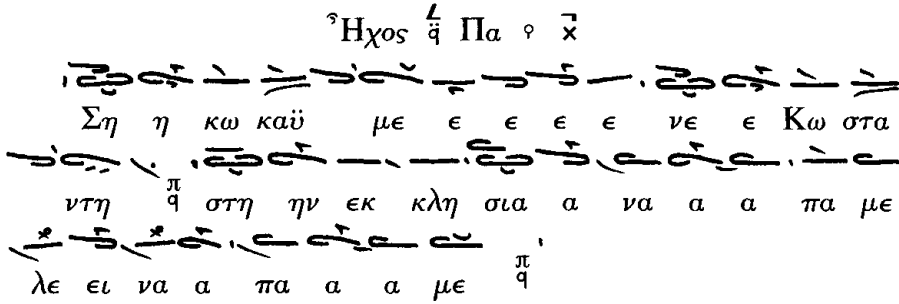
Ψέλνει δεξιὰ ὁ Βασιλιᾶς, ζερβὰ ὁ Πατριάρχης,
ψέλνουνε τὸ Χερουβικὸ καὶ τ' «Ἄξιον ἐστὶν ὡς».

Κι ἀπάνω στὸ Χερουβικὸ καὶ τὴν Τιμιωτέρα,
ψηλὴ φωνὴ ἐξέβγηκε ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα.

Ἄς πάψῃ τὸ Χερουβικὸ κι ἄς χαμηλώσουν τ' Ἁγία,
Ἁγία Σοφία πάρθηκε στ' Ἀγαρηνοῦ τὰ χέρια.

Σήκω καϋμένε Κωσταντῇ.

(Πασχαλινὸς συρτὸς χορὸς, ὀρεινοῦ Βάλτου)

Σήκω καϋμένε Κωσταντῇ, στήν ἐκκλησιὰ νὰ πᾶμε, λέει, νὰ πᾶμε.
Σήκω καὶ ψέλνουν οἱ ἐκκλησιές, κι ὅλα τὰ μοναστήρια, μοναστήρια.

Ψέλνει καὶ ἡ Ἁγία Σοφία, μὲ τὶς χρυσὲς καμπάνες, λέει καμπάνες.
Σιμὰ νὰ βγοῦνε τὰ Ἱερά, σιμὰ νὰ βγοῦνε τ' Ἁγια, πάλε, τ' Ἁγια.

Ψηλὴ φωνὴ ἐξέβγηκε, ἀπάνου ἀπ' τὰ οὐράνια, τὰ οὐράνια.
«Πάψετε τὸ Χερουβικὸ καὶ τὴν Τιμιωτέρα, Τιμιωτέρα».

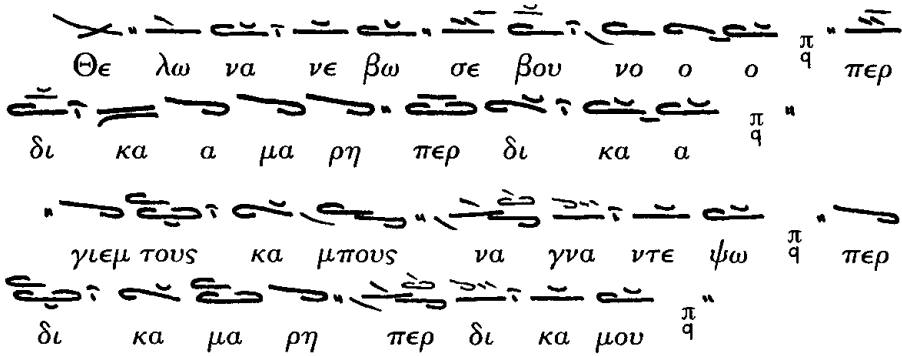
Παπᾶδες πᾶρτε τὰ Ἱερά, ψαλτᾶδες τὰ χαρτιά σας, τὰ χαρτιά σας.
Τὶ σήμερα πατήσανε τὴν Πόλη μας οἱ Τοῦρκοι, λέει, οἱ Τοῦρκοι.

Θέλω ν' ανέβω σὲ βουνό.

(Καγκέλι, Ἀνατ. Στερεᾶς Ἑλλάδος)

Ἦχος ᾠ Πα ρ

Θέλω ν' ανέβω σὲ βουνό, πέρδικα, μαρὴ πέρδικα,
γιγιέ μ', τοὺς κάμπους ν' ἀγναντέψω, πέρδικα, μαρὴ πέρδικά μου.

Βρίσκω μιὰ πετροπέρδικα, πέρδικα, μαρὴ πέρδικα,
γιγιέ μ', μιὰ πετροπεριστέρα, πέρδικα, πετροπέρδικά μου.

Νὰ λήη τραγούδι θλιβερό, πέρδικα, μαρὴ πέρδικα,
γιγιέ μ', νὰ λήη μυρολόγι, πέρδικα, μαρὴ πέρδικά μου.

Μυρολογοῦσε κι ἔλεγε, πέρδικα, μαρὴ πέρδικα,
γιγιέ μ', μυρολογάει καὶ λέει, πέρδικα, πετροπέρδικά μου.

Οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν τὴ Σοφιά, πέρδικα, μαρὴ πέρδικα,
γιγιέ μ', τὸ Μέγα Μαναστήρι, πέρδικα, μαρὴ πέρδικά μου.

Πῆραν ἄσπρα πῆραν φλωριά, πέρδικα, μαρὴ πέρδικα,
γιγιέ μ', μανάδες καὶ παιδιά, πέρδικα, πετροπέρδικά μου.

ὝΗλιε ποὺ βγαίνεις τὸ πρωῒ.

(Καγκέλι Ρούμελης, Θεσσαλίας)

^ῥΗχος λ δλ Νη σ
Η η λιε ε που βγαι αι η λιε ε που βγαι
νεις το ο πρω ι ι ι σ
η λιε που βγαι νεις το πρω ι ι και βρα
δυ βα α σι λε ευ εις και βρα δυ βα α
σι λε ευ εις σ "

ὝΗλιε ποὺ βγαί - ὥλιε ποὺ βγαίνεις τὸ πρωῒ,
ὥλιε ποὺ βγαίνεις τὸ πρωῒ (καὶ βράδυ βασιλεύεις). δις

ὝΟλο τὸν κό - ὅλο τὸν κόσμο γκεζεράς,
ὅλο τὸν κόσμο γκεζεράς, (τῇ γῇ, τὴν οἰκουμένην). δις

Γιὰ πès μας τί, γιὰ πès μας τὶ εἶδες σήμερα,
γιὰ πès μας τὶ εἶδες σήμερα (κι εἶσαι σκοτεινιασμένος:) δις

«Τὶ νὰ σὰς πῶ, τὶ νὰ σὰς πῶ, μωρὲ παιδιά,
τὶ νὰ σὰς πῶ, μωρὲ παιδιά, (τὶ νὰ σὰς μολοήσω;) δις

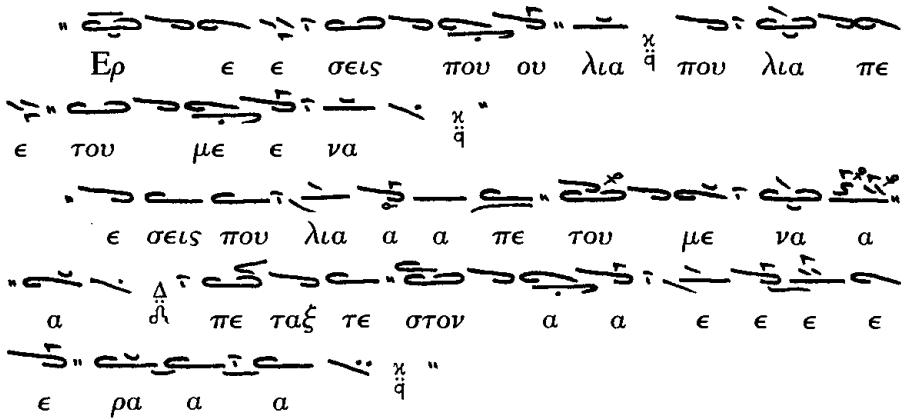
ὝΕπῆρ' ὁ Τοῦ - ἐπῆρ' ὁ Τοῦρκος τῇ Σοφιά,
ἐπῆρ' ὁ Τοῦρκος τῇ Σοφιά, (τὸ Μέγα Μοναστήρι). δις

Ποὺ εἶχε τρακό - ποὺ εἶχε τρακόσια σήμαντρα,
ποὺ εἶχε τρακόσια σήμαντρα (κι δικουχτὼν καμπάνες»). δις

Ἑσεῖς πουλιά μ' πετούμενα.

(Δ. Μακεδονίας)

Ἦχος ᾠ Κε δ

Ἦρ, ἑσεῖς πουλιά, πουλιά μ' πετούμενα,
ἑσεῖς πουλιά μ' πετούμενα, πετάξτε στον αέρα.

Ἦρ, σύρτε νὰ πῆ-νὰ πῆτε στὴ Φραγκιά,
σύρτε νὰ πῆτε στὴ Φραγκιά, πέτε καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ἦρ, πῆραν τὴν Πό - τὴν Πόλιν ἢ Τουρκιά,
πῆραν τὴν Πόλιν ἢ Τουρκιά, τὸ Μέγα Μοναστήρι.

Ἦρ, πῶχει τρακό - τρακόσια σήμαντρα,
πῶχει τρακόσια σήμαντρα καὶ ἔξῃντα δυὸ καμπάνες.

Ἦρ, κάθε καμπά - καμπάνα καὶ παιδί,
κάθε καμπάνα καὶ παιδί, κάθε θρονὶ καὶ ψάλτης.

Ἦρ, κι ὁ Πατριά - Πατριάρχης μοναχός,
κι ὁ Πατριάρχης μοναχὸς διαβάζει τὸ Βαγγέλιο.

Ἦρ, ἐδιάβαζε, ἐδιάβαζε κι ἐδίδαχνε,
ἐδιάβαζε κι ἐδίδαχνε κι ἐδίδαχνολογούσε.

ῥΕρ, καὶ τοὺς μαστό - μαστόρους ἔλεγε,
καὶ τοὺς μαστόρους ἔλεγε καὶ τοὺς μαστόρους λέγει:

«ῥΕρ, μαστόροι μή, μαστόροι μὴ δουλεύετε,
μαστόροι μὴ δουλεύετε, μὴ χάν'τε τὴν δουλειά σας.

ῥΕρ, ἐδῶ τζαμί, τζαμί δὲν γίνεται,
ἐδῶ τζαμί δὲν γίνεται, γιὰ νὰ λαλοῦν χοτζάδες.

ῥΕρ, ἐδῶ θὰ εἶ - θὰ εἶναι ἐκκλησιά,
ἐδῶ θὰ εἶναι ἐκκλησιά, νὰ λειτουργοῦν παπᾶδες».

Τ' ἀπάνω βῆμα πάρθηκε.

(Συνασοῦ Καπαδοκίας)

Ἦχος $\frac{L}{\delta\lambda}$ Πα ρ $\frac{\Gamma}{\kappa}$

Τ' α πα νω βη η μα πα αρ θη κε $\frac{\Delta}{\delta\lambda}$ το
κα τω πο ο κοι μα α ται $\frac{\pi}{q}$ το με σα κο ο
ε στρα αγ γι σε $\frac{\pi}{q}$ παι δια παρ θη ην η Πο
λη $\frac{\epsilon}{\kappa}$

Τ' ἀπάνω βῆμα πάρθηκε, τὸ κάτω ὑποκοιμᾶται,
τὸ μεσακὸ ἐστράγγισε, παιδιά, ὑπάρθην ἡ Πόλη.

Πῆραν τὴν Πόλη, πῆραν τὴν, πῆραν καὶ τὴν Ἀσία,
πῆραν καὶ τὴν Ἀγιὰ Σοφία, τὸ Μέγα Μοναστήρι.

Πῆραν καὶ τὴν Ἀγιὰ Σοφία, τὸ Μέγα Μοναστήρι,
μὲ τετρακόσια σήμαντρα, μ' ἐξήντα καλογέρους.

Κλαμμός, θραμμός ποὺ γένηκε, ἐκείνη τὴν ἡμέρα·
ἔχασε ἡ μάνα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴ μάνα.

Ναῖλοι ἐμᾶς, νὰ βაῖ ἐμᾶς.

(Θρῆνος Πόντου)

Ἦχος λ π Πα ρ χ

Ναῖ λ ο ι ο ι ε μ α σ ν α β α α α
αῖ ε μ α σ ο ι Τ ο υ ο υ ο υ ρ κ τ η ν π ο ο ο
λ ι ε π α ι α ι ρ α α ν
ε π α ι α ι α ι ρ α ν τ ο ο β α σ ι ι
ι ι λ ο σ κ α α μ ν ε λ λ α α α γ ε ν η α
α φ φ ε ν τ ι ι α α

Ναῖλοι ἐμᾶς, νὰ βაῖ ἐμᾶς, οἱ Τοῦρκ' τὴν Πολ' ἐπαῖραν,
ἐπαῖραν τὸ βασιλοσκάμν, ἐλλάγεν ἡ ἀφφεντία.

Μυρολογοῦν τὰ ἐκκλησιάς, κλαῖγνε τὰ μοναστήρεα
κι Ἄη Γιάννες ὁ Χρυσόστομον, κλαίει δερνοκοπάται.

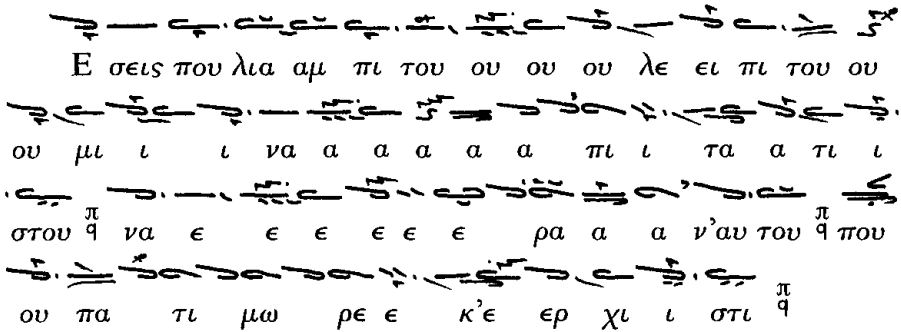
«Μὴ κλαῖς, μὴ κλαῖς Ἄη Γιάννε μου, καὶ μὴ δερνοκοπάσαι,
ἡ Ρωμανία πέρασεν, ἡ Ρωμανία ἐπάρθεν.

Ἡ Ρωμανία ἄν πέρασεν, ἀνθεῖ καὶ φέρει κι ἄλλο,
ἡ Ρωμανία ἄν πέρασεν, πάλι θὰ ξανανθίσῃ».

Ἑσεῖς πουλιά μ' πιτούμενα.

(Μακεδονίας)

Ἦχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ἑσεῖς πουλιά μ' πιτού - λέει, πιτούμινα, πιτάτι στοὺν ἀέρα,
ν' αὐτοῦ ποὺ πάτι, μωρὲ κ' ἔρχιστι.

ν' Αὐτοῦ ποὺ πάτι κ' ἔ - λέει, κ' ἔρχιστι, ν' αὐτοῦ ποὺ γκιζερεῖτε,
σύρτε χαμπέρι, μωρὲ, στὴ Φραγκιά.

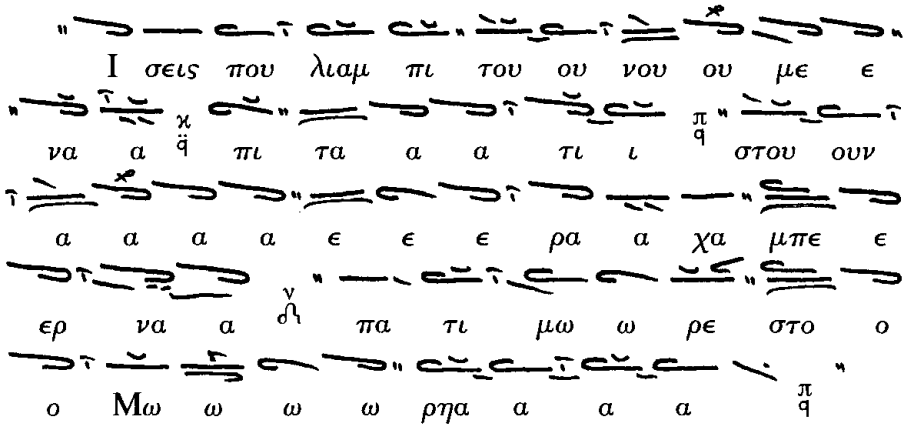
Σύρτε χαμπέρι στὴ, λέει, στὴ Φραγκιά, χαμπέρι στὴν Ἑλλάδα,
πῆραν τὴν Πόλη, μωρὲ, πῆρανε.

Πῆραν τὴν Πόλη πῆ - λέει, πῆρανε, πῆραν τὴ Σαλονίκη,
πῆραν καὶ τὴ, μωρὲ, Ἁγιά Σοφιά.

Ἰσεῖς πουλιά μ' πιτούμενα.

(Νιγρίτα Σερρών)

Ἦχος ᾠ Πα ρ

Ἰσεῖς πουλιά μ' πιτού - νου - μενα, πιτᾶτι στοὺν ἀέρα
χαμπέρ' νὰ πᾶτι, μωρέ, στὸ Μωρηά.

Χαμπέρ' νὰ πᾶτι στό - νο - Μωρηά, χαμπέρι στὴν Ἑλλάδα.
«Τοῦρκοι τὴν Πόλη, μωρέ, πήρανε.

Τοῦρκοι τὴν Πόλη πῆ - νη - ρανε, πήραν τὴ Σαλονίκη,
πήραν καὶ τὴ - μωρέ - ν' Ἁγια Σοφιά.

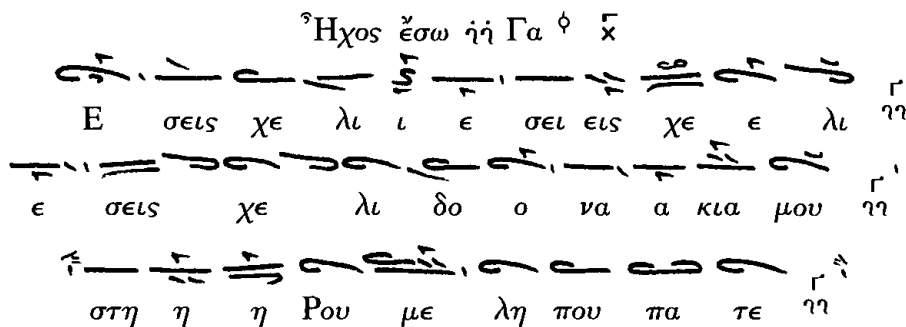
Πήραν καὶ τὴν Ἁγιά - να - Σοφιά, τὸ Μέγα Μοναστήρι,
πῶχει τρακόσια, μωρέ, σήμαντρα.

Πῶχει τρακόσια, σή - νη - μαντρα, κι ἐξήντα δυὸ καμπάνες,
κάθε καμπάνα, μωρέ, καὶ παπᾶ.

Κάθε καμπάνα καί - ναι - παπᾶ, κάθε παπᾶ καὶ διάκο.
Τοῦρκοι τὴν Πόλη, μωρέ, πήρανε».

Ἑσεῖς χελιδονάκια μου.

(Θρῆνος Σκιάθου)

Ἑσεῖς χεῖ - ἑσεῖς χεῖ - ἑσεῖς χελιδονάκια μου,
στή Ρούμελη πὺ πᾶτε. (δῖς)

Δόστε χαμπά - δόστε χαμπά - δόστε χαμπάρι τῆς Φραγκιάς,
καὶ τῆς Χριστιανοσύνης. (δῖς)

Μᾶς πήρανε, μᾶς πήρανε, μᾶς πήρανε τὸ Γαλατᾶ,
μᾶς πήρανε τὴν Πόλη. (δῖς)

Μᾶς πήραν τή - μᾶς πήραν τή - μᾶς πήραν τὴν Ἁγία Σοφία,
οἱ Τουρκοκαλογέροι. (δῖς)

Ὅταν ἐβγά - ὅταν ἐβγά - ὅταν ἐβγάζαν τὸ Σταυρό,
καὶ βάζαν τὴ μπαντέρα. (δῖς)

Μικροὶ μεγά - μικροὶ μεγά - μικροὶ μεγάλοι κλαίγανε,
ἐκείνη τὴν ἡμέρα. (δῖς)

Κλαίγανε μά - κλαίγανε μά - κλαίγανε μάννες γιὰ παιδιά,
καὶ τὰ παιδιά γιὰ μάννες. (δῖς)

Καὶ κλαῖγαν κ' οἱ, καὶ κλαῖγαν κ' οἱ, καὶ κλαῖγαν κ' οἱ
καλόπαντρες,
γιὰ τοὺς καλοὶ τοὺς ἄντρες. (δῖς)

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί.

(Μ. Ἀσίας)

Ἦχος ᾠ Πα ρ

Τρεῖς κα λο γε ροι Κρη τι ι κοι δὲ και τρεῖς ἀπ' τ' Ἀ
γιον Ο ρος κα ρα βιν βαλλουν στα σκα ρια

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοὶ καὶ τρεῖς ἀπ' τ' Ἅγιον Ὅρος
καράβιν βάλλουν στὰ σκαριά.

Καράβιν βάλλουν στὰ σκαριά μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»
καὶ μὲ τὸ «Κύρι' ἐλέησον».

Βάνουν κατάρτια μπρούτζινα, ἀντένες σιδερένιες,
βάνουν σχοινιὰ ἑλυσιδωτά.

Στὴν πρύμνη βάνουν τὸ Σταυρό, στὴν πλώρη τὸ Βαγγέλιο
καὶ τὴν Παρθένα Δέσποινα.

Καὶ τὴν Παρθένα Δέσποινα στὸ μεσιανὸ κατάρτι
κι ἔψαλλαν τὸ Χερουβικό.

Κι ἔψαλλαν τὸ Χερουβικὸ καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»,
φωνὴ τοὺς ἡρθ' ἐξ οὐρανοῦ.

Φωνὴ τοὺς ἡρθ' ἐξ οὐρανοῦ κι ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα:
ᾧς πάψῃ τὸ Χερουβικό.

Ἄς πάψῃ τὸ Χερουβικὸ καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»,
οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν τὴ Σοφιά.

Οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν τὴ Σοφιά, τὸ Μέγα Μοναστήρι
πῶχει τρακόσια σήμαντρα.

Πῶχει τρακόσια σήμαντρα κι ἐξήντα δυὸ καμπάνες,
κάθε καμπάνα καὶ παπᾶς.

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί.

(Θρήνος Θράκης)

Ἦχος λ π Πα ρ

Τρεῖς κα λο γε ροι Κρη τι κοι Δ και τρει
ει ει ει ει εις α α α απ τα γιο ο ο ον
Ο ο ο ο ο ο ο ρος Δ κα α α ρα α
α α α βι ι ι ι ι ιν α σ α αρ μα
τω ω να α νε ε ε ε ε κα ρα α α
βιν α α α αρ μα τω ω να α νε

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοὶ καὶ τρεῖς ἀπ' τ' Ἁγίου Ὁροσ
καράβιν ἀρματώνανε, καράβιν ἀρματώνανε.

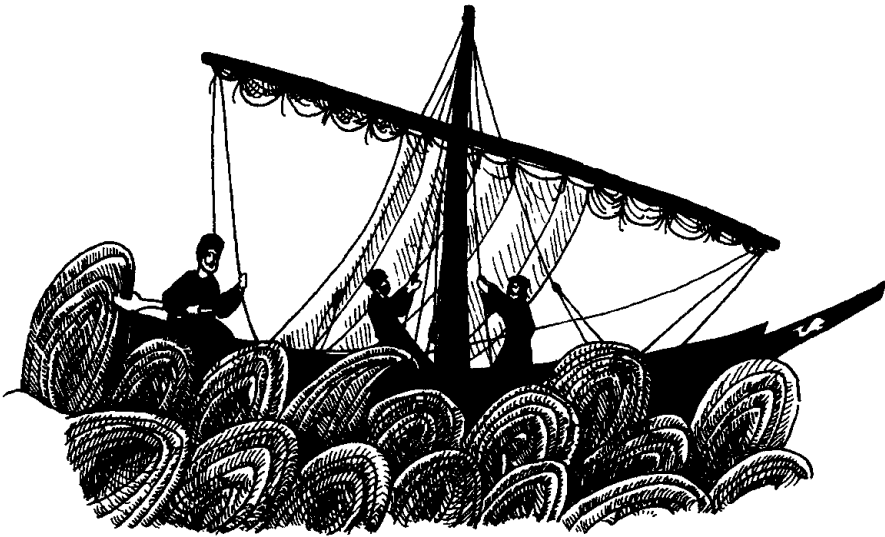
Καράβιν ἀρματώνανε καὶ καλοσυγυρίζαν
καὶ ψάλλουν τὸ Χερουβικό, καὶ ψάλλουν τὸ Χερουβικό.

Καὶ ψάλλουν τὸ Χερουβικὸ καὶ τ' «Ἄξιον ἔστιν ὡς».
Φωνὴ ἀκούστη ἐξ οὐρανοῦ, φωνὴ ἀκούστη ἐξ οὐρανοῦ.

Φωνὴ ἀκούστη ἐξ οὐρανοῦ κι ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα:
«Οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν τὴ Σοφιά, οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν τὴ Σοφιά.

Οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν τὴ Σοφιά, τὸ Μέγα Μοναστήρι,
καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη τὴν Πόλη Ρωμανία.
Ἵς πάψη τὸ Χερουβικό, ἅς πάψη τὸ χερουβικό.

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί.

(Τσουκαλοχώρι Καστοριᾶς)

Ἦχος ἔσω ̣ Βου ̣

Τρεῖς κα λο γε ροι Κρη τι κοι ^χ και τρει εις
απ τΑ α γιον Ο ο ο ο ρος ^β κα ρα βι
α α αρ μα τω ω σα νε ε ^β

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοὶ καὶ τρεῖς ἀπ' τ' Ἁγιον Ὅρος
καράβι ἀρματώσανε.

Καράβι ἀρματώσανε καὶ καλοσυγυρίζουν,
στήν πρύμη εἶχαν τὸν Σταυρό.

Στὴν πρύμη εἶχαν τὸν Σταυρό, στὴν μέσ' τὸν Πατριάρχη
καὶ ψάλλαν τὸ Χερουβικό.

Καὶ ψάλλαν τὸ Χερουβικὸ καὶ τ' «Ἄξιον ἐστὶν ὡς»,
φωνὴ ἠκούσθη ἐξ οὐρανοῦ.

Φωνὴ ἠκούσθη ἐξ οὐρανοῦ ἐκ στόματος Ἀγγέλου:
«Ἄς παύσῃ τὸ Χερουβικόν.

Ἄς παύσῃ τὸ Χερουβικὸν καὶ τ' «Ἄξιον ἐστὶν ὡς»,
πῆραν οἱ Τοῦρκοι τὴ Σοφιά.

Πῆραν οἱ Τοῦρκοι τὴ Σοφιά, τὸ Μέγα Μοναστήρι,
πῶχει τρακόσια σήμαντρα.

Πῶχει τρακόσια σήμαντρα κι ἐξήντα δυὸ καμπάνες,
κάθε καμπάνα καὶ παπᾶς».

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί.

(Νήσων)

Ἦχος $\frac{4}{\bar{q}}$ Πα ρ

Τρεις κα λο ο ο γε ε ροι Κρη τι ι ι κοι⁷⁷ και τρεις
απ τΑ γιον Ο ο ο ρος^γ κα ρα βι βαλ λουν στα α α
πα α α νια^π_q

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοὶ καὶ τρεῖς ἀπ' τ' Ἅγιον Ὅρος
καράβι βάλλουν στὰ πανιά.

Καράβι βάλλουν στὰ πανιά μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»
καὶ ψάλλουν τὸ Χερουβικόν.

Καὶ ψάλλουν τὸ Χερουβικὸ καὶ τ' «Ἄξιον ἐστὶν ὡς»,
φωνῇ τοὺς ἦρθ' ἀπ' οὐρανοῦ.

Φωνῇ τοὺς ἦρθ' ἀπ' οὐρανοῦ κι ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα,
πῆραν τὴν Πόλη πῆραν τὴν.

Πῆραν τὴν Πόλη πῆραν τὴν, πῆραν τὴ Σαλονίκη,
πῆραν καὶ τὴν Ἁγιά Σοφιά.

Πῆραν καὶ τὴν Ἁγιά Σοφιά, τὸ Μέγα Μοναστήρι,
μὸν δώστε λόγο στὴ Φραγκιά.

Μὸν δώστε λόγο στὴ Φραγκιά, νάρθοῦν τρία καράβια,
τῶνα νὰ πάρῃ τὸ Σταυρό.

Τῶνα νὰ πάρῃ τὸ Σταυρὸ καὶ τ' ἄλλο τὸ Βαγγέλιο,
τὸ τρίτο τὸ καλύτερο.

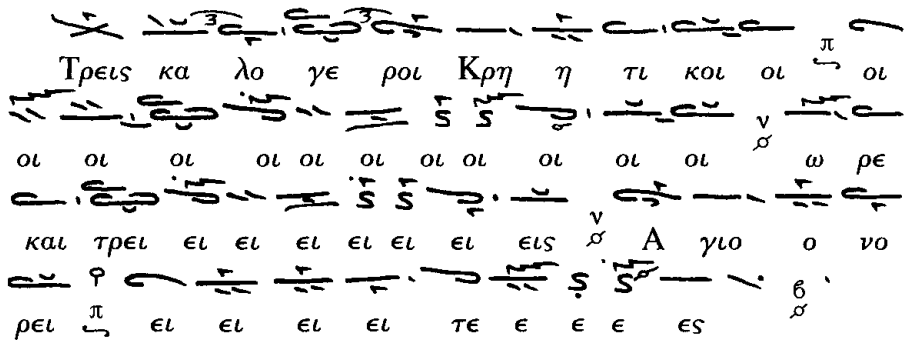
Τὸ τρίτο τὸ καλύτερο, τὴν Ἅγια Τράπεζά μας,
μὴ μᾶς τὴν πάρουν τὰ σκυλιά.

Μὴ μᾶς τὴν πάρουν τὰ σκυλιά καὶ μᾶς τὴν μαγαρίσουν,
κι ἡ Παναγιά ἀναστέναξε.

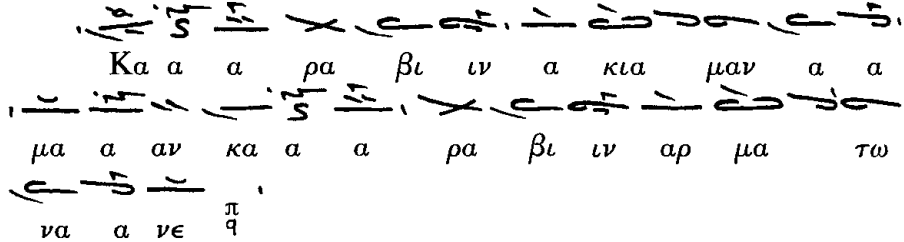
Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί.

(Καθιστικὸ Πελοποννήσου)

³Ηχος λ π Πα ρ χ Ρυθ. ἐλεύθερος.

Ρυθ. 4σημος.

Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί, μωρέ, καὶ τρεῖς Ἁγιονορεῖτες,
καράβιν ἄ - κι ἁμάν, ἁμάν, καράβιν ἄρματώνανε.

Καράβιν ἄρματώνανε, μωρέ, σ' ἓνα βαθὺ λιμάνι,
φωνὴ ἀκού - κι ἁμάν, ἁμάν, φωνὴ ἀκούστη ἀπ' οὐρανοῦ.

Φωνὴ ἀκούστη ἀπ' οὐρανοῦ, μωρέ, κι ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα:
«Πῆραν τὴν Πό - κι ἁμάν, ἁμάν, πῆραν τὴν Πόλιν πῆραν τὴν.

Πῆραν τὴν Πόλιν πῆραν τὴν, μωρέ, πῆραν τὴ Σαλονίκη,
πῆραν καὶ τήν, ἁμάν, ἁμάν, πῆραν καὶ τὴν Ἁγία Σοφιά.

Πῆραν καὶ τὴν Ἁγία Σοφιά, μωρέ, τὸ Μέγα Μοναστήρι,
πῶχει τρακό - κι ἁμάν, ἁμάν, πῶχει τρακόσια σήμαντρα».

Μόν' δώστε λόγο στη Φραγκιά.

(Αν. Θράκης)

³Ηχος $\frac{L}{\delta\lambda}$ Βου ξ

Μον δω στε λο γο ο στη Φρα γκια α
α α ναρ θουν τρι α κα ρα α α
βια το να να πα ρη
το ο ο Στα αυ ρο ο ο και ταλ λο το
Βα αγ γε ε ε ε λιο

Μόν' δώστε λόγο στη Φραγκιά ναρθοῦν τρία καράβια,
τόνα νὰ πάρη τὸ Σταυρὸ καὶ τ' ἄλλο τὸ Βαγγέλιο.

Τὸ τρίτο τὸ τρανύτερο τὴν Ἁγια Τράπεζά μας,
μὴ μᾶς τὴν πάρουν τὰ σκυλιὰ καὶ μᾶς τὴ μαγαρίσουν.

Καὶ ἔπαψε ἡ λειτουργία σωπάσαν οἱ ψαλτᾶδες,
κι ἡ Ἐκκλησιὰ νᾶστέναξε σβυστήκαν τὰ καντήλια.

Κι ἡ Δέσποινα ὡς τ' ἄκουσε τὰ μάτια τ'ς ἔδακρύσαν,
κι ὁ Μιχαὴλ κι ὁ Γαβριὴλ τὴν ἐπαρηγορήσαν.

Σώπασ' ἀφφέντρα καὶ κυρὰ καὶ μὴ πολὺ δακρύζης,
πάλε μὲ χρόνια μὲ καιροὺς πάλε δικά μας θὰ 'ναι.

Τρία καράβια φεύγουνε.

(Συρτὸ Θράκης)

Ἦχος δὲ Διὰ ξ

Τρι α κα α ρα α βο η θα Πα να α
για α α α α τρι α κα α ρα τρι α κα
ρα βια α φε ευ γου ου νε
που ου μεσ α πο την Πο λη κλαιει καρ δια μου
ου κλαιει κα α αρ διαμ κια α να α στε ε
να ζει

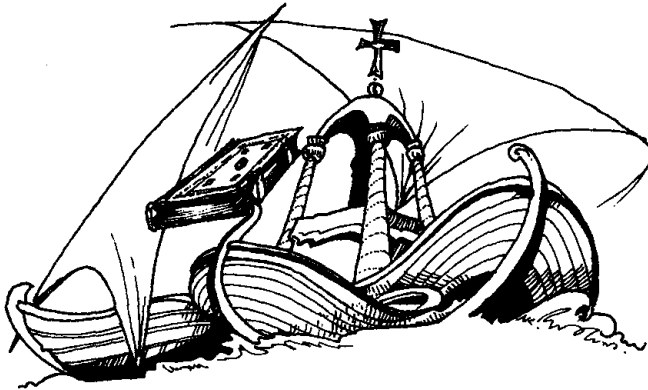
Τρία καρά - βόηθα Παναγιά,
τρία καρά - τρία καράβια φεύγουνε,
ἔπουν μέσα ἔπὸ τὴν Πόλη, κλαίει ἡ καρδιά μου, } δις
κλαίει καρδιά μ' κι ἀναστενάζει.

Τὸ ἔνα φουρτώ - βόηθα Παναγιά,
τὸ ἔνα φουρτώ, τὸ ἔνα φουρτώνει τὸ Σταυρό·
καὶ τ' ἄλλο τὸ Εὐαγγέλιο, κλαίει ἡ καρδιά μου, } δις
κλαίει καρδιά μ' κι ἀναστενάζει.

Τὸ τρίτο τό, βόηθα Παναγιά,
τὸ τρίτο τό, τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο,
τὴν Ἅγια Τράπεζά μας, κλαίει ἡ καρδιά μου, } δις
κλαίει καρδιά μ' κι ἀναστενάζει.

Μὴ μᾶς τὴν πά - βόηθα Παναγιά,
μὴ μᾶς τὴν πά - μὴ μᾶς τὴν πάρουν τὰ σκυλιά,
καὶ μᾶς τὴν μαγαρίσουν, κλαίει ἡ καρδιά μου, } δις
κλαίει καρδιά μ' κι ἀναστενάζει

Ἡ Παναγιά, κρουσταλένια μου,
ἡ Παναγιά, ἡ Παναγιὰ ἀναστέναξι
κι δάκρυσαν οἱ εἰκόνις, κλαίει ἡ καρδιά μου, } δις
κλαίει καρδιά μ' κι ἀναστενάζει.

Πόλη καὶ ποῦν' οἱ πύργοι σου.

(Κρήτης)

ῥΗχος $\frac{L}{q}$ Πα ρ

Πο ο λη και που ου ουν οι πυ υρ γοι
σου Δ και αι τα κα μπα α α να ρια α
α α α σου πq και πουν οι για και πουν οι
για Δ και αι που ουν οι οι για Δ και που ουν
οι οι γιαν τρειω ω ω με νοι σου πq
ω ω μο ορ φα α πα Δ ε ε ν'ω ω
μο ορ φα πα α αλ λη κα αρ για α πq

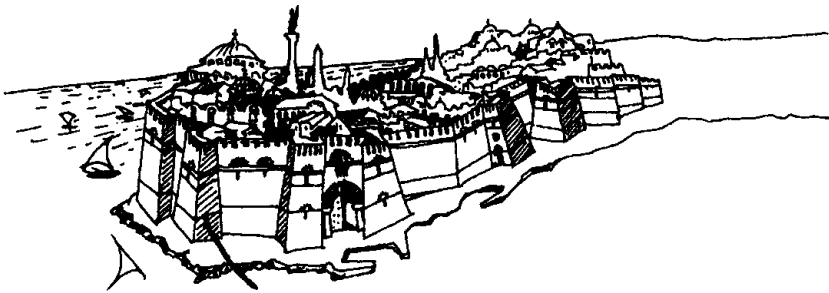
Πόλι καὶ ποῦν' οἱ πύργοι σου καὶ τὰ καμπαναριά σου
καὶ ποῦν' οἱ γι ᾶ - καὶ ποῦν' οἱ γι ᾶ - καὶ ποῦν' οἱ γι ᾶ -
καὶ ποῦν' οἱ γι ἀντρειωμένοι σου,
ᾠ - μορφα πα - ἔ, ν' ᾠμορφα παλληκάργια.

Καὶ ποῦν' οἱ γι ἀντρειωμένοι σου ᾠμορφα παλληκάργια,
ἡ μαύρη γῆς, ἡ μαύρη γῆς, ἡ μαύρη γῆς,
ἡ μαύρη γῆς τὰ χαίρεται στὸ μαυρισμέ -
ἔ, στὸ μαυρισμένον ᾠδῃ.

Ἡ μαύρη γῆς τὰ χαίρεται στὸ μαυρισμένον ᾠδῃ,
δὲν ἔχω ἀμά - δὲν ἔχω ἀμά - δὲν ἔχω ἀμά -
δὲν ἔχω ἀμάχι τσῆ Τουρκιάς μοῦηδὲ κακιὰ
ἔ, μοῦηδὲ κακιὰ τοῦ Χάρου.

Δὲν ἔχω ἀμάχι τσῇ Τουρκιᾶς, μοῦῃδὲ κακιὰ τοῦ Χάρου,
μὸν ἔχω ἀμά - μὸν ἔχω ἀμά - μὸν ἔχω ἀμά -
μὸν ἔχω ἀμάχη τσῇ Φραγκιᾶς ἀμάχη ἔχω,
ἔ, ν' ἀμάχη ἔχω τῷ φλάρῳ.

Μὸν ἔχω ἀμάχη τσῇ Φραγκιᾶς, ἀμάχη ἔχω τῷ φλάρῳ,
ἀποὺν δὲ μ' ἀ - μ' ἀποὺν δὲ μ' ἀ - μ' ἀποὺν δὲ μ' ἀ -
μ' ἀποὺν δὲ μ' ἀγιουτάρανε, μ' ἀποὺν δὲ μ' ἔ -
ἔ, μ' ἀποὺν δὲ μ' ἐβοηθήσαν.

Κι ἡ Δέσποινα ὡς τ' ἄκουσε.

(Κρήτης)

Ἦχος Δι ς

Ε ε κιη Δε ε ε ε κη Δε σποι να
α α α ως τα α κιη Δε ε σποι οι
να α α ω ω ως τα κου σε ε
τα α αμ μα α θια αν τζε ε δα κρυ υ
σαν ε δα κρυ υ υ σα αν
Ε ε κιο Μι ι ι ε κιο Μι χα η
η η ηλ κιο Γα α κιο Μι ι χα α
η η ηλ κιο ο ο Γα βρι η ηλ

ᾠΕ! κι ἡ Δέ-ε! κι ἡ Δέσποινα ὡς τ' ἄ-κι ἡ Δέσποινα ὡς τ' ἄκουσε
τὰ μάθιαν τ'ζ ἔδακρύσαν, ἔδακρύσαν. (δῖς)

ᾠΕ! κι ὁ Μι-ε! κι ὁ Μιχαήλ κι ὁ Γα-κι ὁ Μιχαήλ κι ὁ Γαβριήλ.

ᾠΕ! κι ὁ Μι-ε! κι ὁ Μιχαήλ κι ὁ Γα-κι ὁ Μιχαήλ κι ὁ Γαβριήλ
τὴν ἐπαρηγορή -παρηγορήσαν. (δῖς)

ᾠΕ! σῶπα-ε! σῶπας' ἀφφέντρα καί, σῶπας' ἀφφέντρα καὶ κυρά.

ᾠΕ! σῶπα-ε! σῶπας' ἀφφέντρα καί, σῶπας' ἀφφέντρα καὶ κυρὰ
καὶ μὴν πολλο-δακρύ-πολλο-δακρύζης. (δῖς)

ᾠΕ! πάλε, ε! πάλε μὲ χρόνια μέ, πάλε μὲ χρόνια μὲ καιρούς.

ᾠΕ! πάλε, ε! πάλε μὲ χρόνια μέ, πάλε μὲ χρόνια μὲ καιρούς,
πάλε δικά μας θά-δικά μας θὰ 'ναι. (δῖς)

ᾠΕ! σῶπα-ε! σῶπας' ἀφφέντρα καί, σῶπας' ἀφφέντρα καὶ κυρά.

Στῶν ἀνθρωμένων τῇ θανῇ.

(Κρήτης)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Κε ρ Χρ. μετρ.

Στω ων αν τρω ω ω ω ω με στων α αν
τρω με νω ων τη η θα νη
στων αν τρω ω με ε νων τη θα α α νη δεν
πρε ε που ουν μυ υ ριο λο για

Στῶν ἀνθρωμε - στῶν ἀνθρωμένων τῇ θανῇ,
στῶν ἀνθρωμένων τῇ θανῇ, δὲν πρέπουν μυριολόγια.

Μόνο στεφα - μόνο στεφάνια δάφνινα,
μόνο στεφάνια δάφνινα τραγούδια γιὰ τὰ ξόδια.

Στῶν ἀντρειωμένων τῇ θανῇ.

(Κρήτης)

ῥΗχος $\frac{4}{8}$ Κε ρ Χρ. μετρ.

Στων α α α α α α α α αν
τρειω ω ω $\frac{\pi}{q}$ στων αν τρει ω με ε νων τη θα νη $\frac{\pi}{q}$
στω ω ων αν τρειω ω με ε νων τη θα
α νη η δεν πρε που ουν μυ υ ρο λο για $\frac{\pi}{q}$

Στῶν ἀντρειω - στῶν ἀντρειωμένων τῇ θανῇ,
στῶν ἀντρειωμένων τῇ θανῇ, δὲν πρέπουν μυρολόγια.
Μόνο στεφα - μόνο στεφάνια δάφνινα,
μόνο στεφάνια δάφνινα τραγούδια γιὰ τὰ ξόδια.

ῥΗχος $\frac{4}{8}$ Κε δ πλαγιάζων.

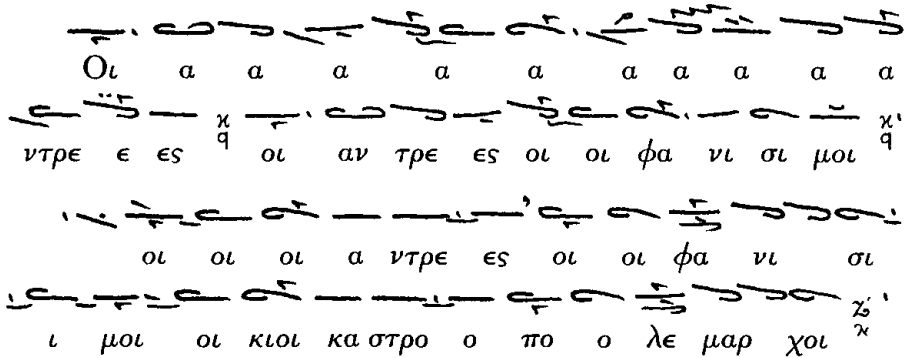
Τω ω ων α α α αν τρειω ω ω με $\frac{\pi}{q}$ τω
ων α αντρειω με νω ω ων τα αρ μα τα $\frac{\pi}{q}$
των αντρειω ω ω ω με ε νων тар μα α
τα α $\frac{\pi}{q}$ δεν πρε ε πει ει ει να α που λιου
νται $\frac{\pi}{q}$

Τῶν ἀντρειωμέ - τῶν ἀντρειωμένων τ' ἄρματα,
τῶν ἀντρειωμένων τ' ἄρματα δὲν πρέπει νὰ πουλιοῦνται.
Μόν' πρέπει νᾶ, μόν' πρέπει νᾶναι σ' ἐκκλησιές,
μόν' πρέπει νᾶναι σ' ἐκκλησιές κι ἐκεῖ νὰ λειτουργοῦνται.

Οἱ ἄντρες οἱ φανίσιμοι.

(Κρήτης)

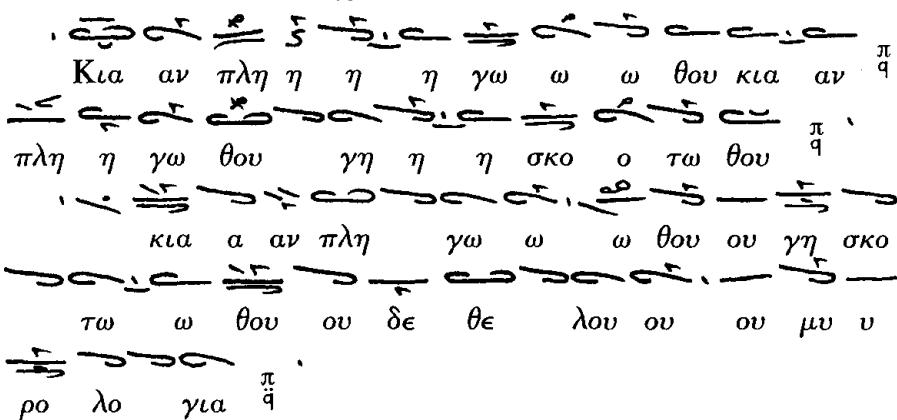
³Ηχος δ' Κε ρ Χρ. μετρ.

Οἱ ἄντρες, οἱ ἄντρες οἱ φανίσιμοι, οἱ ἄντρες οἱ φανίσιμοι,
οἱ ἄντρες οἱ φανίσιμοι κι οἱ καστροπολεμάρχοι.

Πῶς εἶναι, πῶς εἶν' οἱ μπάλλες δανεικές,
πῶς εἶν' οἱ μπάλλες δανεικές, κατέχουν-το στὴ μάχη.

³Ηχος ρ' Κε δ πλαγιάζων.

Κι ἂν πληγωθοῦ, κι ἂν πληγωθοῦ γ' ἢ σκοτωθοῦ,
κι ἂν πληγωθοῦ γ' ἢ σκοτωθοῦ, δὲ θέλου μυρολόγια.

Θέλουν, στεφά - θέλουν στεφάνια δάφνινα,
θέλουν στεφάνια δάφνινα τραγούδια γιὰ τὰ ξόδια.

Ἡ μέρα ἡ σημερινή.

(Κρήτης)

ᾠδὴ Χρ. μετρ.

Ἡ ἡ ἡ με ρα α α ὦ ἡ με ρα ἡ
ση ἡ με ε ρι νη
ἡ με ρα ἡ ση ἡ ἡ με ε ρι νη ἡ ἡ
ἡ ὦ δὲν εἰ ναι σαν τι ις α α αλ λες

Ἡ μέρα, ἡ μέρα ἡ σημερινή,
ἡ μέρα ἡ σημερινή δὲν εἶναι σὰν τὶς ἄλλες.
Εἶν' ἀπ' τσῇ - εἶν' ἀπ' τσῇ μπλεῖο φανίσιμες,
εἶν' ἀπ' τσῇ μπλεῖο φανίσιμες, κι ἀπὸ τσῇ μπλεῖο μεγάλες.

ᾠδὴ Χρ. μετρ.

Σα α αν ση με ε ε ὦ σαν ση με ραη
πα α τρι ι δα μας
σαν ση με ραη πα τρι δα α α α μας
ε πε σε πλη ἡ γω ω ω με ε ε νη

Σὰν σήμε - σὰν σήμερα ἡ πατρίδα μας,
σὰν σήμερα ἡ πατρίδα μας ἔπεσε πληγωμένη.
Κι ἀπ' τσῇ πληγές, κι ἀπ' τσῇ πληγές τὰ αἵματα,
κι ἀπ' τσῇ πληγές τὰ αἵματα βγήκε μπλεῖο δοξασμένη.

Βρυσούλα μου κρύο νερό.

(Ρουμελίας¹)

ᾠχος λ̣ ᾠ Πα ρ

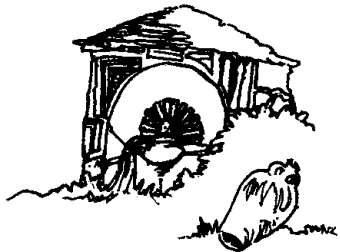
Βρυ σου λα μου κρυ ο νε ρο ᾠ για ταυ
το σι ι καρ τε ρε ε σα α π̣ ρ

Βρυσούλα μου κρύο νερό, για ταῦτο σὶ καρτέρεσα.
Γιὰ ταῦτο σὶ καρτέρεσα, νὰ ῥθῇ ἡ Ἀνθούλα για νερό.

Νὰ ῥθῇ ἡ Ἀνθούλα για νερό, νερὸ νὰ μὴν τὴν δώσετε,
νερὸ νὰ μὴν τὴν δώσετε, μόνο νὰ τὴ ρωτήσετε.

Μόνο νὰ τὴ ρωτήσετε: «Ἀνθούλα μ' ποιόναν ἀγαπᾶς,
Ἀνθούλα μ' ποιόναν ἀγαπᾶς, Ἀνθούλα μ' ποιόναν θέ-νε-λεις;»

«Τὸ Γιάννη τὸν κοντούτσικο, κι αὐτὸν τὸ χαμαϊδούτσικο,
ἢ (κι τὸν παραψηλούτσικον),
ἀπ' ὧχ' τὰ σπίτια τὰ ψηλά, τὰ σπίτια τὰ τσιαρδακιωτά».

«Καλοκαιρινά».

Ἐκ τῆς συλλογῆς Σ. Καρᾶ.

¹ Ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ἐθίμου τῆς Καλλινίτσας ἢ Κληδόνα ἢ Γιάγιαννου.

Ἀνοίξετε τὸν κλείδωνα.

(Καθιστικὸ Κυθήρων)

³Ηχος λΓετος Βου Σ Ρυθ. 4σημος.

Α νοι ξε τε τον κλει ει δο να ⁶στα
η Γιαν νιου τη χα ρι ι ^Δα
ση με ρα θα φα α νε ρω ω θη η ⁶
πως ει ν του ρι ζι κα ρι ι ⁶κ

Ἀνοίξετε τὸν κλείδωνα στ' Ἄη Γιαννιοῦ τὴ χάρι,
σήμερα θὰ φανερωθῇ πῶς εἶν' τοῦ ριζικάρι.

Καὶ πάλι ξανανοίξετε νὰ βγῇ χαριτωμένος,
ὅλο τὸν κόσμον γύρισε μὰ βγήκε γελασμένος.

Στὸ ριζικό μου σ' ἔβαλα καὶ θὰ σὲ ριζικάρω,
νὰ δῶ ἂν εἶναι τυχερὸ μάτια μου νὰ σὲ πάρω.

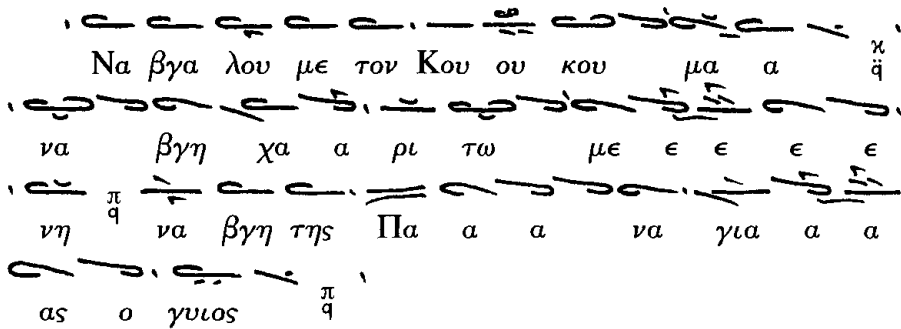
Τέσσερα μῆλα σοῦστειλα τὸ ἓνα δαγκωμένο,
καὶ μέσα στὴ δαγκωματιὰ σοῦχω φιλὶ σταλμένο.

Ὁ Κουκουμᾶς.

(Συρτὸ Δωδεκανήσεων)

ῥΗχος ἡ Γα ϝ μεσάζων.

Νὰ βγάλουμε τὸν Κουκουμᾶ, νὰ βγῇ ἡ χαριτωμένη,
νὰ βγῇ τῆς Παναγιᾶς ὁ γιός.

Νὰ βγῇ τῆς Παναγιᾶς ὁ γιός, καὶ τῆς κυρᾶς ἡ κόρη,
νὰ βγάλουμε τὸν Κουκουμᾶ.

Γιὰ ξύπνα, ξύπνα Κουκουμᾶ καὶ μὴ βαροκοιμᾶσαι,
γιατὶ ὁ ὕπνος ὁ πολὺς.

Γιατὶ ὁ ὕπνος ὁ πολὺς, βαραίνει καὶ χαλᾶ σε,
γιὰ ξύπνα, ξύπνα Κουκουμᾶ.

Ἄη Θανάση ἀφφέντη μου, κατέβ' ἀφ' τὸ θρονί σου,
νὰ ἰδῇς χαρὲς ποὺ γίνονται.

Νὰ ἰδῇς χαρὲς ποὺ γίνονται, ἔξω ἀπὸ τὸ πλατύ σου,
Ἄη Θανάση ἀφφέντη μου.

Τὸ καλοκαίρι.

(Παραδοσιακὴ μελωδία)

Ἦχος π̣ δ̣ Νη ρ

Κα λο και αι ρι κα λο και ρι τι κα λα α
μας ε χεις φε ρει δ̣

Φερ νω του ου και ρου τη γλυ κα δ̣
τα κε ρα α σια και τα συ κα

«Καλοκαίρι, καλοκαίρι τὶ καλὰ μᾶς ἔχεις φέρει;»
«Φέρνω τοῦ καιροῦ τὴ γλύκα τὰ κεράσια καὶ τὰ σῦκα.

Τὰ σταφύλια ἔχω στ' ἀμπέλι καὶ τὸ μέλι στὴν κυψέλη,
τ' ἄνθη στὴν τριανταφυλλιά καὶ στὰ δέντρα τὰ πουλιά.

Στρώνω ἀσήμε καὶ χρυσάφια τὰ λιβάδια, τὰ χωράφια,
κάνω τὸ γιαλὸ νὰ λάμπη, νὰ μοσκοβολοῦν οἱ κάμποι.

Καὶ στὰ γελαστὰ παιδάκια π' ἀγαποῦν τὰ παιγνιδάκια,
φέρνω πάντα χαρωπές, τὶς χρυσές τὶς διακοπές...». (δὶς)

Ὕγια μόλα, ἔγια λέσα.

(Παραδοσιακὴ μελωδία)

³Ηχος λ̣ δ̣ Νη ρ

Ε για μο ο λα ε για λε ε σα δ̣ τρα βα τα α κου
πια ⁶κ φυ σ'α ε ε ρα το πα να κι ^νδ̣ πα με
στα α βα θια ^νδ̣

Ὕγια μόλα, ἔγια λέσα¹,
τράβα τὰ κουπιά,
φύσα, ἀέρα τὸ πανάκι,
πᾶμε στὰ βαθιά.

Σὰ δελφίνι τρέχει ἡ βάρκα,
φεύγει στὸ φτερό,
τὸ γαλάζιο κύμα κόβει,
σχίζει τὸ νερό.

Ὕγια μόλα, ἔγια λέσα,
πέρα μακριά,
τόποι ἄγνωστοι προσμένουν,
χῶρες καὶ χωριά.

Φύσα, ἀέρα τὸ πανάκι,
φύσα το μ' ὄρμή,
κράτα ἴσια τὸ τιμόνι,
κράτα το γραμμή.

Ὕγια μόλα, ἔγια λέσα,
θάλασσα πλατιά,
κράτα μας στὴ ἀγκαλιά σου
ὅλα τὰ παιδιά.

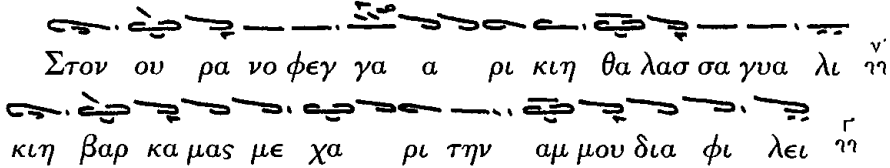
Χόρτασέ μας τὴ δροσιά σου,
θάλασσα ἀλμυρή,
χάρισέ μας τὴν πνοή σου,
αὔρα δροσερή.

¹ Ἀπὸ τὸ Ἀναγνωστικὸν τῆς Α' Δημοτικῆς τοῦ Βασ. Γ. Οἰκονομίδου.

Στὸν οὐρανὸ φεγγάρι.

(Παραδοσιακὴ μελωδία)

ᾠδὴ Γα 4^{ος} Ρυθ. 4σημος.

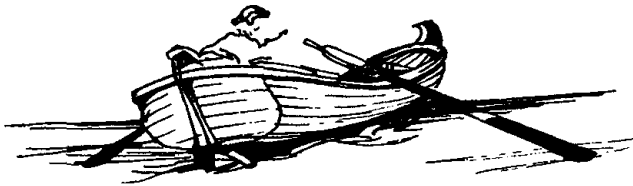
Στὸν οὐρανὸ φεγγάρι κι ἡ θάλασσα γυαλί·
κι ἡ βάρκα μας μὲ χάρη τὴν ἀμμουδιὰ φιλεῖ.

Παιδιά, πηδᾶτε μέσα, καιρὸς γιὰ γλέντι πιά!
γιὰ μόλα καὶ γιὰ λέσα, νὰ πᾶμε μὲ κουπιά.

Φύσα, δροσᾶτο ἀγέρι, ν' ἀνοίξωμε πανί,
κι ἡ θάλασσα μᾶς ξέρει, νεράϊδα γαλανή.

Τὸ κῦμα μουρμουρίζει στὴν πλώρη μας μ' ἀφρὸ
κι ἓνα τραγούδι ἀρχίζει μὲ τὰ κουπιὰ ἐλαφρό.

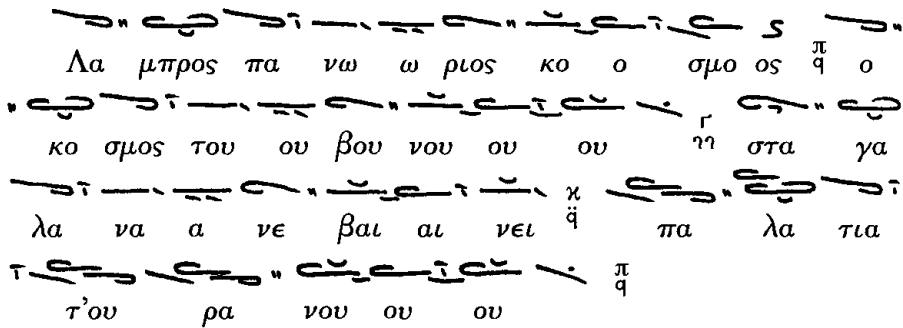
Στέλιος Σπεράντσας.

Λαμπρός, πανώριος κόσμος.

(Παραδοσιακή μελωδία)

Ἦχος ᾠ Πα ϝ ᾠ

Λαμπρός, πανώριος κόσμος ό κόσμος του βουνού,
στά γαλανά ανεβαίνει παλάτια τ' ούρανοῦ.

Ἐμπρός! Μὲ στέρεο πόδι ἄς ανεβούμε ἐκεῖ
πὸν μᾶς προσμένει ωραία ζωὴ μαγευτική.

Ἐκεῖ δροσιές, βρυσούλες καὶ κρούσταλλα νερά
καὶ γελαστὲς βοσκοῦλες σ' ἀπόσκια δροσερά.

Οἱ πέρδικες στὰ πλάγια, κι ὅπου δεντρί, πηγές.
Γλυκολαλοῦν τ' ἀηδόνια οὐράνιες μελωδιές.

Λαμπρός, πανώριος κόσμος ό κόσμος του βουνού,
πὸν τὴν ψυχὴ ανεβάζει στὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ.

Στέλιος Σπεράντσας.

Ψηλὰ στὴν Κωστηλάτα.

(Στὰ τρία Τζουμέρκων)

Ἦχος ἦ Πα ρ ᾠ

Ψη λα στὴν Κω στὴ ἡ λα α τα α
βο ο σκουν τα προ βα τα α α
χο ρευ ουν τα κο ο ρι ι τσια α με ε
τα α σπρο ζω να ρα α α
Πω πω πω πω ποια ειν αυ τη
με το γα ρυ φα λο σταυ τι
πω πω πω πω τρο μα ρα της
το μα θη μα να της

Ψηλὰ στὴν Κωστηλάτα βόσκουν τὰ πρόβατα,
χορεύουν τὰ κορίτσια μὲ τ' ἀσπροζώναρα.
Πωπώ, πωπώ ποιά εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ γαρύφαλο στ' αὐτί.
Πωπώ, πωπώ τρομάρα της νὰ μὴν τὸ μάθη ἢ μάνα της.

Ψηλὰ στὴν Κωστηλάτα στὰ κρύα τὰ νερά,
χορεύουν τὰ κορίτσια μαζὶ μὲ τὰ παιδιά.
Πωπώ, πωπώ ποιά εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ γαρύφαλο στ' αὐτί.
Πωπώ, πωπώ τρομάρα της νὰ μὴν τὸ μάθη ἢ μάνα της.

Γίνεται πανηγύρι, βαροῦνε τὰ βιολιά,
χορεύουν τὰ κορίτσια μὲ τὰ χρυσὰ φλουριά.

Πωπώ, πωπώ ποιὰ εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ γαρύφαλο στ' αὐτί.
Πωπώ, πωπώ τρομάρα της νὰ μὴν τὸ μάθη ἢ μάνα της.

Μὲ κεντητὲς μαντήλες καὶ μέσες κουνιστές,
φοροῦν ποδιὲς φριζᾶτες μὲ πούλιες πλουμιστές.
Πωπώ, πωπώ ποιὰ εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ γαρύφαλο στ' αὐτί.
Πωπώ, πωπώ τρομάρα της νὰ μὴν τὸ μάθη ἢ μάνα της.

Παίζουνε τὰ λαοῦτα, κλαρίνα καὶ βιολιά,
χορεύουν τὰ κορίτσια γεμᾶτα λεβεντιά.
Πωπώ, πωπώ ποιὰ εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ γαρύφαλο στ' αὐτί.
Πωπώ, πωπώ τρομάρα της νὰ μὴν τὸ μάθη ἢ μάνα της.

Ποιὰ εἶν' ἐτούτῃ ἢ κόρῃ ἢ βεργολυγερή,
ποὺ σειέται καὶ λυγιέται καὶ τρέμει ὅλ' γῆ;
Πωπώ, πωπώ ποιὰ εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ γαρύφαλο στ' αὐτί.
Πωπώ, πωπώ τρομάρα της νὰ μὴν τὸ μάθη ἢ μάνα της.

Τσούπρα τσελιγκοπούλα, νεράϊδα 'π' τὰ βουνά,
τὰ κάλλη της, μανούλα μ' δὲν τᾶχει ἄλλη καμιά.
Πωπώ, πωπώ ποιὰ εἶν' αὐτὴ μὲ τὸ γαρύφαλο στ' αὐτί.
Πωπώ, πωπώ τρομάρα της νὰ μὴν τὸ μάθη ἢ μάνα της.

Ὅλες οἱ παπαροῦνες.

(Συρτὸ Ρούμελης)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

Ο λες οι πα πα α ρου ου νες μω ωρ Πα
ο λες οι πα πα α ρου ου νες με ε γε
να α γιου λα μου ου ου ου ^q ο ^π_q
λια α με χα ρες
ο λες οι πα α πα ρου ου νες με ε γε
λια α με χα ρε ες ^γ κη δο λιαη Πα α να
γιου ου λα με ε δυο λα α βω μα τες ^π_q

Ὅλες οἱ παπαροῦνες, μωρ' Παναγιούλα¹ μου,
ὅλες οἱ παπαροῦνες μὲ γέλια μὲ χαρές,
ὅλες οἱ παπαροῦνες μὲ γέλια μὲ χαρές,
κι ἢ δόλια ἢ Παναγιούλα μὲ δυὸ λαβωματιές.

Τὸ λάβωμά της εἶναι, μωρ' Παναγιούλα μου,
τὸ λάβωμά της εἶναι, πὼς δὲν παντρεύεται,
τὸ λάβωμά της εἶναι, πὼς δὲν παντρεύεται,
καὶ μέσα στὸ χωριό της δὲν προξενεύεται.

Τέσσερα πορτοκάλλια, μωρ' Παναγιούλα μου,
τέσσερα πορτοκάλλια τὰ δυὸ σαπίσανε,
τέσσερα πορτοκάλλια τὰ δυὸ σαπίσανε,
ἦρθα γιὰ νὰ σὲ πάρω μὰ δὲν μ' ἀφήσανε.

¹ Καὶ Θανασούλα μου.

Πᾶρε τὰ πρόβατά σου, μωρ' Παναγιούλα μου,
πᾶρε τὰ πρόβατά σου κι ἔλα στὸν Ἄη Λιά,
πᾶρε τὰ πρόβατά σου κι ἔλα στὸν Ἄη Λιά,
πο' κεῖ εἶναι τὰ πλατάνια τὰ κρύα τὰ νερά.

ἢ

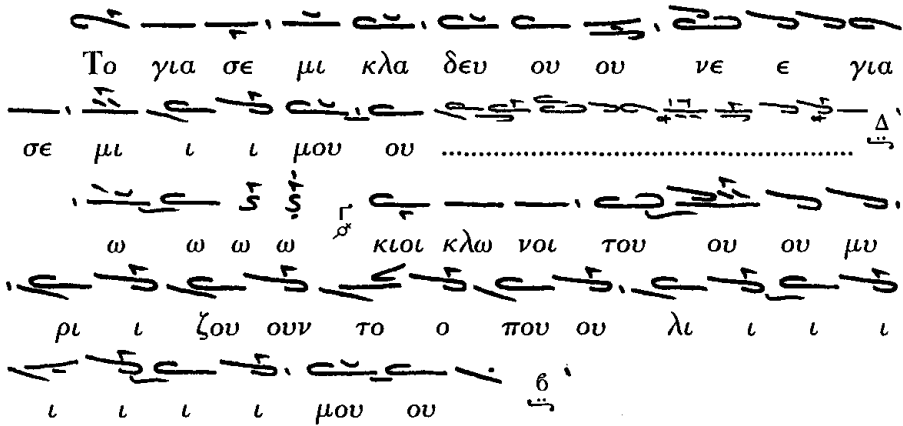
Πᾶρε τὰ πρόβατά σου, μωρ' Παναγιούλα μου,
πᾶρε τὰ πρόβατά σου κι ἔλα στὸν Ἄη Λιά,
πᾶρε τὰ πρόβατά σου κι ἔλα στὸν Ἄη Λιά,
ν' ὅπου λαλοῦν τ' ἀηδόνια, λαλοῦνε τὰ πουλιά.

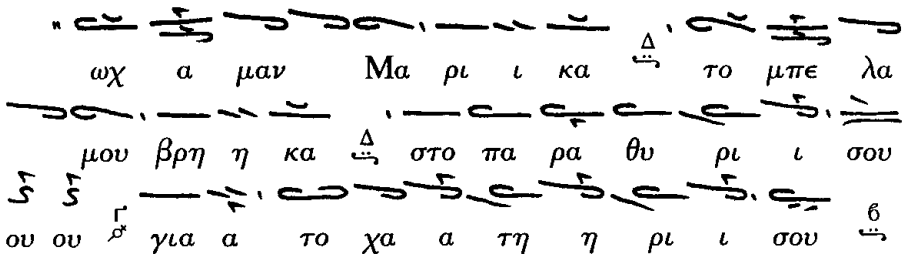
Τὸ γιασεμὶ κλαδεύουνε.

(Συρτὸ Χίου)

ᾠδὸς ♩ ♩ ♩ Βου ♩

Τὸ γιασεμὶ κλαδεύουνε, γιασεμί μου,
ὦχ, κι οἱ κλῶνοι του μυρίζουν τὸ πουλί μου.
Καὶ μένα τὴν ἀγάπη μου, γιασεμί μου,
ὦχ, πολλοὶ τὴν τριγυρίζουν τὸ γιαβρί μου.

ὦχ ἀμάν! Μαρίκα, τὸ μπελά μου βρήκα,
στὸ παραθύρι σου, γιὰ τὸ χατήρι σου.

Τὸ γιασεμὶν ἐκλάδεψα, γιασεμί μου,
ὦχ, κι ἄφησα ἕναν κλῶνο τὸ πουλί μου.
Κάνε πουλί μου ὑπομονή, γιασεμί μου,
ὦχ, ἀκόμα ἕνα χρόνο τὸ γιαβρί μου.

ὦχ ἀμάν! Ἐλένη, τὶ καυγᾶς θὰ γέννη,
στὴ γειτονιά σου, γιὰ τὴν ἑμορφιά σου.

Ἡ Μαλάϊμω.

(Συρτὸ Ρούμελης)

$${}^3\text{H}_{\chi\text{OS}} \xrightarrow{\lambda/\pi} \text{K}\epsilon \approx$$

Κιαν πας Μα λα Μα λα Μα λαϊ μω ω μου ^κ κιαν πας
 Μα λαϊ μωμ' για νε ε ε ρο ^κ
 κια αν πας Μα λαϊ μω ωμ' για νε ε ε ρο ^{ν'} κιε ε
 γω στη βρυ σι ι καρ τε ε ε ρω ^κ

Κιᾶν πᾶς Μαλά - Μαλά - Μαλάϊμω μου, κιᾶν πᾶς Μαλάϊμω μ' για νερó,
κιᾶν πᾶς Μαλάϊμω μ' για νερó, κιέγw στὴ βρύσι καρτερῶ.

Νὰ σοῦ τσακί - Μαλά - Μαλαίῳ μου, νὰ σοῦ τσακίσω τὸ σταμνί,
νὰ σοῦ τσακίσω τὸ σταμνί, νὰ πᾶς στὴ μάνα σ' ἀδειανή.

Κιᾶν σὲ ρωτή - Μαλά - Μαλαῖμω μου, κιᾶν σὲ ρωτήσ' ἡ μάνα σου,
κιᾶν σὲ ρωτήσ' ἡ μάνα σου, Μαλαῖμω μ' ποῦνιν' ἡ στάμνα σου.

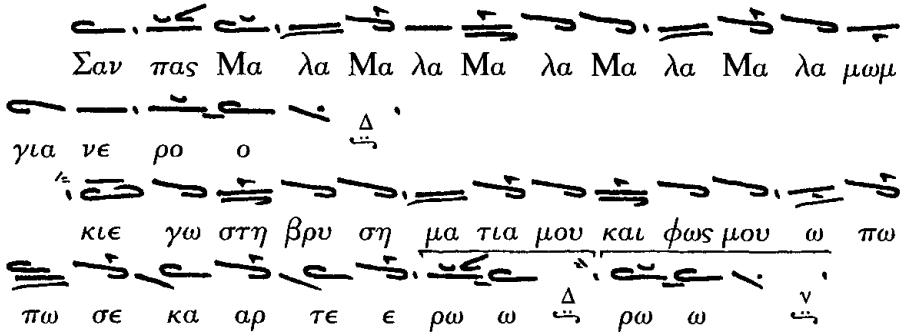
«Μάνα μ' ἔπα - Μαλά - Μαλαῖμω μου, μάνα μ' ἔπαραπάτησα,
μάνα μ' ἔπαραπάτησα, τὴ στάμνα καὶ τὴν τσάκισα».

«Δὲν εἶναι πα - Μαλά - Μαλάϊμω μου, δὲν εἶναι παραπάττημα,
δὲν εἶναι παραπάττημα, μόν' εἶν' ἀντρός ἀγκάλιασμα».

Σὰν πᾶς Μαλάμω μ' γιὰ νερό.

(Συρτὸ Πελοποννήσου)

³Ηχος ἔσω ♩ Νη — θ, ♩

Σὰν πᾶς Μαλά - Μαλά - Μαλά - Μαλά - Μαλάμω μ' γιὰ νερό
κι ἐγὼ στὴ βρύση, μάτια μου καὶ φῶς μου, } δις
ὦ πωπὼ σὲ καρτερῶ.

Νὰ σοῦ τσακί - τσακί - τσακί - τσακί - τσακίσω τὸ σταμνί,
νὰ πᾶς στὴ μάνα σου, μάτια μου καὶ φῶς μου, } δις
ὦ πωπὼ βρὲ ἀδειανή.

Κι ἂν σὲ ρωτή - ρωτή - ρωτή - ρωτή - ρωτήσῃ ἡ μάνα σου,
Μάλαμω ποῦναι, μάτια μου καὶ φῶς μου, } δις
ὦ πωπὼ ἡ στάμνα σου.

Μάνα μου παρα - παρα - παρα - παρα - παραπάτησα
καὶ τὸ σταμνί μου, μάτια μου καὶ φῶς μου, } δις
ὦ πωπὼ τὸ τσάκισα.

Δὲν εἶναι παρα - παρα - παρα - παρα - παραπάτημα,
παρὰ ν' ἀντρῶνε, μάτια μου καὶ φῶς μου, } δις
ὦ πωπὼ ἀγκάλιασμα.

Τώρα πού στήσαν τοῦ χουρό.

(Καλαματιανὸ Μακεδονίας)

Ἦχος Δι - Θ

Τω ω ρα που στη η Μα ρι ι α α μου ου ου
τω ω ρα που στη η σαν του ου χου ου ρο ο ο
τω ρα που στη η η η σαν του ου χου ου ου
ρο ο ο ο κ να α μαν κι γω ω ω να
τρα α γου ου ου δω ω ω ω

Τώρα πού στη - Μαρία μου, τώρα πού στήσαν τοῦ χουρό,
τώρα πού στήσαν τοῦ χουρό νάμαν κι ἄγὼ νὰ τραγουδῶ.

Νάμαν κι ἄγὼ, Μαρία μου, νάμαν κι ἄγὼ νὰ τραγουδῶ,
νάμαν κι ἄγὼ νὰ τραγουδῶ, οὔλις οἱ Βέργις εἶν' ἰδῶ.

Οὔλις οἱ Βέ - Μαρία μου, οὔλις οἱ Βέργις εἶν' ἰδῶ,
οὔλις οἱ Βέργις εἶν' ἰδῶ, δικιά μ' Βεργούλα δὲν εἶν' ἰδῶ.

Δικιά μ' Βεργού - Μαρία μου, δικιά μ' Βεργούλα δὲν εἶν' ἰδῶ,
δικιά μ' Βεργούλα δὲν εἶν' ἰδῶ, πάησι στὴ βρύση γιὰ νιρό.

Πάησι στὴ βρύ - Μαρία μου, πάησι στὴ βρύση γιὰ νιρό,
πάηση στὴ βρύση γιὰ νιρό, πάω κι ἄγὼ κοντὰ νὰ ἰδῶ.

Πάω κι ἄγὼ, Μαρία μου, πάω κι ἄγὼ κοντὰ νὰ ἰδῶ,
πάω κι ἄγὼ κοντὰ νὰ ἰδῶ, νὰ τῆς θιλώσω τὸ νιρό.

.....

Ποταμέ μ' ὄντας γεμίζεις.

(Συρτὸ Νήσων)

^ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

Πο τα α με ε ε ε τζα νεμ πο τα α
με ε ε μου δ^{ν} πο τα με ε ε πο τα
με εμ ο ον τας γε ε μι ζεις π^q
πο τα α με δ^{ν} πο ο τα με εμ ο ο
ταν γε ε μι ι ζει ει εις Δ^{δ} και αι αι βα
α ρει εις Δ^{δ} και αι βα ρει εις και αι κυ μα
α τι ζεις π^q

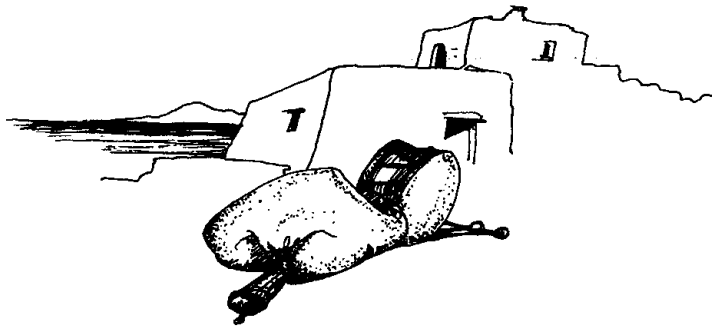
Ποταμέ, τζάνε μ' ποταμέ μου,
ποταμέ, ποταμέ μ' ὄντας γεμίζεις,
ποταμέ, ποταμέ μ' ὄντας γεμίζεις
καὶ βαρεῖς, καὶ βαρεῖς καὶ κυματίζεις.

Πᾶρε με, τζάνε μ' ποταμέ μου,
πᾶρε με, πᾶρε με στὰ κύματά σου,
πᾶρε με, πᾶρε με στὰ κύματά σου,
στὰ στροφο - στὰ στροφογυρίσματά σου.

Νὰ μὲ πᾶς, τζάνε μ' ποταμέ μου,
νὰ μὲ πᾶς, νὰ μὲ πᾶς τὴ δύση, δύση,
νὰ μὲ πᾶς, νὰ μὲ πᾶς τὴ δύση, δύση,
μὲς στ' Ἀλῆ, μὲς στ' Ἀλῆ πασᾶ τὴ βρύση.

Νᾶρχωνται, τζάνε μ' ποταμέ μου,
νᾶρχωνται, νᾶρχωνται ξανθὲς νὰ πλένουν,
νᾶρχωνται, νᾶρχωνται ξανθὲς νὰ πλένουν,
μαυρομά - μαυρομάτες νὰ λευκαίνουν.

Ἦρθε ἡ μιά, τζάνε μ' ποταμέ μου,
ἦρθε ἡ μιά, ἦρθε ἡ μιά, ἦρθε κι γι' ἄλλη,
ἦρθε ἡ μιά, ἦρθε ἡ μιά, ἦρθε κι γι' ἄλλη,
ἦρθε καί, ἦρθε καὶ ἡ δικιά μ' ἀγάπη.

Ποταμέ μ' σύντας γιομίζεις.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ῖ ὑποφωνῶν.

Πο ο τα α α με ε ε ε ε τζα νεμ
πο τα με ε μου ου ου πο ο ο
ο τα με ε ε πο τα μεμ συ ντα ας
γιο μι ι ι ζει εις
πο ο ο ο ο τα με ε ε πο τα
και αι αι αι αι βα ρει ει εις και βα
μεμ συ ντα ας γιο μι ι ι ζει εις
ρεις και κυ υ μα τι ι ι ζει εις

Ποταμέ, τζάνε μ' ποταμέ μου, ποταμέ, ποταμέ μ' σύντας γιομίζεις,
ποταμέ, ποταμέ μ' σύντας γιομίζεις καὶ βαρεῖς, καὶ βαρεῖς καὶ
κυματίζεις.

Πᾶρε με, τζάνε μ' ποταμέ μου, πᾶρε με, πᾶρε με στὰ κύματά σου,
πᾶρε με, πᾶρε με στὰ κύματά σου, στὰ στροφο - στὰ στροφογυρί-
σματά σου.

Νὰ μὲ πᾶς, τζάνε μ' ποταμέ μου, νὰ μὲ πᾶς, νὰ μὲ πᾶς τῇ δύσῃ,
δύσῃ,

νὰ μὲ πᾶς, νὰ μὲ πᾶς τῇ δύσῃ, δύσῃ, μὲς στ' Ἀλῇ, μὲς στ' Ἀλῇ
πασιᾷ τῇ βρύσῃ.

Νᾶρχωνται, τζάνε μ' ποταμέ μου, νᾶρχωνται, νᾶρχωνται ξανθὲς νὰ
πλένουν,
νᾶρχωνται, νᾶρχωνται ξανθὲς νὰ πλένουν, μαυρομά - μαυρομάτες
νὰ λευκαίνουν.

Μιὰ Ρωμιοπούλα θέριζι.

(Καλαματιανὸ Μακεδονίας)

ᾠχος λ δλ Νη ρ

Μια Ρω μιο που λα α θε ρι ζι ι ι ντουρ
βρε Γκε καμ ντου ου ου ουρ
σιε ε να α κο ντο ο κρι θα α ρι σι κλαιν
τα μα α τια μου ου ου ου μου ου ου ου

Μιὰ Ρωμιοπούλα θέριζι, ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
σὶ ἓνα κοντὸ κριθάρι, σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου. (δὶς)

Ἔχει δρεπάνι δαμασκή, ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
παλαμαριά ἀσημένια, σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου. (δὶς)

Θέριζι, ξιθέριζι, ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
πέντε χεριές τὶς φκιάνει, σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου. (δὶς)

Ἔχει καὶ μπαλταζὶ καλό, ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
ποὺ δένει τὰ δεμάτια, σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου. (δὶς)

Κι ὁ Γκέκας τὴν ἀγνάντευε, ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
'που μιὰ ψηλὴ ραχοῦλα, σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου. (δὶς)

«Ρουμῆά μου δὲν παντρεύισι, ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
Τοῦρκον ἄντρα νὰ πάρης; σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου». (δὶς)

«Τὶ λές; τὶ λές παληόσκυλο; ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
τὶ λές; τὶ κουβεντιάξεις; σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου. (δὶς)

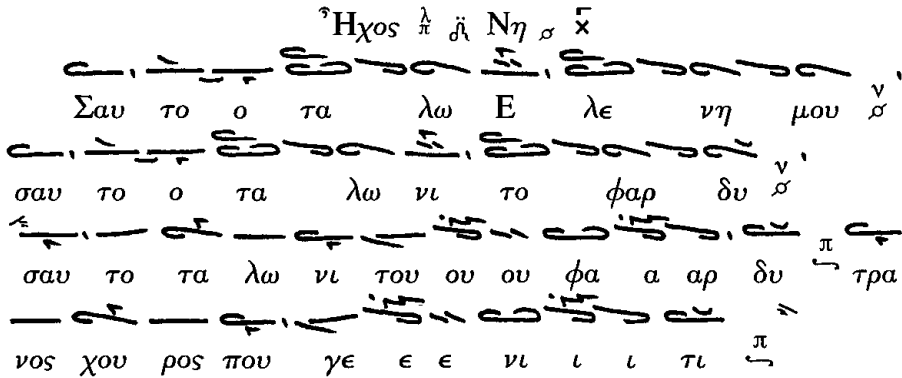
Κάλλιο νὰ ἰδῶ τὸ αἶμά μου, ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
στὴ γῆς νὰ κοκκινίσῃ, σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου. (δὶς)

Παρὰ νὰ ἰδῶ τὰ μάτια μου, ντοῦρ βρὲ Γκέκα μ' ντούρ,
Τοῦρκος νὰ τὰ φιλήσῃ, σὶ κλαῖν' τὰ μάτια μου». (δὶς)

Ἐκ τῆς Φόρμιγγος.

Σ' αὐτὸ τ' ἁλώνι τοῦ φαρδύ.

(Ζωναράδικο Θράκης)

Σ' αὐτὸ τα' ἁλώ - Ἐλένη μου, σ' αὐτὸ τ' ἁλώνι τοῦ φαρδύ,
σ' αὐτὸ τ' ἁλώνι τοῦ φαρδύ, τρανὸς χουρὸς ποὺ γένιτι. (δῖς)

Τρεῖς δίπλις ἦ - Ἐλένη μου, τρεῖς δίπλις ἦταν οἱ χουροί,
τρεῖς δίπλις ἦταν οἱ χουροί, στή μιὰ τῇ δίπλα τοῦ χουρό,
εἶναι ἡ κόρη π' ἀγαπῶ, στή μιὰ τῇ δίπλα τοῦ χουρό.

Νᾶχα μῆλο, Ἐλένη μου, νᾶχα μῆλο νᾶχα ροῖδο,
νᾶχα μῆλο, νᾶχα ροῖδο, νὰ πέταγα μὲς τοῦ χουρό. (δῖς)

Νὰ ξεδιπλώ - Ἐλένη μου, νὰ ξεδιπλώσου τοῦ χουρό,
νὰ ξεδιπλώσου τοῦ χουρό, νὰ ἰδῶ τὴν κόρη π' ἀγαπῶ. (δῖς)

Πῶς σειέτι πῶς, Ἐλένη μου, πῶς σειέτι πῶς λυγίζιτι,
πῶς σειέτι πῶς λυγίζιτι, σὰν βέργα βιργουλίζιτι. (δῖς)

Στήμ πόρτα καὶ στ' ἀλώνι σου.

(Σαρακατσάνικο συρτό)

ᾠχος λ π κ

Ω ρε στήμ πορ τα α και αι μωρ Λε ε
νη η μου ου ου στήμ πορ τα α και αι στα
λω ω νι ι σου ου
ω ρε στήμ πορ τα α και αι στα λω ω
νι ι σου ου ου κι οξ'απ το ο πε ε ρι
βο ο λι ι σου ου

ὦρέ, στήμ πόρτα καί, μωρ' Λένη μου, στήμ πόρτα καὶ στ' ἀλώνι σου,
ὦρέ, στήμ πόρτα καὶ στ' ἀλώνι σου ὅξ' ἀπ' τὸ περιβόλι σου.

ὦρέ, διπλὸς χουρός, μωρ' Λένη μου, διπλὸς χουρὸς ποὺ γένιτι,
ὦρέ, διπλὸς χουρὸς ποὺ γένιτι, κι κουρνιαχτὸς δὲ φαίνιτι.

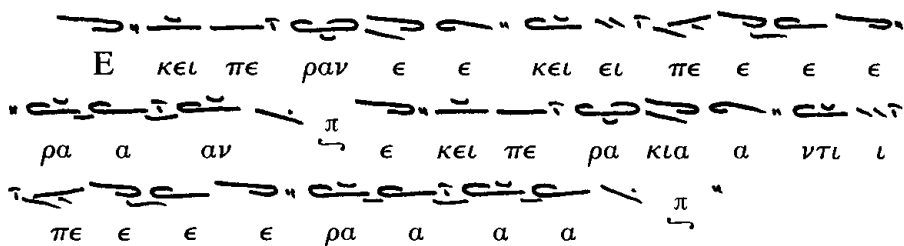
ὦρέ, νᾶχα νερά - μωρ' Λένη μου, νᾶχα νεράντζι νᾶριχνα,
ὦρέ, νᾶχα νεράντζι νᾶριχνα, νὰ πέταγα μὲς στοῦ χορό.

ὦρέ, νὰ ξεδιπλώ - μωρ' Λένη μου, νὰ ξεδιπλώσω τὸ χορό,
ὦρέ, νὰ ξεδιπλώσω τὸ χορό, νὰ ἰδῶ τὴν κόρη π' ἀγαπῶ.

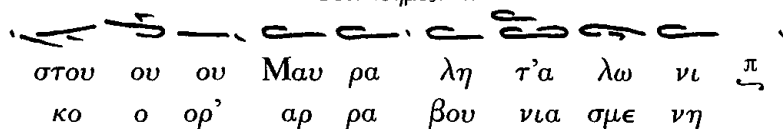
Ἡ Δέσπου.

(Μακεδονίας)

ᾠδὴ λ Πα ρυθ. 7σημος. Χρ. μετ.

Ρυθ. 4σημος. ξ

Ἐκεῖ πέραν, ἐκεῖ πέραν, ἐκεῖ πέρα κι ἀντίπερα,
στοῦ Μαυραλῆ τ' ἀλῶνι, κόρ' ἀρραβουνιασμένη.

Ἐκ' (εἰ) ἀλωνίζ'ν, ἐκ' (εἰ) ἀλωνίζ'ν, ἐκ' (εἰ) ἀλωνίζ'ν οἱ δώδεκα,
λυχνοῦν οἱ δικαπέντι, κόρ' ἀρραβουνιασμένη.

Κ' ἡ Δέσπου ξι-κ' ἡ Δέσπου ξι-κ' ἡ Δέσπου ξισκιβάλizzιν,
μὴ τὴ χρυσῇ φουκάλη, κόρ' ἀρραβουνιασμένη.

Κ' ἡ μάνα της, κ' ἡ μάνα της, κ' ἡ μάνα της τὴν ἔλιγιν,
κ' ἡ μάνα της τὴν λέγει, κόρ' ἀρραβουνιασμένη.

Δέσπου μὴν κου-Δέσπου μὴν κου-Δέσπου μὴν κουρνιαχτίζισι,
χαλνᾶς τοὺν πρόσουπό σου, κόρ' ἀρραβουνιασμένη.

Τὴν Κυριακή, τὴν Κυριακή, τὴν Κυριακίτσα τοῦ προῦ,
νύφη θέλεις νὰ γένης, κόρ' ἀρραβουνιασμένη.

Ἐδῶ στὰ λιανοχορταρούδια.

(Ζωναράδικο Θράκης)

Ἦχος ἦ Πα ρ κ̄

Δω στα λια κια α μαν α μαν κ̄ δω στα λια
νο ο χορ τα ρου δια
δω ω στα λια νο ο χορ τα ρου δια
τι ι τρα νος χου ου ρος π'θα γε νη

Ἐδῶ στὰ λια - κι ἀμάν, ἀμάν, Ἐδῶ στὰ λιανοχορταρούδια,
Ἐδῶ στὰ λιανοχορταρούδια, τὶ τρανὸς χουρὸς π' θὰ γένῃ. (δὶς)

Σὰ γαιῖτά - κι ἀμάν, ἀμάν, σὰ γαιῖτάνι θὰ πααίνῃ,
σὰ γαιῖτάνι θὰ πααίνῃ, πέντι πέρδικες πετοῦσαν. (δὶς)

Μέσ' τοὺν κά - κι ἀμάν, ἀμάν, μέσ' τοὺν κάμπο ὅλο γυρνοῦσαν,
μέσ' τοὺν κάμπο ὅλο γυρνοῦσαν, γιὰ τ' ἱμᾶς τὰ δυὸ ρωτοῦσαν. (δὶς)

Ποιὰ εἶν' ἡ ᾠ - κι ἀμάν, ἀμάν, ποιὰ εἶν' ἡ ᾠσπρη, ποιὰ εἶν' ἡ ροῦσα,
ποιὰ εἶν' ἡ ᾠσπρη, ποιὰ εἶν' ἡ ροῦσα, ποιὰ εἶν' ἡ γαιῖτανοφρυδοῦσα. (δὶς)

Μιὰ πέρδικα καυχῆθηκε.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

^ῥΗχος ^λ δὲ Νη ^ρ τετραφωνῶν.

Μια πε ερ δι κα α καυ χη η θη κε ε σ'Α να
α το λη η και Δυ υ υ ση η πως δε εν
ε ευ ^υ ρε την πε ερ δι κου ου λα μου ου πως
δε εν ε ευ ^υ ρε θη κυ υ νη η γο ο
ος ^Δ

Μιὰ πέρδικα καυχῆθηκε σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση,
πὼς δὲν εὐρέ-τὴν περδικούλα μου, πὼς δὲν εὐρέθη κυνηγός.

Πὼς δὲν εὐρέθη κυνηγὸς γιὰ νὰ τὴν κυνηγήσῃ,
κι ὁ κυνηγός, τὴν περδικούλα μου, κι ὁ κυνηγὸς ποὺ τ' ἄκουσε.

Κι ὁ κυνηγὸς ποὺ τ' ἄκουσε, πολὺ τοῦ 'κακοφάνῃ,
σταίνει τὰ βρό-τὴν περδικούλα μου, σταίνει τὰ βρόχια στὰ βουνά.

Σταίνει τὰ βρόχια στὰ βουνὰ τὶς ξόβεργες στοὺς κάμπους,
τὰ δίχτυα τά, τὴν περδικούλα μου, τὰ δίχτυα τὰ μεταξωτά.

Τὰ δίχτυα τὰ μεταξωτὰ σὲ κρουσταλλένια βρύση,
πάει ἡ πέρδικα, τὴν περδικούλα μου, πάει ἡ πέρδικα νὰ πιῇ νερό.

Πάει ἡ πέρδικα νὰ πιῇ νερό, μπερδεύτηκε στὰ δίχτυα,
κι ἀναταρά-τὴν περδικούλα μου, κι ἀναταράχτ' ἡ πέρδικα.

Κι ἀναταράχτ' ἡ πέρδικα κι ἐξέφυγε ἀπ' τὰ δίχτυα,
σ' ἐλῆας κλωνά-τὴν περδικούλα μου, σ' ἐλῆας κλωνάρι 'κάθισε.

Σ' ἔλῃᾱς κλωνάρι ἔκαθισε καὶ γλυκοκελαῖδοῦσε:

«Βρ' ἀνάθεμά-τὴν περδικούλα μου, βρ' ἀνάθεμά σε, κυνηγέ.

Βρ' ἀνάθεμά σε, κυνηγέ, μὲ τὸ κυνήγημά σου,

ποὺ σοῦφυγε-τὴν περδικούλα μου, ποὺ σοῦφυγεν ἡ πέρδικα.

Ποὺ σοῦφυγεν ἡ πέρδικα μέσ' ἀπ' τὰ δάχτυλά σου,

ποῦχασες τέ-τὴν περδικούλα μου, ποῦχασες τέτοια πέρδικα».

Ποῦησουν πέρδικα καϋμένη.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

Ἦχος ἦ Πα ρ

Πουη σουν πε ε μωρ περ δι κου λα α⁶
πουη σου ουν πε ερ δι κα καϋ με νη^π
πουη σου ου ουν πε ερ δι κα καϋ με νη^π
κιηρ θε ε ες το ο πρω ι βρεμ με νη

«Ποῦησουν πέ - μωρ' περδικούλα, ποῦησουν πέρδικα καϋμένη,
ποῦησουν πέρδικα καϋμένη κι ἦρθες τὸ πρωὶ βρεμμένη;»

«Ἦμουνα, μωρ' περδικούλα, ἦμουνα ψηλὰ στὰ πλάγια,
ἦμουνα ψηλὰ στὰ πλάγια, στὶς δροσιές καὶ στὰ χορτάρια.»

«Τὶ ἔτρωγες, μωρ' περδικούλα, τὶ ἔτρωγες ψηλὰ στὰ πλάγια,
τὶ ἔτρωγες ψηλὰ στὰ πλάγια, στὶς δροσιές καὶ στὰ χορτάρια;»

«Ἐτρωγα, μωρ' περδικούλα, ἔτρωγα τὸ Μάη χορτάρι,
ἔτρωγα τὸ Μάη χορτάρι καὶ τὸν Ἀλωνάρη στάρι.

Καὶ τὸν Α - μωρ' περδικούλα, καὶ τὸν Αὔγουστο σταφύλι,
καὶ τὸν Αὔγουστο σταφύλι κι εἶμαι κόκκινη στ' ἀχείλι.»

Παίρνω τὰ ζαγαράκια μου.

(Καλαματιανὸ Θεσσαλίας)

${}^{\circ}\text{H}\chi\text{o}\varsigma \quad \frac{\lambda}{\pi} \quad \ddot{\alpha} \quad \Pi\alpha \quad \circ$

Παῖρ νω τα ζα γα ρα κια μου και παω να
 κυ υ νη η γη η σω Δ
 λα α γους περ δι ι κια για να βρω Δ
 και αι πι σω να α γυ ρι ι σω Δ

Παίρνω τὰ ζαγαράκια μου καὶ πάω νὰ κυνηγήσω,
λαγούς περδίκια γιὰ νὰ βρῶ καὶ πίσω νὰ γυρίσω.

Ἐγύρισα, τρογύρισα, βουνά, λαγκάδια, ὄρη,
κι ἐβγάλαν τὰ ζαγάρια μου, μιὰ πλουμισμένη κόρη.

Τόσον ὠραία ποῦητανε καὶ μαργαριταρένια,
ἔπλενε καὶ ἐλεύκαινε σὲ βρύση μαρμαρένια.

Δίνω τὸ μαντηλάκι μου τῆς κόρης νὰ τὸ πλύνῃ,
κι ἐκείνη ἡ ἀφιλότιμη πίσω μου τὸ γυρίζει.

«Ξένι μ' τὸ μαντηλάκι σου δὲν ἔμπορῶ νὰ πλύνω,
γιατ' εἶν' ἡ ὥρα σταῖς ἐννιά, δὲν ἔχου ποῦ νὰ μείνω».

«*Ἄν εἶν' ἡ ὥρα σταῖς ἐννιά, ἔλα στὴν κάμαρά μου,
νὰ ἰδῆς λαγοῦτα καὶ βιολιά, πῶς παίζουने κυρά μου.*»

Παίρνω τὰ ζαγαράκια μου.

(Στεριανὸ συρτό)

Ἦχος ᾠ Πα ρ τριφώνων.

Παιρ νω τα ζα γα ρα κια α μου γη και παω
να κυ νη η γη σω δλ
λα γους περ δι κια για να βρω δλ και πι
σω να γυ ρι σω δλ

Παίρνω τὰ ζαγαράκια μου καὶ πάω νὰ κυνηγήσω,
λαγούς περδίκια γιὰ νὰ βρῶ καὶ πίσω νὰ γυρίσω.

Ἐγύρισα τρογύρισα βουνά, λαγκάδια, ὄρη,
κι ἐβγάλαν τὰ ζαγάρια μου μιὰ πλουμπισμένη κόρη.

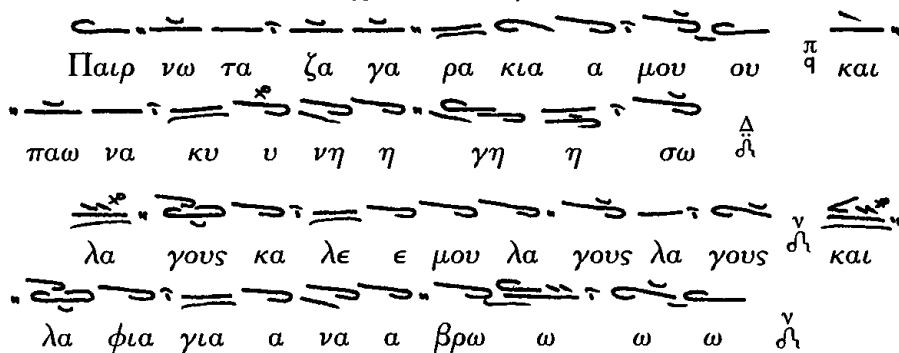
Τόσον ὠραία ποῦητανε καὶ μαργαριταρένια,
κι ἔπλενε καὶ ἐλεύκαινε σὲ βρύση μαρμαρένια.

Τῆς δίνω τὸ μαντήλι μου τῆς κόρης νὰ τὸ πλύνῃ,
κι ἐκείνη ἐστάθη φρόνιμη καὶ πίσω μοῦ τὸ δίνει.

Τὰ ζαγαράκια.

(Καλαματιανὸ Κυθήρων)

³Ηχος λ̣ δ̣ Νη ρ̣ ξ̣

Παίρνω τὰ ζαγαράκια μου καὶ πάω νὰ κυνηγήσω,
λαγούς, καλέ μου, λαγούς, λαγούς καὶ λάφια γιὰ νὰ βρῶ.

Λαγούς καὶ λάφια γιὰ νὰ βρῶ καὶ πίσω νὰ γυρίσω,
τὰ πῆ - καλέ μου, τὰ πῆ - τὰ πῆρα καὶ τὰ ἔρριξα.

Τὰ πῆρα καὶ τὰ ἔριξα, στὰ δάση καὶ στὰ ὄρη,
μὰ 'κεῖ - καλέ μου, μὰ 'κεῖ - μὰ 'κεῖνα μοῦ ἐβγάλανε.

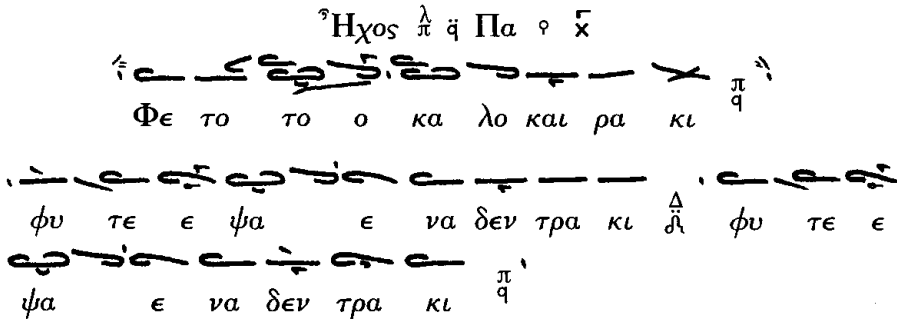
Μὰ 'κεῖνα μοῦ ἐβγάλανε μιὰ πλουμπισμένη κόρη,
βρίσκω, καλέ μου, βρίσκω, βρίσκω τὴν κόρη κι ἔπλενε.

Βρίσκω τὴν κόρη κι ἔπλενε σὲ γούρνα μαρμαρένια,
ἐκά - καλέ μου, ἐκά - ἐκάθησα καὶ τὴν κυττῶ.

Ἐκάθησα καὶ τὴν κυττῶ καὶ ἔβαλέ με σ' ἔννοια,
τόσο, καλέ μου, τόσο, τόσον ὥραϊα ποῦητανε.

Φέτο τὸ καλοκαιράκι.

(Ζωναράδικο Θράκης)

Φέτο τὸ καλοκαιράκι, (δίσ)

φύτεψα ἕνα δεντράκι. (δίσ)

Τὴ Δευτέρα τὸ φυτεύω (δίσ)

καὶ τὴν Τρίτη τὸ κλαδεύω. (δίσ)

Τὴν Τετάρτη βγάζ' τὰ φύλλα (δίσ)

καὶ τὴν Πέμπτη βγάζ' τὰ μῆλα. (δίσ)

Τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ, (δίσ)

ἦρθ' ὁ κλέφτης νὰ - ντὰ πάρη. (δίσ)

Κλέφτη μου μὴν κλέφ'τ'ς τὰ μῆλα, (δίσ)

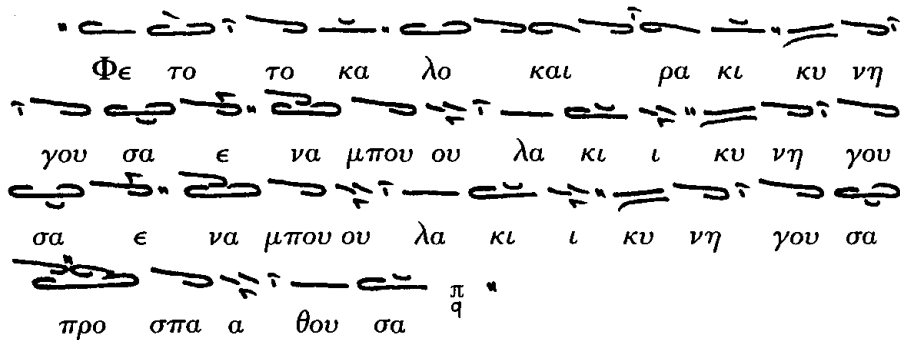
μὴν κορφολογᾷς τὰ φύλλα. (δίσ)

.....

Φέτο τὸ καλοκαιράκι.

(Παίων δ¹)

³ Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ♀ Χρ. μέτρ.

Φέτο τὸ καλοκαιράκι κυνηγοῦσα ἓνα μπουλάκι,
κυνηγοῦσα ἓνα μπουλάκι, κυνηγοῦσα προσπαθοῦσα.

Κυνηγοῦσα προσπαθοῦσα νὰ τὸ πιάσω δὲ μποροῦσα,
νὰ τὸ πιάσω δὲ μποροῦσα κι ἄφησα τὰ ξόβεργά μου.

Κι ἄφησα τὰ ξόβεργά μου κι ἦρθε τὸ μπουλὶ κοντά μου,
κι ἦρθε τὸ μπουλὶ κοντά μου. «Κυνηγέ μου πῶς τὰ κάνεις;

Κυνηγέ μου πῶς τὰ κάνεις, τὰ μπουλάκια καὶ τὰ πιάνεις,
τὰ μπουλάκια καὶ τὰ πιάνεις; » «Μὲ τὰ νάζια μου τὰ κάνω.

Μὲ τὰ νάζια μου τὰ κάνω, τὰ μπουλάκια καὶ τὰ πιάνω,
τὰ μπουλάκια καὶ τὰ πιάνω καὶ μὲ τὰ καμώματά μου».

Ἐκ τῆς συλλογῆς Εὐστρατίου Παπαγιάννη.

¹ Ὁ συλλογεὺς δὲν ἀναφέρει τὴν προέλευση τοῦ τραγουδιοῦ.

Τοῦτο τὸ καλοκαιράκι.

(Καλαματιανὸ Κορινθίας)

³Ηχος λ̣ ρ̣ Νη ς

Του το το ο ο ο Δ αἶ ντε ε το
που ου λι μου ου του ου το ο το ο ο
ο ο κα α λο ο και αι ρα κι ς
του ου το ο το ο ο ο ο κα α
κυ υ νη η γου ου ου ου σα α
λο ο και αι ρα κι ς
να α που ου λα κι

Τοῦτο τό, ἄϊντε τὸ πουλί μου, τοῦτο τὸ καλοκαιράκι,
τοῦτο τὸ καλοκαιράκι κυνηγοῦσα ἵνα πουλάκι.

Κυνηγοῦ - ἄϊντε τὸ πουλί μου, κυνηγοῦσα προσπαθοῦσα,
κυνηγοῦσα προσπαθοῦσα, νὰ τὸ πιάσω δὲ μποροῦσα.

Κι ἄφησα, ἄϊντε τὸ πουλί μου, κι ἄφησα τὰ ξόβεργά μου,
κι ἄφησα τὰ ξόβεργά μου κι ἦρθε τὸ πουλὶ κοντά μου.

«Κυνηγέ, ἄϊντε τὸ πουλί μου, κυνηγέ μου πῶς τὰ κάνεις,
κυνηγέ μου πῶς τὰ κάνεις, τὰ πουλάκια καὶ τὰ πιάνεις;»

«Μὲ τὰ νά - ἄϊντε τὸ πουλί μου, μὲ τὰ νάζια μου τὰ κάνω,
μὲ τὰ νάζια μου τὰ κάνω, τὰ πουλάκια καὶ τὰ πιάνω.

Καὶ μὲ τά, ἄϊντε τὸ πουλί μου, καὶ μὲ τὰ καμώματά μου,
καὶ μὲ τὰ καμώματά μου, ἦρθε τὸ πουλὶ κοντά μου».

Τοῦτο τὸ καλοκαιράκι.

(Τσάμικο Ρούμελης)

³Ηχος εἰς Δι-ο

Του ου ου το το ο ο ο μαυ ρα α μου
μα τια α α Δ του το ο ο το ο ο
ο κα λο ο και ρα α α κι Δ
του το ο ο το ο ο ο κα λο ο
και ρα κι ι ι Δ κυ νη η η γου ου
ου ου σαε να α που λα α α κι Δ

Τοῦτο τό, μαῦρα μου μάτια, τοῦτο τὸ καλοκαιράκι,
τοῦτο τὸ καλοκαιράκι κυνηγοῦσα ἓνα πουλάκι.

Κυνηγοῦ - μαῦρα μου μάτια, κυνηγοῦσα προσπαθοῦσα,
κυνηγοῦσα προσπαθοῦσα, νὰ ντὸ πιάσω δὲ μποροῦσα.

Σταίνω τά, μαῦρα μου μάτια, σταίνω τὰ χρυσόβεργά μου,
σταίνω τὰ χρυσόβεργά μου, νᾶρθ' ἢ πέρδικα κοντά μου.

Κ' ἦρθ' ἢ πέ - μαῦρα μου μάτια, κ' ἦρθ' ἢ πέρδικα κοντά μου,
κ' ἦρθ' ἢ πέρδικα κοντά μου, κάθισι στὰ γονατά μου.

Πέρασ' ἓνα καλοκαίρι.

(Καγκέλι Αἰτωλοακαρνανίας)

ᾠδὴ Νη σ

Πε ε ρα α α σε μω ωρ Πα α να γιω
τα μου ου πε ε ρα α ασ ε να α
κα α λο και αι αι ρι ι
πε ε ρα α ασ ε να α κα α λο και
αι ρι ι και αι δε ε ε μου στει ει
λε ες χα μπε ε ε ρι ι

«Πέρασ' ἔ - μωρ' Παναγιώτα μου, πέρασ' ἓνα καλοκαίρι,
πέρασ' ἓνα καλοκαίρι καὶ δὲ μούστειλες χαμπέρι».

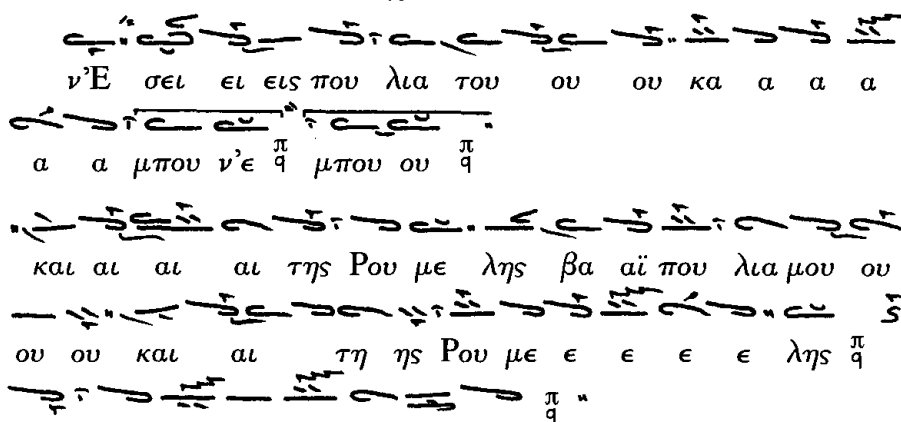
«Τὶ χαμπέ - μωρ' Παναγιώτα μου, τὶ χαμπέρι νὰ σοῦ στείλω,
τὶ χαμπέρι νὰ σοῦ στείλω, ποῦπιασες καινούργιο φίλο».

«Κι ἂν τὸν ἔ - μωρὲ λεβέντη μου, κι ἂν τὸν ἔπιασα τὸ φίλο,
κι ἂν τὸν ἔπιασα τὸ φίλο, ξένος εἶν' καὶ τὸν ἀφήνω».

Ἑσεῖς πουλιὰ τοῦ κάμπου.

(Τσάμικο Ρούμελης)

Ἦχος ἦ Πα ρ

ν'Εσεῖς πουλιὰ τοῦ κάμπου, (δῖς)

καὶ τῆς Ρούμελης, βάϊ πουλιά μου, καὶ τῆς Ρούμελης.

ν'Αὐτοῦ ψηλὰ πὺν πᾶτε, (δῖς)

γιά χαμηλώσετε, βάϊ πουλιά μου, γιά χαμηλώσετε.

Γράμμα ἔχω νὰ σᾶς δώσω, (δῖς)

μιὰ πικρὴ γραφή, βάϊ πουλιά μου, μιὰ πικρὴ γραφή.

Νὰ πᾶτε τῆς καλῆς μου, (δῖς)

νὰ μὴ μὲ καρτερῇ, βάϊ πουλιά μου, νὰ μὴ μὲ καρτερῇ.

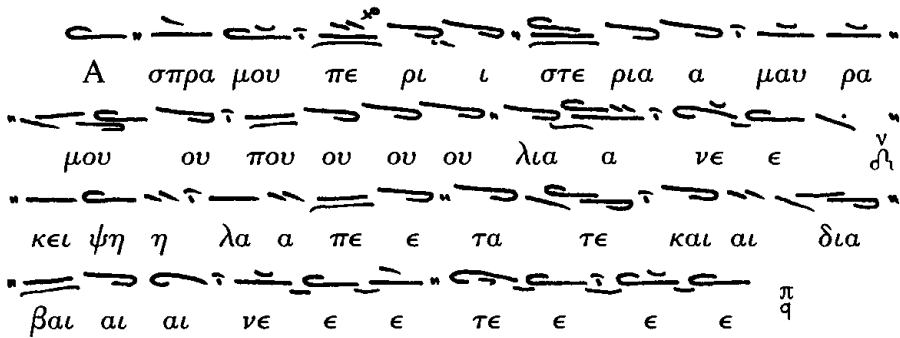
Κ' ἐμένα μὲ παντρέψαν, (δῖς)

μὲς στὴν ξενητεία, βάϊ πουλιά μου, μὲς στὴν ξενητεία.

Ἀσπρα μου περιστέρια.

(Καλαματιανὸ Μακεδονίας)

Ἦχος ἁ Πα ρ

Ἀσπρα μου περιστέρια, μαῦρα μου πουλιά,
ν' ἐκεῖ ψηλὰ πετᾶτε κι διαβαίνετε.

ν' Ἐκεῖ ψηλὰ πετᾶτε κι διαβαίνετε,
γιὰ κοντοκαρτερέστε, χαμηλώσετε.

Γιὰ κοντοκαρτερέστε, χαμηλώσετε,
νὰ γράψω ἓνα γράμμα μιὰ ψιλὴ γραφή.

Να γράψω ἓνα γράμμα μιὰ ψιλὴ γραφή,
νὰ στείλω στὴν ἀγάπη μ' νὰ μὴν καρτερῇ.

Νὰ στείλω στὴν ἀγάπη μ' νὰ μὴν καρτερῇ,
θέλει τὰ μαῦρα ᾧς βάλλῃ, θέλει ᾧς παντρευτῇ.

Θέλει τὰ μαῦρα ᾧς βάλλῃ, θέλει ᾧς παντρευτῇ,
θέλει καλόγρηα ᾧς γένῃ νὰ ρασοφορῇ.

Θέλει καλόγρηα ᾧς γένῃ νὰ ρασοφορῇ,
ἐδῶ στὸν τόπο ποῦρθα, ἐδῶ θὰ παντρευτῶ.

Ἐδῶ στὸν τόπο ποῦρθα, ἐδῶ θὰ παντρευτῶ,
νὰ πάρω ἓνα κοράσι δεκαοχτὼ χρονῶν.

Σύρτε μάτια μ', σύρτε φρύδια μ'.

(Καθιστικό Προποντίδος)

^γΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ^ρ Ρυθ. 4σημος. Χρ. μέτ.

Συρ τε μα α α α τια αμ συ υρ
 τε φρυ υ υ δια α α α αμ συρ τε μα α
 α α τια αμ συ υρ τε φρυ υ υ δια α
 α α α αμ
 συ υρ τε στο ο ο ο κα α
 λο ο συ υρ τε ε στο ο κα α α
 α α λο ο λο

Σύρτε μάτια μ', σύρτε φρύδια μ', (δίσ)

σύρτε στο καλό, σύρτε στο καλό. (δίσ)

Τῆς ἀγάπης μου νὰ πῆτε, (δίσ)

πὼς παντρεύτικα, πὼς παντρεύτικα. (δίσ)

Πῆρα μάγισσα γυναικα, (δίσ)

μάγισσας παιδί, μάγισσας παιδί. (δίσ)

Ποὺ μαγεύει τὰ καράβια, (δίσ)

καὶ δὲν ἀρμενοῦν, καὶ δὲν ἀρμενοῦν. (δίσ)

Καὶ μὲ μάγειψε κι ἐμένα, (δίσ)

καὶ δὲν ἔρχομαι, καὶ δὲν ἔρχομαι. (δίσ)

Γιάννη μου τὸ μαντήλι σου.

(Στὰ δύο Ἡπείρου)

$${}^{\circ}\text{H}_{\chi\sigma\sigma} \quad \frac{L}{q} \quad \text{Па} \quad q$$

Γιαν νη μου το ο Γιαν νη μου το ο ο ο
Γιαν νη μου το ο μα ντη λι σου ου ου ου

ο αι̣ντε ^π/₉
ου ε λα

αι̣ντε τι το χεις λε ρο ο με ε νο ο ο
βρε Γιαν νη Γιαν να α κι μου ου ου ου ου ^π/₉ αι̣ν

ντε τι το χεις λε ρο ο με ε νο ο ο
βρε κα λο παι δα α κι μου ου ου ου ου ^π/₉

Γιάννη μου τό - Γιάννη μου τό, ἄϊντε, Γιάννη μου τὸ μαντήλι σου, ἔλα,
ἄϊντε, τὶ τῶχεις λερωμένο, βρὲ Γιάννη - Γιαννάκη μου,
ἄϊντε, τὶ τῶχεις λερωμένο, βρὲ καλὸ παιδάκι μου.

Τὸ λέρωσε - τὸ λέρωσε, αἶντε, τὸ λέρωσεν ἡ ξενητεία, ἔλα,
αἶντε, τὰ ἔρημα τὰ ξένα, βρὲ Γιάννη - Γιαννάκη μου,
αἶντε, τὰ ἔρημα τὰ ξένα, βρὲ παλληκαράκι μου.

Πέντε ποτά - πέντε ποτά - ἄϊντε, πέντε ποτάμια τ'όπλεναν, ἔλα,
ἄϊντε, καὶ βάψαν καὶ τὰ πέντε, βρὲ Γιάννη - Γιαννάκη μου,
ἄϊντε, καὶ βάψαν καὶ τὰ πέντε, βρὲ καλὸ παιδάκι μου.

Πέρασε κι ἡ - πέρασε κι ἡ - αἶντε, πέρασε κι ἡ ἀγάπη μου, ἔλα,
αἶντε, κι ἔβαψεν ἡ καρδιά της, βρὲ Γιάννη - Γιαννάκη μου,
αἶντε, κι ἔβαψεν ἡ καρδιά της, βρὲ παλληκαράκι μου.

Ἔνα πουλὶ Χαράλαμψη.

(Καγκέλι Θεσσαλίας)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

ν'Έ να που λι λείι Χα ρα λα μπη η $\frac{4}{4}$ $\frac{4}{4}$
ν'έ να που λι θα α λα σι νο ο
κίε ε να α που λι βου νι ι σιο $\frac{4}{4}$ $\frac{4}{4}$
κα αὐ με ε νε Χα ρα λα μπη

(ν)Ἔνα πουλί, λέει Χαράλαμψη, (ν)ἔνα πουλί θαλασσινό,
κι ἔνα πουλί βουνίσιο, καὐμένε Χαραλάμψη.

Τὰ δυὸ πουλιά, λέει Χαράλαμψη, τὰ δυὸ πουλιὰ μαλώνανε,
κι ἔνα τὸ ἄλλο λέει, καὐμένε Χαραλάμψη.

Γυρίζει τό, λέει Χαράλαμψη, γυρίζει τὸ θαλασσινό,
καὶ λέει στὸ βουνίσιο, καὐμένε Χαραλάμψη.

(ν)Ἐγὼ πολὺ, λέει Χαράλαμψη, (ν)ἐγὼ πολὺ δὲν κάθομαι,
φέτος τὸ καλοκαίρι, καὐμένε Χαραλάμψη.

Κι ἂν κάτσου Μάη, λέει Χαράλαμψη, κι ἂν κάτσου Μάη κι Θεριστή,
κι οὐλον τὸν Ἀλωνάρι, καὐμένε Χαραλάμψη.

Κι ἂν κάτσου κι, λέει Χαράλαμψη, κι ἂν κάτσου κι τοὺν Αὐγουστο,
τὸν Τρυ(γ)ητὴ μισεύω, καὐμένε Χαραλάμψη.

Τραγούδησε ὁ Χρυσόστομος Μητροπάνος.

Ἔτερον Ρούμελης.

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ε να που λι ι Χα ρα λα μπε ε $\frac{4}{4}$ $\frac{4}{4}$
ε να που λι ι θα λασ σι νο ο
κίε ε να α που λι βου νι σιο $\frac{4}{4}$ $\frac{4}{4}$
κα αὐ με ε νε Χα ρα λα μπη

Βαρέθηκα καλὲ μάνα.

(Στρωτὸς χορὸς Ἡπείρου)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Βα ρε θη κα κα λε μα να $\frac{\pi}{q}$ μα ντη λια να κε
και θα ντα πα ρα α τη σω να πα να παντρε
ε ντω ω $\frac{\pi}{q}$ $\frac{\pi}{q}$
ευ..... τω ω

Του το δω το ο κα λο ο και ρι $\frac{\pi}{q}$
θε λω να σε ε κα νω ω ται ρι

Βαρέθηκα καλὲ μάνα μαντήλια νὰ κεντῶ
καὶ θὰ νὰ παρατήσω νὰ πὰ νὰ παντρευτῶ.
Τοῦτο δῶ τὸ καλοκαίρι θέλω νὰ σὲ κάνω ταῖρι.

Στὰ Γιάννενα μανοῦλα θὰ πὰ νὰ παντρευτῶ
νὰ πάρω παλληκάρι νὰ παίζω νὰ γελῶ.
Ἐλα, ἔλα τὸ πουλί μου τώρα ποῦμαι μοναχὴ μου.

Βάστα κόρη μου βάστα καὶ τούτη τὴ χρονιὰ
ν' ἄρθουν τὰ παλληκάρια ν' ἀπὸ τὴν ξενητεία.
Μαῦρα μάτια ν' ἀποχτήσω μὲ καρδιὰ νὰ ντ' ἀγαπήσω.

Βάστα κόρη μου βάστα καὶ τούτη τὴ χρονιὰ
κ' ἐγὼ θὰ σὲ παντρέψω μέσα στὰ Δολιανὰ.
Μαῦρα μάτια στὸ ποτήρι γαλανὰ στὸ παραθύρι,
μαῦρα μάτια καὶ μεγάλα ζυμωμένα μὲ τὸ γάλα.

Μπιζέρισα, κώρ' μάνα.

(Μπεράτι Θεσσαλίας)

³Ηχος λ̣ π̣ δ̣ι Νη ρ̣
Μπι ζε ρι σα α κωρ μα α να α δ̣ι μπι ζε
ρι σα κω ωρ μα α να α μα ντη λια α να κεν
τω ω ω ω μα ντη λια α να κε ντω ω ω ω δ̣ι

«Μπιζέρισα, κώρ' μάνα, μπιζέρισα κώρ' μάνα,
μπιζέρισα κώρ' μάνα, μαντήλια νὰ κεντῶ, μαντήλια νὰ κεντῶ.

Καὶ θὰ ντὰ παρατήσω, καὶ θὰ ντὰ παρατήσω,
καὶ θὰ ντὰ παρατήσω νὰ πά νὰ παντρευτῶ, νὰ πά νὰ παντρευτῶ.

Στὰ Γιάννενα, μώρ' μάνα, στὰ Γιάννενα, μώρ' μάνα,
στὰ Γιάννενα, μώρ' μάνα, θὰ πά νὰ παντρευτῶ, θὰ πά νὰ παντρευτῶ.

Νὰ πάρω παλληκάρι, νὰ πάρω παλληκάρι,
νὰ πάρω παλληκάρι νὰ παίζω νὰ γελῶ, νὰ παίζω νὰ γελῶ.

«Βάστα, κόρη μου, βάστα, βάστα, κόρη μου, βάστα,
βάστα, κόρη μου, βάστα καὶ τούτη τῇ χρονιά, καὶ τούτη τῇ χρονιά.

Ὅσπου νὰ βγοῦν τὰ στάρια, ὥσπου νὰ βγοῦν τὰ στάρια,
ὥσπου νὰ βγοῦν τὰ στάρια, μπαμπάκια καὶ κρασιά,
μπαμπάκια καὶ κρασιά.

Νὰ ῥθοῦν τὰ παλληκάρια, νὰ ῥθοῦν τὰ παλληκάρια,
νὰ ῥθοῦν τὰ παλληκάρια, ἀπὸ τὴν ξενητειά, ἀπὸ τὴν ξενητειά.

Κι ἐγὼ θὰ σὲ παντρέψω, κι ἐγὼ θὰ σὲ παντρέψω,
κι ἐγὼ θὰ σὲ παντρέψω μέσα στὰ Τρίκαλα, μέσα στὰ Τρίκαλα».

Δέν σέ θαρροῦσα θάλασσα.

(Καθιστικό Θράκης)

^ῥΗχος $\frac{1}{4}$ Πα ⁹

Δεν σε θαρ ρου σα α θα α λασ σα $\frac{\pi}{4}$ τρια α ντα φυ
λλο μου ου γκιουρ γκιου λι $\frac{\pi}{4}$
νε ρο να κα τε βα σης $\frac{\Delta}{\delta}$ νε ρο να κα τε βα σης $\frac{\pi}{4}$

Δέν σέ θαρροῦσα θάλασσα,
τριαντάφυλλό μου, γκιουργκιουλί,
νερό νὰ κατεβάσῃς. (δῖς)

Μὰ ἐσὺ κατέβασες νερό...
μιὰ θάλασσα γεμάτη. (δῖς)

Κατέβασες καὶ μιὰ μηλιά...
στὰ μῆλα φορτωμένη. (δῖς)

Καὶ κάτω στῇ ριζίτσα της...
κληματαριὰ σπαρμένη. (δῖς)

Κάνει σταφύλι ροζακί...
καὶ τὸ κρασί μοσχάτο. (δῖς)

Πίνουν το οἱ ἄντρες καὶ μεθοῦν...
κορίτσια κι ὠμορφαίνουν. (δῖς)

Πίνουν το καὶ οἱ ἄσχημες...
καὶ ροδοκοκκινίζουν. (δῖς)

Κι ὅσες μάνες τὸ ἥπιανε...
καμιὰ παιδὶ δὲν κάνει. (δῖς)

Ἄς τῷπινες καὶ σὺ μανά μ'...
μένα νὰ μὴ μὲ κάνῃς. (δῖς)

Σάμπως κι ἂν μ' ἔκανες μανά μ'...
κάνα καλὸ δὲν εἶδα. (δῖς)

Ὅλο στὰ ξένα περπατῶ...
κι ὅλο στὰ ξένα τρέχω. (δῖς)

Ξένις πλένουν τὰ ροῦχα μου...
ξένις τὰ σαπουνίζουν. (δῖς)

Πλύνουν τα μιὰ πλύνουν τα δύο...
στὶς τρεῖς κουτροβολοῦν τα. (δῖς)

Πάρε ξένε μ' τὰ ροῦχα σου...
πάρε τὸ δρόμο ποῦρθες. (δῖς)

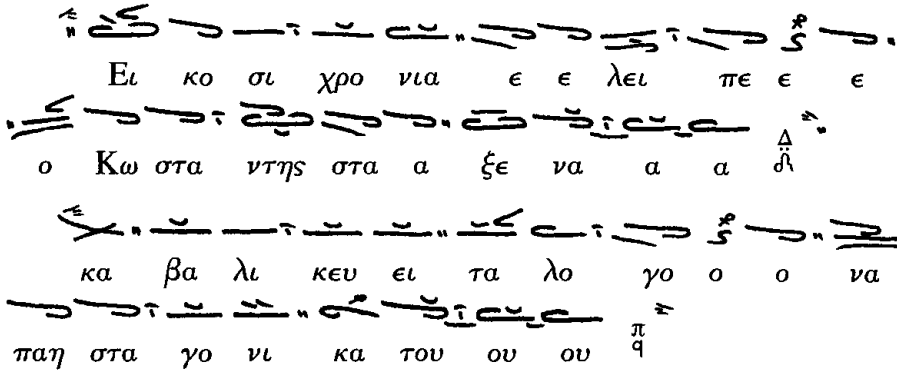
Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἡ μανά σου...
οὔτε κι ἡ ἀδερφή σου. (δῖς)

Οὔτε καμιὰ ξαδέρφη σου...
τὰ ροῦχα σου νὰ πλιένω. (δῖς)

Ὁ Κωσταντῆς.

(Καθιστικὸ Θράκης)

ᾠδὴ Πα ρ Ρυθ. 7σημος.

Εἴκοσι χρόνια ἔλειπε ὁ Κωσταντῆς στὰ ξένα,
καβαλικεύει τ' ἄλογο νὰ πάη στὰ γονικά του.

Στὸ δρόμιν ὅπου πῆγαινε βλέπει μιὰ κρύγια βρύση,
βλέπει μιὰ κόρη ὁπώπλυνε σὲ μαρμαρέν' λεκάνη.

Τήνε μιλά δὲν τὸν μιλά, τήν κραίνει δὲν τὸν κραίνει.
«Τ' ἔχεις κόρη μ' δὲ μοῦ μιλάς καὶ στέκεις λυπημένη;»

«Ξένε μου σὰν μ' ἀρώτησες οὔλα θὰ στ' ἀπαντήσω,
ἔχ' ἀδερφὸ στήν ξενητειὰ πᾶνε εἴκοσι χρόνια».

«Πές με κόρη μ' τὸ ὄνομα καὶ σένα τὶ σὲ λένε;»
«Τὸν ἀδερφὸ μου Κωσταντῆ κι ἐμένα Ἀρετοῦλα».

Ἀγκάλιασε ὁ νηὸς τὴ νηὰ καὶ τήνε χαιρετάει:
«Ἐσ' εἶσαι, κόρη μ', γ' ἡ ἀδερφή κι ἐγὼ εἶμαι ἀδερφός σου».

Ὁ Ηλιε μου καὶ τρισήλιε μου.

(Καγκέλι Αἰτωλοακαρνανίας)

Ἦχος ♯ Πα ρ

Η λιε ε μου ου και αι τρι ι ση η
η νη η λιε μου ου ου ου και αι
αι αι κο ο ο νο ο σμο γυ υ ρι
στη η η νη η η μου ου ου ου
α α α αχ αυ του ου ου ψη η λα α
που ου σ πε ε νερ πα τει εις και αι
χα α να μη η λα α α κυ υτ τα α να
α α ζει ει εις

Ὁ Ηλιε μου καὶ τρισή-νη-λιε μου καὶ κο-νο-σμογυριστή-νη μου,
ἄχ! αὐτοῦ ψηλὰ ποὺ πε-νε-ρπατεῖς καὶ χα-να-μηλὰ κυττά-να-ζεις.

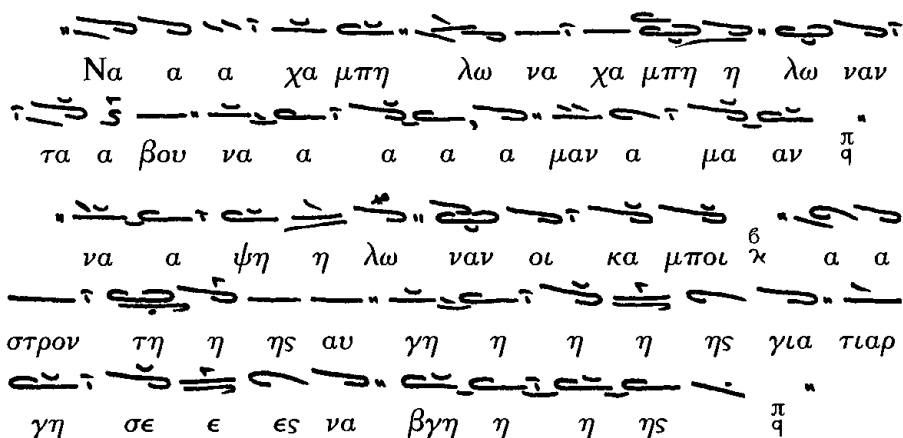
Μὴν εἶδες μὴν ἀπά-να-ντησες τὴν ἀ-να-γαπητικιά-να μου,
ἄχ! σὲ τὶ σαράγια κά-να-θεται, σὲ τί, νι, τραπέζια τρώ-νω-γει.

Τίνος χεράκια τή-νη-ν κερνοῦν καὶ τά, να, δικά μου τρέ-νε-μουν,
ἄχ! τίνος ματάκια χαί-ναι-ρονται καὶ τά, να, δικά μου κλαῖ-ναι-νε.
ἄχ! τίνος μανούλα χαί-ναι-ρεται καὶ μέ-νε-να, πίν' φαρμά-να-κι.

Νὰ χαμπηλῶναν τὰ βουνά.

(Πατηνάδα Πελοποννήσου)

ῥΗχος $\frac{L}{q}$ Πα ρ Ρυθ. 7σημος.

Νὰ χαμπη - νὰ χαμπηλῶναν τὰ βουνά, ἀμάν, ἀμάν,
νὰ ψήλωναν κι οἱ κάμποι, ἄστρον τῆς αὐγῆς γιατί ἄργησες νὰ βγῆς;

Νᾶηβλεπα τῇ - νᾶηβλεπα τὴν Ἀνδρίτσαινα, ἀμάν, ἀμάν,
τὸ ἔρημο παζάρι, πρόβαλε νὰ ἰδῆς καρδιὰ πὺν τυραννεῖς.

Νᾶηβλεπα τῇ - νᾶηβλεπα τὴν ἀγάπη μου, διπλὸς καὺμός,
πὼς στρώνει πὼς κοιμᾶται, θάλασσα πλατειά, μαγκούφα ξενητειά.

Σὲ τὶ τραπέ - σὲ τὶ τραπέζια τρώει ψωμί, ἀμάν, ἀμάν,
σὲ τὶ ταβέρνες πίνει, ἔλα πέρασε παῖξε καὶ γέλασε.

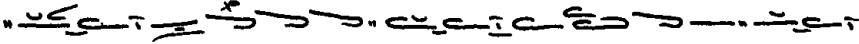

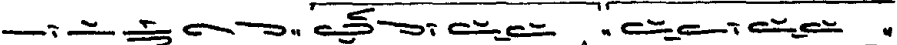
Τίνους χερά - τίνους χεράκια τὸν κερνοῦν, ἀμάν, ἀμάν,
καὶ τὰ δικά μου τρέμουν, πάπια τοῦ γιαλοῦ, τὶ ἀγάπησες ἄλλου;

Τίνους ματά - τίνους ματάκια τὸν κοιτοῦν, ἀμάν, ἀμάν,
καὶ τὰ δικά μου κλαῖνε, πάπια τοῦ γιαλοῦ, μὴν ἀγαπᾶς ἄλλου;

Βοήθα Παναγία μου.

(Καλαματιανὸ Δωδεκανήσων)

ᾠχος $\frac{6}{8}$ Πα ρ

«»
Α α αχ βο η θα Πα α α βο η θα Πα α
ι « Δ »
α να γι α μου πω πω πω ω
«»
βο η θα Πα α να γι ι α μου ου να ρ θου ου
γιατ ε χο με ε και ρο ο πο λυ υ που λει ει

με τα α α καϋ με ε να α Δ π
που με ε ε στα ξε ε να α

Ἄχ, βοήθα Πανα - βοήθα Παναγία μου, πὼ πὼ πῶ,
βοήθα Παναγία μου νὰ ῥθοῦμε τὰ καϋμένα
γιατ' ἔχομε καιρὸ πολὺ πὺν λείπουμε στὰ ξένα.

Πότε θὰ ῥθῇ ἡ μέρα νὰ ῥθοῦμε τὰ καϋμένα,
νὰ ῥθοῦμε τὰ καϋμένα ἀπὸ τὰ μαῦρα ξένα.

Ἄχ, στὴν ξενητεία, στὴν ξενητεία γυρίζουμε, πὼ πὼ πῶ,
στὴν ξενητεία γυρίζουμε σὰν τὰ ὄρφανὰ πουλάκια
καὶ τὸ ψωμί μας βγάζουμε μὲ χίλια δυὸ φαρμάκια.

Στὴν ξενητεία πὺν ζοῦμε ἓνα καλὸ ποθοῦμε,
ἓνα καλὸ ποθοῦμε στὸν τόπο μας νὰ ῥθοῦμε.

Ἄχ, ἡ ξενητεία, ἡ ξενητεία μᾶς ἔκοψε, πὼ πὼ πῶ,
ἡ ξενητεία μᾶς ἔκοψε τὸ γέλιο ἀπὸ τὰ χεῖλη
κι ὀλημερὶς μὲ δάκρυα βρέχουμε τὸ μαντήλι.

Πότε θὰ ῥθῇ ἡ μέρα νὰ ῥθοῦμε τὰ καϋμένα,
νὰ ῥθοῦμε τὰ καϋμένα ἀπὸ τὰ μαῦρα ξένα.

Θάλασσα τὸς θαλασσινοῦς.

(Καλαματιανὸ Δωδεκανήσων)

Ἦχος ἑ Πα ρ

Θα α λα α ασ σα α α ἡ θα λασ σα τους
θα λασ σι νου ου ους θα λασ σα κι μου ου π μη
ην του ους θα λασ σο δερ νης θα α λασ σω νου
με για σε ε να ξη με ρω νου ου με ε ε π ρ

Θάλασσα, θάλασσα τὸς θαλασσινοῦς, θαλασσάκι μου,
μὴν τοὺς θαλασσοδέρνης, θαλασσώνουμαι γιὰ σένα ξημερώνουμαι.

Ροδόσταμο, ροδόσταμο νὰ γίνεσαι, ὡχ ἄμάν, ἄμάν,
τὴν πλώρη τους νὰ ραίνης, θαλασσάκι μου καὶ φέρε τὸ πουλάκι μου.

θα λασ σα κιαρ μυ ρο ο ο νε ρο ο να σε
ξε χα α σω δε ε ε εν μπο ρω ω ω π ρ

Θάλασσα κι ἄρμυρὸ νερό, νὰ σὲ ξεχάσω δὲν μπορῶ.

Θάλασσα, θάλασσα πὸν τὸν ἔπνιξες, θαλασσάκι μου,
τῆς κοπελιᾶς τὸν ἄντρα, θαλασσάκι μου, ἐς' εἶσαι τὸ μεράκι μου.

Κι ἡ κοπελιά, κι ἡ κοπελιὰ εἶναι μικρή, ὡχ ἄμάν, ἄμάν,
καὶ δὲν τῆς πᾶν' τὰ μαῦρα, θαλασσάκι μου καὶ φέρε τὸ πουλάκι μου.

Θάλασσα κι ἄρμυρὸ νερό.....

Θάλασσα, θάλασσα τὶ σοῦ ἔκαμα, θαλασσάκι μου,
καὶ πῆρες τὸ παιδί μου, θάλασσα πλατειά, μαγκούφα μαύρη ξενητεία.

Καὶ μ' ἄφησες, καὶ μ' ἄφησες νὰ καίγομαι, ὡχ ἄμάν, ἄμάν,
σὲ ὅλη τὴ ζωή μου, θαλασσάκι μου καὶ φέρε τὸ πουλάκι μου.

Θάλασσα κι ἄρμυρὸ νερό.....

Θάλασσ' ἀπ' ὅλα τὰ νερά.

(Συρτὸ Νήσων)

³Ηχος λ $\delta\lambda$ Νη ρ

Θα α λα ασ σα πο θα λα ασ σα α πο λα α τα
 α νε ρα δ κ

Θα λασ σα πο λα τα νε ρα και τα πο τα
 μια πι ι νεις Δ κια πο τα παλ λη κα ρια μας κα
 νε να δεν α φη νεις δ κ

Ε για μο ο λα ε για λε ε σα Δ $\delta\lambda$ αχ βρε θα α λασ
 αχ βρε θα α λασ σα μπαμπε ε σα ε για μο ο λα
 σα μπαμπε σα ν $\delta\lambda$
 ε για λε σα

Θάλασσ' ἀπ' ὅ - θάλασσ' ἀπ' ὅλα τὰ νερά,
 θάλασσ' ἀπ' ὅλα τὰ νερά καὶ τὰ ποτάμια πίνεις,
 κι ἀπὸ τὰ παλληκάρια μας κανένα δὲν ἀφήνεις.
 Ἔγρια - μόλα ἔγρια - λέσα, ἄχ βρὲ θάλασσα μπαμπέσα,
 ἄχ βρὲ θάλασσα μπαμπέσα, ἔγρια - μόλα ἔγρια - λέσα.

Ἀνάθεμα - ἀνάθεμά σε θάλασσα,
 ἀνάθεμά σε θάλασσα, τὶ σοῦχω καμωμένα,
 καὶ μοῦ κρατᾷς τ' ἀγόρι μου τόσον καιρὸ στὰ ξένα.
 Θάλασσα βαρεῖ τὸ κύμα, σ' ἀγαπῶ δὲν εἶναι κρῖμα,
 σ' ἀγαπῶ δὲν εἶναι κρῖμα, θάλασσα βαρεῖ τὸ κύμα.

Θάλασσα ποῦ - θάλασσα ποῦς' ἀγνάντια μου,
θάλασσα ποῦς' ἀγνάντια μου, καὶ ξέρεις τὸν καῦμό μου,
φέρε μ' ἀπὸ τὴν ξενητεῖα τὸν ἀγαπητικό μου.
Ἔγια - μόλα ἔγια - λέσα, ἄχ βρὲ θάλασσα μπαμπέσα,
ἄχ βρὲ θάλασσα μπαμπέσα, ἔγια - μόλα ἔγια - λέσα.

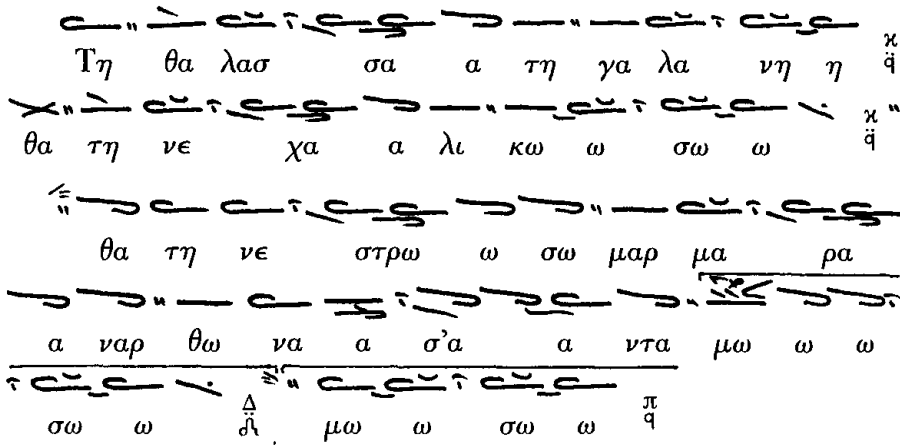
ὦ θάλασσα - ὦ θάλασσά μου οὐρανιά,
ὦ θάλασσά μου οὐρανιὰ καὶ κύμα μου γαλάζιο,
φέρτε μου τὴν ἀγάπη μου νὰ μὴν ἀναστενάζω.
Θάλασσα βαρεῖ τὸ κύμα, σ' ἀγαπῶ δὲν εἶναι κρίμα,
σ' ἀγαπῶ δὲν εἶναι κρίμα, θάλασσα βαρεῖ τὸ κύμα.

Τὴ θάλασσα τὴ γαλανή.

(Καλαματιανὸ Αἰγαίου)

ᾠδὴ Πα ρ

Τὴ θάλασσα τὴ γαλανὴ θὰ τήνε χαλικώσω,
θὰ τήνε στρώσω μάρμαρα νὰ ῥθῶ νὰ σ' ἀνταμώσω. (δῖς)

Βαρέθηκα τὴν ξενητεῖα γύρνα κοντὰ σὲ μένα,
γύρνα ἀγάπη μου γλυκεῖα εἶναι καὶ μὸς τὰ ξένα. (δῖς)

Πολλὰ σοῦ στέλνω γράμματα κι ἀπάντηση δὲν παίρνω,
νὰ σὲ ξεχάσω προσπαθῶ μὰ δὲν τὰ καταφέρνω. (δῖς)

Νὰ ἔταν ἡ θάλασσα γυαλὶ καὶ τὸ γυαλὶ καθρέφτης,
νὰ σ' ἔβλεπα ἀγάπη μου ποὺ στρώνεις καὶ ποὺ πέφτεις. (δῖς)

Φύσα μαϊστρουλάκι μου καὶ πάρε τὴ φωνή μου,
νὰ πᾶς τὰ χαιρετίσματα ποὺ στέλνω στὸ πουλί μου. (δῖς)

Χελιδονάκια καὶ πουλιὰ ποὺ χαμηλοπετᾶτε,
ἂν δεῖτε τὴν ἀγάπη μου νὰ μοῦ τὴ χαιρετᾶτε. (δῖς)

Ἡ μάνα μου στὴν ξενητεία.

(Καλαματιανὸ Μ. Ἀσίας)

Ἦχος ᾠ̣ Βου ξ

Ἡ μάνα μου στὴν ξε νη τεια κιε γω
με ε κα με να περ πα τω μο να
σαυ τα τα με ρη η
χος δι χως ται ρι ι ι
το για λο για λο ο ο ο το για λο
για λο ο ο το για λο για λο ο ο ο
ψα ρα α κια κυ υ νη γω ω ω

Ἡ μάνα μου στὴν ξενητεία κι ἐγὼ σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
μέ ἔκαμε νὰ περπατῶ μονάχος δίχως ταῖρι.
Τὸ γιαλό, γιαλό, (τρὶς) ψαράκια κυνηγῶ.

Ἐσὺ νὰ γένῃς λεμονιά κι ἐγὼ νὰ γένω χιόνι,
νὰ λυώνω νὰ ποτίζωνται οἱ δροσεροὶ σου κλῶνοι.
Ἄστρον τῆς αὐγῆς, (τρὶς) γιατί ἄργησες νὰ βγῇς.

Ὁ ἥλιος βγαίνει στὰ βουνὰ κι ἐγὼ μαζί του βγαίνω,
σ' ἔρημα δάση τριγυρνῶ τῇ δύση του προσμένω.
Πρόβαλε νὰ διῆς, (τρὶς) κορμὶ πὺν τυραννεῖς.

Ἐκάηκε ἡ καρδούλα μου, ἀναψε σὰν καμίνι,
καὶ τῶν συννέφων τὸ νερὸ νὰ πέσῃ δὲν τὴ σβύνει.
Ἐβγα ταῖρι μου (τρὶς) καὶ πιάσ' τὸ χέρι μου.

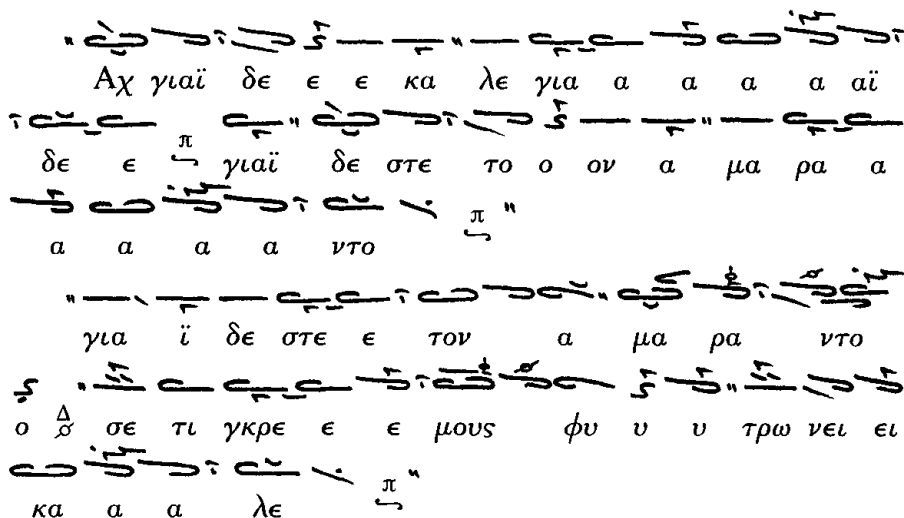
Ἄϊδε γιατρὲ φύγ' ἀπ' ἐδῶ καὶ σύρε στὴ δουλειά σου
καὶ τῇ δικῇ μου ἀρρωστία δὲν γράφουν τὰ χαρτιά σου.
Πάπια χήνα μου, (τρὶς) ἔχε τὸ κρῖμα μου.
Πάπια τοῦ γιαλοῦ, (τρὶς) μὴν ἀγαπᾶς ἀλλοῦ.

Ἐκ τῆς Φόρμιγγος.

Ὁ ἀμάραντος.

(Στεριανὸ τσάμικο)

Ἦχος λ Πα ρ

Ἄχ, γιὰ ἰδέ - καλέ, γιὰ ἰδέ - γιὰ ἰδέστε τὸν ἀμάραντο,
γιὰ ἰδέστε τὸν ἀμάραντο σὲ τὶ γκρεμοὺς φυτρώνει, καλέ.

Ἄχ, φυτρώ - καλέ, φυτρώ - φυτρώνει στ' ἀγριολείβαδα,
φυτρώνει στ' ἀγριολείβαδα, στὶς πέτρες στὰ λιθάρια, καλέ.

Ἄχ, τὸν τρῶν', καλέ, τὸν τρῶν', τὸν τρῶν' τὰ λάφια καὶ ψοφοῦν,
τὸν τρῶν' τὰ λάφια καὶ ψοφοῦν, τ' ἀγρίμια κι ἡμερεύουν, καλέ.

Ἄχ, τὸν τρῶν', καλέ, τὸν τρῶν', τὸν τρῶν' τὰ λάγια πρόβατα,
τὸν τρῶν' τὰ λάγια πρόβατα κι ἀλησμονοῦν τ' ἀρνιά τους, καλέ.

Ἄχ, νὰ τό, καλέ, νὰ τό, νὰ τῶτρωγε κι ἡ μάνα μου,
νὰ τῶτρωγε κι ἡ μάνα μου νὰ μὴ μὲ εἶχε κάνει, καλέ.

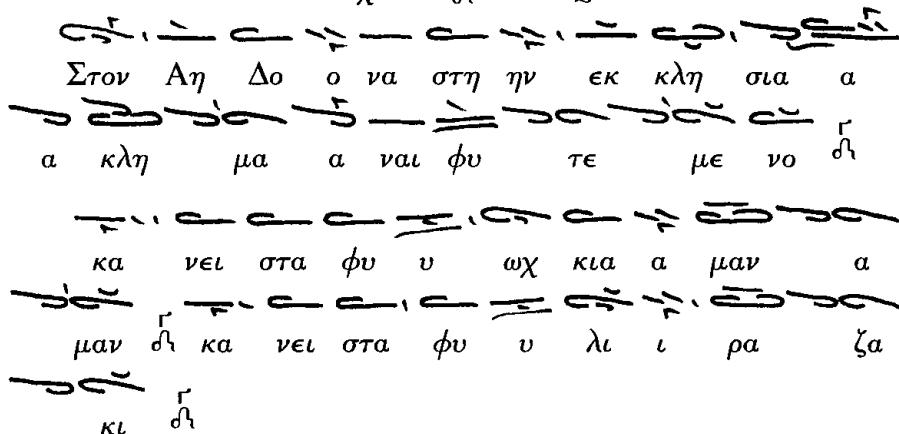
Ἄχ, κι ἂν μ' εἶ - καλέ - κι ἂν μ' εἶ - κι ἂν μ' ἔκανε τὶ μ' ἤθελε,
κι ἂν μ' ἔκανε τὶ μ' ἤθελε κι ἂν μ' ἔχει τὶ μὲ θέλει, καλέ.

Ἄχ, ν' ἐγώ, καλέ, ν' ἐγώ, ν' ἐγὼ στὰ ξένα περπατῶ,
ν' ἐγὼ στὰ ξένα περπατῶ, στὰ ξένα τρώω καὶ πίνω, καλέ.

Τὸ κλῆμα τοῦ Ἀηδονα.

(Συρτὸ Λευκάδος)

Ἦχος ᾠδῆς Γα ρ

Στὸν Ἀηδονᾶ¹ στὴν ἐκκλησιὰ κλῆμα ἔναι φυτεμένο,
κάνει σταφύ - ὦχ! κι ἁμάν, ἁμάν, κάνει σταφύλι ραζακί.

Κάνει σταφύλι ραζακί, κάνει κρασι μοςχᾶτο,
κι ὅσες μανά - ὦχ! κι ἁμάν, ἁμάν, κι ὅσες μανάδες κι ἂν τὸ πιοῦν.

Κι ὅσες μανάδες κι ἂν τὸ πιοῦν, καμιὰ παιδὶ δὲν κάνει,
νὰ θέ' τὸ πιῇ, ὦχ! κι ἁμάν, ἁμάν, νὰ θέ' τὸ πιῇ κι ἡ μάνα μου.

Νὰ θέ' τὸ πιῇ κι ἡ μάνα μου νὰ μὴ μὲ κάνῃ ἐμένα,
ποῦ μ' ἔκανε, ὦχ! κι ἁμάν, ἁμάν, ποῦ μ' ἔκανε τ' ἐξέστησε;

Ποῦ μ' ἔκανε τ' ἐξέστησε; ποῦ μ' ἔχει τὶ παντέχει;
π' ἐγὼ στὰ ξέ - ὦχ! κι ἁμάν, ἁμάν, π' ἐγὼ στὰ ξένα περπατῶ.

Π' ἐγὼ στὰ ξένα περπατῶ, στὰ ξένα τρώω καὶ πίνω,
ξένες πλένουν, ὦχ! κι ἁμάν, ἁμάν, ξένες πλένουν τὰ ροῦχα μου.

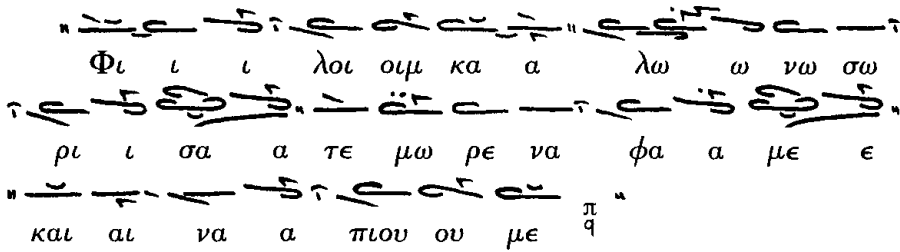
Ἐκ τῆς Φόρμιγγος.

¹ Ἅγιος Δονᾶτος.

Φίλοι μ' καλῶς ὠρίσατε.

(Τσάμικο Αἰτωλοακαρνανίας)

ᾠχος $\frac{L}{q}$ Πα ρ

Φίλοι μ' καλῶ-νω-ς ὠρίσατε, μωρέ, νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε.

Κι αὔριο καλέ-νε-ς ἀντάμωσες, μωρέ, τὸ ποῦ θ' ἀνταμωθοῦμε.

Στὸν Ἄη Λιᾶ, να, στὸν πλάτανο, μωρέ, ποῦειναι μιὰ κρύα βρύση.

Πῶχουν οἱ κλέ-νε-φτες σύναξη, μωρέ, ποὺ κάνουν πανηγύρι.

Πῶχουν ἀρνια, να, ποὺ ψένουνε, μωρέ, κριάρια σουβλισμένα.

Πῶχουν κι ἓνα, να, γλυκὸ κρασί, μωρέ, ποὺ γλυκο-χαιρετιοῦνται¹.

Κατ' ἄλλην παραλλαγήν.

Πῶχουν κι ἓνα, να, γλυκὸ κρασί, μωρέ, ἀπὸ τὴν Ἁγια Μαύρα,²

«Κέρνα μας, Ρή-νη-να, κέρνα μας, μωρέ, γιομᾶτα τὰ ποτήρια.

ᾠσπου νὰ βγῇ, νη, ὁ Αὐγερινός, μωρέ, νὰ πάη ἡ Πούλια γιόμα».

ᾠΕγὼ κρασί, νι, σᾶς ἔφερα, μωρέ, κερνᾶτε μοναχοί σας».

«Τοῦ Γάμου».

¹ Ἐδῶ τσουγκρίζουν τὰ ποτήρια.

² Λευκάδα.

Δασιά, δασιὰ εἶν' τὰ κόσκινα.

(Καθιστικό ὁρεινοῦ Βάλτου)

Ἦχος λ π, Πα ρυθ. ἐλεύθ.

Δα σια δα σια α εἶν' τα κο σκι ι ι να α α α
κια φρα τα τα α προ ζυ υ υ υ μια

Δασιά, δασιὰ εἶν' τὰ κόσκινα, κι ἀφρᾶτα τὰ προζύμια.

Ζυμῶστε νηές, ζυμῶστε νηοί, τὴν κ(ου)λούρα νὰ χαροῦνε,
νὰ φκιάση ἡ νύφη τὸ ψωμί, νὰ φᾶν' οἱ καλεσμένοι,
νὰ φάῃ τὸ σ(υ)μπιθριακό, ποὺ θὰ βρεθῇ στὸ γάμο.

«Εὐχήσου με, πατέρα μου, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Μὲ τὴν εὐχὴ παιδάκι μου, καλὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος σου».

«Εὐχήσου με, μανούλα μου, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Μὲ τὴν εὐχὴ παιδάκι μου, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Εὐχήστε μ' ἀδελφάκια μου, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Μὲ τὴν εὐχὴ ἀδελφούλα μας, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Εὐχήστε με, ξαδέρφια μου, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Μὲ τὴν εὐχὴ ξαδέρφη μας, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Εὐχήστε με γειτόνοι μου, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Μὲ τὴν εὐχὴ νυφούλα μας, τώρα στὰ πρῶτα κόσκινα».

«Ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ γάμου».

Στὸ ξύρισμα τοῦ γαμπροῦ.

(Στὰ τρία ὄρεινοῦ Βάλτου)

Ἦχος π̣ ς̣ — — — — — Κε ς̣ ρ̣

Ασ προ συ υν νε φιασ' ο ου ρα α α
νος κ̣ για τι ξυ υ ρι ζετ' ο ο γα
α α μπρος κ̣

Ἀσπροσυννέφιασ' ὁ οὐρανός, γιατί ξυρίζειτ' ὁ γαμπρός.

Ευράφια ἀπὸ τὰ Γιάννενα, κι ἀκόνια ἀπὸ τὴν Πρέβεζα,
καὶ τὸ σαπούνι Ἀρτινό, ὅταν ξυρίζουν τὸ γαμπρό.

«Ἀνάγκασε μπερμπέρη μου, ἀνάγκασε τὸ χέρι σου,
κι ἔχουμε στράτα ἀλαργινή, νὰ πᾶμε καὶ νὰ ῥθοῦμε,
νὰ πάρουμε τὴν πέρδικα, τὴν πεντεπλουμισμένη».

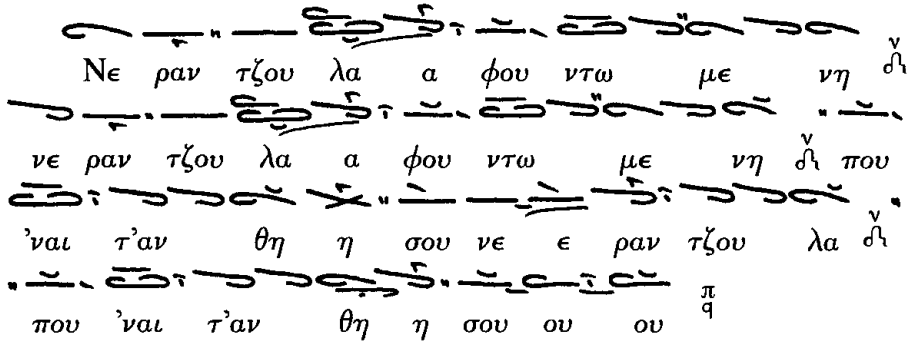
«Ὡρα καλὴ παιδάκια μου, καὶ στὸ καλὸ νὰ πᾶτε,
νὰ φέρετε τὴν πέρδικα τὴν πεντεπλουμισμένη».

Τὰ κείμενα τῶν τραγουδιῶν «Δασιά, δασιά εἶν' τὰ κόσκινα » καὶ «Στὸ ξύρισμα τοῦ γαμπροῦ», ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἡ Φλωριάδα καὶ τὰ τραγούδια της» τῶν Γιάννη Β. Κραμπῆ καὶ Παντελῆ Παπαστάθη. Ἀθῆναι 1984.

Ἡ νεραντζούλα.

(Τσάμικο Ρούμελης)

Ἦχος ἦ Πα ρ

«Νεραντζούλα φουντωμένη, (δῖς)

ποῦ ἔναι τ' ἄνθη σου, νεραντζούλα, ποῦ ἔναι τ' ἄνθη σου.

Ποῦ ἔναι ἡ πρώτη σ' ἐμορφάδα, (δῖς)

ποῦ ἔν' τὰ κάλλη σου, νεραντζούλα, ποῦ ἔν' τὰ κάλλη σου».

«Φύσηξε βορηᾶς κι ἀέρας, (δῖς)

καὶ τὰ τίναξε, νεραντζούλα, καὶ τὰ τίναξε».

«Σὲ παρακαλῶ βορηά μου, (δῖς)

φύσα σιγανά, νεραντζούλα, φύσα σιγανά.

Ν' ἀρμενίσουν τὰ καράβια, (δῖς)

τὰ Ζαγοριανά, νεραντζούλα, τὰ Ζαγοριανά.

Πᾶχουν μέσα κοριτσάκια, (δῖς)

κι ἔμορφα παιδιά, νεραντζούλα, κι ἔμορφα παιδιά».

Στὸν Ἄδην θὰ κατέβω.

(Καλαματιανὸ Αἰτωλοακαρνανίας)

$$^{\circ}H_{\chi os} \frac{L}{\delta l} \Delta l \sigma$$

Στο ον Α δη θα κα τε ε βω στον Α δη θα
 κα τε ε ε βω ω στο ον Α δη θα κα
 τε ε βω και στον Πα ρα δει σο α μα αν και
 στον Πα ρα δει σο ο ο ο

Στὸν Ἄδην θὰ κατέβω (τρὶς) καὶ στὸν Παράδεισο, ἀμάν,
καὶ στὸν Παράδεισο.

Τὸ Χάρο ν' ἀνταμώνω, (τρὶς) δυὸ λόγια νὰ τοῦ ἔπω, ἁμάν,
δυὸ λόγια νὰ τοῦ ἔπω.

Χάρε γιὰ χαρισέ μου, (τρίς) σαίτες κοφτερές, ἀμάν,
σαίτες κοφτερές.

Νὰ πάω νὰ σαῖτέψω, (τρὶς) δυὸ τρεῖς μελαχροινές, ἄμάν,
δυὸ τρεῖς μελαχροινές.

Πῶχουν στὰ χεῖλη βάμα, (τρὶς) στὸ μάγουλο ἐλιά, ἀμάν,
στὸ μάγουλο ἐλιά.

Κι ανάμεσα στὰ στήθια, (τρὶς) χρυσὴ πορτοκαλιά, ἀμάν,
χρυσὴ πορτοκαλιά.

Κάνει τὰ πορτοκάλια, (τρίς) καὶ δὲ σαπίζουने, ἀμάν,
καὶ δὲ σαπίζουने.

Κάνει τὰ παλληκάρια, (τρὶς) καὶ δὲ γνωρίζουνε, ἀμάν,
καὶ δὲ γνωρίζουνε.

Ἡ κιτρολεϊμονιά.

(Σπεριανὸ καλαματιανό)

ῥΗχος δὴ Δι α

« εὐ ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ »
Κι τρο λεῖ μο ο νια μωρ κι τρο λε εῖ μο ο ο
κι τρο λεῖ μο ο νια και μαντζου ρα α να α α
« ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ »
νια α α α δὴ
μου ου ου ου
« ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ »
κι τρο λεῖ μο ο νια και μαντζου ρα α να α α
« ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ »
μου ου ου ου δὴ αρ νη σου του ους δι ι κους σου
« ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ » « ε ε τ »
κιε λα ντα α μα α α μου ου ου δὴ

Κιτρολεϊμονιά, μωρ', κιτρολεϊμονιά,
κιτρολεϊμονιά καὶ μαντζουράνα μου.
Κιτρολεϊμονιά καὶ μαντζουράνα μου,
ἀρνήσου τοὺς δικούς σου κι ἔλ' ἀντάμα μου.

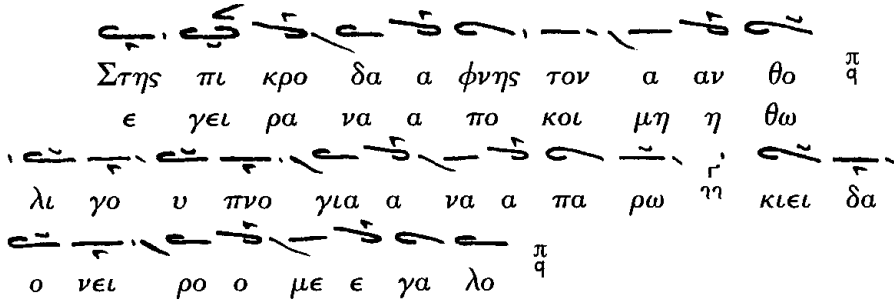
Πῶς νὰ τ'ς ἀρνηθῶ, μωρ', κιτρολεϊμονιά,
πῶς νὰ τ'ς ἀρνηθῶ καὶ πῶς νὰ τοὺς τὸ 'πῶ .
Πῶς νὰ τ'ς ἀρνηθῶ καὶ πῶς νὰ τοὺς τὸ 'πῶ,
ποῦμαι κοριτσάκι δώδεκα χρονῶν.

ῥΕχε γειὰ μητέ - μωρ', κιτρολεϊμονιά,
ἔχε γειὰ μητέρα καὶ πατέρα μου.
ῥΕχε γειὰ μητέρα καὶ πατέρα μου,
σύρε θυγατέρα μ', σύρε στὸ καλό.

Στῆς πικροδάφνης τὸν ἀνθό.

(Στὰ δύο Ἡπείρου)

Ἦχος ᾠ Πα ρ κ Ρυθ. 4σημος.

Στῆς πικροδάφνης τὸν ἀνθό, ἔχειρα ν' ἀποκοιμηθῶ,
λίγο ὕπνο γιὰ νὰ πάρω, κι εἶδα ὄνειρο μεγάλο.

Παντρεύεται ἡ γιὰγάπη μου, γιὰ πείσμα γιὰ γινάτι μου,
γυιέ μ' καὶ παίρνει τὸν ἐχθρό μου, γιὰ τὸ πείσμα τὸ δικό μου.

Στοὺς γάμους τοὺς μὲ προσκαλοῦν καὶ γιὰ κουμπάρο μὲ καλοῦν,
γυιέ μ' νὰ πάω νὰ στεφανώσω, δυὸ κορμάκια νὰ ἐνώσω.

Παίρνω τὰ στέφανα χρυσᾶ, βάστα καϋμένη μου καρδιά,
καὶ λαμπάδες ἀπ' ἀσήμι, ἔλεος κι ἐλεημοσύνη.

Καὶ τὰ χερο - κι ἀμάν, ἀμάν, καὶ τὰ χεροκρατήματα,
λέει κι αὐτὰ μαργαριτάρι, χαρὰ στὸ νηὸ πὺν θὰ σὲ πάρῃ.

Μῆλο μου κόκκινο.

(Καλαματιανὸ Μακεδονίας)

Ἦχος ἰγ' Γα ϝ ϗ

Μη η λο μου ου κοκ κι νο ο γη ρο
οϊ δου βαμ με ε ε νου ου κ
για α τι ι μι ι μα ρα νι ι ις
του ουν πι ι κραμ με ε ε νου ου γη

Μῆλο μου κόκκινο ρόϊδου βαμμένου, (δίσ)
γιατὶ μὶ μάρανις τοὺν πικραμμένου. (δίσ)

Πααίνου κι ἔρχουμι μὰ δὲν σὶ βρίσκου, (δίσ)
βρίσκου τὴν πόρτα σου μανταλουμένη,
τὰ παραθύρια σου φιγγοβολοῦνι.

Ρουτῶ τοὺν πάπλουμα ποῦ εἶν' ἡ κυρά σου, (δίσ)
κυρά μ' δὲν εἶν' ἰδῶ, πάησι στὴ βρύση,
πάησι νὰ πιῇ νιρὸ κι νὰ γιουμίσση.

Ἄς πᾶν' νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια μου.

(Στεριανὴ πατηνάδα)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

As πα αν να α α ι δου ου ουν Δ
α ας παν να ι δουν τα α μα α τα μα α
τια α α μου ου ου π
ας παν να ι δου ουν τα α μα τα μα τια α
α μου ου ου Δ πω ως τα περ να η α γα α
η γα α πη η η μου ου ου π

Ἄς πᾶν' νὰ ἰδοῦν, ἄς πᾶν' νὰ ἰδοῦν τὰ μά - τὰ μάτια μου.

ἄς πᾶν' νὰ ἰδοῦν τὰ μά - τὰ μάτια μου,

πὼς τὰ περνᾷ ἡ ἀγά - ἡ ἀγάπη μου.

Μὴν ἡῦρ' ἄλλου, μὴν ἡῦρ' ἄλλου κι ἀγά - κι ἀγάπησε,

μὴν ἡῦρ' ἄλλου κι ἀγά - κι ἀγάπησε

κι ἐμένα μ' ἀπαρά - παράτησε.

Ποιὸς τοεῖπε δε - ποιὸς τοεῖπε δεντρουλά - ντρουλάκι μου,

ποιὸς τοεῖπε δεντρουλά - ντρουλάκι μου,

δὲ σ' ἀγαπῶ πουλά - πουλάκι μου.

Ἄν τοεῖπ' ὁ ἥ - ἄν τοεῖπ' ὁ ἥλιος νά, μωρ', νὰ μὴ βγῇ,

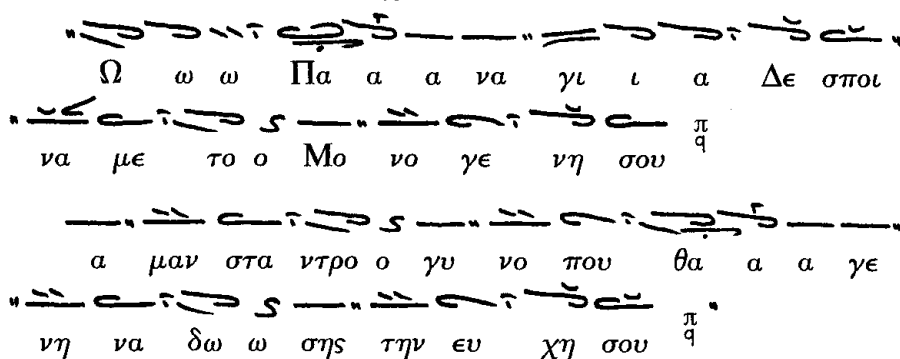
ἄν τοεῖπ' ὁ ἥλιος νά, μωρ', νὰ μὴ βγῇ,

τ' ἄστρι νὰ μὴν ξημε - ξημερωθῇ.

Ω Παναγία Δέσποινα.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

Ήχος ἦ Πα ρ

Ω Παναγία Δέσποινα μὲ τὸ Μονογενῇ σου,
ἀμάν, στ' ἀντρογόγυνο πού θὰ γενῇ νὰ δώσης τὴν εὐχή σου.
(ἀμάν, στ' ἀντρογόγυνο πού γίνηκε νὰ δώσης τὴν εὐχή σου.)

Σοῦ τάζω Παναγία μου, ἓνα χρυσὸ καντήλι,
ἀμάν, νὰ τοὺς ταιριάξης τῶν δυσονῶν στὸ χέρι δαχτυλίδι.
(ἀμάν, γιατί τοὺς πέρασες τῶν δυὸ στὸ χέρι δαχτυλίδι).

Σοῦ τάζω Παναγία μου, ὀκάδες τὸ λιβάνι,
ἀμάν, νὰ τοὺς ταιριάξης τῶν δυσονῶν στὴν κεφαλὴ στεφάνι.
(ἀμάν, γιατί τοὺς πέρασες τῶν δυὸ στὴν κεφαλὴ στεφάνι).

Σοῦ τάζω Παναγία μου, μιὰν ἀσημένια ζώνη,
ἀμάν, νὰ τοὺς διπλώσης καὶ τοὺς δυὸ σ' ἓνα διπλὸ σεντόνι.

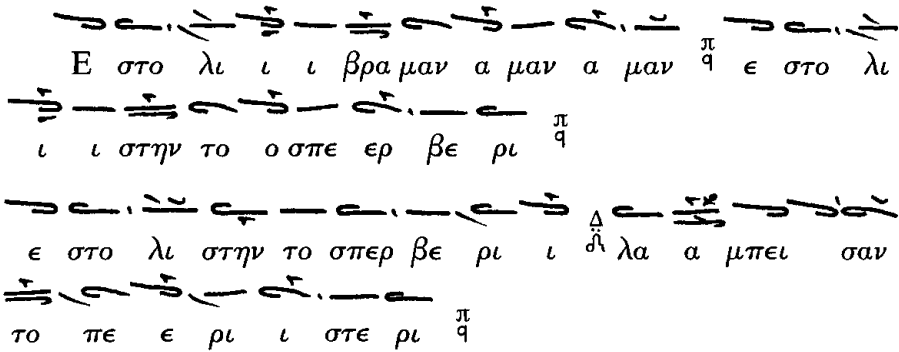
Νὰ ζήσῃ ἡ νύφη κι ὁ γαμπρὸς νὰ ζήσῃ κι ὁ κουμπάρος,
ἀμάν, νὰ ζήσῃ κι ὁ προξενητὴς νὰ κάμῃ κι ἄλλο γάμο.

Τὸ τραγούδι αὐτό, ὅπως ἀναφέρει ὁ Κωνσταντῖνος Ψάχος στὸ βιβλίο του «*Δημῶδη ᾠσματα Γορτυνίας*», λέγεται σὲ ἀρραβῶνες καὶ τὸ πρὸ τοῦ γάμου Σάββατο. Οἱ ἐντὸς πα-
ρενθέσεως στίχοι λέγονται μετὰ τὴν στέψιν.

Ἑστολίστην τὸ σπερβέρι.

(Συρτὸ Δωδεκανήσων)

Ἦχος ἦ Πα ρ ᾠ

Ἑστολί - βρ' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, ἔστολίστην τὸ σπερβέρι,
ἔστολίστην τὸ σπερβέρι, λάμπει σὰν τὸ περιστέρι.

Γύρω τριγύ - βρ' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, γύρω τριγύρω κεντητό,
γύρω τριγύρω κεντητὸ καὶ στήν κορφὴ ζουγραφιστό.

Στὴ μέση ἔ - βρ' ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, στὴ μέση ἔχει τὸ σταυρό,
στὴ μέση ἔχει τὸ σταυρὸ καὶ στήν κορφὴ χρυσὸν ἁητό.

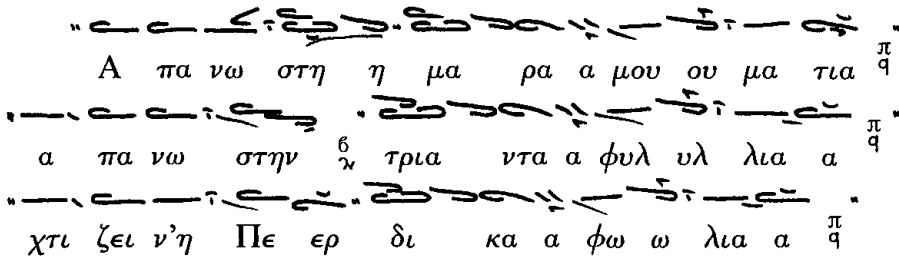
Στὴ Βενετιά, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, στὴ Βενετιά τὸ ὑφάνασι,
στὴ Βενετιά τὸ ὑφάνασι, στήν Πόλη τὸ κεντήσασι.

Στὴ Ρόδο τό, κι ἁμάν, ἁμάν, ἁμάν, στὴ Ρόδο τὸ στολίσασι,
στὴ Ρόδο τὸ στολίσασι, παπᾶδες τὸ ἔβλοήσασι.

Ἀπάνω στὴν τριανταφυλλιά.

(Σταυρωτὸς συρτὸς χορὸς Χαλκιδικῆς)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

Ἀπάνω στὴ - μαῦρα μου μάτια,
ἀπάνω στὴν τριανταφυλλιά, χτίζει ν' ἡ Πέρδικα φωλιά.

Χτίζει ν' ἡ Πέ - μαῦρα μου μάτια,
χτίζει ν' ἡ Πέρδικα φωλιά, συμπαινοβγαίνουν τὰ πουλιά.

Συμπαινοβγαί - μαῦρα μου μάτια,
συμπαινοβγαίνουν τὰ πουλιὰ κὶ σειέται ἡ τριανταφυλλιά.

Κὶ σειέται ἡ, μαῦρα μου μάτια,
κὶ σειέται ἡ τριανταφυλλιά κὶ πέφτουν τὰ τριαντάφυλλα.

Κὶ πέφτουν τά, μαῦρα μου μάτια,
κὶ πέφτουν τὰ τριαντάφυλλα, μέσα στῆς νύφης τὴν ποδιά. (δὺς)

Τὰ κανάκια.

(Δωδεκανήσων)

³Ηχος λ̣ π̣ ρ̣ Νη ρ̣ Ρυθ. 6σημος, διφωνῶν.

Ε λα Πα α ε λα α Πα α ε ε
λα α α Πα να για μου σω σε δ̣λ̣
ε ε λα Πα να για μου σω σε δ̣λ̣ νουν
και αι λο γι σμον μου δω σε δ̣λ̣

Ἦλα Πα - ἔλα Πα - ἔλα Παναγιά μου σῶσε,
ἔλα Παναγιά μου σῶσε, νοῦν καὶ λογισμὸν μου δῶσε.

Νοῦν καὶ λο - νοῦν καὶ λο - νοῦν καὶ λογισμὸν καὶ γνώση,
νοῦν καὶ λογισμὸν καὶ γνώση καὶ γλυκειὰν φωνὴν καμπόση.

Νὰ παινέ - νὰ παινέ - νὰ παινέσω τὴν κερά μας,
νὰ παινέσω τὴν κερά μας καὶ τὴ χρυσοπέρδικά μας.

Ν' ἀρχέψω 'πό, ν' ἀρχέψω 'πό, ν' ἀρχέψω 'πὸ τὴν κεφαλὴ,
ν' ἀρχέψω 'πὸ τὴν κεφαλὴ νὰ σὲ παινέσω νιόνυφῃ.

Ἦχεις τά, ἔχεις τά, ἔχεις τὰ μαλλιά μετάξι,
ἔχεις τὰ μαλλιά μετάξι καὶ πλεγμένα μὲ τὴν τάξη.

Ἦχεις κού - ἔχεις κού - ἔχεις κούτελο φεγγάρι,
ἔχεις κούτελο φεγγάρι, ποῖα τὴν ἔχει τέτοια χάρι.

Ἦχεις φρύ - ἔχεις φρύ - ἔχεις φρύδια σὰ γαϊτάνι,
ἔχεις φρύδια σὰ γαϊτάνι ποὺ ζωγράφος δὲν τὰ κάνει.

Ἦχεις μά - ἔχεις μά - ἔχεις μάτια σὰν ἐλιές,
ἔχεις μάτια σὰν ἐλιές ποῦν γεμᾶτα μαργιολιές.

ῥΕχεις μύ - ἔχεις μύ - ἔχεις μύτη κοντυλένια,
ἔχεις μύτη κοντυλένια, μάγουλα τριανταφυλλένια.

ῥΕχεις χεί - ἔχεις χεί - ἔχεις χείλη σὰ μιρζάνι,
ἔχεις χείλη σὰ μιρζάνι, πὺν ζωγράφος δὲν τὰ κάνει.

ῥΕχεις δό - ἔχεις δό - ἔχεις δόντια ράδι - ράδι,
ἔχεις δόντια ράδι - ράδι, τρυπητὸ μαργαριτάρι.

ῥΕχεις σά - ἔχεις σά - ἔχεις σάγουνο λακκάτο,
ἔχεις σάγουνο λακκάτο, σὰν ἄη-Κωσταντινᾶτο.

ῥΕχεις καί, ἔχεις καί, ἔχεις καὶ λαιμὸ χυτό,
ἔχεις καὶ λαιμὸ χυτό, μαρμαροπελεκητό.

ῥΕχεις στῆ - ἔχεις στῆ - ἔχεις στῆθος μαρμαρένιο,
ἔχεις στῆθος μαρμαρένιο καὶ κορμὶ κυπαρισσένιο.

Τὰ δυό σου χε - τὰ δυό σου χε - τὰ δυό σου χεροκάλαμα,
τὰ δυό σου χεροκάλαμα ἀσῆμ' εἶναι καὶ μάλαμα.
(ῥΕχεις χέ - ἔχεις χέ - ἔχεις χέρια σὰ λαμπάδες,
ἔχεις χέρια σὰ λαμπάδες, πὺν τίς λειτουργοῦν παπᾶδες).

Καὶ τὰ δέ - καὶ τὰ δέ - καὶ τὰ δέκα σου δαχτύλια,
καὶ τὰ δέκα σου δαχτύλια, τῶν γραμματικῶν κοντύλια.

ῥΕχεις τῆ μέ - ἔχεις τῆ μέ - ἔχεις τῆ μέση τῆ λιγνή,
ἔχεις τῆ μέση τῆ λιγνή, ζωσμένη μὲ τὸ λαχουρί.

ῥΕχεις μπό - ἔχεις μπό - ἔχεις μπόϊ λεμονιάς,
ἔχεις μπόϊ λεμονιάς πὺν δὲ τῶχει ἄλλη καμιά.

Τῆς πατού - τῆς πατού - τῆς πατούσας σου τὸ χνάρι,
τῆς πατούσας σου τὸ χνάρι ὡς κι ἐκεῖνο ἔχει χάρη.

Σήμερα γάμος γίνεται.

(Συρτὸ Ἰκαρίας)

^ῥΗχος $\frac{6}{8}$ Πα ρ \bar{x}

Ση με ρα γα α μο ος γι ι νε ε ται
ση με ρα γα μος γι νε ται ση με ρα λα
μπει με ε ρα τρι α λα λα α τρι
α λα λα α τρι α λα λα λα λα λλα
λλα α

Σήμερα γάμος γίνεται, (δίσ)

σήμερα γάμος γίνεται, σήμερα λάμπει ἡ μέρα,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλαλά. (δίσ)

Σήμερα στεφανώθηκε(ν), (δίσ)

σήμερα στεφανώθηκε(ν) ἀητὸς τὴν περιστέρα,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλαλά. (δίσ)

Γαμπρέ μου βέργα μάλαμα, (δίσ)

γαμπρέ μου βέργα μάλαμα, νύφη μου βέργ' ἀσήμι,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλαλά. (δίσ)

Ταιριάζατε στὴν ἐμμορφιά, (δίσ)

ταιριάζατε στὴν ἐμμορφιά, καὶ στὴν ταπεινωσύνη,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλαλά. (δίσ)

Νύφη μου ωραιότατη, (δίσ)

νύφη μου ωραιότατη, σήμερα ἡ χαρά σου,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλαλά. (δίσ)

Ἦρθαν τ' ἀηδόνια ἀπ' τῇ Βλαχιά, (δὶς)
ἦρθαν τ' ἀηδόνια ἀπ' τῇ Βλαχιά, νὰ δοῦν τὴν ἐμμορφιά σου,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλά. (δὶς)

Γαμπρὲ τὴν νύφη ν' ἀγαπᾶς, (δὶς)
γαμπρὲ τὴν νύφη ν' ἀγαπᾶς, νὰ μὴν τήνε μαλώνῃς,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλά. (δὶς)

Σὰ γλάστρα μὲ βασιλικό, (δὶς)
σὰ γλάστρα μὲ βασιλικό, νὰ τήνε καμαρώνῃς,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλά. (δὶς)

Νύφη μ' ὅταν γεννήθηκες, (δὶς)
νύφη μ' ὅταν γεννήθηκες, ἦταν ἡ μέρα σκόλη,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλά. (δὶς)

Ποὺ λειτουργοῦσεν ὁ Χριστός, (δὶς)
ποὺ λειτουργοῦσεν ὁ Χριστός, κι οἱ Δώδεκ' Ἀποστόλοι,
τριαλαλά, τριαλαλά, τριαλαλαλαλαλαλαλά. (δὶς)

Δέν πικραίνιστι κουρίτσια.

(Κασάπικο, Καρωτής Διδυμοτείχου)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ♩ \bar{x}

Δέν πι κραι αι δέν πι κραι νι στι κου ρι τσια
ηρ θαν ξιε ε ηρ θα αν ξιε να α πα αλ λη η καρ
για π q

Δέν πικραί - δέν πικραίνιστι κουρίτσια,
ἦρθαν ξιέ - ἦρθαν ξιένα παλληκάργια,
ἦρθαν ξιέ - ἦρθαν ξιένα παλληκάργια,
θα μᾶς πά - θα μᾶς πάρουν τὴν κουπέλλα.

Τὴν κουπέ - τὴν κουπέλλα τὴν τρυγώνα,
θα τὴν πάρ', θα τὴν πάρ'ν κι θα τὴν πᾶνι,
θα τὴν πάρ', θα τὴν πάρ'ν κι θα τὴν πᾶνι,
θα τὴν πᾶν', θα τὴν πᾶν' σὶ ξιένον κόσμου.

Θὰ τὴν πᾶν', θα τὴν πᾶν' σὶ ξιένον κόσμου,
κι σὶ ξιέ - κι σὶ ξιένο βιλιέτι,
κι σὶ ξιέ - κι σὶ ξιένο βιλιέτι,
'κεῖ θα κά - 'κεῖ θα κάνη ξιένη μάνα.

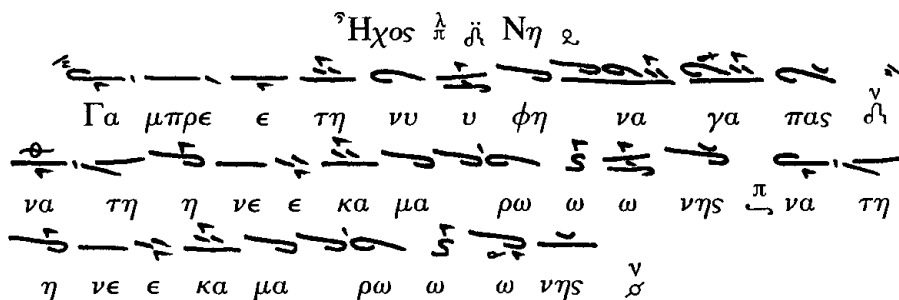
'Κεῖ θα κά - 'κεῖ θα κάνη ξιένη μάνα,
ξιένη μά - ξιένη μάνα παραμάνα,
ξιένη μά - ξιένη μάνα παραμάνα,
ξιέν' ἀδέ - ξιέν' ἀδέρφια κι ἀξαδέρφια.

³Ηχος λ ρι Γα ρ
 Γα μπρε μη λυ πη η θη ης φλουρ για α
 και αι καμ ε να κλου βα κι ρι

Σὰν τὸ βασιλικὸ στῆ γῇ, (δῖς)
 νὰ τήνε καμαρώνης. (δῖς)

Γαμπρὲ τῇ νύφῃ ν' ἀγαπᾶς.

(Κύπρου)

Γαμπρὲ τῇ νύφῃ ν' ἀγαπᾶς, (δῖς)
νὰ μὲν τήνε μαλώνῃς. (δῖς)

Σὰν τὸ βασιλικὸ μπαξέ, (δῖς)
νὰ τήνε καμαρώνῃς. (δῖς)

Μπᾶτε κορίτσια στὸν χορόν, (δῖς)
τώρα ποὺ ἔχετε καιρόν. (δῖς)

Γιατ' αὔριον παντρεύεστε, (δῖς)
σπιτονοικοκυρεύεστε. (δῖς)

(Δ) ἐν θα̣ σᾶς ᾿φήνῃ ὁ πεθερός, (δῖς)
νὰ πᾶτε κεῖ ποῦν' ὁ χορός. (δῖς)

(Δ) ἐν θα̣ σᾶς ᾿φήνῃ ἡ πεθερά, (δῖς)
νὰ πᾶτε κεῖ ποῦν' ἡ χαρά. (δῖς)

Νέβα κατέβα Παναγιά.

(Καθιστικὸν Ρόδου)

^οΗχος λ ρ̣ Νη ρ̣
Νε βα κα τε βα Πα α να για α α νε βα κα
τε ε βα Πα α να για α α με το Μο νο Πα να
α α για μου με το Μο νο γε ε ε ε νη σου ρ̣

Νέβα κατέβα Παναγιά, (δίσ)
μέ τὸ Μονο - Παναγιά μου, μέ τὸ Μονογενῇ σου.

Στ' ἀντροῦνο πὺν γίνεται, (δίσ)
νὰ δώσης τῇ - Παναγιά μου, νὰ δώσης τὴν εὐχή σου.

Νέβα κατέβα Παναγιά, (δίσ)
μέ τὸν Χριστόν, Παναγιά μου μέ τὸν Χριστόν ἀντάμα.

Νὰ ῥθῆς νὰ δώσης τὴν εὐχή, (δίσ)
στ' ἀντροῦνο, Παναγιά μου, στ' ἀντροῦνο πὺν κάμα(ν).

^οΕνα τραγούδι θε νὰ πῶ, (δίσ)
ἀπάνω στό, Παναγιά μου, ἀπάνω στό κεράσι.

Τ' ἀντροῦνο πὺν γίνεται, (δίσ)
νὰ ζήση νά, Παναγιά μου, νὰ ζήση νὰ γεράση.

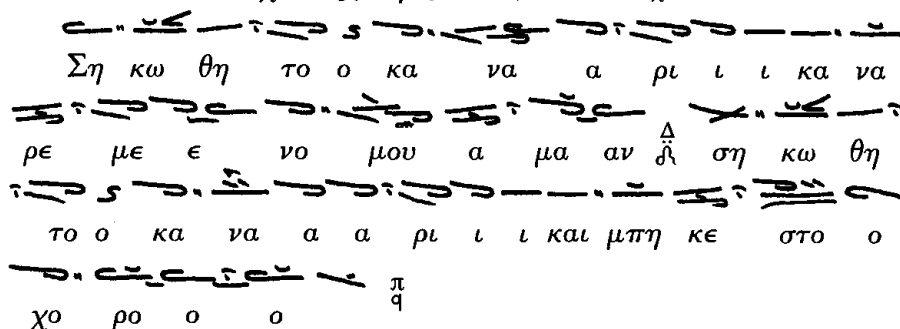
Νὰ ζήση ἡ νύφη κι ὁ γαμπρός, (δίσ)
νὰ ζήση κι ὁ - Παναγιά μου, νὰ ζήση κι ὁ κουμπάρος.

Νὰ ζήση κι ὁ προξενητής, (δίσ)
νὰ κάμη κι ἄ - Παναγιά μου, νὰ κάμη κι ἄλλο γάμο.

Σηκώθη τὸ κανάρι.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

ᾠδὴ Ἰ. Νη ρ. ᾠδὴ ἐπιφωνῶν. Κ. Ψάχος.

Σηκώθη τὸ κανάρι, καναρεμένο μου, ἀμάν,

σηκώθη τὸ κανάρι καὶ μπήκε στὸ χορό.

Σηκώθη τὸ κανάρι καὶ μπήκε στὸ χορό, ἀμάν,

καὶ ὁ χορὸς μυρίζει ἀπὸ βασιλικό.

Δὲν στό 'πα 'γὼ κανάρι, καναρεμένο μου, ἀμάν,

δὲν στό 'πα 'γὼ κανάρι μὴ μπαίνεις στὸ χορό.

Δὲν στό 'πα 'γὼ κανάρι μὴ μπαίνεις στὸ χορό, ἀμάν,

θὰ μαζευτῇ ὁ κόσμος θὰ γίνη φονικό.

Στὸν Ἄδῃ θὰ κατέβω, καναρεμένο μου, ἀμάν,

στὸν Ἄδῃ θὰ κατέβω καὶ στὸν Παράδεισο.

Στὸν Ἄδῃ θὰ κατέβω καὶ στὸν Παράδεισο, ἀμάν,

τὸν Χάρο ν' ἀνταμώσω δυὸ λόγια νὰ τοῦ 'πῶ.

Χάρε γιὰ χαρισεῖ μου, καναρεμένο μου, ἀμάν,

Χάρε γιὰ χαρισεῖ μου σαῖτες κοφτερές.

Χάρε γιὰ χαρισεῖ μου σαῖτες κοφτερές, ἀμάν,

νὰ πάω νὰ σαϊτέψω δυὸ τρεῖς μελαχροινές.

Τὴ μιὰ τὴ λέν' Ἑλένη, καναρεμένο μου, ἀμάν,

τὴ μιὰ τὴ λέν' Ἑλένη, τὴν ἄλλη Μαριγώ.

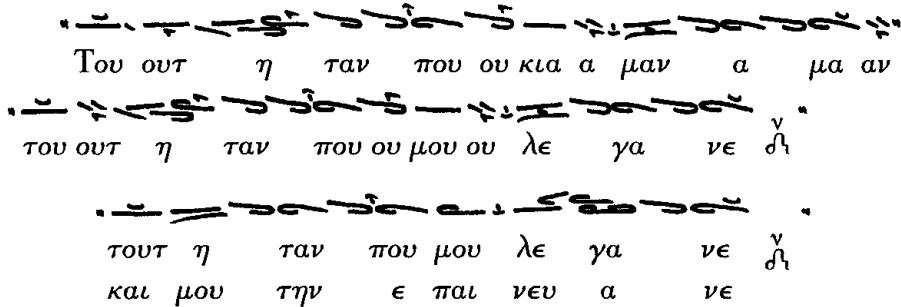
Τὴ μιὰ τὴ λέν' Ἑλένη, τὴν ἄλλη Μαριγώ, ἀμάν,

τὴν τρίτη τὴ μικρούλα τὴ λέν' Κατερινιώ.

Τούτ' ἦταν πού μου λέγανε.

(Συρτὸ Πελοποννήσου)

³Ηχος λ̣ ᾱ̣ Νη ρ̣ x̣ Ρυθ. 10σημος.

Τούτ' ἦταν πού, κι ἀμάν, ἀμάν, τούτ' ἦταν πού μου λέγανε,
τούτ' ἦταν πού μου λέγανε καὶ μου τὴν ἐπαινεύανε.

Τὴ σιγαλή, κι ἀμάν, ἀμάν, τὴ σιγαλὴ τὴν ταπεινή,
τὴ σιγαλὴ τὴν ταπεινή, πού δὲ γελιέται στὸ φιλί.

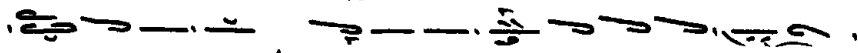

Φεύγ' ἀπ' αὐτοῦ, κι ἀμάν, ἀμάν, φεύγ' ἀπ' αὐτοῦ κι ἔλα 'πὸ δῶ,
φεύγ' ἀπ' αὐτοῦ κι ἔλα 'πὸ δῶ, ποῦχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ.

Νὰ μὴ σὲ χε - κι ἀμάν, ἀμάν, νὰ μὴ σὲ χεροπιάσουνε,
νὰ μὴ σὲ χεροπιάσουνε καὶ σὲ σφιχταγκαλιάσουνε.

Καὶ σφίξουν τά, κι ἀμάν, ἀμάν, καὶ σφίξουν τὰ δαχτύλια σου,
καὶ σφίξουν τὰ δαχτύλια σου, καὶ κοποῦν τὰ δαχτυλίδια σου.

Χρυσὸ δεντρὶ σοῦ φέραμε.

(Συρτό, Ἀπολλώνεια Μήλου)

^ῥΗχος Γα ^ϕ

Χρυ σο δεν τρι ^Δ χρυ σο δεν τρι σου φε ρα με ε ^ρ
Να το πο τι να το πο τι ζεις καθ' αυ γη η ^{ῥῃ}

νυ φη μου στη ^Δ νυ φη μου στην αυ λη η σου ου ^ρ
να το χης στη να το χης στη ζω η η σου ου ^{ῥῃ}

Χρυσὸ δεντρί, χρυσὸ δεντρὶ σοῦ φέραμε,
νύφη μου στή - νύφη μου στήν αὐλή σου.

Νὰ τὸ ποτί - νὰ τὸ ποτίζης κάθ' αὐγή,
νὰ τῶχης στή, νὰ τῶχης στή ζωή σου.

Το λε νε τ'αη δο να κια ^ρ κα τω στα ρε μα τα ^Δ
πως μ'α γα πας μι κρο μου δεν ει ναιψεμ μα τα ^Δ

Τὸ λένε τ' ἀηδονάκια κάτω στὰ ρέματα,
πῶς μ' ἀγαπᾶς μικρό μου (δέν;) εἶναι ψέμματα.

Γαμπρέ μου βέ - γαμπρέ μου βέργα μάλαμα,
νύφη μου βέ - νύφη μου βέργ' ἀσῆμι.

Ταιριάζατε, ταιριάζατε στήν ἐμμορφιά,
καὶ στήν ταπεί - καὶ στήν ταπεινωσύνη.
Δυὸ ἥλιοι δυὸ φεγγάρια στὰ παραθύρια σου,
ξανθὰ εἶναι τὰ μαλλιά σου μαῦρα εἶν' τὰ φρύδια σου.

Σήκωσ' ἀπά - σήκωσ' ἀπάνω κι ἄνοιξε,
σήκωσ' ἀπά - σήκωσ' ἀπάνω ντύσου.

Πλύνε καὶ τά, πλύνε καὶ τὰ ποτήρια σου
νὰ δοῦμε τό - νὰ δοῦμε τὸ κρασί σου.
Ὁ ἥλιος βασιλεύει κι ἡ μέρα σώνεται,
κι ἐμένα τὸ πουλί μου δὲ φανερώνεται.

Σήκωσ' ἀπά - σήκωσ' ἀπάνω κι ἄνοιξε,
τὴν πόρτα τή - τὴν πόρτα τὴν καρένια.

Γιατὶ θὰ σοῦ, γιατί θὰ σοῦ τὴ σπᾶσουμε
νὰ κάνης σι - νὰ κάνης σιδερένια.
Ὁ ἥλιος βασιλεύει κι ἡ μέρα χάνεται,
μᾶνα καὶ θυγατέρα θὰ μὲ τρελλάνετε.

Μ' ἐμύνησεν ἡ Ἀγαπῶ.

(Συρτὸ Μ. Ἀσίας)

ῥΗχος λ Πα ρ̣ χ̣

Με ε μν υ νη η σε π με μν νη σεν η Α α
μα α δε εν η η ξε μα δεν η ξευ ρω τι ι
γα α πω π
να α πω

και τη ην στρα α α τα δ̣ δεν την ξευ ρω ν
ναρθ α α γα α α πη δ̣ μου να σευ ρω ν

Μ' ἐμύνησε - μ' ἐμύνησεν ἡ Ἀγαπῶ
μὰ δὲν ἤξε - μὰ δὲν ἤξεύρω τὶ νὰ 'πῶ
καὶ τὴν στράτα δὲν τὴν ἔξεύρω
νᾶρθ' ἀγάπη μου νὰ σ' εὔρω.

Παίρνω τὸ δρό - παίρνω τὸ δρόμο τὸ δρομὶ
βάσανα, πί- βάσανα, πίκρες καὶ καῦμοί,
τὸ δρομὶ τὸ μονοπάτι
βάσανα πῶχει ἡ ἀγάπη.

Τὸ μονοπά - τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε
στὴν κόρη ποῦ, στὴν κόρη ποῦ μὲ τρέλλανε,
μὲς στῆς Ἀγαπῶς τὴν πόρτα
καθὼς ἤξευρα καὶ πρῶτα.

Βλέπω τὴν πό - βλέπω τὴν πόρτα τῆς κλειστῇ
ἀγάπη μου, ἀγάπη μου ξεχωριστή,

«Διάφορα».

γυιέ μ' καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα
παρ' ἀλλοίμονο σ' ἐμένα!

Καὶ τὰ παρα - καὶ τὰ παραθυράκια της
ξανθὰ καὶ τά, ξανθὰ καὶ τὰ μαλλάκια της,
γυιέ μ' σφικτὰ μανταλωμένα
τρὶς ἀλλοίμονον σ' ἐμένα!

Καὶ ταῖς γειτό - καὶ ταῖς γειτόνισσας ῥωτῶ
ποῦ εἶναι ἡ κό - ποῦ εἶναι ἡ κόρη π' ἀγαπῶ;
Μέσα εἶναι καὶ κοιμᾶται
καὶ κανένα δὲν θυμᾶται.

Κόρη ἂν κοιμᾶ - κόρη ἂν κοιμᾶσαι ξύπνησε
καὶ μὲ τὸν νέ - καὶ μὲ τὸν νέον μίλησε,
νὰ σὲ κάμω ἓνα φουρκάλι¹
σὰν ἐσένα δὲν εἶν' ἄλλη.

Νὰ φουρκαλῆς, νὰ φουρκαλῆς τὴν θάλασσα
μικρὴ ἦσουν καί, μικρὴ ἦσουν καὶ σ' ἀγάπησα·
νᾶρχωνται τὰ караβάκια
τᾶμμορφα παλληκαράκια.

Τῶνα ἀρμενί - τῶνα ἀρμενίζει μὲ βορηᾶ
τοῦ κεμιτζῆ, τοῦ κεμιτζῆ παρηγοριά·
γυιέ μ' τ' ἄλλο μὲ τραμουντᾶνα²
ἄσπρη μου παχειὰ Σουλτᾶνα.

Τὸ τρίτο τό, τὸ τρίτο τὸ μικρότερο
ἀπ' ὅλα ἐμ - ἀπ' ὅλα ἐμμορφότερο,
ἀρμενίζει μὲ λεβάδι³
γυιὰ χαρὰ βρὲ παλληκάρι.

Καταγραφή: Γ. Παχτικός.

¹ Σκούπα.

² Τρικυμία.

³ Πλέει, ταξιδεύει μὲ ἀνατολικὸν ἀέρα.

Τούτ' εἶν' ἡ νύχτα ἡ γλυκειά.

(Νυχτερινὴ πατηνάδα Μ. Ἀσίας)

Ἦχος ♭ Κε — ϑ — πλαγιάζων.

Του τ' εἶν' ἡ νύχτα ἡ γλυκειά ^{π'} με τ' ἀνθ' στο ^{γ'}
με τ' ἀνθ' στο οὐλί σμε ε ε νη
..... να τραγουδήσῃ με
ρα κλῆς ^{π'} με τῇ καρδίᾳ ^{γ'} με τῇ καρδίᾳ ἀκα με
ε ε νη ^{π'}
και για τι ι δε μας το λές ^{π'} και για τι ι
ι δε μας το λές ^κ και για τι δε μας το λε ε
ε ες ^Δ τον πόνο πῶχεις κι ὅλο κλαῖς ^{π'}

Τούτ' εἶν' ἡ νύχτα ἡ γλυκειά, μὲ τ' ἄνθη στο - μὲ τ' ἄνθη στολισμένη,
νὰ τραγουδήσῃ ὁ μερακλῆς μὲ τὴν καρδιά, μὲ τὴν καρδιὰ καμένη.
Καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές, καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές,
καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές, τὸν πόνο πῶχεις κι ὅλο κλαῖς.

Ἄστρο πολλὰ κι ἀρίθμητα ποὺ φέγγετε, ποὺ φέγγετε τὴν νύχτα,
πέστη τῆς τῆς ἀγάπης μου πὼς ἔλειπα, πὼς ἔλειπα καὶ ἦρθα.
Καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές, καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές,
καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές, τὸν πόνο πῶχεις κι ὅλο κλαῖς.

Ἀπόψι τὰ μεσάνυχτα.

(Δετὸς χορὸς Σινασοῦ Καππαδοκίας)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Α πο ψι α πο ο ο ψι τα με σα νυ χτα $\frac{\Delta}{\delta}$
α πο ο ψι α πο ο ο ψι τα με σα νυ χτα $\frac{\Delta}{\delta}$
ση κω θη κα να γρα α ψω ω στο που λα κι μου $\frac{\pi}{q}$
ση κω θη κα να γρα α ψω ω τρυ γο να κι μου $\frac{\pi}{q}$

Ἀπόψι, ἀπόψι τὰ μεσάνυχτα, (δὶς)
σηκώθηκα νὰ γράψω στὸ πουλάκι μου,
σηκώθηκα νὰ γράψω, τρυγονάκι μου.

Καὶ κονδυ - καὶ κονδυλιὰ δὲν ἔρριξα, (δὶς)
χωρὶς ν' ἀναστενάξω, τρυγονάκι μου,
χωρὶς ν' ἀναστενάξω γιὰ σέ, πουλάκι μου.

Σηλυβρια - Σηλυβριανή μου Παναγιά, (δὶς)
στὸ μπόγι σου λαμπάδα, τὸ πουλάκι μου,
στὸ πόγι σου λαμπάδα, τρυγονάκι μου.

Φύλαξε, φύλαξε τὸ πουλάκι μου, (δὶς)
ποῦναι κάτω στὰ ξένα, τρυγονάκι μου,
ποῦναι κάτω στὰ ξένα, τὸ πουλάκι μου.

ἦ

Νὰ φέρης, νὰ φέρης τὴν ἀγάπη μου, (δὶς)
τούτην τὴν ἐβδομάδα, τὸ πουλάκι μου,
τούτην τὴν ἐβδομάδα, τρυγονάκι μου.

Εἶναι καρδιές ὅπου γελοῦν.

(Καλαματιανὸ Μ. Ἀσίας)

ᾠδὴ λ Πα

Για μα για μα για μου κα νε ες για μα
γε με ε ε νο με χει ει εις ει εις
και με σα στην α γκα λη σου ου ου πε
ρι πλεγ με ε ε νο με χει ει εις
ω ω ω ω ω ω ω ω ω μα
για μου ου ου κα νες ω
ω ω ω ω ω ω ε ε συ με
τρε ελ λα νε ε ε ες

Γιὰ μάγια, μάγια μοῦκανες, γιὰ μαγεμένο μ' ἔχεις, (δὶς)
καὶ μέσα στὴν ἀγκάλη σου περιπλεγμένο μ' ἔχεις. (δὶς)

Ω - ὦχ μάγια μοῦκανες,
ὦ - ὦχ ἐσὺ μὲ τρέλλανες.

Εἶναι καρδιές ὅπου γελοῦν, εἶναι καρδιές πὺν κλαῖνε, (δὶς)
εἶναι καρδιές ὅπου πονοῦν τὸν πόνο τους δὲ λένε. (δὶς)

Ω - ὦχ πάπια τοῦ γιалоῦ,
ὦ - ὦχ μὴν ἀγαπᾶς ἀλλοῦ.

Καὶ τὶς πληγὲς πὺν μ' ἀνοιξες ἔλα νὰ ντὶς μετρήσης, (δὶς)

νὰ ἰδῆς ποὺ δὲ γιатρεύονται καὶ δάκρυα νὰ χύσης. (δῖς)

ὦ - ὦχ ἔλα πέρασε,

ὦ - ὦχ παῖξε καὶ γέλασε.

Ἐγὼ ἔλεγα νὰ σ' ἀγαπῶ, κανεῖς νὰ μὴν τὸ ξέρῃ, (δῖς)

τώρα τὸ μάθανε οἱ δικοὶ τὸ μάθανε κι οἱ ξένοι. (δῖς)

ὦ - ὦχ ἔβγα ταῖρι μου

ὦ - ὦχ καὶ πιάσ' τὸ χέρι μου.

Μ' ἀρνήστηκες ἀλύπητη ποὺ νὰ σὲ βρῇ τὸ κρίμα, (δῖς)

καὶ νὰ σὲ φάῃ ἡ θάλασσα τῆς Μπαρμπαριᾶς τὸ κῦμα. (δῖς)

ὦ - ὦχ τὰ μελιτζανιά,

ὦ - ὦχ σοῦ μοιάζουν ὡμορφα.

ὦ - ὦχ τὰ ὀλόμαυρα,

ὦ - ὦχ μὴν τὰ φορέσης πειά.

Ἡ Ἑγγλεζίτσα.

(Συρτὸ Σμύρνης)

$$^{\circ}\text{H}_{\chi\text{os}} \frac{L}{q} \text{Па} \cdot \frac{L}{x}$$

Ε λ α Ε ε γ γ λ ε ε ζ ι τ σ α ν α α τ α μ ι λ η σου
ου με γιατ' ει ει ει δ α σ τ' ο ν ει ει ρ ο μου πως
θα χω ρ ι σου ου με

Ἔλα Ἑγγλεζίτσα νὰ τὰ μιλήσουμε,
γιατὶ εἶδα στ' ὄνειρό μου πῶς θὰ χωρίσουμε.

Τὰ μάτια σ' Ἑγγλεζίτσα μ' δὲν τᾶχει ἄλλη καμιά,
μήδε στὴν Πόλη μέσα, μήδε στὴ Βενετιά.

Ἐσὺ εἶσαι ἓνας ἥλιος, φεγγάρι λαμπερό,
 πὺν θάμπωσες τὸ φῶς μου καὶ δὲ μπορῶ νὰ ἰδῶ.

Ἔβγα στὸ παραθύρι νὰ ἰδῇς τὸν οὐρανό,
πῶς παίζει τὸ φεγγάρι μὲ τὸν αὐγερινό.

Ἡ Καλιάντρα.

(Συρτὸ Μ. Ἀσίας)

ῥΗχος λΓετος Βου — θ ρ̣ ρ̣

Κα α λια ντρα α αμ το ο ο τρα α γου δι
ι ι σου ου ε με να με τρελ λαι αι νει ει Κα
λια α ντρα α α μου

Καλιάντρα μ' τὸ τραγούδι σου ἐμένα μὲ τρελλαίνει, Καλιάντρα μου,
καὶ στὸ καφάσι σου μπροστὰ σὰν σκλάβο σου μὲ δένει, Καλιάντρα μου.

Κα λια ντρα μου Κα λια ντρα α α μου ξε λο για
σε ες τον α α ντρα α α μου

Καλιάντρα μου, Καλιάντρα μου,
ξελόγιασες τὸν ἄντρα μου.

Καλιάντρα μου μὲ τὶς ἐλιές καὶ μὲ τὰ μαῦρα μάτια, Καλιάντρα μου,
τὰ φύλλα τῆς καρδούλας μου μὲ τᾶκαμες κομμάτια, Καλιάντρα μου.

Καλιάντρα μου χρυσὸ πουλὶ
ποὺ κελαηδεῖς γλυκὰ πολὺ.
Καλιάντρα μου στήν πίστη σου
πάρε κι ἐμὲ στὸ σπίτι σου.

Κυρά μ' κι ἄρχοντοπούλα.

(Συρτό Κυζίκου, Μ. Ἀσίας)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

Κυ ραμ κι αρ χο ντο που λαμ ορσ α φε ε
ε ε ντη μου Δ
ε βγα στο πα α ρα θυ ρι τα μα
τα κια σου να διω για τι ι κυ ραμ θα
τρε ελ λα α θω π
 q

Κυρά μ' κι ἄρχοντοπούλα μ', Ὅρσ' ἀφέντη μου, (δίσ)
ἔβγα στὸ παραθύρι τὰ ματάκια σου νὰ διῶ,
γιατί, κυρά μ', θὰ τρελλαθῶ!

Τ' ἔχεις ἀπ' τὰ ματάκια μου, βρὲ διαβόλου γυνίε; (δίσ)
Ἄρτακηνές ἐλίτσες δὲν εἶδες διαβόλου γυνίε;
Μά! δὲν εἶδα, κυρά μ', ποτέ.

Κυρά μ' κι ἄρχοντοπούλα μ', Ὅρσ' ἀφέντη μου, (δίσ)
ἔβγα στὸ παραθύρι τὰ φρυδάκια σου νὰ διῶ,
γιατί, κυρά μ', θὰ τρελλαθῶ.

Τ' ἔχεις ἀπ' τὰ φρυδάκια μ', βρὲ διαβόλου γυνίε; (δίσ)
Πολίτικο γαῖτάνι δὲν εἶδες διαβόλου γυνίε;
Μά! δὲν εἶδα, κυρά μ', ποτέ.

Κυρά μ' κι ἄρχοντοπούλα μ', γειά σ' ἀφέντη μου, (δίσ)
ἔβγα στὸ παραθύρι τὰ μαλλάκια σου νὰ διῶ,
γιατί, κυρά μ', θὰ τρελλαθῶ!

Τ' ἔχεις ἀπ' τὰ μαλλάκια μ', βρὲ διαβόλου γυιέ; (δίσ)
Τῆς Προύσας τὸ μετάξι δὲν εἶδες διαβόλου γυιέ;
Μά! δὲν εἶδα, κυρά μ', ποτέ.

Κυρά μ' κι ἀρχοντοπούλα μ', Ὅρσ' ἀφέντη μου, (δίσ)
ἔβγα στὸ παραθύρι τὸ κορμάκι σου νὰ διῶ,
γιατί, κυρά μ', θὰ τρελλαθῶ.

Τ' ἔχεις ἀπ' τὸ κορμάκι μ', βρὲ διαβόλου γυιέ; (δίσ)
Τῆς Πόλης κυπαρίσσι δὲν εἶδες διαβόλου γυιέ;
Μά! δὲν εἶδα, κυρά μ', ποτέ.

Σηκῶστε νὰ χορέψουμε.

(Συρτὸ Κωνσταντινουπόλεως)

³Ηχος δὲ Διὰ

Ση κω στε να α ση κω στε να χο ο
ρε ε ψου ου ου με ε
να φυ γου νε τα ντε ερ τια χρυ ση μου
Ερ ρι ε τα
Ε σει σαι ε ε νας η λιος φεγ γα
ρι λα α μπε ρο ο που θα μπω σες το
φως μου και δεν μπο ρω να αἶ δω

Σηκῶστε νὰ, σηκῶστε νὰ χορέψουμε, (δὶς)
νὰ φύγουνε τὰ ντέρτια, χρυσῇ μου Ἑρριέττα. (δὶς)
Ἐσὺ εἶσαι ἓνας ἥλιος φεγγάρι λαμπερὸ
ποὺ θάμπωσες τὸ φῶς μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ.

Ἐσὺ ποὺ σέ - ν' ἐσὺ ποὺ σέρνεις τὸ χορό, (δὶς)
σὲ πρέπει τραβουδάκι, χρυσὸ περιστεράκι. (δὶς)
Ἐβγα στὸ παραθύρι νὰ δγιῆς τὸν οὐρανὸ
πῶς παίζει τὸ φεγγάρι μὲ τὸν αὐγερινό.

Σὲ πρέπει καί, σὲ πρέπει καὶ στὸ πλάϊ σου, (δὶς)
χρυσὸ παλληκαράκι, χρυσὸ παλληκαράκι, (δὶς)
Ἐβγα στὸ παραθύρι νὰ δγιῆς τὶ γίνεται
τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου γιὰ σένα χύνεται.

Ἐσὺ ποὺ σέ - ν' ἐσὺ ποὺ σέρνεις τὸ χορό, (δὶς)
εἶσαι μιὰ μαντζουράνα, χρυσῇ μου Ἀνδριάνα. (δὶς)
Ὁ ἥλιος βασιλεύει στὰ παραθύρια σου
ξανθὰ εἶναι τὰ μαλλιά σου μαῦρα εἶν' τὰ φρύδια σου.
Ὁ ἥλιος βασιλεύει κι ἡ μέρα σώνεται
κι ἐμένα τὸ πουλί μου δὲ φανερώνεται.

Τὶ σὲ μέλλει ἐσένανε.

(Συρτὸ Μ. Ἀσίας)

Ἦχος λ̣ π̣ ᾠ Πα ρ

Τι σε μελλειε σε να νε α πο πουει μαιε ε
γω ω δὴ
γιαπ το Κα ρα ντα σι ι ει ει μαι αι γιαπ το ο
Κο ορ δε ε λιο ο π̣ ᾠ
Τι σε μελλειε σε να νε ε κιο λο με ρω τα ας π̣ ᾠ
α πο ποιο χω ριοειμαι γω α φου δε μα γα πα ας

Τὶ σὲ μέλλει ἐσένανε ἀπὸ ποῦ εἶμ' ἐγώ, (δὶς)
γῆ ἀπ' τὸ Καραντάσι εἶμαι γῆ ἀπ' τὸ Κορδελιό. (δὶς)

Τὶ σὲ μέλλει ἐσένανε κι ὅλο μὲ ρωτᾶς,
ἀπὸ ποιὸ χωριὸ εἶμ' ἐγὼ ἀφοῦ δὲ μ' ἀγαπᾶς.

Ἀπ' τὸν τόπο ποῦ ῥθα γὼ ξεύρουν ν' ἀγαποῦν, (δὶς)
ξεύρουν τὸ καῦμὸ νὰ κρύβουν, ξεύρουν νὰ γλεντοῦν. (δὶς)

Τὶ σὲ μέλλει ἐσένανε γιὰ τὸ σαλβάρι μου,
γῆὰ μακρὺ μου, γῆὰ κοντό μου, γῆὰ καράρι μου.

Τὶ σὲ μέλλει ἐσένανε ποιόναν' ἀγαπῶ, (δὶς)
γῆὰ τὸ Γιῶργο, γῆὰ τὸν Κώστα, γῆὰ τὸ Μανωλιό,
γῆὰ τὸ Γιῶργο, γῆὰ τὸν Κώστα, γῆὰ τὸ Δημητρώ.

Τὶ σὲ μέλλει ἐσένανε ποιόναν' ἀγαπῶ,
γῆὰ φαντάρο γῆὰ λοχία, γῆὰ ἔξεματικό.

Ποιὸς εἶδε νέο σεβνταλῆ.

(Κασάπικο Μιχαλιτσίου Νικομηδείας)

Ἦχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ποιὸς εἰ δε νε ε Ρουμπα Ρουμπα λια α α ποιο ος
εἰ δε νε ο σε βντα λη η $\frac{\pi}{q}$
καὶ τῆς α γα πη ης κλε ε φτη τρι α λα λα λα
λα λα λα λα λα λα λα λα α $\frac{\pi}{q}$
Ρουμπα α λια α $\frac{\pi}{q}$ Γα ρου φα α λια α $\frac{\pi}{q}$ σε
τρι ι γυρ νου νε ε τα α που ου λια α $\frac{\pi}{q}$

Ποιὸς εἶδε νέ-Ρουμπα - Ρουμπαλιά, ποιὸς εἶδε νέο σεβνταλῆ,
καὶ τῆς ἀγάπης κλέφτη, τρια-λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα.

Ρουμπαλιά, Γαρουφαλλιά,
σὲ τριγυρνοῦνε τὰ πουλιά.

Γιὰ νὰ ξυπνά-Ρουμπα - Ρουμπαλιά, γιὰ νὰ ξυπνάῃ μὲ τὸ Ἄχ,
καὶ μὲ τὸ Βὰχ νὰ πέφτῃ, τρια-λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα.

Ρουμπαλιά μου Χιώτισσα,
σὲ εἶδα ψὲς κι ἀρρώστησα.

Τὰ μάτια σου, Ρουμπα - Ρουμπαλιά, τὰ μάτια σου μὲ ἔκαμανε,
νὰ στρώσω δὲν κοιμοῦμαι, τρια-λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα.

Ρουμπαλιά, Γαρουφαλλιά,
σὲ τριγυρνοῦνε τὰ πουλιά.

Καὶ τὸ σταυρό, Ρουμπα - Ρουμπαλιά, καὶ τὸ σταυρὸ σὰν Χριστιανός,
νὰ κάμω δὲν θυμοῦμαι, τρια-λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα.

Ρουμπαλιά μου Χιώτισσα,
σὲ εἶδα ψὲς κι ἀρρώστησα.

Ἡ ἀγάπη εἶναι καρφίτσα.

(Ἀντικρυστὸς Μ. Ἀσίας)

ᾠδὴ Πα ρ 5

Ἡ α γαπ' εἶ ναι καρ φι τσα α βρα μαν
κῖα γκυ λω ω νεῖ εἰ στη η η ην καρ δια
.....
καὶ α γκυ λω ω σε ε ε κῖε με ε να
βρα μαν καὶ δὲν ε χω ω ω γῖα α α
α τρεῖ α βρα μαν α μαν καὶ α α

Ἡ ἀγάπη εἶναι καρφίτσα, βρ' ἁμάν,
κι ἀγκυλώνει στὴν καρδιά,
ἡ ἀγάπη εἶναι καρφίτσα, βρ' ἁμάν,
κι ἀγκυλώνει στὴν καρδιά,
καὶ ἀγκύλωσε κι ἐμένα, βρ' ἁμάν,
καὶ δὲν ἔχω γιатρειά, βρ' ἁμάν, ἁμάν,
καὶ ἀγκύλωσε κι ἐμένα, βρ' ἁμάν,
καὶ δὲν ἔχω γιатρειά.

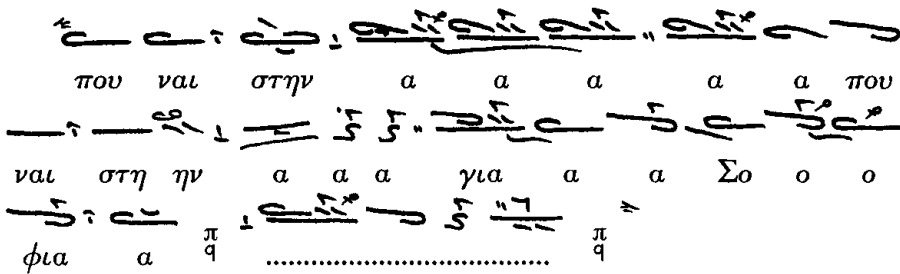
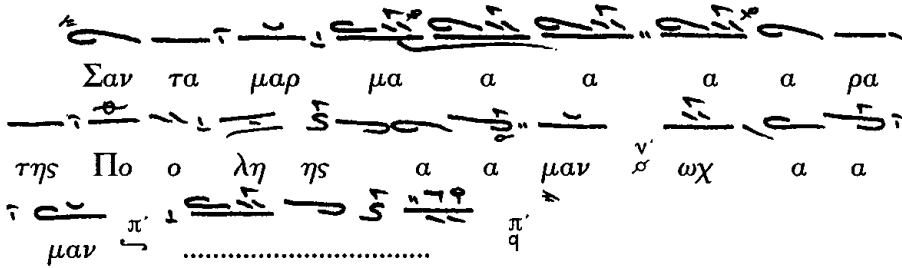
Δὲ θυμᾶσ' ἀνάθεμά σε, βρ' ἁμάν,
λόγια ποὺ μιλήσαμε,
δὲ θυμᾶσ' ἀνάθεμά σε, βρ' ἁμάν,
λόγια ποὺ μιλήσαμε,
νὰ μὲ πάρῃς νὰ σὲ πάρω, βρ' ἁμάν,
καὶ μαζὶ νὰ ζήσουμε, βρ' ἁμάν, ἁμάν,
νὰ μὲ πάρῃς νὰ σὲ πάρω, βρ' ἁμάν,
καὶ μαζὶ νὰ ζήσουμε.

Καταγραφή: Σ. Καρᾶ.

Σὰν τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης.

(Ἀργὸς καρσιλαμαῖς Μ. Ἀσίας)

³Ηχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x} ἀντιφωνῶν.

Σὰν τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης, ἀμάν, ὦχ, ἀμάν, (δὶς)
ποῦναι στήν Ἀ - ποῦναι στήν Ἀγιά Σοφιά. (δὶς)

Ἔτσι τᾶχαις ταιριασμένα, βρ' ἀμάν, ὦχ, ἀμάν, (δὶς)
μάτια φρύδια, μάτια φρύδια καὶ μαλλιά. (δὶς)

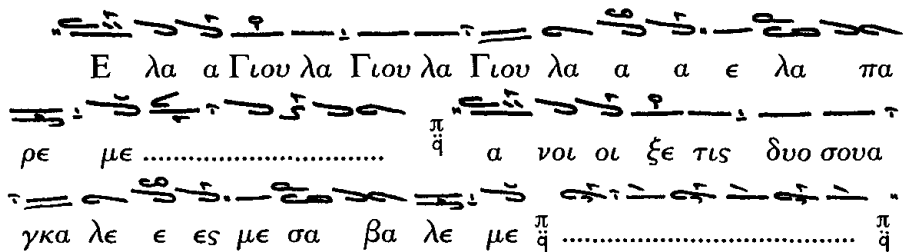
Σὰν τὶς μαρμαροκολῶνες, βρ' ἀμάν, ὦχ, ἀμάν, (δὶς)
στέκεις μὲς στή - στέκεις μὲς στήν ἐκκλησιά.

Καὶ σὲ βλέπουν οἱ παπᾶδες, ἀμάν, ὦχ, ἀμάν,
καὶ σὲ βλέπουν οἱ ψαλτᾶδες, ἀμάν, ὦχ, ἀμάν,
καὶ πετοῦνε, καὶ πετοῦνε τὰ χαρτιά. (δὶς)

Ἡ Γιωργίτσα.

(Ἀντικρυστὸς Μ. Ἀσίας)

Ἦχος λ̣ π̣ ᾠ Πα ρ

Ἐγὼ ἄλεγα νὰ σ' ἀγαπῶ, Γιωργίτσα μου,
κανεῖς νὰ μή, κανεῖς νὰ μὴν τὸ ξέρη,
τώρα τὸ μάθαν' οἱ δικοί, Γιωργίτσα μου,
τὸ μάθανε, τὸ μάθανε κι οἱ ξένοι.
Ἐλα Γιούλα, Γιούλα, Γιούλα, ἔλα πᾶρε με
ἄνοιξε τὶς δύο σου ἀγκάλες μέσα βάλε με.

Τὸ γιασεμὶ στὴν πόρτα σου, Γιωργίτσα μου,
ἄνθισε καί, ἄνθισε καὶ θὰ δέσῃ,

τ' ἀγγελικό σου τὸ κορμί, Γιωργίτσα μου,
στὰ χέρια μου, στὰ χέρια μου θὰ πέση.
Ἔλα Γιούλα, Γιούλα, Γιούλα, ἔλα πᾶρε με
ἄνοιξε τὶς δυό σου ἀγκάλες μέσα βάλε με.

Μάζεψ' ἐσὺ τὰ γιασεμιά, Γιωργίτσα μου,
κι ἐγὼ τὰ βε - κι ἐγὼ τὰ βελονιάζω,
πούλησε τὴν ἀγάπη σου, Γιωργίτσα μου,
κι ἐγὼ τὴν ἄ - κι ἐγὼ τὴν ἀγοράζω.
Ἔλα Γιούλα, Γιούλα, Γιούλα, ἔλα πᾶρε με
ἄνοιξε τὶς δυό σου ἀγκάλες μέσα βάλε με.

Ἡ Ἀλατσατιανή.

(Ἀντικρυστὸς Μ. Ἀσίας)

Ἦχος λ̣ δ̣ Νη ρ̣ ξ̣

Δεν εἰ εἰν αὐ γῆ ἡ ἡ να α ση ἡ κω
θω ω δ̣
να α μῆ ἡν α να στε να ξω δ̣ Ἀ λα τσα
τια νῆ ἡ δ̣ να α μῆ ἡν α να στε να
ξω δ̣ ρουσ σα και αι ξαν θῆ ἡ δ̣

Δὲν εἶν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ, (δῖς)
νὰ μὴν ἀναστενάξω, Ἀλατσατιανή,
νὰ μὴν ἀναστενάξω, ροῦσσα καὶ ξανθή.

Νὰ γείρω στὸ προσκέφαλο, (δῖς)
κι ἀπὸ καρδιᾶς νὰ κλάψω, Ἀλατσατιανή,
κι ἀπὸ καρδιᾶς νὰ κλάψω, πάνω χωριανή.

Αἷ ντε α αἷ ντε γκι ντε λου ουμ δ̣ μπι ζιμ ο
ντα για α δ̣ θα σε πα α ρω και θα φυ
γω δ̣ μα την Πα α να για α δ̣

Ἄϊντε, ἄϊντε γκιντελοῦμ μπιζιμ ὄνταγιά,
θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ φύγω μὰ τὴν Παναγιά.

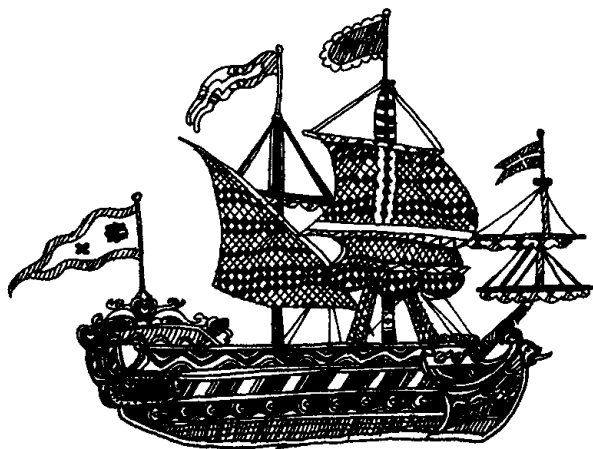
Στ' Ἀλάτσατα εἶν' ἓνα βουνό, (δῖς)
Καρανταῇ τὸ λένε, Ἀλατσατιανή,

Καρανταῇ τὸ λένε, Ρεῖζντεριανή.

Ποὺ πᾶν οἱ Ἀλατσατιανές, (δῖς)
καὶ τὸν καῦμό τους λένε, Ἀλατσατιανή,
καὶ τὸν καῦμό τους λένε, ροῦσσα καὶ ξανθή.
Ἄϊντε, ἄϊντε γκιντελοὺμ μπιζῖμ ὄνταγιά,
θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ φύγω κόρη μακρυά.

Τσεσμέ, Βουρλὰ κι Ἀλάτσατα, (δῖς)
καὶ κάτω Παναγία, Ἀλατσατιανή,
καὶ κάτω Παναγία, ροῦσσα καὶ ξανθή.

Χαθῆκαν οἱ λεβέντες σας, (δῖς)
δὲν ἔμεινεν ἐλπίδα, Ἀλατσατιανή,
δὲν ἔμεινεν ἐλπίδα, Ρεῖζντεριανή.
Ἄϊντε, ἄϊντε γκιντελούμ, Ἀλατσατιανή,
σιριάνα στὸ μπαξέ σου, Ρεῖζντεριανή.

Τῆς τριανταφυλλιᾶς τὰ φύλλα.

(Ἀντικρυστὸς Μ. Ἀσίας)

Ἦχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Της τρια α ντα α α φυ υ λια α α ας τα
φυλ λα βρα μαν $\frac{\pi}{q}$ θα τα κα α νω ω ω φο
ρε ε σια $\frac{\Delta}{\delta}$ α α α α α μαν γκελ α α μαν $\frac{\Delta}{\delta}$
σε ε ε ε εβ ντα α λημ α α α μαν $\frac{\pi}{q}$
..... $\frac{\pi}{q}$
σε να τα λε ω κια κου ου στα α πα ρε χαρ τι
και γρα ψε ε τα $\frac{\pi}{q}$

Τῆς τριανταφυλλιᾶς τὰ φύλλα, βρ' ἄμάν,
θὰ τὰ κάνω φορεσιά, ἄμάν γκελ ἄμάν, σεβνταλῆ μ' ἄμάν.

Νὰ ντὰ βάλω νὰ περάσω, βρ' ἄμάν,
νὰ σοῦ κάψω τὴν καρδιά, ἄμάν γκελ ἄμάν, σεβνταλῆ μ' ἄμάν.
Σένα τὰ λέω κι ἄκουσ' τα πᾶρε χαρτὶ καὶ γράψε τα.

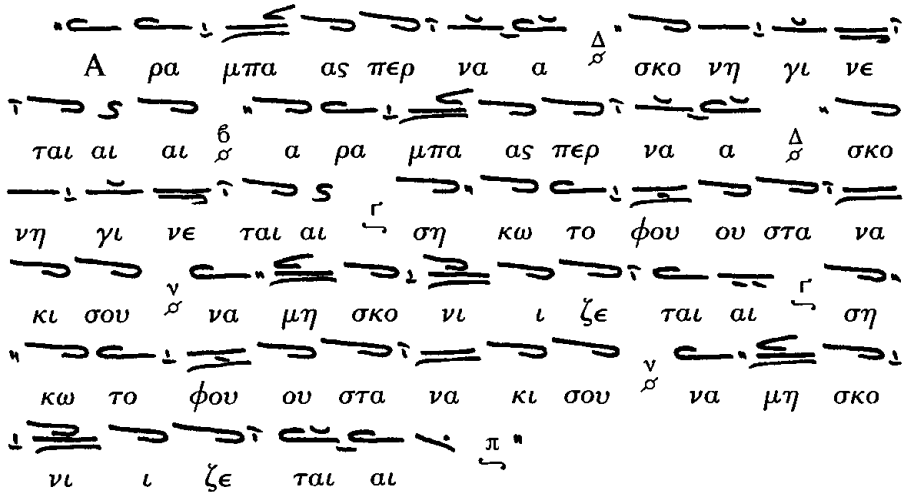
Ἀποφάσισα πουλί μου, βρ' ἄμάν,
ἀποφάσισε καὶ σύ, ἄμάν γκελ ἄμάν, σεβνταλῆ μ' ἄμάν.

Δυὸ καρδιὲς νὰ γίνουν ἓνα, βρ' ἄμάν,
ἓνα σῶμα μιὰ ψυχή, ἄμάν γκελ ἄμάν, σεβνταλῆ μ' ἄμάν.
Σένα τὰ δίνω τὰ φλουριὰ μαῦρά μου μάτια καὶ γλυκά.

Ἀραμπᾶς περνᾶ.

(Ἀντικρυστὸς Μ. Ἀσίας)

Ἦχος λ̣ Πα ρ̣ ξ̣

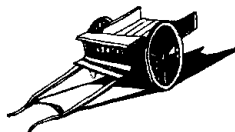
Ἀραμπᾶς περνᾶ σκόνη γίνεται, (δὶς)
σήκω τὸ φουστανάκι σου νὰ μὴ σκονίζεται. (δὶς)

Ἀραμπᾶς περνᾶ, ἀραμπατζῆς κουτσός, (δὶς)
στὴ μπάντα κοριτσάκια νὰ μὴ σᾶς πάρῃ ὀμπρός. (δὶς)

Ἀραμπᾶς περνᾶ, καλντ(ε)ρίμια τρίζουνε, (δὶς)
κι ἐμένα τὴν καρδούλα μου τήνε ραίζουνε. (δὶς)

Δὲν σοῦ τῶπα μιὰ μὲς στὸν Κασαμπᾶ,
δὲν σοῦ τῶπα δυὸ μὲς στὸ Κορδελλιό,
δὲν σοῦ τῶπα τρεῖς νὰ μὴν παντρευτῆς. (δὶς)

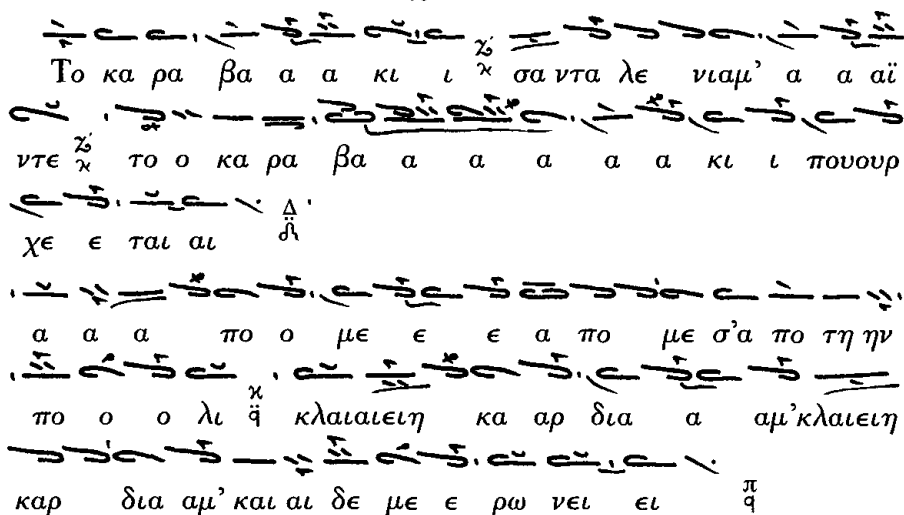
Ἔβγα μίλῃε μου χρυσέ μου ἦλιε μου,
ἔβγα νὰ σὲ δῶ νὰ παρηγορηθῶ,
ἔβγα ταῖρι μου καὶ πιάσ' τὸ χέρι μου. (δὶς)

Τὸ καραβάκι ποῦρχεται.

(Συρτὸ Προποντίδος)

Ἦχος λ̣ π̣ ς̣ Πα ς̣

 Το κα ρα βα α α κι ι σα ντα λε νιαμ' α α αϊ
 ντε το ο κα ρα βα α α α α α κι ι που ου ρ
 χε ε ται αι
 α α α πο ο με ε ε α πο με σ'α πο τη ην
 πο ο ο λι κλαιιειη κα αρ δια α αμ'κλαιιειη
 καρ δια αμ' και αι δε με ε ρω νει ει

Τὸ καραβάκι, σανταλένια μ' αἶντε, τὸ καραβάκι ποῦρχεται,
 ἀπὸ μέ - ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν πόλη, κλαίει ἡ καρδιά μ',
 κλαίει ἡ καρ - διά μ' καὶ δὲ μερώνει.

Ἔχει πανιὰ με - χάνομαι γιὰ σένα, ἔχει πανιὰ μεταξωτά,
 ὦφ καὶ πρά - ὦφ καὶ πράσινες κορδέλλες,
 σὰν ταῖς Σμι - σὰν ταῖς Σμιτιαναῖς κοπέλλαις.

Μέσα εἶν' ἡ ἀ - σανταλένια μ' αἶντε, μέσα εἶν' ἡ ἀγάπη μου,
 μέσα εἶ - μέσα εἶναι κι ὁ καλὸς μου,
 τὰ ματά - τὰ ματάκια καὶ τὸ φῶς μου.

Εἶν' λερωμένος, χάνομαι γιὰ σένα, εἶν' λερωμένος κι ἄπλυτος,
 ὦφ καὶ θα - ὦφ καὶ θαλασσοδαρμένος,
 μέσ' στὴν ἄ - μέσ' στὴν ἄλμη βουτηγμένος.

Ἔχω λουτρὸ γιὰ, σανταλένια μ' αἶντε, ἔχω λουτρὸ γιὰ νὰ λουστῇ,
 ὦφ καὶ ροῦ - ὦφ καὶ ροῦχα γιὰ ν' ἀλλάξῃ,
 καὶ νὰ μή - καὶ νὰ μὴν ἀναστενάξῃ.

Σὲ καινούργια βάρκα μπήκα.

(Συρτὸ Προποντίδος)

Ἦχος λΓετος Βου ξ ᾠ
Σε ε μω ρε σε σε και νουργια βαρ κα μπη κα ⁶κ
σε και νουργια βαρ κα α μπη η η η κα ^Δα και στο
Μι χα λι ι ι τσιε ε βγη η η η κα ⁶κ

Σέ, μωρέ, σέ - σὲ καινούργια βάρκα μπήκα,
σὲ καινούργια βάρκα μπήκα, καὶ στὸ Μιχαλίτσι ἐβγήκα.

Βρί - μωρέ, βρί - βρίσκω ναῦτες παλληκάρια,
βρίσκω ναῦτες παλληκάρια, κι ἐψαρεύανε γιὰ ψάρια.

«Ἐ - μωρέ, ἔ - ἔχετε ψαράδες ψάρια,
ἔχετε ψαράδες ψάρια, γιὰ νὰ φᾶν τὰ παλληκάρια;»

«Ἐ - μωρέ, ἔ - ἔχουμε παστὰ καὶ χλώρια,
ἔχουμε παστὰ καὶ χλώρια, καὶ πέντ' ἔξι ὀκάδες χώρια.

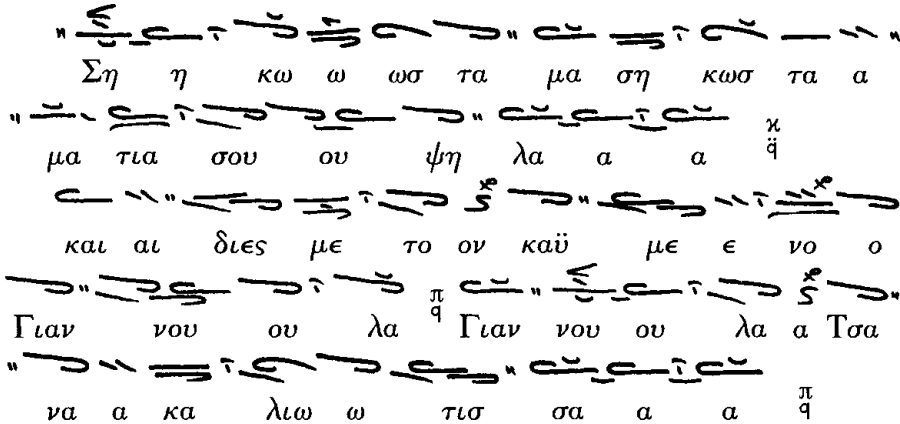
Πᾶ - μωρέ, πᾶ - πᾶρε βούρλα, βούρλισέ τα,
πᾶρε βούρλα, βούρλισέ τα, καὶ πελάντζα ζύγισέ τα.

Ἐ - μωρέ, ἔ - ἔμπα μέσα διάλεξέ τα,
ἔμπα μέσα διάλεξέ τα, κι ὅσο θέλεις πλήρωσέ τα». (δὶς)

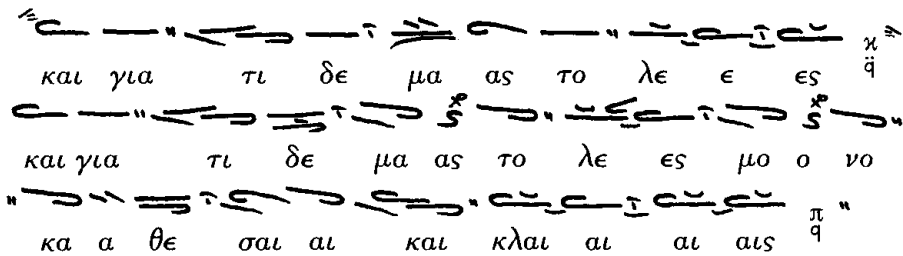
Ἡ Τσανακαλιώτισσα.

(Καλαματιανὸ Προποντίδος)

ῥΗχος λ̣ π̣ ῥ Πα ρ

Σήκωσ' τὰ μά - σήκωσ' τὰ μάτια σου ψηλά,
καὶ διές με τὸν καϋμένο, Γιαννοῦλα, Γιαννοῦλα, Τσανακαλιώτισσα.
Καὶ διές με πῶς, καὶ διές με πῶς ἐγένηκα,
σὰν τὸν ἀποθαμένο, Γιαννοῦλα, Γιαννοῦλα, γιὰ σέν' ἀρρώστησα.

Καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές, καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές,
καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές μόνο κάθεσαι καὶ κλαῖς;

Ἄν μ' ἀγαπᾶς, ἄν μ' ἀγαπᾶς ἀγάπα με,
θέλε με νὰ σὲ θέλω, Γιαννοῦλα, Γιαννοῦλα, Τσανακαλιώτισσα.
Γιὰτὶ θὲ νᾶ - γιὰτὶ θὲ νᾶρτη ἕνας καιρός,
νὰ θέλῃς νὰ μὴ θέλω, Γιαννοῦλα, Γιαννοῦλα, γιὰ σέν' ἀρρώστησα.
Καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές, καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές,
καὶ γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ λές τὸν πόνο ποῦχεις κι ὅλο κλαῖς;

Βαρύτερ' ἀπ' τὰ σίδερα.

(Καλαματιανὸ Κωνσταντινουπόλεως)

Ἦχος Ψ Ζω Σ

Βα ρυ τερ α απ τα σι δε ρα κα λε ^π ει ναι
τα μα αυ ρα ρου ου χα α

για τι τα φο ο ρε σα κιε γω ω ω ^π για μιαν
α γα α πη που ου χα α

Βαρύτερ' ἀπ' τὰ σίδερα, καλέ, εἶναι τὰ μαῦρα ροῦχα,
γιατὶ τὰ φόρεσα κι ἐγὼ γιὰ μιὰν ἀγάπη ποῦ'χα.
Ἀλύπητη λυπήσου με, γηὰ πᾶρε με, γη ἀρνήσου με.

Τσαχπίνη με φωνάζουνε, καλέ, μὰ ποιὰ εἶν' ἡ τσαχπινιά μου,
γιατὶ ἀγαπῶ μελαχροινό, καὶ βγάλαν τ' ὄνομά μου.
Ἐλα τοῦ μόσχου τὸ κλωνί, δὲν ἔχω πλέον ἴπεμονή.

Το μο νο μου ου πα ρα πο νο κα λε ^Δ ει
ναι αι που δε ε σε βλε ε πω ω

και μο να χο ος μου τα περ νω ω ω ^π το νου
μου πω ως τον ε ε χω ω

Τὸ μόνο μου παράπονο, καλέ, εἶναι ἴπου δὲν σὲ βλέπω,
καὶ μοναχός μου τὰ περνῶ, τὸ νοῦ μου πῶς τὸν ἔχω;
Ἀλύπητη λυπήσου με, γηὰ πᾶρε με, γη ἀρνήσου με.

Μ' ἔχεις μπερντεμένο.

(Καθιστικὸ Κωνσταντινουπόλεως)

Ἦχος λ' Πα ᾠδ' α'

Μ' εἶχες μπερντε με ε ε νο μ' ε ε ε χεις π
ω σα α αν τη με ε ε λι ισ σα κ
μ' εἶχες μπερντε με ε ε νο μ' ε ε ε χεις π ω
σα α αν τη με ε ε λι ισ σα κ
σκλα βο ο ος κια γο ο ο ρα ασ στη η ης σου
μι κρο ο ο μου π ε γω ω ε βα ζιε
ε στη η σα α α α α α α κ σκλα βο ο ος
κια γο ο ο ρα ασ στη η ης σου μι κρο ο ο
μου π ε γω ω ε βα ζιε ε στη η σα π

Μ' ἔχεις μπερντεμένο μ' ἔχεις, ὡσάν τῇ μέλισσα, (δὶς)
σκλάβος κι ἀγοραστής σου, μικρό μου, ἐγὼ ἐβαζιέστησα. (δὶς)

Μ' ἔχεις μπερντεμένο μ' ἔχεις, τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, (δὶς)
σκλάβο θὰ μὲ πουλήσης, μικρό μου, μέσα στὴν Μπαρμπαριά. (δὶς)

Ἐμένα μὲ τὸ εἶπανε.

(Κασάπικο Κωνσταντινουπόλεως)

Ἦχος λ̣ Πα ρω ρ̣

Ε με να με το ει πα νε κυρ Κω στα κη λα κο
ντα α

α αν θρω ω ποι με ε ρα κλη δεσ ε βγα να
α αν θρω ω ποι με ε ρα κλη δεσ ε βγα ται
σε διω ω να πα ρη γο ρη η θω ω
ρι μου ου ου και πιασ' το χε ρι ι μου ου

Ἐμένα μὲ τὸ εἶπανε, κὺρ Κωστάκη ἔλα κοντά, (δὶς)
ἀνθρώποι μερακλήδες, ἔβγα νὰ σὲ διῶ, νὰ παρηγορηθῶ,
ἀνθρώποι μερακλήδες, ἔβγα ταῖρι μου, καὶ πιάσ' τὸ χέρι μου.

Πῶς τὴν καλύτερη ζωὴ, κὺρ Κωστάκη ἔλα κοντά, (δὶς)
τὴν κάμουν οἱ μπεκρῆδες, ἔλα πέρασε, παῖξε καὶ γέλασε,
τὴν κάμουν οἱ μπεκρῆδες, δὲν ξαναπερνῶ, 'πὸ τοῦτο τὸ στενό.

Αὐτὰ τὰ μαῦρα 'που φορεῖς, κὺρ Κωστάκη ἔλα κοντά, (δὶς)
δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη, πάπια χήνα μου, νᾶχης τὸ κρῖμα μου,
δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη, χήνα πάπια μου, νᾶχης τὰ πάθια μου.

Μόν' τὰ φορεῖς γιὰ ἐμμορφιά, κὺρ Κωστάκη ἔλα κοντά, (δὶς)
καὶ γιὰ ζαρειφιλίκι¹, πάπια τοῦ γιαλοῦ, μὴν ἀγαπᾷς ἀλλοῦ,
καὶ γιὰ ζαρειφιλίκι, πάπια τοῦ γιαλοῦ, τὶ ἀγάπησες ἀλλοῦ.

¹ Ἀρχοντιά.

Μαργελεμένε γεμιτζή.

(Συρτὸ κασάπικο Βορ. Θράκης)

ᾠχος $\frac{6}{8}$ Πα ρ ᾠ

Μπρε μαρ γε λε με νε γε μι ι τζη η
η καμ' ει δεσ πρα σι νο δε εν τρι ι
να α χ'α α ναχ' α ση με νια φυλ λα
μαν ρα μα μαν ρα μα τια μαν ρα φρυ δια

Μπρέ, μαργελεμένε γεμιτζή, κάμ' εἶδες πράσινο δεντρί,
νᾶχ' ᾶ - νᾶχ' ᾶσημένα φύλλα, μαῦρα μά - μαῦρα μάτια,
μαῦρα φρύδια.

ᾠΧ, καὶ στὴν κορφὴ μαλάματα, ᾠχ, κορίτσια μὲ τὰ γράμματα,
καὶ στὴ ρί - καὶ στὴ ρίζα κρύα βρύση, ποιὸς νὰ πιῇ, ποιὸς νὰ πιῇ
καὶ νὰ γιομίσῃ.

ᾠΧ, κι ἔσκυψα γιὰ νὰ πιῶ νερό, βλέπω τὰ μάτια π' ἀγαπῶ,
νὰ πιῶ, νὰ πιῶ καὶ νὰ γιομίσω, μαῦρα μά - μαῦρα μάτια νὰ φιλήσω.

ᾠΧ, κι ἔχασα τὸ μαντήλι μου, καῦμὸ πῶχουν τὰ χεῖλή μου,
τὸ χρυ - τὸ χρυσοκεντησμένο, μιὰ χαρά, μιὰ χαρὰ τῶχα ὁ καῦμένος.

ᾠΧ, ποὺ μοῦ τὸ ἐκεντούσανε, καὶ μοῦ τὸ τραγουδούσανε,
τρία ἀνὺ - τρία ἀνύπαντρα κοράσια, σὰν τοῦ Μά - σὰν τοῦ Μάη
τὰ κεράσια.

Μιὰ κόρη μιὰ διαβάτισσα.

(Ἀμολυτὸς Θράκης)

Ἦχος λ̣ ρ̣ Νη ρ̣ ξ̣

Μια κο ο ρη μια δια α βα α τι ισ
σα δ̣ και αι μια γα α λα α νο ο
μα α τισ σα α α δ̣ σα α α δ̣
γυιεμ κα α θε ται αι δ̣ και γυ υ
δε ντρα α και κλα α ρια μα α
φαι νει ει ει δ̣ δ̣
ραι νει ει

Μιὰ κόρη μιὰ διαβάτισσα καὶ μιὰ γαλανομάτισσα, (δὶς)
γυιέ μ' καθε̣ται καὶ γυφαίνει, δέντρα καὶ κλαριὰ μαραίνει. (δὶς)

Πραμματευτῆς ἀπέρασι καὶ τήνε καλημέρισε, (δὶς)
γυιέ μ' τὴν κραίνει, δὲν τὸν κραίνει, καλημέρα δὲν τοῦ λέγει. (δὶς)

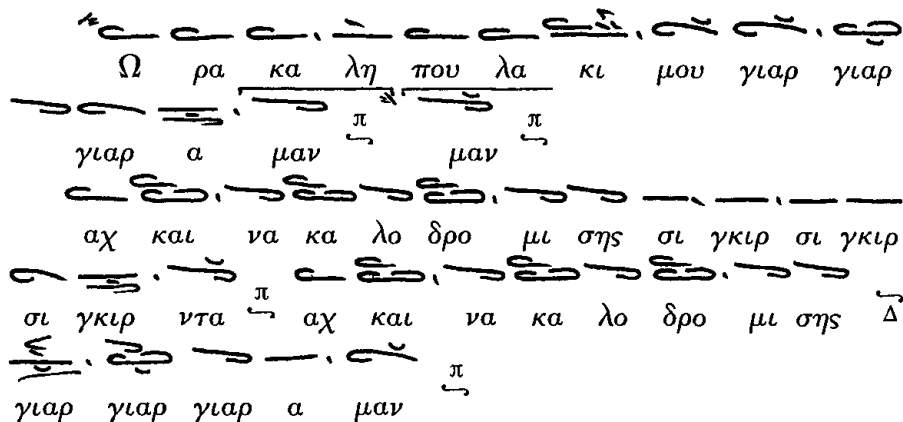
«Κόρη μου δὲν παντρεύεσαι τὰ νειᾶτα σου δὲ χαίρεσαι, (δὶς)
γυιέ μ' νὰ πάρῃς παλληκάρι σὰν τ' ἀστρὶ σὰν τὸ φεγγάρι;»

«Γιὰ πῶς μοῦ λὲς νὰ παντρευτῶ, ποῦ ἔχω ἄντρα στὸ στρατό, (δὶς)
γυιέ μ' τώρα τέσσερα χρόνια, γυιέ μ' μοῦ φαίνονται αἰῶνια». (δὶς)

Ὦρα καλὴ πουλάκι μου.

(Κασάπικο Δυτ. Θράκης)

ῥΗχος λ π Πα ρ χ Ρυθ. 4σημος.

Ὦρα καλὴ πουλάκι μου, γιάρ, γιάρ, γιὰρ ἀμάν! (δὶς)
ἄχ, καὶ νὰ καλοδρομίσης, σίγκιρ, σίγκιρ, σίγκιρ ντά,
ἄχ, καὶ νὰ καλοδρομίσης, γιάρ, γιάρ, γιὰρ ἀμάν!

Τὰ λόγια μου νὰ θυμηθῇς, γιάρ, γιάρ, γιὰρ ἀμάν! (δὶς)
ἄχ, καὶ πίσω νὰ γυρίσης, σίγκιρ, σίγκιρ, σίγκιρ ντά,
ἄχ, καὶ πίσω νὰ γυρίσης, γιάρ, γιάρ, γιὰρ ἀμάν!

Ἐκεῖ στὰ ξένα ποὺ θὰ πᾶς, γιάρ, γιάρ, γιὰρ ἀμάν! (δὶς)
ἄχ, νὰ μὴν μὲ λησμονήσης, σίγκιρ, σίγκιρ, σίγκιρ ντά,
ἄχ, νὰ μὴν μὲ λησμονήσης, γιάρ, γιάρ, γιὰρ ἀμάν!

Ἄλλη ἀγάπη νὰ μὴ βρῇς, γιάρ, γιάρ, γιὰρ ἀμάν! (δὶς)
ἄχ, καὶ μένα παρατήσης, σίγκιρ, σίγκιρ, σίγκιρ ντά,
ἄχ, καὶ μένα παρατήσης, γιάρ, γιάρ, γιὰρ ἀμάν!

Μιὰ πασκαλιὰ κι μιὰ Λαμπρή.

(Πηδηκτὸς Θράκης)

³Hχος λ π δλ Νη ρ ξ

Μια πα α σκα α λια α μια πα σκα
μια πα α σκα α λια α κι μια Λα
λια α κ μπρη η
μια α πι ση μη μια με ρα που λα κιμ α
μα αν κ μια α πι ση μη μια με ρα ν'Α
λι ξα ντρη η γκη η γκη η γκη η η

Μιὰ πασκαλιά, μιὰ πασκαλιά, μιὰ πασκαλιὰ κι μιὰ Λαμπρή,
μιὰ πίσημη μιὰ μέρα, πουλάκι μ' ἄμάν, μιὰ πίσημη μιὰ μέρα,
ν' Ἀλιξαντρῇ, γκῆ, γκῆ, γκῆ.

Μάνα ν' ὑγιόν, μάνα ν' ὑγιόν, μάνα ν' ὑγιόν ἐστόλιζε,
στὴν ἐκκλησιὰ νὰ πάη, πουλάκι μ' ἄμάν, στὴν ἐκκλησιὰ νὰ πάη,
ν' Ἀλιξαντρῇ, γκῆ, γκῆ, γκῆ.

Μπρουστὰ πααί-μπρουστὰ πααί-μπρουστὰ πααίνει ἡ μάνα του,
καὶ πίσω ἡ ἀδερφή του, πουλάκι μ' ἄμάν, καὶ πίσω ἡ ἀδερφή του,
ν' Ἀλιξαντρῇ, γκῆ, γκῆ, γκῆ.

Καὶ σὰν τὸν εἶ-καὶ σὰν τὸν εἶ-καὶ σὰν τὸν εἶδεν ἡ ἐκκλησιά,
ρίχνει τὰ κεραμίδια, πουλάκι μ' ἄμάν, ρίχνει τὰ κεραμίδια,
ν' Ἀλιξαντρῇ, γκῆ, γκῆ, γκῆ.

Καὶ τ' Ἅγιο πνε-καὶ τ' Ἅγιο Πνε-καὶ τ' Ἅγιο Πνεῦμα λάλησε,
μέσ' ἀπὸ τ' Ἅγιο Βῆμα, πουλάκι μ' ἄμάν, μέσ' ἀπὸ τ' Ἅγιο
Βῆμα, ν' Ἀλιξαντρῇ, γκῆ, γκῆ, γκῆ.

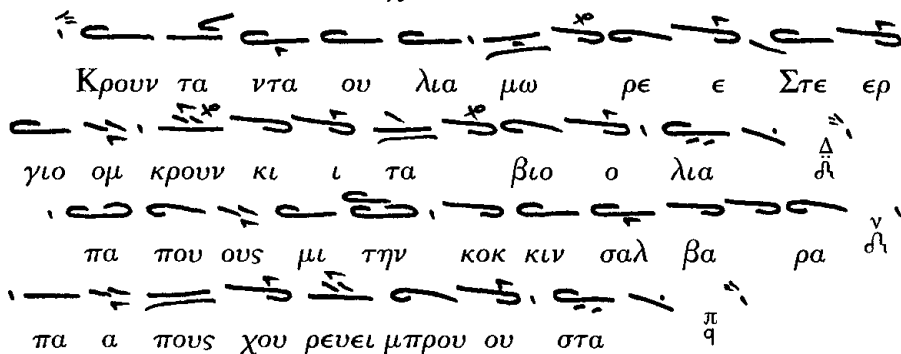
Πίσω κυρά μ', πίσω κυρά μ', πίσω κυρά μ', τὸ γυιόκα σου,
τὶ εἶναι κριματισμένος, πουλάκι μ' ἄμάν, τὶ εἶναι κριματισμένος,
ν' Ἀλιξαντρῇ, γκῆ, γκῆ, γκῆ.

Τραγούδι τῆς νεκροφιλίας.

Στέργιους πισμάνιψι.

(Ζωναράδικο Θράκης)

Ἦχος ᾠ Πα ρ ᾠ

Κροῦν τὰ νταούλια, μωρὲ Στέργιο μ', κροῦν κι τὰ βιολιά, (δὶς)
πάππους μὶ τὴν κόκκιν' σαλβάρα, πάππους χουρεύει μπρουστά. (δὶς)

Ἴδῳ Στέργιους ἱκεῖ Στέργιους, Στέργιους ἀπὸν σὺν ἀγριντιά, (δὶς)
κατέβα Στέργιου μ', κατέβα τζάνου μ' νὰ σὶ παντρέψουμι. (δὶς)

Δὲν κατιβαίνου δὲν ἀλλάζου γαμπρὸς δὲ γίνουμι, (δὶς)
τὰ σημάδια πίσου νὰ πᾶτι, Στέργιους πισμάνιψι. (δὶς)

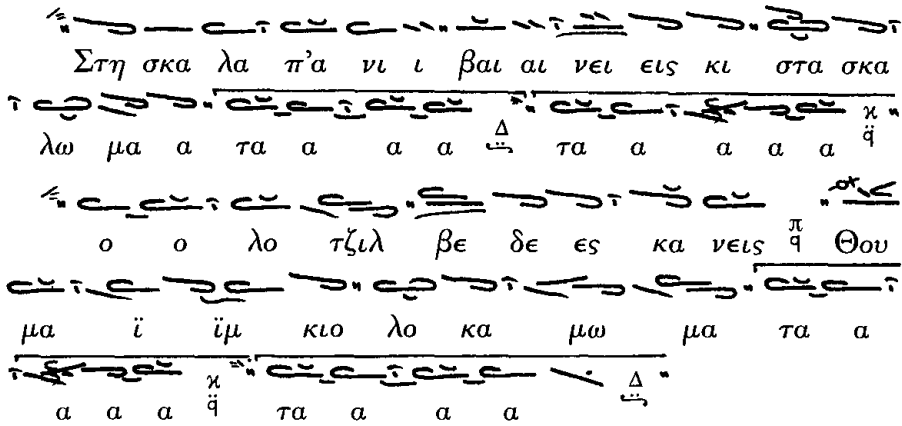
Τρία μιτζίτια παπούτσια, βρὲ Στέργιο μ', πάππους ἀγόρασι, (δὶς)
κατέβα Στέργιο μ', κατέβα τζάνου μ' νὰ σὶ παντρέψουμι. (δὶς)

Στή σκάλα π' ἀνιβαίνεις.

(Καλαματιανὸ Μακεδονίας)

Ἦχος Ψ Δι Θ

Στή σκάλα π' ἀνιβαίνεις κι στὰ σκαλώματα, (δίσ)
ὅλο τζιλβέδες κάνεις, Θουμαή μ', κι ὅλο καμώματα. (δίσ)

Στή σκάλα π' ἀνιβαίνεις στὸ πρῶτο τὸ σκαλί, (δίσ)
θέλω νὰ σὶ φιλήσω, Θουμαή μ', μὰ τόπους δὲν βουλή.

Στή σκάλα π' ἀνιβαίνεις ν' ἀνέβινα κι ἄγώ, (δίσ)
σὶ κάθι σκαλουπάτι, Θουμαή μ', νὰ σὶ γλυκουφιλῶ. (δίσ)

Τὴ μαύρη κορδελίτσα ποὺ βάνις στὰ μαλλιά, (δίσ)
νὰ μὴν τὴν ξαναβάλις, Θουμαή μ', τριλλαίνις τὰ πιδιά. (δίσ)

Δὲν θέλου νὰ δουλεύῃς νὰ βασανίζιςι, (δίσ)
θέλου νὰ τρῶς νὰ πίνῃς, Θουμαή μ', κὶ νὰ στουλίζιςι. (δίσ)

Αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, ν' ἀνάψῃ νὰ καῇ, (δίσ)
νὰ γκρεμιστῇ νὰ πέσῃ, Θουμαή μ', μὲ τὴν κυρὰ μαζί. (δίσ)

Μὲ μήνυσε μιὰ ἀρχόντισσα.

(Συρτὸ Μακεδονίας)

Ἦχος ∩ Δι ∩ ∩ ∩

Μὲ μῆ νυ σε μιὰρ χο ντι ισ σα ∩ Γα α
μὲ μῆ νυ σε μιὰρ χο ντι ισ σα κο ο
λα νη η Γα λα ζια α νη ∩
ρη Κα α λα μα τια α νη
να α πα ω να δει πνη σω ∩ να α πα
ω να δει ει πνη η η σω ∩

Μὲ μήνυσε μιὰ ἀρχόντισσα, Γαλανὴ Γαλαζιανή,
μὲ μήνυσε μιὰ ἀρχόντισσα, κόρη Καλαματιανή.
Νὰ πάω νὰ δειπνήσω, νὰ πάω νὰ δειπνήσω.

Μὶ στρώνει στρώσις δώδεκα, Γαλανὴ Γαλαζιανή,
μὶ στρώνει στρώσις δώδεκα, κόρη Καλαματιανή.
Κι ἓνα χρυσὸ παπλώμα, κι ἓνα χρυσὸ παπλώμα.

Γυρίζω βλέπω κούτσουρο, Γαλανὴ Γαλαζιανή,
γυρίζω βλέπω κούτσουρο, κόρη Καλαματιανή.
Θέ μου ξημέρωσιές με, Θέ μου ξημέρωσιές με.

Μὲ κάλεσε καὶ μιὰ φτουχή, Γαλανὴ Γαλαζιανή,
μὲ κάλεσε καὶ μιὰ φτουχή, κόρη Καλαματιανή.
Νὰ πάω νὰ δειπνήσω, νὰ πάω νὰ δειπνήσω.

Μὶ στρώνει μιὰ παλιόψαθα, Γαλανὴ Γαλαζιανή,
μὶ στρώνει μιὰ παλιόψαθα, κόρη Καλαματιανή.
Κι ἓνα παλιὸ παπλώμα, κι ἓνα παλιὸ παπλώμα.

Γυρίζω βλέπω μάλαμα, Γαλανὴ Γαλαζιανή,
γυρίζω βλέπω μάλαμα, κόρη Καλαματιανή.
Θέ μου μὴ ξημερώσης, Θέ μου μὴ ξημερώσης.

Ἡ Νταλιανούδα.

(Καλαματιανὸ Μακεδονίας)

³Ηχος λ̣ π̣ δ̣ Νη ρ

Κι νησ ο Κω τσο ος κι νη σε ε ^δκ στο
πα νη γυρ να α πα α ει ει ^δκ
και αι ξε χα α σε ε ε ^πμω ρε
και αι ξε χα α σε ε ε ξε χα
Ντα λια νου δα μου ου ου ου ^νσλ
σε το χα μαϊ λι ι ι ι

Κινῆσ' ὁ Κῶτσος κίνησε στὸ πανηγύρ' νὰ πάη,
καὶ ξέχασε, μωρέ, Νταλιανούδα μου,
καὶ ξέχασε, ξέχασε τὸ χαμαϊλί¹.

Καὶ ξέχασε τὸ χαμαϊλί, γυρίζει νὰ το πάρη,
βρίσκει τὶς πό - μωρέ, Νταλιανούδα μου,
βρίσκει τὶς πό - τὶς πόρτες ἀνοιχτές.

Βρίσκει τὶς πόρτες ἀνοιχτὲς καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα,
βρίσκει καὶ τή, μωρέ, Νταλιανούδα μου,
βρίσκει καὶ τή - καὶ τὴν καλούδα του.

Βρίσκει καὶ τὴν καλούδα του, μ' ἄλλον ἄντρα κοιμᾶται,
τὸ σουγιαδά - μωρέ, Νταλιανούδα μου,
τὸ σουγιαδά - σουγιαδάκι τ' ἔβγαλε.

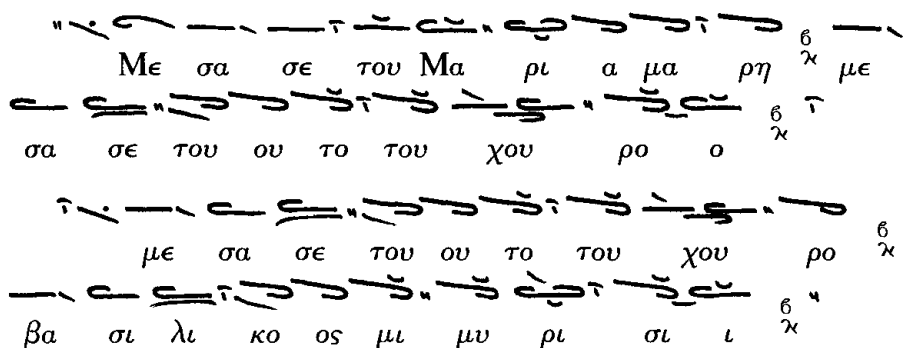
Τὸ σουγιαδάκι τ' ἔβγαλε καὶ τὴν καλή του σφάζει,
κι ἔκατσε καί, μωρέ, Νταλιανούδα μου,
κι ἔκατσε καί, μωρέ, καὶ τὴν ἔκλαιγε.

¹ Τὸ φυλαχτό.

Μέσα σὲ τοῦτο τοῦ χουρό.

(Συρτὸ κασάπικο, Μακεδονίας)

Ἦχος $\overset{\text{L}}{\text{Δ}}$ Βου ξ

Μέσα σὲ τοῦ - Μαρία, μαρή, μέσα σὲ τοῦτο τοῦ χουρό,
μέσα σὲ τούτο τοῦ χουρό, βασιλικὸς μὲ μύρισι.

Βασιλικός, Μαρία, μαρή, βασιλικός μὲ μύρισι,
βασιλικός μὲ μύρισι, μὲ μύρισι μὲ ζάλισι.

Κάποια τὸν ἔ - Μαρία, μαρή, κάποια τὸν ἔχει στὰ μαλλιά,
κάποια τὸν ἔχει στὰ μαλλιά καὶ βγάζει τόσην μυρουδιά.

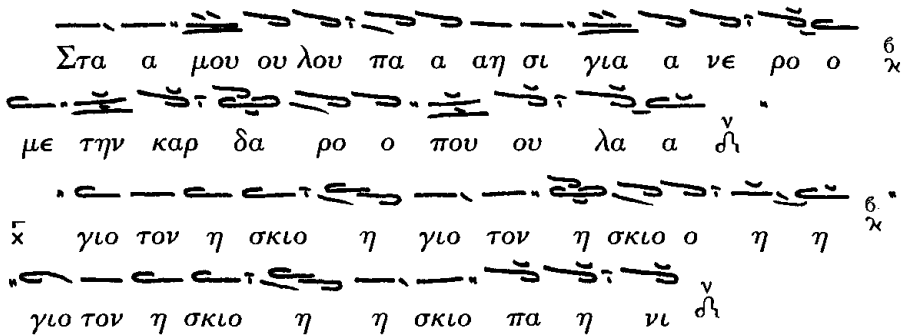
Καὶ βγάζει τό - Μαρία, μαρή, καὶ βγάζει τόσην μυρουδιά,
καὶ βγάζει τόσην μυρουδιά κι ζάλισι τὴ γειτονιά.

Κι ζάλισι, Μαρία, μαρή, κι ζάλισι κι μὲ τοὺν νηό,
κι ζάλισι κι μὲ τοὺν νηὸ ποὺ μ' ἔχει ἡ μάνα μ' μοναχό.

Ἡ Σταμούλου.

(Σιγανὸς καὶ τρεχαλητὸς χορὸς Σιατίστης)

ᾠδὴ Νη ρ.

Σταμούλου πάησι για νερό, με την καρδαροπούλα,
γιό, τὸν ἥσκιο ἥ-γιό, τὸν ἥσκιο ἥ-γιό, τὸν ἥσκιο, ἥσκιο πάησι.

Τὸν ἥσκιο, ἥσκιο πάησι, τὸν ἥσκιο ἔπὺ τὰ δέντρα,
γιό, μὴν τὴ μαρά-γιό, μὴν τὴ μαρά-γιό, μὴν τὴ μαράνει ὁ κουρνιαχτός.

Μὴν τὴ μαράνει ὁ κουρνιαχτός νὰ μὴν τὴν ψήσ' οὐ ἥλιος,
γιό, Τουρκόϊπουλου, γιό, τουρκόϊπουλου, γιό, Τουρκόϊπουλου τὴν ἀκ'λουθεῖ.

Τουρκόϊπουλου τὴν ἀκ'λουθεῖ, Τουρκόϊπουλου τῆς λέει:
γιό, «Σταμούλου δό-γιό, Σταμούλου δό-γιό, Σταμούλου δός μου φίλημα.

Σταμούλου δός μου φίλημα, δός μου καὶ μαῦρα μάτια»,
γιό, «Ἐγὼ δὲ σοῦ δί-γιό, ἔγὼ δὲ σοῦ δί-γιό, ἔγὼ δὲ σοῦ δίνω φίλημα.

Ἐγὼ δὲ σοῦ δίνω φίλημα, οὔτε καὶ μαῦρα μάτια,
γιό, ἐσὺ εἶσαι ἕνα-γιό, ἐσὺ εἶσαι ἕνα-γιό, ἐσὺ εἶσαι ἕνα Τουρκόϊπουλο.

Ἐσὺ εἶσαι ἕνα Τουρκόϊπουλο κι ἐγὼ μιὰ Ρωμηοπούλα,
γιό, ἐσὺ θὰ πᾶς, γιό, ἐσὺ θὰ πᾶς, γιό, ἐσὺ θὰ πᾶς εἰς τὸ τζαμί.

Ἐσὺ θὰ πᾶς εἰς τὸ τζαμί κι ἐγὼ στὴν ἐκκλησιά μου,
γιό, ἐγὼ θὰ πά-γιό, ἐγὼ θὰ πά-γιό, ἐγὼ θὰ πάρω ἕναν Ρωμηό.

Ἐγὼ θὰ πάρω ἕναν Ρωμηὸ κι ἐσὺ μιὰ Τουρκοπούλα,
γιό, τὸ πῶς νὰ δώ-γιό, τὸ πῶς νὰ δώ-γιό, τὸ πῶς νὰ δώσω φίλημα;»

Ἡ νεραντζιά.

(Συρτὸ Ἡπείρου)

Ἦχος ἦ Πα ρ ξ

Νε ραν τζια α νε ραν τζια α νε ραν
τζια μου στο λι σμε νη σα γα πω χρο νια σα
γα πω ω

Νεραντζιά, νεραντζιά,
νεραντζιά μου στολισμένη σ' ἀγαπῶ, χρόνια σ' ἀγαπῶ.

Νεραντζιά, νεραντζιά,
βάλε με μέσα στους κλώνους καὶ μες στὸν ἀνθό, καὶ μες στὸν ἀνθό.

Νεραντζιά, νέραντζιά,
νὰ σοῦ πῶ τὰ βάσσανά μου, ἄχ, καὶ τὸν καῦμό, ἄχ, καὶ τὸν καῦμό.

Ἦχος ἦ Δι ρ ξ

Αἷ ντε νε ραν τζια α α μου αν θι σμε ε νη
αἷ ντε πως μο σχο ο μο σχο βο λας καῦ με νη

Ἄιντε νεραντζιά μου ἀνθισμένη,
ἄιντε πῶς μοσχο - μοσχοβολᾷς καῦμένη.

Ἄιντε νεραντζιά, κοντούλα καὶ γιομάτη,
ἄιντ' ἐσένα ἔ - μωρ' ἔβαλα στὸ μάτι.

Ἄιντε νεραντζιά, ἐσὺ θὰ μὲ τρελλάνης,
ἄιντε μὲ τὰ νά - τὰ νάζια ποὺ μοῦ κάνεις.

Ἄιντε νεραντζιά, κοκκινοφορεμένη,
ἄιντ' ἐσὺ μ' ἐμά - μ' ἐμάρανες καῦμένη.

Δόντια πυκνά.

(Στὰ τρία Ἡπείρου)

Ἦχος λ̣ ρ̣ Νη ς̣ ξ̣

Δο ο ντια πυ υ κνα α α ς̣ και μαρ γα ρι τα
ρε νια α ς̣
φω νη σαν τ'αη δο νιου ου ου ς̣
στο μα χε λι δο νιου ου ου
μου πη ρα νε το ο νου ου ου ου ς̣ ς̣
απ' το κι φα λι ι μου ου ου ου
απ' το κι φα λι ι μου ου ου

Δόντια πυκνά καὶ μαργαριταρένια, (δὶς)
φωνή σὰν τ' ἀηδονιοῦ, στόμα χελιδονιοῦ,
μοῦ πήρανε τὸ νοῦ ἀπ' τὸ κιφάλι μου,
ἀπ' τὸ κιφάλι μου.

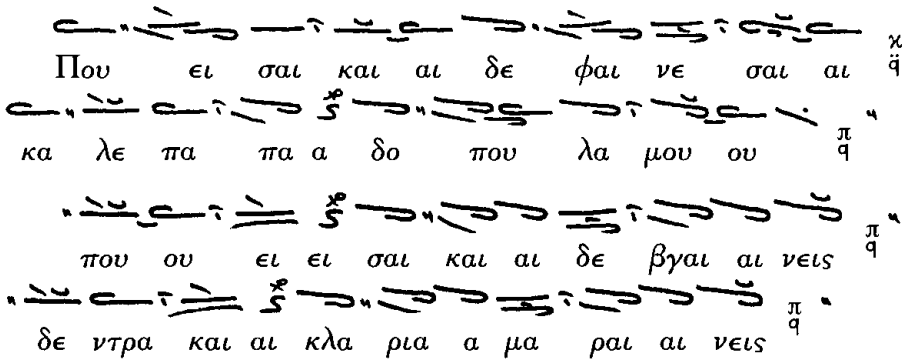
Μιὰ Κυριακὴ καὶ μιὰν καλὴν ἡμέρα, (δὶς)
ἦρθε μιὰ περιστέρα, μιὰ καγκελοφρυδάτη,
νὰ μὴν τὴν εἶχα δῆ, δὲν θᾶχα τρελλαθῆ,
δὲν θᾶχα τρελλαθῆ.

Τὶ ἔχεις μωρέ, μωρὲ ζαλιάρικο, (δὶς)
καὶ βάζεις μὲ τὸ νοῦ σου, φυλάξου ἀπὸ τσ' ὀχτρούς σου,
κι ἡ σκύλα ἡ πεθερά σου θέλει μαχαίρωμα,
ὥς τὸ ξημέρωμα.

Ποῦ εἶσαι καὶ δὲ φαίνεσαι.

(Καλαματιανὸ Θεσσαλίας)

ᾠχος λ ᾗ Πα ρ

Ποῦ εἶσαι καὶ δὲ φαίνεσαι, καλὲ παπαδοπούλα μου,
ποῦ εἶσαι καὶ δὲ βγαίνεις, δέντρα καὶ κλαριὰ μαραίνεις.

Στοὺς κάμπους ἐκαλάμιζα, δέντρα κλαριὰ ἐραίζα,
στοὺς κάμπους καλαμίζω, δέντρα καὶ κλαριὰ ραίζω.

Καὶ μὲς στὴ μέση ἀπ' τὸ γιαλό, τράβα χέρι-δὲν τραβῶ,
ἔχω ἀργαλειὸ καὶ ὑφαίνω, δέντρα καὶ κλαριὰ μαραίνω.

Πραμματευτὴς ἐπέρασε καὶ δὲ μᾶς καλημέρισε,
πραμματευτὴς περνάει καὶ μᾶς καλημεράει.

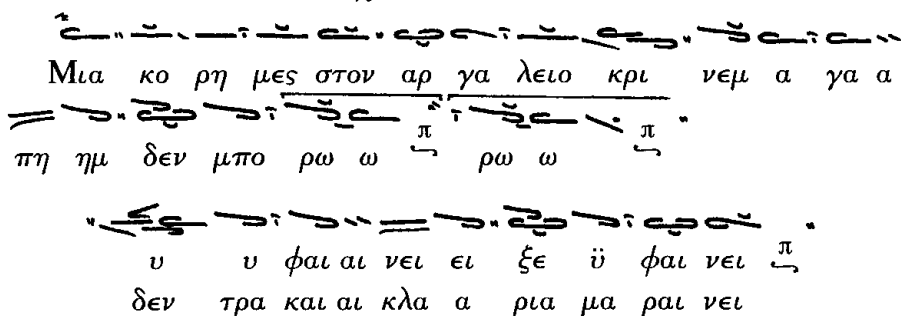
«Καλημέρα σου κόρη μου». «Καλῶς τον τὸ λεβέντη μου».
«Καλημέρα πέρδικά μου, τὰ ματάκια τὰ δικά μου.

Κόρη μου δὲν παντρεύεσαι; Γιατ' ἄδικα στερεύεσαι;
Νὰ ἀρήης παλληκάρι, σὰν τ' ἀστρί, σὰν τὸ φεγγάρι;».

Μιὰ κόρη μὲς στὸν ἀργαλειό.

(Στεριανὸ Καλαματιανό)

ᾠδὴ λ Πα

Μιὰ κόρη μὲς στὸν ἀργαλειό, κρῖνε μ' ἀγάπη μ' δὲν μπορῶ, (δὶς)
ὑφαίνει, ξεῦφαίνει, δέντρα καὶ κλαριὰ μαραίνει.

Ὑφαίνει καὶ μεταξωτά, καινούργια ἀγάπη καὶ παλιά, (δὶς)
τ' ἀντρός της τὰ βελουῖδα, γειά σ' ἀγάπη μου καινούργια.

Στοὺς οὐρανοὺς τὰ 'διάζεται, γλέπει κι ἀρραβωνιάζεται, (δὶς)
στοὺς κάμπους ξεῦφαίνει, δέντρα καὶ κλαριὰ μαραίνει.

Κόρη μαλαματένια μου.

(Στεριανὸ καλαματιανό)

ᾠχος λ Πά

Κο ρη η μα α λα α α κο ο ρη μα
λα α μα α τε ε νια α α μου ου ου
κο ο ρη μα λα α μα α τε ε νια α α μου ου
ου και αι μαρ γα ρι ι τα α ρε ε νια α
α μου ου ου

«Κόρη μαλα - κόρη μαλαματένια μου,
κόρη μαλαματένια μου καὶ μαργαριταρένια μου.

Βγαίνεις τὸ μῆ - βγαίνεις τὸ μῆνα μιὰ φορά,
βγαίνεις τὸ μῆνα μιὰ φορά, ποῦν' τὰ λελούδια τὰ πολλά.

Κάνεις τοὺς νηοὺς, κάνεις τοὺς νηοὺς καὶ σφάζονται,
κάνεις τοὺς νηοὺς καὶ σφάζονται, τοὺς γέρους καὶ πλαντάζονται.

Κάνεις καὶ μέ - κάνεις καὶ μένα τὸ φτωχό,
κάνεις καὶ μένα τὸ φτωχό, παίρνω μαχαίρι νὰ σφαγῶ».

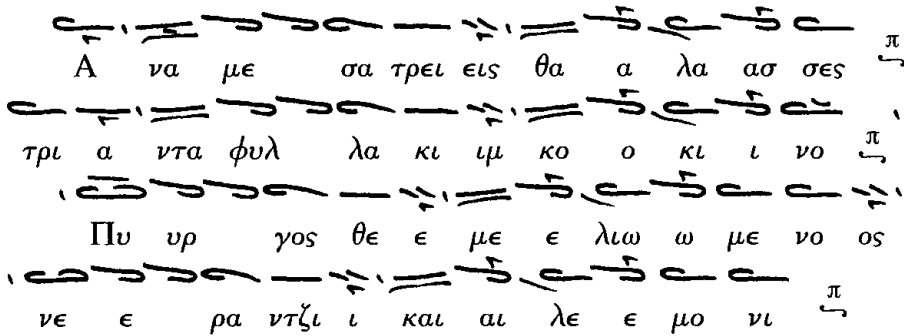
«Μὴ σφάζεσαι, μὴ σφάζεσαι, λεβέντη μου,
μὴ σφάζεσαι, λεβέντη μου, κι ἐγὼ σὲ κάνω ταῖρι μου.

Κι ἂν δὲ σὲ κά - κι ἂν δὲ σὲ κάνω ταῖρι μου,
κι ἂν δὲ σὲ κάνω ταῖρι μου, σὲ κάνω ψυχοπαῖδι μου».

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες.

(Συρτὸ ὀρεινοῦ Βάλτου Αἰτωλοακαρνίας)

Ἦχος λ π Πα ρ

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες, τριανταφυλλάκι μ' κόκκινο,
πύργος θεμελιωμένος, νεράντζι καὶ λεμόνι.

Μέσα μιὰ κόρη κάθεται, τριανταφυλλάκι μ' κόκκινο,
κι τὰ φλουργιὰ ἄρμαθιάζει, νεράντζι καὶ λεμόνι.

Ἀρμάθιαζι ξαρμάθιαζι, τριανταφυλλάκι μ' κόκκινο,
κι φκιάνει ἔννιὰ ἄρμαθούλες, νεράντζι καὶ λεμόνι.

Βάζει τὶς πέντε στὸ λαιμό, τριανταφυλλάκι μ' κόκκινο,
τὶς τέσσερες στὰ χέρια, νεράντζι καὶ λεμόνι.

Καὶ μὲ τὸν ἥλιο μάλωνα, τριανταφυλλάκι μ' κόκκινο,
καὶ μὲ τὸν ἥλιο λέει, νεράντζι καὶ λεμόνι.

Ἐβγα ἥλιε μ' κι νὰ βγῶ, τριανταφυλλάκι μ' κόκκινο,
νὰ λάμψῃς κι νὰ λάμψω, νεράντζι καὶ λεμόνι.

Ἐσὺ μὲ τὶς ἀχτίδες σου, τριανταφυλλάκι μ' κόκκινο,
κι ἐγὼ μὲ τὰ φλουργιὰ μου, νεράντζι καὶ λεμόνι.

Ἐσὺ μαραίνεις χόρταρα, τριανταφυλλάκι μ' κόκκινο,
κι ἐγὼ τὰ παλληκάρια, νεράντζι καὶ λεμόνι.

Ὅσα χορτάρια ᾽πὸ τῇ γῇ.

(Συρτὸ ὀρεινοῦ Βάλτου Αἰτωλοακαρνίας)

Ἦχος Δι σ

Ο σα χορ τα ρια ᾽πο τη γη Μα ρι ι α
Μα ρι α Δ σ
και φυλ λα ᾽πο τα δε εν τρα Δ σ Μα ρι
α ᾽πο τα ξε να Δ σ

Ὅσα χορτάρια ᾽πὸ τῇ γῇ, Μαρία, Μαρία,
καὶ φύλλα ᾽πὸ τὰ δέντρα, Μαρία ᾽πὸ τὰ ξένα.

Τόσα φλουράκια ξόδιασα, Μαρία, Μαρία,
τὰ ξόδιασα γιὰ σένα, Μαρία ᾽πὸ τὰ ξένα.

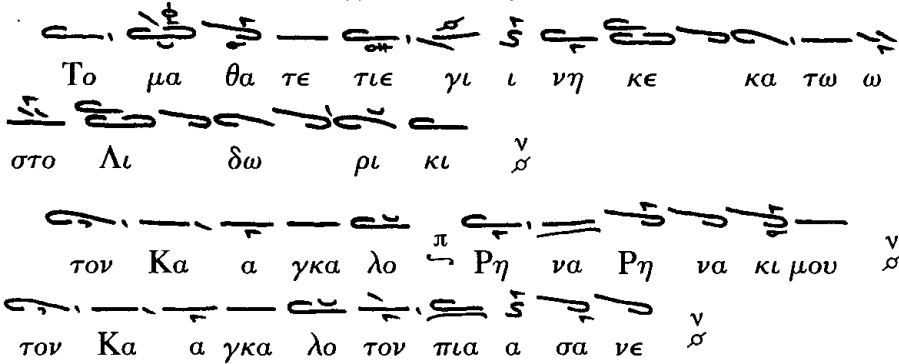
Δὲν τόξερα λεβέντη μου, Μαρία ἢ Μαρία,
᾽π' τὰ ξόδιαζες γιὰ μένα, Μαρία ᾽πὸ τὰ ξένα.

Νὰ γίνω γῆς νὰ μὲ πατῆς, Μαρία, Μαρία,
γιοφύρι νὰ διαβαίνεις, Μαρία δὲ μᾶς κραίνεις.

Ὁ Κάγκαλος.

(Συρτὸ Ρούμελης)

³Ηχος ᾠδῆς Νη σ ⁵

Τὸ μάθατε τὶ ἐγένηκε κάτω στὸ Λιδωρίκι,
τὸν Κάγκαλο, Ρηνά - Ρηνάκι μου, τὸν Κάγκαλο τὸν πιάσανε.

Τὸν Κάγκαλο τὸν πιάσανε στὴ φυλακὴ τὸν πᾶνε,
χίλιοι τὸν πᾶ - Ρηνά - Ρηνάκι μου, χίλιοι τὸν πᾶν' ἀπὸ μπροστά.

Χίλιοι τὸν πᾶν' ἀπὸ μπροστὰ καὶ δυὸ χιλιάδες πίσω,
στὴ μέση πά - Ρηνά - Ρηνάκι μου, στὴ μέση πάει ὁ Κάγκαλος.

Στὴ μέση πάει ὁ Κάγκαλος σκυφτὰ παρακαλῶντας,
νὰ μὴ μὲ πᾶ - Ρηνά - Ρηνάκι μου, νὰ μὴ μὲ πᾶτ' ἀπ' τὸ χωριό.

Νὰ μὴ μὲ πᾶτ' ἀπὸ χωριό, μὴτ' ἀπ' τὸ Λιδωρίκι,
γιατ' ἔχ' ἐχθρούς, Ρηνά - Ρηνάκι μου, γιατ' ἔχ' ἐχθρούς ποὺ
χαίρουνται.

Γιατ' ἔχ' ἐχθρούς ποὺ χαίρουνται κι ἀγάπη πικραμένη.

Ἡ Γαρυφαλλιά.

(Καλαματιανὸ Αἰτωλοακαρνανίας)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Μ'α γα πας Γα ρυ υ φαλ λια μου μ'α α γα
μ'α γα πας Γα ρυ υ φαλ λια μου μ'α α γα

πας Γα ρυ υ υ φαλ λια μου ου $\frac{\pi}{q}$ $\frac{\pi}{q}$
πας η με ε ε γε λα ας

μ'α α γα πας η με γε ε λα ας $\frac{\Delta}{\lambda}$ το ον
το ον και ρο σου να πε ερ να ας μ'α α

και ρο σου να πε ερ να ας $\frac{\pi}{q}$ $\frac{\pi}{q}$
γα πας η με γε ε λα α ας

«Μ' ἀγαπᾶς, Γαρυφαλλιά μου, μ' ἀγαπᾶς, Γαρυφαλλιά μου,
μ' ἀγαπᾶς, Γαρυφαλλιά μου, μ' ἀγαπᾶς ἢ μὲ γελᾶς,
μ' ἀγαπᾶς ἢ μὲ γελᾶς, τὸν καιρό σου νὰ περνᾶς,
τὸν καιρό σου νὰ περνᾶς, μ' ἀγαπᾶς ἢ μὲ γελᾶς».

«Σ' ἀγαπῶ, Βασιλικέ μου, σ' ἀγαπῶ, Βασιλικέ μου,
σ' ἀγαπῶ, Βασιλικέ μου, σ' ἀγαπῶ δὲν σὲ γελῶ,
σ' ἀγαπῶ δὲν σὲ γελῶ, σὰν τὰ μάτια μου τὰ δυό,
σὰν τὰ μάτια μου τὰ δυό, σ' ἀγαπῶ δὲν σὲ γελῶ».

«Πές μου τὶ Γαρυφαλλιά μου, πές μου τὶ Γαρυφαλλιά μου,
πές μου τὶ Γαρυφαλλιά μου, πές μου τὶ κιτρίνισες,
πές μου τὶ κιτρίνισες, πῶς ἦσουν πῶς κατήντησες,
πῶς ἦσουν πῶς κατήντησες, πές μου τὶ κιτρίνισες.

Μὴ σὲ μά - Γαρυφαλλιά μου, μὴ σὲ μά - Γαρυφαλλιά μου,
μὴ σὲ μά - Γαρυφαλλιά μου, μὴ σὲ μάλωσε κανεῖς,

μὴ σὲ μάλωσε κανεῖς, Γαρυφαλλιά νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς,
Γαρυφαλλιά νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς, μὴ σὲ μάλωσε κανεῖς».

«Μὲ μαλώ - Βασιλικέ μου, μὲ μαλώ - Βασιλικέ μου,
μὲ μαλώ - Βασιλικέ μου, μὲ μαλών' ἢ μάνα μου,
μὲ μαλών' ἢ μάνα μου, πὼς κοιμᾷς' ἀντάμα μου,
πὼς κοιμᾷς' ἀντάμα μου, μὲ μαλών' ἢ μάνα μου».

«Μὲ μαλώ - Βασιλικέ μου, μὲ μαλώ - Βασιλικέ μου,
μὲ μαλώ - Βασιλικέ μου, μὲ μαλών' ἢ πεθερά μου,
μὲ μαλών' ἢ πεθερά μου, ποῦναι λίγα τὰ προικιά μου,
ποῦναι λίγα τὰ προικιά μου, μὲ μαλών' ἢ πεθερά μου.

Γαρυφαλλιά
«Νὰ τῆς πῆς, ~~Βασιλικέ~~ μου, νὰ τῆς πῆς, ~~Βασιλικέ~~ μου,
νὰ τῆς πῆς, ~~Βασιλικέ~~ μου, νὰ τῆς πῆς τῆς μάνας σου,
νὰ τῆς πῆς τῆς μάνας σου, πὼς δὲν κοιμᾶμ' ἀντάμα σου,
πὼς δὲν κοιμᾶμ' ἀντάμα σου, νὰ τῆς πῆς τῆς μάνας σου.

Νὰ τῆς πῆς, ~~Βασιλικέ~~ μου, νὰ τῆς πῆς, ~~Βασιλικέ~~ μου,
νὰ τῆς πῆς, ~~Βασιλικέ~~ μου, νὰ τῆς πῆς τῆς πεθεράς σου,
νὰ τῆς πῆς τῆς πεθεράς σου, δὲν εἶναι λίγα τὰ προικιά σου,
δὲν εἶναι λίγα τὰ προικιά σου, νὰ τῆς πῆς τῆς πεθεράς σου».

Ἡ Δημήτρω.

(Συρτὸ Ρούμελης)

ᾠδὴ Πα ρ

Ση κω ω ωσ α α α πα α νω Δη
μη τρωμ κια α αλ λα α α ξε
αἷ ντε και βα α λε τα χρυ σα τα
χρυ σα α σου Δη η μη τρου λα μου
α αἷ ντε και βα α λε τα κα λα
σκου τια α σου πα α πια χη να μου

Σήκω σ' ἀπάνω, Δημήτρω μ', κι ἄλλαξε,
ἄϊντε καὶ βάλε τὰ χρυσᾶ, τὰ χρυσᾶ σου, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε καὶ βάλε τὰ καλά, τὰ σκουτιά σου, πάπια χήνα μου.

Νὰ πᾶμ' ἀπάνω, Δημήτρω μ', στ' Ἀγραφα,
ἄϊντε ψηλὰ στὸ Καρπενή - Καρπενήσι, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε ψηλὰ στὸ Καρπενή - Καρπενήσι, πάπια χήνα μου.

Νὰ φᾶμ' ἄρνάκια, Δημήτρω μ', τρυφερά,
ἄϊντε κριάρια σουβλισμέ - σουβλισμένα, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε κριάρια σουβλισμέ - σουβλισμένα, πάπια χήνα μου.

Νὰ σοῦ βαφτίσω, Δημήτρω μ', τόῦ παιδί,
ἄϊντε νὰ βγάλω τ' ὄνομά - τ' ὄνομά σου, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε νὰ βγάλω τ' ὄνομά - τ' ὄνομά σου, πάπια χήνα μου.

Τὸ βάφτισα, λέει, Δημήτρω μ', τὸ μύρωσα,
ἄϊντε κι ἔβγαλα τ' ὄνομά - τ' ὄνομά σου, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε κι ἔβγαλα τ' ὄνομά - τ' ὄνομά σου, πάπια χήνα μου.

Στὰ μάτια μοιάζει, Δημήτρω μ', τοῦ παπᾶ¹,
ἄϊντε στὰ φρύδια τοῦ δεσπό - τοῦ δεσπότη, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε στὰ φρύδια τοῦ δεσπό - τοῦ δεσπότη, πάπια χήνα μου.

Σὰν τὶ τὸν ἔχεις, Δημήτρω μ', τὸν παπᾶ,
ἄϊντε τὶ ἔχεις τὸ δεσπό - τὸ δεσπότη, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε τὶ ἔχεις τὸ δεσπό - τὸ δεσπότη, πάπια χήνα μου.

Τὸν ἔχ' ἡ μάνα μ', Δημήτρω μ', ἀδερφό,
ἄϊντε κι ἐγὼ τὸν ἔχω μπά - ὠρὲ μπάρμπα, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε κι ἐγὼ τὸν ἔχω μπά - ὠρὲ μπάρμπα, πάπια χήνα μου.

¹ Κατ' ἄλλη παραλλαγή.

Στὰ μάτια μοιάζει, Δημήτρω μ', τοῦ νουνοῦ,
ἄϊντε στὰ φρύδια τοῦ κουμπά - τοῦ κουμπάρου, Δημητρούλα μου,
ἄϊντε στὰ φρύδια τοῦ κουμπά - τοῦ κουμπάρου, πάπια χήνα μου.

Μαραίνομ' ὁ καϋμένος.

(Πατηνάδα Ρούμελης)

Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Νη ρ̣ ξ̣

Μα ραι νομ ο κα ὕ με νος μα ραι αι νομ ο
ο κα α ὕ με ε νο ος α μαν α μα αν π
μα ραι νομ ο κα ὕ με νος σαν το ο βα σι ι
λι ι κο σαν το βα σι ι λι ι ι κο ο
ο π

Μαραίνομ' ὁ καϋμένος, μαραίνομ' ὁ καϋμένος, ἀμάν, ἀμάν,
μαραίνομ' ὁ καϋμένος σὰν τὸ βασιλικό, σὰν τὸ βασιλικό.

Ὅπου τότε ποτίζουν, ὅπου τότε ποτίζουν, ἀμάν, ἀμάν,
ὅπου τότε ποτίζουν μὲ θαλασσόνερο, μὲ θαλασσόνερο.

Σγουρὲ βασιλικέ μου, σγουρὲ βασιλικέ μου, ἀμάν, ἀμάν,
σγουρὲ βασιλικέ μου γιατί μὲ μάρανες, γιατί μὲ μάρανες,

Ποιὸς σ' ἔβαλε στὰ λόγια, ποιὸς σ' ἔβαλε στὰ λόγια, ἀμάν, ἀμάν,
ποιὸς σ' ἔβαλε στὰ λόγια καὶ μὲ παράτησες, καὶ μὲ παράτησες.

Μιὰ λυγερὴ στὸν ἀργαλειό.

(Συρτὸ Αἰτωλοακαρνανίας)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x}

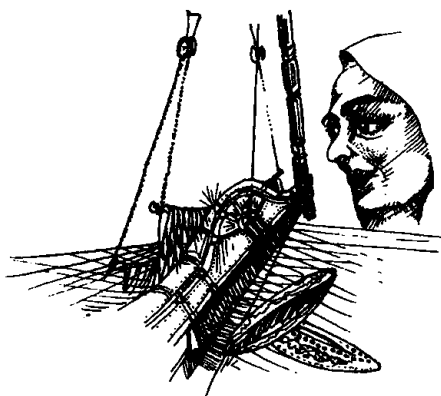
Μια λυ υ γε ρη στον ον αρ γα λειο π υ φαι
 αι νει τα προι οι κια της π
 βα νεια ση με ε νιο ον αρ γα λειο π καιν φα δια
 με ε τα α ξε νια π

Μιὰ λυγερὴ στὸν ἀργαλειὸ ὑφαίνει τὰ προικιά της,
 βάνει ἀσημένιον ἀργαλειὸ καὶ ὑφάδια μεταξένια.

Βάνει σαίτες μάλαμα καὶ φιλτισένια χτένια,
 κι ἀγάλια, ἀγάλια ὕφαινε καὶ ψιλοτραγουδοῦσε.

Παῖξ' ἀργαλειέ μου βρόντηξε, πέτα χρυσῇ σαίτα,
 τρίζτε καϋμένα χτένια μου, βαστᾶτε τὸν ἥχό μου.

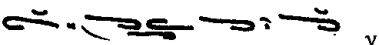
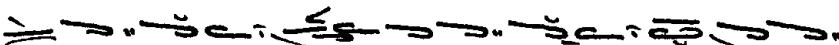

Νὰ βγοῦν τὰ ὑφάδια γλήγορα νὰ φκιάσω τὰ προικιά μου,
 τὴν Κυριακὴ παντρεύουμαι, νυφούλα θὲ νὰ γίνω.

Τὸ Ἐλενάκι τὸ μικρό.

(Στεριανὸ καλαματιανό)

^τΗχος π̣ δ̣ Νη ρ. ^κ διφωνῶν.

ε.
Το Ε λε να κι το μι κρο ο να ντο με ρω

σω θε ε λω ^νδ̣

να α ντο κα λε ε να ντο ο ο τα α

ι ζω ζα α χα ρι ι ι ι ⁶κ

Τὸ Ἐλενάκι τὸ μικρὸ νὰ ντὸ μερώσω θέλω,
νὰ ντό, καλέ, νὰ ντὸ ταίζω ζάχαρι.

Νὰ ντὸ ταίζω ζάχαρι νὰ ντὸ ταίζω μέλι,
τὸ βά - καλέ, τὸ βάζω μέσα στὸ κλουβί.

Τὸ βάζω μέσα στὸ κλουβί καὶ τὸ μοσκοταίζω,
ν' ἀπό, καλέ, ν' ἀπὸ τὸν μόσχο τὸν πολὺ.

ν' Ἀπὸ τὸν μόσχο τὸν πολὺ, κι ἀπὸ τὴ μυρουδιά του,
μοῦ σκα - καλέ, μοῦ σκανδαλίσθη τὸ κλουβί.

Μοῦ σκανδαλίσθη τὸ κλουβί, καὶ μοῦφυγε τ' ἀηδόνι,
παίρνω, καλέ, παίρνω τὰ ὄρη σκούζοντας.

Παίρνω τὰ ὄρη σκούζοντας, καὶ τὰ βουνὰ ρωτῶντας,
ποιὸς εἶ - καλέ, ποιὸς εἶδε τὸ Λενάκι μου.

Ποιὸς εἶδε τὸ Λενάκι μου, τὸ μοσχαναθρεμμένο,
τοῦ τά - καλέ, τοῦ τάζω λίρες καὶ φλουριά.

“Ολα τὰ ντέρτια, ντέρτια εἶναι.

(Καλαματιανὸ Ρούμελης-Πελοποννήσου)

Ἦχος λ̣ π̣ ϝ̣ Νη ρ̣ ϛ̣
Ο ο λα α τα ντερ τια ντε ερ τιαει ναι ^π μα
το ο ο δι κομ' αλ λα α ζει ^ν ϝ̣
α μαν που με σα ε χω το ο χτι κιο ^π
κια πο ο ο ξω το μα ρα α ζι ^ν ϝ̣

“Ολα τὰ ντέρτια, ντέρτια εἶναι μὰ τὸ δικό μ' ἀλλάζει,
ἀμάν, πὺν μέσα ἔχω τὸ χτικιό, κι ἀπ' ὄξω τὸ μαράζι.

Τρέχω καὶ πάω στὸ γιατρό, νὰ βρῶ τὴν γιατρεία μου,
ἀμάν, καὶ ὁ γιατρὸς μ' ἀπήντησε, ν' ἀνοίξω τὰ χαρτιά μου.

Ἐκάθησ' ὁ βαριόμοιρος, ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ,
ἀμάν, κι ὅσα χαρτιά κι ἂν ἄνοιξε, δὲ μοῦβρε τὸ μαράζι.

«Σύρε, ξένε μου, στὸ καλό, κι ἐσὺ ἀρρωστεῖα δὲν ἔχεις,
ἀμάν, μιὰ κόρη σὲ βαλάντωσε, καὶ γιατρεία δὲν ἔχεις».

Παίρνω τὰ χέρια σταυρωτά, καὶ τὴν καρδιὰ κρατῶντας,
ἀμάν, βλέπω τὴν κόρη ποῦρχεται, παίζοντας καὶ γελῶντας.

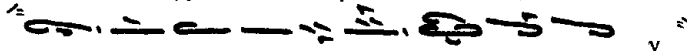
«Ἐσ' εἶσαι, κόρη μ', ὁ γιατρὸς, κι ἐγὼ εἰμ' ὁ πληγωμένος,
ἀμάν, δός μου τὸ κόρη τὸ φιλί, νὰ γιατρευτῶ ὁ καϊμένος».

«Στὸ δίνω, ξένε, τὸ φιλί, νὰ μὴν βαρεῖα ἀρρωστήσης,
ἀμάν, γιὰ τὸ Θεό, στὰ χέρια σου, νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσης».

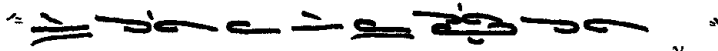
Μιὰ κόρη διάζεται πανί.

(Συρτὸ Πελοποννήσου)

³Ηχος λ̣ δ̣ Νη ρ̣ ξ̣ Ρυθ. 4σημος.

Μια κο ρη δια α κια μαν α μαν δ̣
μια κο ρη δια α ζε ται πα νι

μια κο ρη κα λα μι ζει δ̣
δεν τρα κλα ρια ρα ι̣ ζει

Μιὰ κόρη διά-κι ἀμάν, ἀμάν, μιὰ κόρη διάζεται πανί,
μιὰ κόρη καλαμίζει δέντρα βουνὰ ραΐζει.

Παρασκευή, κι ἀμάν, ἀμάν, Παρασκευὴ τὸ διάζεται,
Σαββάτο τὸ ξυφαίνει τὴν τρισκαταραμένη.

Τὴν Κυριακὴ, κι ἀμάν, ἀμάν, τὴν Κυριακὴ τὸ φόρεσε,
καὶ πάει στὴν Ἐκκλησιὰ τῆς ποὺ νὰ καὶ ἡ καρδιά τῆς.

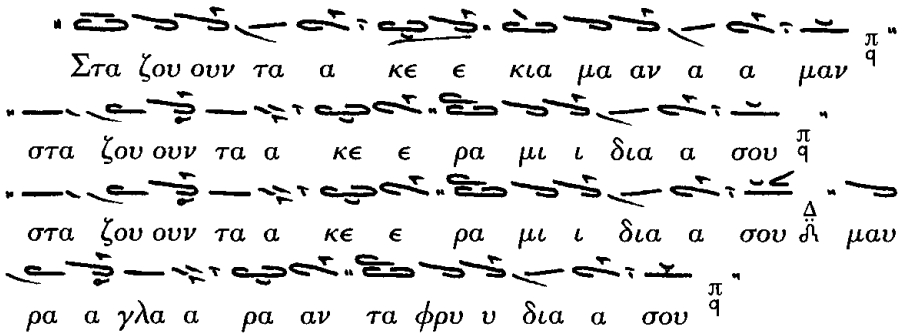
Παπᾶς τὴν εἶ-κι ἀμάν, ἀμάν, παπᾶς τὴν εἶδε κι ἔσφαλε,
διάκος κι ἐδαιμονίστη, καὶ ἡ γιέκκλησιὰ ραίστη.

Στάζουν τὰ κεραμίδια σου.

(Χορὸς Τσακώνικος)

ᾠχος ἡ Πα ρ. Ρυθμὸς 5σημος.

Στάζουν τὰ κε - κι ἄμάν, ἄμάν, στάζουν τὰ κεραμίδια σου,
στάζουν τὰ κεραμίδια σου, μαῦρα γλαρά 'ν' τὰ φρύδια σου.

Στάζουνε κι ἂ - κι ἄμάν, ἄμάν, στάζουνε κι ἀντιστάζουνε,
στάζουνε κι ἀντιστάζουνε καὶ στὴν καρδιὰ μὲ σφάζουνε.

Στάζει κι ἐμέ, κι ἄμάν, ἄμάν, στάζει κι ἐμέ ἡ καρδούλα μου,
στάζει κι ἐμέ ἡ καρδούλα μου γιὰ μιὰ γειτονοπούλα μου.

«Σῦρε μάνα, κι ἄμάν, ἄμάν, σῦρε μάνα καὶ εἰπές της το,
σῦρε μάνα καὶ εἰπές της το, κρυφοκουβέντιασέ της το».

Παίρνει τὴ ρό - κι ἄμάν, ἄμάν, παίρνει τὴ ρόκα της καὶ πάει,
παίρνει τὴ ρόκα της καὶ πάει, βρίσκει τὴν κόρη νὰ κεντάη.

«Γειά σου χαρά, κι ἄμάν, ἄμάν, γειά σου χαρά σου λυγερή,
γειά σου χαρά σου λυγερή». «Καλῶς τὴ μάνα τὴν καλή¹».

«Κόρη μ' ὁ γυιό - κι ἄμάν, ἄμάν, κόρη μ' ὁ γυιός μου σ' ἀγαπεῖ,
κόρη μ' ὁ γυιός μου σ' ἀγαπεῖ καὶ ντρέπεται νὰ σοῦ τοεῖπῃ».

«Σὰν μ' ἀγαπάει, κι ἄμάν, ἄμάν, σὰν μ' ἀγαπάει τὶ ντρέπεται,
σὰν μ' ἀγαπάει τὶ ντρέπεται, δική του εἶμαι κι ἄς ἔρχεται».

¹ Τὴ μάνα τ' Ἀγγελῆ.

¹ Ἐκ τῆς συλλογῆς Σ. Καρᾶ.

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ.

(Καλαματινὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος ὁ Βου ξ

Α α πο ο τη ην πορ τα σου περ νω ω ω ω
 ραι αι α α ^π Αι γι ω τισ σα α α α ⁶
 κια πο τη γει το νια α σου ου ^π κο ρη με
 τισ ε λιε ε ες ^Δ και με τα μαν ρα μα α
 τια α ^π τι ε χεις κιο λο κλαι αι αις ⁶

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, ὡραία Αἰγιώτισσα,
 κι ἀπὸ τὴ γειτονιά σου, κόρη μὲ τὶς ἐλιές
 καὶ μὲ τὰ μαῦρα μάτια τὶ ἔχεις κι ὅλο κλαῖς;

Κι ἀκῶ καὶ σὲ μαλώνανε, ὡραία Αἰγιώτισσα,
 ἡ μάνα σου κι ἡ θειά σου, κόρη μὲ τὶς ἐλιές
 καὶ μὲ τὰ μαῦρα μάτια τὶ κάθεσαι καὶ κλαῖς;

Κι ἂν σὲ μαλώναν γιὰ τὰ ῥμέ, ὡραία Αἰγιώτισσα,
 ἡ μάνα σου κι ἡ θειά σου, μῶρ' πάπια τοῦ γιαλοῦ,
 ἡ μάνα σου κι ἡ θειά σου, μὴν ἀγαπᾶς ἄλλου.

Πές μου νὰ μὴν ξαναπερνῶ, ὡραία Αἰγιώτισσα,
 ἀπὸ τὴ γειτονιά σου, ἄστρο τῆς αὐγῆς,
 ἀπὸ τὴ γειτονιά σου, γιατί ἄργησες νὰ βγῆς;

Πέρασ' ἀσίκη μ' πέρασε, ὡραία Αἰγιώτισσα,
 ἀπὸ τὴ γειτονιά μου, γιὰ πρόβαλε νὰ ἰδῆς,
 ἀπὸ τὴ γειτονιά μου, καρδιὰ πὺν τυραννεῖς.

Ὁ δρόμος εἶναι δημοσιά, ὡραία Αἰγιώτισσα,
εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες, τὰ μελιτζανιά,
εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες, σοῦ μοιάζουν ὥμορφα.

ἢ

Ὁ δρόμος εἶναι δημοσιά, ὡραία Αἰγιώτισσα,
εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες, τὰ ὀλόμανρα,
εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες, νὰ μὴν τὰ βάλης πειά.

Ἡ κατάρα.

(Κλαματιανὸ Πελοποννήσου)

Ἦχος λ Πα ρ

Οὐ λοι οἱ τὸν ἥλιο τοῦ ἥλιο τοῦ ἥλιο
ἡ ρα αὐτὴν
οὐ οὐ λοι τὸν ἥλιο τοῦ ἥλιο τοῦ ἥλιο
να βασιλεύσῃ

Οὔλοι τὸν ἥλιο τὸν τηρᾶν,
οὔλοι τὸν ἥλιο τὸν τηρᾶν ποῦ πάει νὰ βασιλεύσῃ.

Κ' ἡ κόρη ποῦχει τὸν καὶμό,
κ' ἡ κόρη ποῦχει τὸν καὶμό τὴν θάλασσ' ἀγναντεύει.

Βλέπει καράβια κι ἔρχονται,
βλέπει καράβια κι ἔρχονται, βαρκοῦλες κι ἀρμενίζουν.

«Μάνα καράβια τέσσαρα,
μάνα καράβια τέσσαρα, μάνα βαρκοῦλες πέντε.

Σύρε, μάνα καὶ ρώτα τα,
σύρε, μάνα καὶ ρώτα τα, σύρε, μάνα καὶ πές τους.

Μὴν εἶδαν τὸν ἀσίκη μου,
μὴν εἶδαν τὸν ἀσίκη μου, τὸν ἀγαπητικό μου.

Σὲ τὶ τραπέζι τρώει ψωμί,
σὲ τὶ τραπέζι τρώει ψωμί καὶ τὸ δικό μου εἶν' ἄδειο,

Σὰν τὶ χεράκια τὸν κερνοῦν,
σὰν τὶ χεράκια τὸν κερνοῦν καὶ τὰ δικά μου τρέμουν.

Σὰν τὶ ματάκια τὸν τηρᾶν,
σὰν τὶ ματάκια τὸν τηρᾶν καὶ τὰ δικά μου κλαῖνε.

Κάνω νὰ τὸν καταραστώ,
κάνω νὰ τὸν καταραστώ καὶ πάλι μετανοιώνω.

Ἀπὸ ψηλὰ νὰ γκρεμιστῇ,
ἀπὸ ψηλὰ νὰ γκρεμιστῇ καὶ χαμηλὰ νὰ πέσῃ.

Σὰν τὸ γυαλὶ νὰ ραῖστῇ
σὰν τὸ γυαλὶ νὰ ραῖστῇ, σὰν τὸ κερί νὰ λυώσῃ.

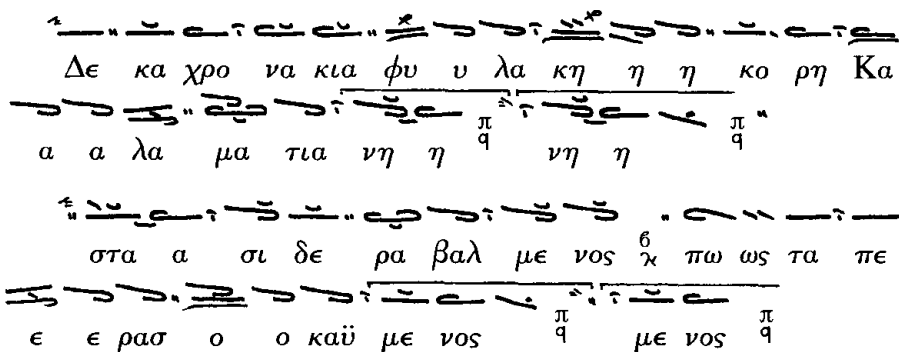
Κι ἐγὼ διαβάτης νὰ γενῶ,
κι ἐγὼ διαβάτης νὰ γενῶ ν' ἀλλάζω τοὺς γεράδες».

Ὁ φυλακισμένος.

(Καλαματιανὸ Πελοποννήσου)

ῥΗχος λ̣ ᾗ Πα ρ

Δέκα χρονάκια φυλακή, κόρη Καλαματιανή, (δίσ)
στὰ σίδερα βαλμένος, πῶς τὰ πέρας' ὁ καὺμένος. (δίσ)

Κανείς δὲν ἦλθε νὰ μὲ διῇ, κόρη Καλαματιανή, (δίσ)
ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μου, φίλους κι ἀδελφοὺς δικούς μου. (δίσ)

Μόνον μιὰ ῥάπη πῶχω ῥώ, κορίτσι Καλαματιανό, (δίσ)
γράμμα, γραφή μὲ στέλνει καὶ κρυφὰ μὲ παραγγέλνει. (δίσ)

«Ἐλένη τὸ μανδῆλι σου, καὺμὸ πῶχει τ' ἀχέλι σου, (δίσ)
στείλέ μέ το νὰ τὸ πλύνω μὲ τὰ δάκρυα ποὺ χύνω». (δίσ)

«Ποῦ θᾶβρης τὸ γλυκὸ νερό, κορίτσι Καλαματιανό, (δίσ)
ποῦ θᾶβρης καὶ σαποῦνι, ἄσπρο παχουλὸ πηγοῦνι». (δίσ)

«Κάμω τὰ δάκρυα νερό, κορίτσι Καλαματιανό, (δίσ)
τὸ σάλιο μου σαποῦνι, ἄσπρο παχουλὸ πηγοῦνι». (δίσ)

Ἐψὲς μὲ τὴν ἀστροφεγγιά.

(Τσάμικο Πελοποννήσου)

Ἦχος Δι-ο,

ν' Ἐ ψε ες με ε ε ε τη με ε νε ψε ες με
τη η η η ην α στρο φε ε εγ για α α
ν' ε ψε ε ε ε ες με την α α α στρο ο
φεγ για με το ο ο ο ο λα μπρο φε ε εγ
γα α ρι

ν' Ἐψὲς μὲ τή - μέ, ν' Ἐψὲς μὲ τὴν ἀστροφεγγιά,
ν' Ἐψὲς μὲ τὴν ἀστροφεγγιά μὲ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι.

Πέντε λεβέντες, πέντε λεβέντες πίνανε,
πέντε λεβέντες πίνανε καὶ δέκα βοῖβοντάδες.

Μᾶειχαν κι ἑμένα, μᾶειχαν κι ἑμένα κεραστή,
μᾶειχαν κι ἑμένα κεραστή καὶ τοὺς κερνάω καὶ πίνουν.

Κι ἀπὸ τὸ συχνο - κι ἀπὸ τὸ συχνοκέρασμα,
κι ἀπὸ τὸ συχνοκέρασμα μοῦπεσε τὸ ποτῆρι.

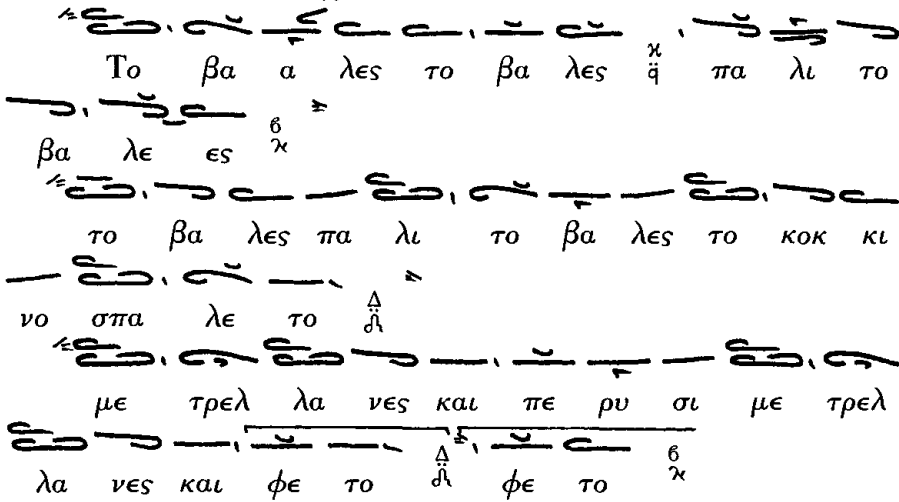
Μαῖδε σὲ πέτρα, μαῖδε σὲ πέτρα ράγισε,
μαῖδε σὲ πέτρα ράγισε, μαῖδε σὲ καλντερίμι.

Μὲς στῆς κυρᾶ μας, μὲς στῆς κυρᾶς μας τὴν ποδιά,
μὲς στῆς κυρᾶς μας τὴν ποδιά ἐγίν' χίλια κομμάτια.

Τσιριγώτικος.

(Συρτὸς νήσων)

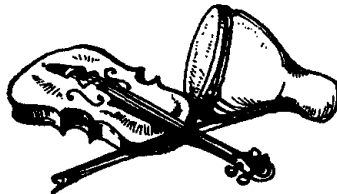
Ἦχος λΓετος Βου ξ ᾠ

Τῶβαλες, τῶβαλες πάλι τῶβαλες, (δὶς)
τῶβαλες πάλι τῶβαλες τὸ κόκκινο σπαλέτο, (δὶς)
μὲ τρέλλανες καὶ πέρυσι, μὲ τρέλλανες καὶ φέτο. (δὶς)

Τσιρίγο, Τσιρίγο μ' ὠμορφο νησί, (δὶς)
Τσιρίγο μ' ὠμορφο νησί, ἐδῶ μακρυὰ στὰ ξένα, (δὶς)
γὰ τ' ὄνομά σου βρίσκομαι μὲ μάτια δακρυσμένα. (δὶς)

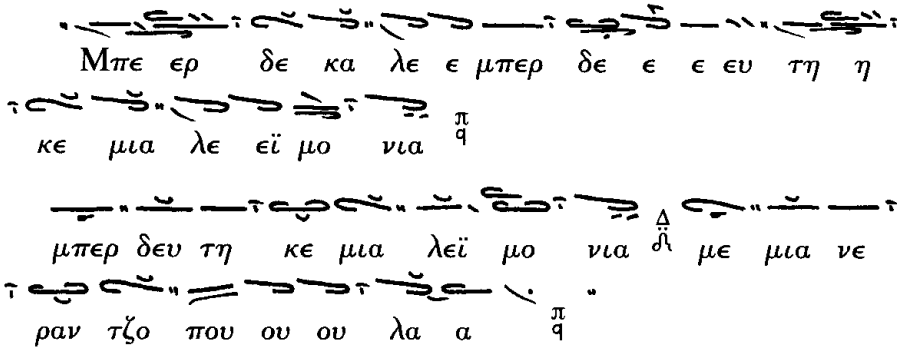
Ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος ὅταν πρωτοβγεῖ, (δὶς)
ὁ ἥλιος ὅταν πρωτοβγεῖ, χρυσώνη τὶς πλαγιές σου, (δὶς)
καὶ τὸ φεγγάρι χαίρεται τὶς τόσες ὠμορφιές σου. (δὶς)

Μπερδεύτηκε μιὰ λειμόνια.

(Καραβίτικος Κυθήρων)

ᾠδὴ Παρὰ Ρυθ. 7σημος.

Μπερδε - καλέ, μπερδεύτηκε μιὰ λειμόνια,
μπερδεύτηκε μιὰ λειμόνια, μὲ μιὰ νεραντζοπούλα.

ν' Ἔτσι, καλέ, ν' ἔτσι μπερδεύτηκα κι ἐγώ,
ν' ἔτσι μπερδεύτηκα κι ἐγὼ μὲ μιὰ γειτονοπούλα.

Γειτό - καλέ, γειτόνισσα δαιμόνισσα,
γειτόνισσα δαιμόνισσα, κακιὰ γειτονοπούλα.

ν' Ὅπου, καλέ, ν' ὁπούρθα καὶ δὲ μ' ἄνοιξες,
ν' ὁπούρθα καὶ δὲ μ' ἄνοιξες, ἀπ' τὴν παραπορούλα.

Δὲν τὸ - καλέ, δὲν τῶξερα, λεβέντη μου,
δὲν τῶξερα, λεβέντη μου, πὼς ἦταν ἡ ἀφεντιά σου.

Νὰ πε - καλέ, νὰ πεταχτῶ σὰν πέρδικα,
νὰ πεταχτῶ σὰν πέρδικα, μέσα στὴν ἀγκαλιά σου.

Ἡ τράτα μας ἡ κουρελοῦ.

(Συρτὸ Νήσων)

ᾠδὴ Πα ρ ξ

Ἡ τρα τα μας η κου ρε ε λου ᾄ η χι λιο μπα
λω με νη ᾄ ο λο την ε μπα λω να με κιο ο λο
η τα αν ξη η λω ω με νη π
q

βρε βι ρα α μια ᾄ στα πα νια π
q
βρε βι ρα α δυο στο για λο
βρε βι ρα α τρεις ᾄ ε βγα α κο ρη ο ο ξω
q
να α με ει δης π
q

Ἡ τράτα μας ἡ κουρελοῦ, ἡ χιλιομπαλωμένη,
ὅλο τὴν ἐμπαλώνουμε κι ὅλο ἦταν ξηλωμένη.
Βρὲ βίρα μιά, στὰ πανιά.
Βρὲ βίρα δύο, στὸ γιαλό.
Βρὲ βίρα τρεῖς, ἔβγα κόρη ὅξω νὰ μὲ ἰδῆς.

Ἡ τράτα μας θέλει κουπιά, θέλει καὶ παλληκάρια,
νὰ πᾶμε νὰ καλάρουμε νὰ βγάλωμε τὰ ψάρια.
Βρὲ βίρα μιά....

Ἡ τράτα μας θέλει πανιά, θέλει καὶ δυὸ κοπέλλες,
νὰ πᾶμε νὰ καλάρουμε νὰ βγάλωμε σαρδέλλες.
Βρὲ βίρα μιά....

Πήγαμε καὶ καλάρουμε στῆς βάρκας τὰ ρεντούνια,
κ' ἤβγάλαμε ὅλο κολιούς, σαρδέλλες καὶ μπαρμπούνια.
Βρὲ βίρα μιά....

Τὸ λουλουδάκι τοῦ βουνοῦ.

(Συρτὸ Κυκλάδων)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ χ

$\overset{\sim}{\text{Το}} \quad \text{λου} \quad \text{λου} \quad \text{δα} \quad \text{κι} \quad \text{του} \quad \text{βου} \quad \text{νου} \quad \overset{\Delta}{\text{δὴ}} \quad \text{το} \quad \text{λου} \quad \text{λου}$
 $\text{το} \quad \text{λου} \quad \text{λου} \quad \text{δα} \quad \text{κι} \quad \text{του} \quad \text{βου} \quad \text{νου} \quad \text{δε} \quad \text{μα} \quad \text{φη}$

$\text{δα} \quad \text{κι} \quad \text{του} \quad \text{βου} \quad \text{νου} \quad \overset{\pi}{\text{π}}$
 $\text{σε} \quad \text{κα} \quad \text{θο} \quad \text{λου} \quad \text{νου}$

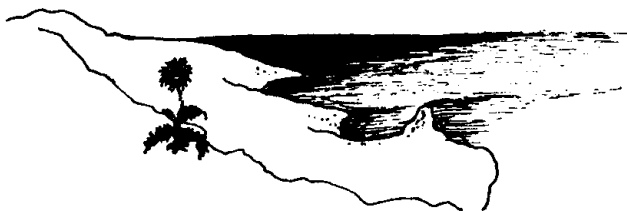
Τὸ λουλουδάκι τοῦ βουνοῦ, τὸ λουλουδάκι τοῦ βουνοῦ,
τὸ λουλουδάκι τοῦ βουνοῦ, δὲν μ' ἄφησε καθόλου νοῦ.

Τὸ λουλουδάκι τοῦ μπαχτσέ, τὸ λουλουδάκι τοῦ μπαχτσέ,
τὸ λουλουδάκι τοῦ μπαχτσέ, πὼς θὰ μὲ πάρῃ μουταξε.

Ἔλα νὰ πᾶμε 'κεῖ ποὺ λές, ἔλα νὰ πᾶμε 'κεῖ ποὺ λές,
ἔλα νὰ πᾶμε 'κεῖ ποὺ λές, ποὺ κάνουν τὰ πουλιὰ φωλιές.

Ἔλα νὰ πᾶμε στὸ νησί, ἔλα νὰ πᾶμε στὸ νησί,
ἔλα νὰ πᾶμε στὸ νησί, ἢ μάνα σου ἐγὼ καὶ σύ.

Ἔλα νὰ πᾶμε στὶς ἐλιές, ἔλα νὰ πᾶμε στὶς ἐλιές,
ἔλα νὰ πᾶμε στὶς ἐλιές, ἀντάμα μὲ τὶς κοπελλιές.

Μές σ' ἓνα βαθὺ λαγκάδι.

(Ἀξιότιμος μπαλαριστός)

^ῥΗχος ^λ π̣ ῥ̣ Νη ρ. ^κ διφωνῶν.

Μές σ' ἔ να α μες σ' ἔ να βα θυ λα γκα α δι
 μες σ' ἔ να βα θυ λα γκα δι σ' ἔ ναν α σπαρ το
 κο πιο ο κο ο πιο κο πιο κο πιο ο κο ο πιο
 σ' ἔ ναν α σπαρ το κο πιο

Μές σ' ἓνα, μέσ σ' ἓνα βαθὺ λαγκάδι, (δίσ)
 μέσ σ' ἓνα βαθὺ λαγκάδι σ' ἓναν ἀσπαρτοκοπιό,
 κοπιό, κοπιό, κοπιό, κοπιό, σ' ἓναν ἀσπαρτοκοπιό.

Θέ νὰ πά, θέ νὰ πά νὰ κατοικήσω, (δίσ)
 θέ νὰ πά νὰ κατοικήσω, ἄνθρωπο νὰ μὴ θωρρῶ,
 θωρρῶ, θωρρῶ, θωρρῶ, θωρρῶ, ἄνθρωπο νὰ μὴ θωρρῶ.

Κάνω νά, κάνω νὰ σ' ἀλησμονήσω, (δίσ)
 κάνω νὰ σ' ἀλησμονήσω κι ἡ καρδιά μου σὲ πονεῖ,
 πονεῖ, πονεῖ, πονεῖ, πονεῖ, κι ἡ καρδιά μου σὲ πονεῖ.

Σ' εἶσαι ἡ πρώ - σ' εἶσαι ἡ πρώτη μου ἀγάπη, (δίσ)
 σ' εἶσαι ἡ πρώτη μου ἀγάπη, σ' εἶσαι κι ἡ παντοτινή,
 παντοτινή, παντοτινή, σ' εἶσαι κι ἡ παντοτινή.

Ὅποιος θέ - ὅποιος θέλει ν' ἀγαπήση, (δίσ)
 ὅποιος θέλει ν' ἀγαπήση πρέπει ν᾿αἰχὺ ὑπομονή,
 ὑπομονή, ὑπομονή, πρέπει ν᾿αἰχὺ ὑπομονή.

Νὰ τοῦ βά - νὰ τοῦ βάζουν τὸ μαχαίρι, (δίσ)
 νὰ τοῦ βάζουν τὸ μαχαίρι καὶ νὰ λέη δὲν πονεῖ,
 πονεῖ, πονεῖ, πονεῖ, πονεῖ, καὶ νὰ λέη δὲν πονεῖ.

Ὁ Μανώλαρος.

(Ασπροθαλασσίτικο συρτό)

Ἦχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ Ξ

Ωχ πρι μα να πα πρι μα να πα ω χα α νο
ο μαι αι αι αι ωχ γιο μα α τα δε
γιο μα α τα α δε γλυ υ τω ω ω νω

Ὦχ πρίμα νὰ πά - πρίμα νὰ πάω χάνομαι,

ὦχ γιομάτα δέ, γιομάτα δε γλυτώνω.

Ὦχ πὰ νὰ τὸ ρί - πὰ νὰ τὸ ρίξω στὴ στεριά,

ὦχ πάλι τὸ με - πάλι τὸ μετανοιώνω.

Ορ τσα ρι σε ε ε ε ο ορ τσα ρι
ι σε ε λα για λο ο ο ο φου ντα
ρι ι σε

Ὁρτσάρισε, ὀρτσάρισε, ἔλα γιαλὸ φουντάρισε.

Ὦχ καρσί μου εἶ - καρσί μου εἶν' ἡ θάλασσα,

ὦχ κοντά μου εἶ - κοντά μου εἶν' ἡ ἄμμος.

Ὦχ καρσί μου εἶ - καρσί μου εἶναι κι ὁ Τσεσμές,

ὦχ μὰ τὶ μπορῶ, μὰ τὶ μπορῶ νὰ κάμω.

Μανώλαρε καὶ Μανωλιώ, πρίμα τὸν ἔχεις τὸν καιρό.

Ὦχ θάλασσα πι - θάλασσα πικροθάλασσα,

ὦχ καὶ πικροκυ - καὶ πικροκυματοῦσα.

Ὦχ ὅλοι σὲ λέ - ὅλοι σὲ λένε θάλασσα,

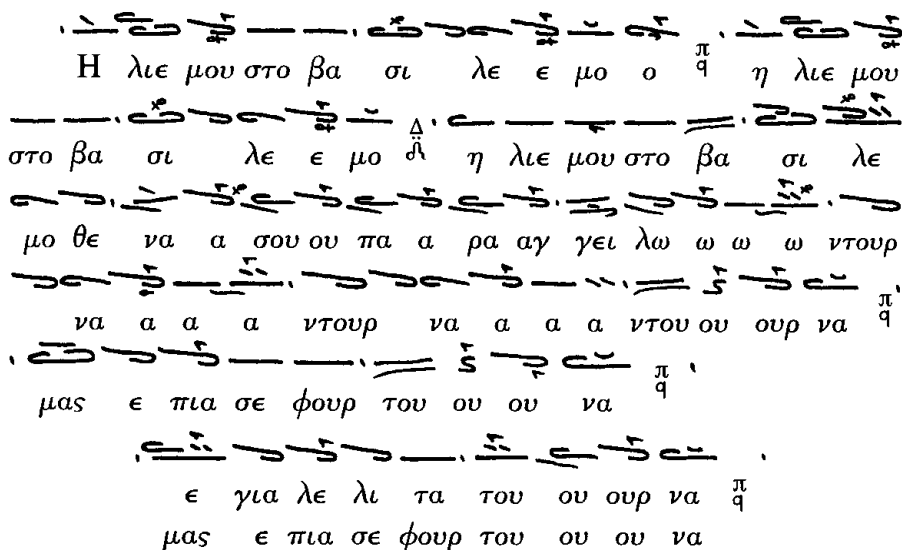
ὦχ μὰ γὼ σὲ λέ - μὰ γὼ σὲ λέω ἀνθοῦσα.

Μανώλαρε, Μανώλαρε πῆρ' ὁ βορρηῆς κι ἀμόλαρε.

ὝΗλιε μου στὸ βασιλεμό.

(Συρτὸ Ἰκαρίας)

ὝΗχος ḡ Πα ρ ḡ

 Η λιε μου στο βα σι λε ε μο ο η λιε μου
 στο βα σι λε ε μο η λιε μου στο βα σι λε
 μο θε να α σου ου πα α ρα αγ γει λω ω ω ντουρ
 να α α α ντουρ να α α α ντου ου ου να
 μας ε πια σε φουρ του ου ου να
 ε για λε λι τα του ου ου να
 μας ε πια σε φουρ του ου ου να

ὝΗλιε μου στὸ βασιλεμό, (τρὶς) θὲ νὰ σοῦ παραγγείλω,
 ντουρνα, ντουρνα, ντουρνα, μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

Νὰ πάῃς νὰ μοῦ χαιρετᾶς, (τρὶς) τὸ κόκκινο μου μῆλο,
 ντουρνα, ντουρνα, ντουρνα, μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

ὝΕ γιαλελὶ τὰ τοῦρνα μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

ὝΑμε καὶ πάλι γύρισε, (τρὶς) πουλί μ' ἀγαπημένο,
 ντουρνα, ντουρνα, ντουρνα, μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

Καὶ μὴ μ' ἀφήσεις μοναχό, (τρὶς) καὶ παραπονεμένο,
 ντουρνα, ντουρνα, ντουρνα, μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

ὝΕ γιαλελὶ τὰ τοῦρνα μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

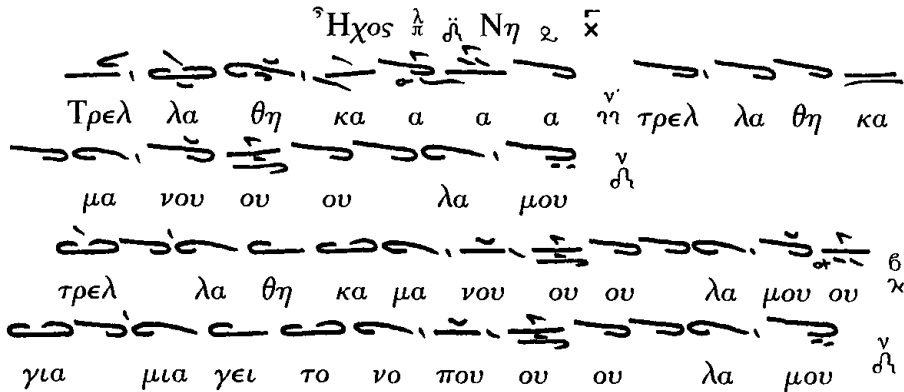
ὝΗλιε μου ἴντα σουῖκανα, (τρὶς) καὶ πᾶς νὰ βασιλέψῃς,
 ντουρνα, ντουρνα, ντουρνα, μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

Κι ἀφήνεις με στὰ σκοτεινά, (τρὶς) καὶ πᾶς ἀλλοῦ νὰ φέξῃς,
 ντουρνα, ντουρνα, ντουρνα, μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

ὝΕ γιαλελὶ τὰ τοῦρνα μᾶς ἔπιασε φουρτοῦνα.

Τρελλάθηκα μανούλα μου.

(Πηδηχτὸ Σάμου)

Τρελλάθηκα, τρελλάθηκα μανούλα μου,
τρελλάθηκα μανούλα μου για μιὰ γειτονοπούλα μου.

Σύρε μάνα μ', σύρε μάνα μ' καὶ πέ'της το,
σύρε μάνα μ' καὶ πέ'της το, κρυφοκουβέντιασέ της το.

Μὲ τὶς χαρές - μὲ τὶς χαρές σου γυιόκα μου,
μὲ τὶς χαρές σου γυιόκα μου, θὰ πάρω καὶ τὴ ρόκα μου.

Παίρνει τὴ ρό - παίρνει τὴ ρόκα της καὶ πά,
παίρνει τὴ ρόκα της καὶ πά, βρίσκει τὴν κόρη νὰ κεντᾷ.

Ὡρα καλή, ὥρα καλὴ κορούλα μου,
ὥρα καλὴ κορούλα μου, καλῶς τὴν τὴν μανούλα μου.

Κόρη μ' οὐ γυιό - κόρη μ' οὐ γυιός μου σ' ἀγαπεῖ,
κόρη μ' οὐ γυιός μου σ' ἀγαπεῖ καὶ ντρέπιτι νὰ σοῦ τὸ 'πῆ.

Σὰν μ' ἀγαπάει, σὰν μ' ἀγαπάει κι ντρέπιτι,
σὰν μ' ἀγαπάει κι ντρέπιτι, στοῦ σπíti μας γιατ' ἔρχιτι;

Πές του νὰ ἔ - πές του νὰ ἔρθῃ τοῦ ταχύ,
πές του νὰ ἔρθῃ τοῦ ταχὺ νὰ πιούμι τοὺν καϊφὲ μαζί.

Πές του νὰ ἔ - πές του νὰ ἔρθῃ τὸ πουρνό,
πές του νὰ ἔρθῃ τὸ πουρνὸ πῶχω δυὸ λόγια νὰ τοῦ πῶ.

Ἡ χροσ ἡ Πα

Μεσ σου Αι αι γαι αι ου ου μπρο βα
 λε να δη η η η η ης ^{π q} μεσ σου Αι αι
 γαι αι ου ^Δ α Αι γαι ου τα νε ρα α α α
 α α α ^{π q} ὄργ. ^Δ α
 ^Δ α
 α α α α α α μεσ σου Αι αι γαι
 ου ^Δ α τα α α νε ρα α ^{γ η} α αγ γε λοι
 φτε ρου γι ζου ουν ^{π q}

Νὰ ῥθοῦνε τὰ ξε-βόηθα Παναγιά, νὰ ῥθοῦνε τὰ ξε-τά ξενάκια σου,
 ᾤ, νὰ ῥθοῦνε τὰ ξενάκια σου στὰ ποθητὰ νησιά σου.

Ἡ Τηλλυρκώτισσα.

(«Κατσουβέλικο» διαμερίσματος Τηλλυρίας Κύπρου)

ῥΗχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ \bar{x} Θ. Καλλίνικος.

Ε σθιε βε ρε βε ναν α βα ρα βα στρον τζιαι βε ρε
 βε μι τσιν Δ μεσ τους βου ρου βους ε φτα βα ρα βα πλα
 νη βη ρη βη τες μα βα ρα βρομ μα βα ρα τα μου π
 Τρι α λα λα λα ρα λα λα λα λα λα λα λα Δ
 τρι α λα λα λα ρα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα
 λα λα λα λα λα ρα λα λα λα λα λα λα π

ῥΕσθιε, βε ρε βε, ναν ᾶ, βα ρα βα, στρον τζιαί, βε ρε βε μιτσίν,
 μέσ' τούς, βου ρου βους, έφτά, βα ρα βα, πλανή, βη ρη βη, τες, μαβαρα,
 βρομ μάβαρα, τα μου.

Τρια λα λα λα ρα λα λα λα λα λα λα, (δίσ)
 τρια λα λα λα ρα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα, ρα λα
 λα λα λα λα λα.

Τζιαί, πκιά, βα ρα βα, σαμ με, βε ρε βε, μέσ' τήν, βη ρη βην, καρκιάν,
 τὰ λό, βο ρο βο, για πού, βου ρου βου, μου εί, βει ρει βει, πες για βα
 ραλ, λουρού, βουρουδα μου. Τρια λα λα....

ῚΠή, βι ρι βι, αν τζι' εί, βι ρι βι, παν τής, βι ρι βης, πελλής,
 πώς ε, βε ρε βεν, νὰ πά, βα ρα βα, ω πέ, βε ρε βε, ρα, μαβαρα, βρομ
 μάβαρα, τα μου. Τρια λα λα....

Τζιαί μά, βα ρα βα, εψεν, βε ρε βεν, τήν θά, βα ρα βα, λασσαν,
 τζιαί σή, βη ρη βη, κωσεν, βε ρε βεν, ᾶέ, βε ρε βε, ραν, για βαραλ,
 λουρού βουρουδα μου. Τρια λα λα....

ὝΕσυρα τὸ μῆλον.

(Ἀντικρυστὸς Κύπρου)

ὝΗχος λ̣ π Πα ρ̣ χ̣

Ε συ ρα το μῆ λον ε συ ρα το μῆ η
λο ον πα νω ω στημ μῆ η λια α α πα νω ω στημ
μῆ η λια α

τ̣ζ̣ι̣ε δ̣ω̣ κα̣ το̣ τη̣ς̣ κα̣ λ̣η̣ς̣μ̣ου̣τ̣ζ̣ια̣λ̣ λα̣ ξ̣α̣ με̣ν̣ φι̣ ι̣
λια̣ α̣ τ̣ζ̣ι̣ε δ̣ω̣ κα̣ το̣ τη̣ς̣ κα̣ λ̣η̣ς̣μ̣ου̣τ̣ζ̣ια̣λ̣ λα̣
ξ̣α̣ με̣ν̣ φι̣ ι̣ λια̣ α̣

ὝΕσυρα τὸ μῆλον, ἔσυρα τὸ μῆλον
πάνω στῆμ μῆλιά, (δίσ)
τ̣ζ̣ι̣' ἔδωκά το τῆς καλῆς μου τ̣ζ̣ι̣' ἀλλάξαμεν φιλιά. (δίσ)

ὝΕσυρα τὸ μῆλον, ἔσυρα τὸ μῆλον
τ̣ζ̣ι̣' ἔν ἐτ̣ζ̣ι̣ύλησεν, (δίσ)
τ̣ζ̣ι̣' εἶπουν νὰ τῆφ φιλήσω τ̣ζ̣ι̣' ἔν ἐκαίλησεν. (δίσ)

ὝΕσυρα τὸ μῆλον, λασμαρίμ μου φίνον,
πάνω στῆμ μῆλιά, (δίσ)
τ̣ζ̣ι̣' ἐπέεσασιν τὰ μῆλα τ̣ζ̣ι̣' ἐμείναν τὰ κλωνιά. (δίσ)

ὝΕσυρα τὸ μῆλον, ἔσυρα τὸ μῆλον
πὰ στὴν τερατσιάν, (δίσ)
τ̣ζ̣ι̣' ἔνεψα τῆς μιάλῃς τ̣ζ̣ι̣' ἦρτεν ἡ μιτσιά. (δίσ)

Εἶσαι ἄγγελος ὥραϊος.

(Καλαματιανὸ Μεγάρων)

Ἦχος $\frac{4}{\text{α}}$ Βου ξ

Εἶσαι Ἀγγελοσ ωραιος κιε εχεις μα
τια γα α λα να α α $\frac{6}{\kappa}$

και α χει λι κο ρα α λ λε νιο μι κρο μου και τε
τρα ξαν θα α μα λ λια α α $\frac{6}{\kappa}$

Ζα λι ι ι ζω το κε φα α λι μου ου ου $\frac{6}{\kappa}$
τι θα α α γε νη το χα α λι μου ου ου

Εἶσαι ἄγγελος ὥραϊος κ' ἔχεις μάτια γαλανά,
καὶ ἀχειλί κοραλλένιο, μικρό μου, καὶ τετράξανθα μαλλιά.
Ζαλίζω τὸ κεφάλι μου, τὶ θὰ γενῇ τὸ χάλι μου.

Ἄν ἐσὺ δὲν μὲ πιστεύῃς τὰ λουλούδια μαρτυροῦν,
σὲ μεγάλους ὄρκους βάλτα, μικρό μου, τὴν ἀλήθεια νὰ σοῦ 'ποῦν.
Πιπίνι μου, πιπίνι μου, διαμάντι καὶ ρουμπίνι μου.

Τὰ ὥραϊα σου τὰ μάτια ὅταν μὲ κυττάζουνε,
γὰ χαμήλωσέ τα λίγο, μικρό μου, στὴν καρδιὰ μὲ σφάζουνε.
Πουλάκι μου, πουλάκι μου, μαράθη τ' ἀχειλάκι μου.

Ἄν ἐσὺ δὲ μοῦ τὸ δώσης τὸ φιλὶ 'που σοῦ ζητῶ,
κάλλιο 'χω νὰ μὲ περάσουν, μικρό μου, ἀπ' τὴν πόρτα σου νεκρό.
Ἀλλοίμονο, τὶ θὰ γινῶ, μὲ σένα 'ποῦμπλεξα κι ἐγώ.
Ἀλλοίμονο, τὶ κάμετε; πεθαίνω καὶ μὲ χάνετε.

Τὸ ἄσπρο σου μαντήλι.

(Καλαματιανὸ Μεγάλων)

ᾠδὴ Πα ρ

Το ο ασ προ σου ου μα α ντη λι ι
το ο μα α ντη η λι ι
αχ που βα ζει εις στα α μα αλ
λια με λα α χροι οι νο ο μου ου αχ
που βα ζει εις στα α μα α α α
λια α α

Τὸ ἄσπρο σου μαντήλι, τὸ μαντήλι, (δὶς)

ἄχ, πὺν βάζεις στὰ μαλλιὰ, μελαχροινὸ μου, ἄχ, πὺν βάζεις στὰ μαλλιὰ.

Νὰ μὴν τὸ ξαναβάλῃς, ξαναβάλῃς, (δὶς)

ἄχ, μαραίνεις τὰ παιδιὰ, μελαχροινὸ μου, ἄχ, μαραίνεις τὰ παιδιὰ.

πω ως να α σε ε πω βα σι ι λισ
σα α α π'α α κο ο μα α
δε σε φι ι ι λη σα α α α

Πῶς νὰ σὲ πῶ Βασίλισσα, π' ἀκόμα δὲ σὲ φίλησα;

Τὸ ἄσπρο σου μαντήλι, τὸ μαντήλι, (δὶς)

ἄχ, τὶ τὸ λουλάκιασες, μελαχροινὸ μου, ἄχ, τὶ τὸ λουλάκιασες.

Καὶ μένα τὴν καρδιά μου, τὴν καρδιά μου, (δὶς)

ἄχ, τὴν ἐφαρμάκωσες, μελαχροινὸ μου, ἄχ, τὴν ἐφαρμάκωσες.

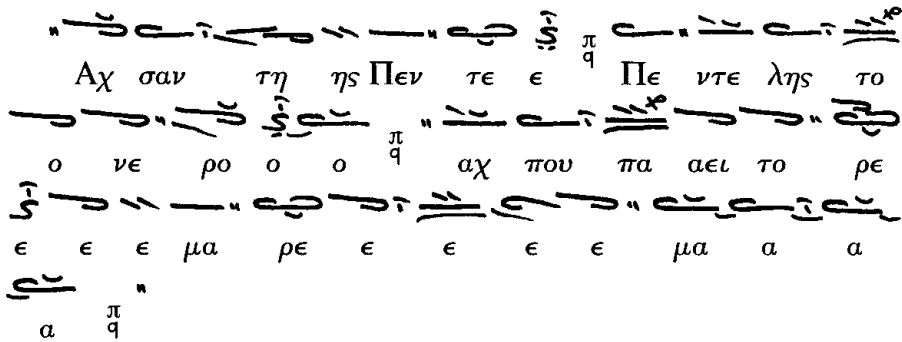
Πῶς νὰ στὸ πῶ τὸ «Ἐχε γειά», πὺν κλαίει ἡ δόλια μου καρδιά;

Πῶς νὰ σὲ πῶ Βασίλισσα, π' ἀκόμα δὲ σὲ φίλησα;

Σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερό.

(Καλαματιανὸ Ἀττικῆς)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ

Ἄχ! σὰν τῆς Πεντέ - Πεντέλης τὸ νερό,
ἄχ! ποὺ πάει τὸ ρέμα, ρέμα,
ἄχ! ἔτσι νὰ πά - νὰ πάη τὸ αἷμα του,
ἄχ! ποὺ πεῖ κακὸ γιὰ μένα.

Ἄχ! ὑπομονή, ὑπομονή στὰ βάσανα,
ἄχ! στὰ φιλικὰ τὰ λόγια,
ἄχ! καὶ θέλει ἔ - θέλει ἔλθ' ἓνας καιρός,
ἄχ! νὰ τοὺς κοποῦν τὰ πόδια.

Ἄχ! ὅσοι μὲ κα - μὲ κατηγορήσαν,
ἄχ! γιὰ τὰ συμφέροντά τους,
ἄχ! θὰ τοὺς διδά - διδάξη ὁ Θεός,
ἄχ! σ' αὐτὰ τὰ ὑστερνά τους.

Στὸ Μεντρεσὲ στὸν πλάτανο.

(Τσάμικο Ἀττικῆς)

³Ηχος λ π δλ Νη ρ.

Στο ο Μεντρε σε λε ει στο ο ο Μεντρε ε
σε ε στον πλα α τα α νο το Πα α α σιο που ου
ου ου λο το Μπε ε ε γιο που ου ου ου λο ο
Αϊ ντε ε που λε ε δε ε εν πα α α ει
να κα τση κλα ψε ε με ε εη μα ο ρεη
μα α να κλα ψε ε ε με για πο ο θα α
α με α πο θα με ε νον κλα ψε ε ε ε
με ε

Στὸ Μεντρεσέ, λέει, στὸ Μεντρεσὲ στὸν πλάτανο,
τὸ Πασιόπουλο, τὸ Μπεγιόπουλο.

Ἄϊντε πουλὶ δὲν πάει νὰ κάτση κλάψε με ἢ μά - ὀρὲ ἢ μάνα
κλάψε με γιὰ ἀποθαμέ - ἀποθαμένον κλάψε με.

Γιατ' εἶν' τὰ φύ - λέει, γιατ' εἶν' τὰ φύλλα του πικρά,
τὸ Πασιόπουλο, τὸ Μπεγιόπουλο.

Ἄϊντε καὶ οἱ ρίζες του φαρμάκι δὲν νταγιαντῶ, δὲν νταγιαντῶ,
δὲν νταγιαντῶ τὸν ἐδικό - τὸν ἐδικόνε σου καῦμό.

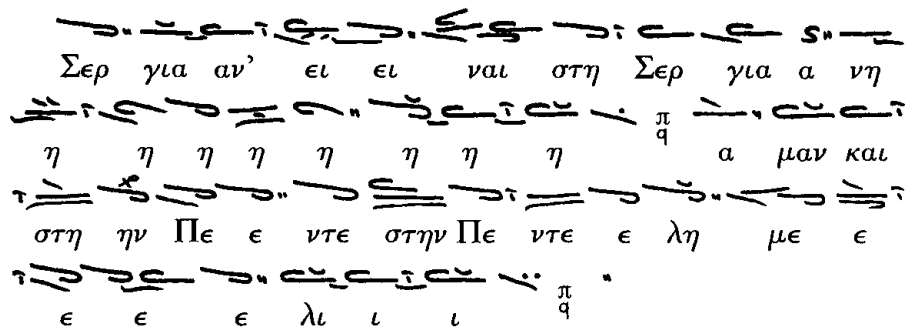
Νᾶχε καῇ, λέει, νᾶχε καῇ ὁ πλάτανος,
τὸ Πασιόπουλο, τὸ Μπεγιόπουλο.

Ἄϊντε νὰ πέσουν καὶ τὰ φύλλα δὲν νταγιαντῶ, νταγιαντῶ,
δυὸ πράγματα, φτώχεια καὶ γε - φτώχεια καὶ γεροντάματα.

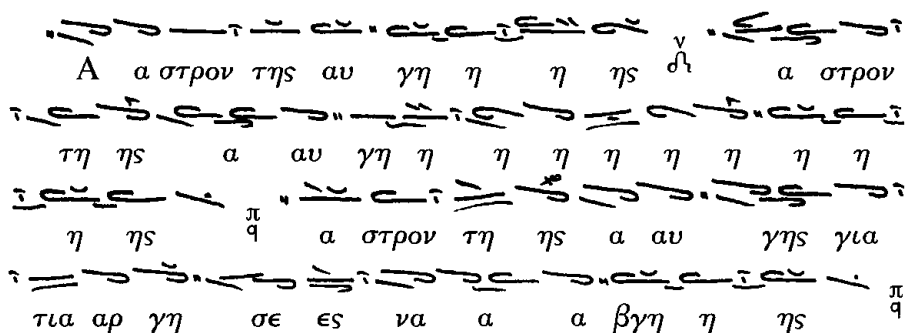
Σεριάνι εἶναι στὴ Σεριανή.

(Ἀθηναϊκὴ πατηνάδα)

ᾠχος $\frac{4}{4}$ Πα ρ Ρυθ. 7σημος.

 Σερ για αν' ει ει ναι στη Σερ για α νη
 η η η η η η η η α μαν και
 στη ην Πε ε ντε στην Πε ντε ε λη με ε
 ε ε ε λι ι ι

 Α α στρον της αυ γη η η ης α στρον
 τη ης α αυ γη η η η η η η η η
 η ης α στρον τη ης α αυ γης για
 τια αρ γη σε ες να α α βγη η ης

Σεριάνι εἶναι στὴ Σεριανή, ἀμὰν καὶ στὴ Πεντέ-στὴ Πεντέλη μέλι.

Καὶ στὸ Δαφνὶ κρὺο νερό, ἀμὰν ποὺ πίνουν οἱ, πίνουν οἱ ἀγγέλοι.

Ἄστρον τῆς αὐγῆς, ἄστρον τῆς αὐγῆς,
 ἄστρον τῆς αὐγῆς γιατί ἄργησες νὰ βγῆς.

Κυρὰ Χρυσοδαφνιώτισσα, ἀμὰν μεγάλη σου, (μωρέ) σου εἶναι ἡ χάρι.

Μὲ τὸ ψηφὶ μὲ τὸ ριγλί, ἀμὰν μὲ τὸ μαργα - τὸ μαργαριτάρι.

Πρόβαλε νὰ ἰδῆς, πρόβαλε νὰ ἰδῆς,
 πρόβαλε νὰ ἰδῆς καρδιὰ ποὺ τυραννεῖς.

Στ' Ἀλίκοκου εἶναι οἱ ἔμμορφες, ἀμὰν στὸ Ροδακιό, Ροδακιό εἶναι οἱ ἄσπρες.

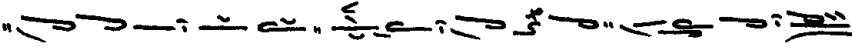
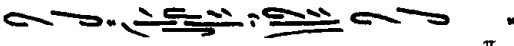

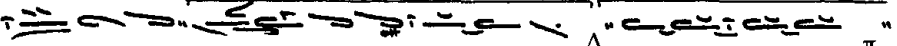
Καὶ στὴ Χρυσοκαστριώτισσα, ἀμὰν ξανθειὲς καὶ μαν - καὶ μαυρομάτες.

Ἔβγα ταῖρι μου, ἔβγα ταῖρι μου,
 ἔβγα ταῖρι μου καὶ πιάσ' τὸ χέρι μου.

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι ὡς τὸν Περαιᾶ.

(Ἀθηναϊκὴ πατηνάδα)

Ἦχος ἦ Πα ρ Ρυθ. 7σημος.

 Α α πο την Α θη η να α α, α πο την
 α α πο την Α θη η να α α κιως τον Πε

 Α α θη να α α π
 ραι αι α α α α

 α πο την Α α θη η η να α α κιως το ον
 ε χα σα μα αν τη η η λι ι ι μ'ε κα α

 Πε ραι αι α α α α α π
 το φλου ου ρια α α α

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα,
 ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι ὡς τὸν Περαιᾶ, (δὶς)
 ἔχασα μαντήλι μ' ἑκατὸ φλουριά.

Μοῦπανε πῶς τῶβρε, μοῦπανε πῶς τῶβρε,
 μοῦπανε πῶς τῶβρε μιὰ νοικοκυρά, (δὶς)
 ἔμμορφη κυρία Ἀθηνιώτισσα.

Δός μου τὸ μαντήλι, δός μου τὸ μαντήλι,
 δός μου τὸ μαντήλι, κράτα τὰ φλουριά, (δὶς)
 ἔμμορφη κυρία Ἀθηνιώτισσα.

καί,

Δός μου τὸ μαντήλι, κράτα τὰ φλουριά,
 ἔμμορφη κυρία κόρη τοῦ παπᾶ.

Πίναξ περιεχομένων.

Πρόλογος	σελ.	5
«Μεγάλη Σαρακοστή».		
1. Πέρασαν οἱ Ἀπόκριες.		9
2. Πέρασανε καὶ Ἀποκρήες.		10
3. Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες.		11
4. Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνοι.		14
5. Ἄνθρωπε πόλις εἶσαι σύ.		16
6. Ἦρθ' ὁ Λάζαρος.		21
7. Εἰς τὴν πόλιν Βηθανία.		22
8. Εἰς νῆμ' πόλιν Βηθανία.		23
9. Ἦρθ' οὐ Λάζαρος, ἦρθαν τὰ βᾶῖα.		24
10. Εἰς τὴν πόλιν Βηθανία.		25
11. Εἰς τὴν πόλιν Βηθανία.		26
12. Καλῶς μᾶς ἦρθ' ὁ Λάζαρος.		27
13. Σήμερα ῥχετ' ὁ Χριστός.		28
14. Ὁ Λάζαρος.		30
15. Ἡ Βηθανία σήμερον.		31
16. Κάτω στὰ Ἱεροσόλυμα.		32
17. Σήμερον μαῦρος οὐρανός.		35
18. Σήμερον μαῦρος οὐρανός. (Πόντου)		36
19. Σήμερον μαῦρος οὐρανός. . (Δωδεκαν.)		37
20. Σήμερα μαῦρος οὐρανός.		38
21. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνό.		39
22. Τώρα ἔν Ἀγία Σαρακοστή. (Ἀν. Αἰγαίου)		40
23. Τώρα ἔν Ἀγία Σαρακοστή. (Κυκλάδων)		41
24. Θρῆνος τῆς Παναγίας.		42
«Ἱστορικά».		
25. Ἀνάθεμά σε βασιλιᾷ.		44
26. Δέλβινο καὶ Τσαμουριά.		45
27. Ἡ Δεροπολίτισσα.		46
28. Ἐβγήκαν τὰ νιζάμια.		47
29. Ἔρ Πανάθεμά σας γέροντες.		48
30. Πέντι δέκα δυὸ ἄρβαν'τόπ'λα.		50

31. Ὁ Θούριος τοῦ Ρήγα. α΄	51
32. Ὁ Θούριος τοῦ Ρήγα. β΄	52
33. Ὁ Θούριος τοῦ Ρήγα. γ΄	53
34. Μιὰ προυσταγὴ μιγάλη.	54
35. Κάτου στοῦ Βάλτου τὰ χωριά.	56
36. Ὁ Παπαγιώργης.	57
37. Ἡ Λάμπρω.	58
38. Μιὰ κόρη ἀπεφάσισε.	60
39. Ἡ κλεφτοπούλα.	62
40. Τὰ κλεφτόπουλα.	63
41. Ὡς μὲν δὲ βγαίνει τοῦ προῦ.	64
42. Πιδιά μὲν σὰν θέλ' τι λιβιντιά.	65
43. Τὸ λέν' οἱ κοῦκοι σταῖ βουνά.	66
44. Οἱ κλέφτες ἀπὸ τ' Ἀγραφα.	67
45. Οἱ κλέφτες στήσανε χορό.	68
46. Ἡ Πασχαλιὰ τῆς κλεφτουργιᾶς.	69
47. Νᾶμουν τὸ Μάη πιστικός.	70
48. Τοῦ Κίτσου ἡ μάνα κάθονταν.	72
49. Ἐσεῖς παιδιὰ κλεφτοῦ πούλα.	74
50. Στὴ μέση στὴν Ἀράχωβα.	76
51. Ἀλλὴ πασᾶς ξεκίνησε.	78
52. Ἀχὸς βαρὺς ἀκούγεται.	79
53. Στὴ βρύση στὰ Τσερίτσιανα.	80
54. Ἐχε γειὰ καῦμένε κόσμε.	82
55. Κάτω στὶς μαυροθάλασσε.	84
56. Πολλὰ καράβια στὸ γιολό.	85
57. Τὰ Ἑλληνικὰ καράβια.	86
58. Τρίτη Τετράδι μιὰ βραδιά.	87
59. Θὲ νὰ ταξιδέψω.	88
60. Ἕνας ἀητὸς καθότανε.	89
61. Τὶ ἔχεις καῦμένε πλάτανε.	90
62. Σπυρὶ πιπέριν ἔσπερνα.	92
63. Χαρὰ πὺν τῶχουν τὰ βουνά.	93
64. Οὐλὲς οἱ χῶρες χαίρονται.	94

65. Νᾶμουν πουλὶ νὰ πέτανα.	95
66. Τ' Ἀντρούτσου ἡ μάνα χαίρεται.	96
67. Ὁ Ἡσαΐας τῶν Σαλώνων.	97
68. Ἐσεῖς πουλιὰ τῆς Ρούμελης	98
69. Λαλούδι τῆς Μονομπασιᾶς.	100
70. Ἐσεῖς χελιδονάκια μου.	101
71. Κορίτσια τὶ ἀγναντεύετε.	102
72. Μωρ' περδικούλα τοῦ Μωρηᾶ.	103
73. Μᾶς πάτησαν τὴ Νιάουστα.	104
74. Ἡ μάχη τῶν Δερβενακίων.	106
75. Στὰ Τρίκορφα μὲς στὴν κορφή.	108
76. Τίποτα δὲν ἐζήλεψα.	109
77. Λάμπουν τὰ χιόνια στὰ βουνά.	110
78. Τ' ἀηδόνια τῆς Ἀνατολῆς.	112
79. Τ' ἔχεις καϋμένη Ρούμελη.	114
80. Ὅλα τὰ κάστρα.	115
81. Σαββάτο βράδυ ἐπέρασα.	116
82. Τὶ ἔχεις καϋμένε κόρακα.	117
83. Γιώργη μου τὶ ὀρδινιάζεσαι.	118
84. Τὶ ἔχουν τῆς Μάνης τὰ βουνά.	119
85. Ἐσεῖς βουνὰ τοῦ Γρεβενοῦ.	120
86. Ἐσεῖς βουνὰ τῶν Γρεβενῶν.	121
87. Ἐσεῖς βουνὰ 'π' τὰ Γρεβενά.	122
88. Ἐσεῖς πουλιὰ τῶν Γρεβενῶν.	123
«Ἀνοιξιάτικα».	
89. Χελιδονίσματα 1 ^{ης} Μαρτίου.	124
90. Κάλαντα τοῦ Μάρτη.	125
91. Χελιδόνα ἔρχεται.	126
92. Καλὴ ἡμέρα ἀδελφοί.	127
93. Ἀνοιξαν τὰ δέντρα οὐλα.	128
94. Ἀπάνω σὲ ψηλὸ βουνό.	129
95. Πάνω σὲ τρίκορφο βουνό.	130
96. Κι ἀπάνου στὴν τριανταφυλλιά.	131
97. Ἐπάνω σ' ὄρος σὲ βουνό.	132

98. Ἡ κόρ' ἐξέβεν σσὸν παρχάρ.	133
99. Ἄν ἐμένα δὲν πιστεύῃς.	134
100. Ἐσεῖς τριανταφυλλάκια μου.	136
101. Μιὰ αὐγούλα θὲ νὰ σηκωθῶ.	138
102. Μήνυσέ μου νὰ σοῦ στείλω.	139
103. Βασιλικὸς πλατύφυλλος.	140
104. Βασιλικὸς θὰ γίνω.	142
105. Βασιλικὸς μυρίζει ἐδῶ.	143
106. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο.	144
107. Δέτρον εἶχα στὴν αὐλή μου.	145
108. Σὲ περιβόλι μπαίνω.	146
109. Σ' ἔνα περιβολάκι.	148
110. Περιβόλιν εἶχα ἡ πάπια.	149
111. Κάτου στὸν κάμπο τὸν πλατύ.	150
112. Ἡ Λαφίνα.	152
113. Χορταράκι ἀπ' τὸ λειβάδι.	154
114. Μιὰ κόρη ρόδα μάζευε.	155
115. Χελιδονάκι μου γοργό.	156
116. Ἡ ἐξοχή.	157
117. Περπεροῦνα περπατεῖ.	158
«Πασχαλιάτικα».	
118. Ἦρθαν τὰ Λαμπροκύριακα.	159
119. Δόξα νᾶχη πᾶσα μέρα.	160
120. Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη. (Ρούμελης)	161
121. Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη. (Σπεριανό)	162
122. Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη. (Ἀττικῆς)	163
123. Ἀρχοντες ἀγροικήσατε.	164
124. Σήμερα εἶνι πασκαλιά.	167
125. Τὰ Ρουσάλια. (Κάλαντα τοῦ Πάσχα)	168
126. Κάτω στῆς μαύρης Θάλασσας.	170
127. Τώρα μιγάλη Πασχαλιά.	172
128. Καράβι, караβάκι. (Βυζαντινό)	173
129. Καράβι, караβάκι. (Θράκης)	174
130. Πάνω στὴν κούνια κάτσανε.	175

«Μαγιάτικα».

131. Ἦρθι Μάης κ' ἡ ἄνοιξη.	176
132. Ὅλες οἱ παπαροῦνες.	178
133. Μάη μου μὲ τὰ λούλουδα.	180
134. Τώρα εἶν' ὁ Μάης. (Ἀστακοῦ)	182
135. Τὸ Μάη ἀρραβωνιάστηκα.	183
136. Τώρα μαγιά τώρα δροσιά.	184
137. Αὐγῆς τσ' αὐγῆς θὰ σηκωθῶ.	185
138. Μὲς στοῦ Μαγιοῦ τσῆ μυρουδιές.	186
139. Ἦρθεν ὁ Μάης.	188
140. Τὸ Μάη λαλοῦν οἱ πέρδικες.	189
141. Τώρα εἶν' ὁ Μάης. (Λευκάδος)	190
142. Μάνα μ' ἦρτεν ἡ ἄνοιξη.	191

«Παραλογές - Ἀκριτικά».

143. Κάτω στὸν Ἅγιο Γιώργη	192
144. Ἅγιε μου Γιώργη ἀφφέντη μου.	193
145. Πανηγυράκι γίνεται.	194
146. Τῆς τρίχας τὸ γεφύρι.	195
147. Ἡ Μάρ' ὅταν τραγούδησε.	196
148. Τῆς Ἄρτας τὸ γιοφύρι.	198
149. Σαράντα πέντε μάστοροι.	200
150. Μιὰ κόρη τὸ 'παινεύτηκε	203
151. Μὴ γέλασάνε τὰ πουλιά.	204
152. Τρεῖς ἀντρειωμένοι ἐβούλησαν.	205
153. Ὁ Διγενῆς κι ὁ Χάρος.	206
154. Τὰ τέσσερα, τὰ πέντε.	208
155. Τέσσερα παλληκάρκα.	209
156. Τέσσερα καὶ πέντε.	210
157. Ἕνας κοντὸς κοντούτσικος.	212
158. Ἕνας ἄρρηγος.	214
159. Σὰν τῆς ὠρῆας τὸ κάστρο.	216
160. Ὅλα τὰ κάστρα.	218
161. Μοναχογιὸς ὁ Κωσταντῆς.	219
162. Τὸν Μάραντον χαρτὶν ἔρθεν.	220

163. Ἀκρίτας κάστρον ἔχτιζεν.	221
164. Ἀκρίτας ὄνταν ἔλαμνεν.	222
165. Ἀητέντς ἐπαραπέτανεν.	224
166. Κάτω σσὴν ἄσπρην θάλασσαν.	226
167. Ὁ Διγενὴς ψυχομαχεῖ.	228
168. Μιὰ λυγερὴ κατέβαινε.	230
«Τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Ἀγίας Σοφίᾶς καὶ τῆς ἀλώσεως».	
169. Ὅντε τῇ θεμελιώνανε.	231
170. Σύντας ἐθεμελιώνανε.	232
171. Χίλιοι μαστόροι δούλευαν.	233
172. Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες.	234
173. Ἄσπρα μου πουλιά.	236
174. Νᾶμαν πουλὶ στοῦ Γαλατᾶ.	237
175. Νᾶμαν δεντρὶ στὴ Βενετιά.	238
176. Τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης.	239
177. Ὁ Κωσταντάκης.	240
178. Τὸ Μάη ἀρραβωνιάστηκα.	242
179. Τὸ Μάη ἀρρεβωνιάστηκα.	243
180. Ἀλέξαντρους κι οὐ βασιλιᾶς.	244
181. Καλογρηὰ μαγέρενε.	245
182. Καλογρηὰ ἐτηγάνιζε.	246
183. Σημαίν' ὁ Θεός.	247
184. Σημαίνουν ὅλες οἱ ἐκκλησιές.	248
185. Σημαίν' ἡ Θεός.	249
186. Σημαίνει ἐδῶ σημαίνει ἐκεῖ.	250
187. Σημαίνει ὁ Θγιός.	251
188. Σήμερα ψάλλουν ἐκκλησιές.	252
189. Σήμερα ψέλνουν ἐκκλησιές.	253
190. Ἐφαλλαν ὅλες οἱ ἐκκλησιές.	254
191. Σήκω καϋμένε Κωσταντῇ.	255
192. Θέλω ν' ἀνέβω σὲ βουνό.	256
193. Ὅηλιε ποὺ βγαίνεις τὸ πρωῒ.	257
194. Ἐρ, ἐσεῖς πουλιά μ' πετούμενα.	258
195. Τ' ἀπάνω βῆμα πάρθηκε.	260

196. Ναῖλοι ἐμᾶς, νὰ βαῖ ἐμᾶς.	261
197. Ἑσεῖς πουλιά μ' πιτούμινα.	262
198. Ἰσεῖς πουλιά μ' πιτούμινα.	263
199. Ἑσεῖς χελιδονάκια μου.	264
200. Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί. (Μ. Ἀσίας)	265
201. Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί. (Θράκ.)	266
202. Τρεῖς καλογέροι. (Καστοριάς)	268
203. Τρεῖς καλογέροι. (Νήσων)	269
204. Τρεῖς καλογέροι. (Πελοποννήσου)	270
205. Μόν' δώστε λόγο στὴ Φραγκιά.	271
206. Τρία καράβια φεύγουνε.	272
207. Πόλι καὶ ποῦν' οἱ πύργοι σου.	274
208. Κι ἡ Δέσποινα ὡς τ' ἄκουσε.	276
209. Στῶν ἀντρωμένων τὴ θανή.	277
210. Στῶν ἀντρειωμένων τὴ θανή.	278
211. Οἱ ἄντρες οἱ φανήσιμοι.	279
212. Ἡ μέρα ἡ σημερινή.	280
«Καλοκαιρινά».	
213. Βρυσοῦλα μου κρύο νερό.	281
214. Ἀνοίξετε τὸν κλείδωνα.	282
215. Ὁ Κουκουμάς.	283
216. Τὸ καλοκαίρι.	284
217. Ἔγια μόλα, ἔγια λέσα.	285
218. Στὸν οὐρανὸ φεγγάρι.	286
219. Λαμπρός, πανώριος κόσμος.	287
220. Ψηλὰ στὴν Κωστηλάτα.	288
221. Ὅλες οἱ παπαροῦνες. (Ρούμελης)	290
222. Τὸ γιασεμὶ κλαδεύουνε.	292
223. Ἡ Μαλάῃμω.	293
224. Σὰν πᾶς Μαλάμω μ' γιὰ νερό.	294
225. Τώρα ποὺ στῆσαν τοῦ χουρό.	295
226. Ποταμέ μ' ὄντας γιομίζεις.	296
227. Ποταμέ μ' σύντας γιομίζεις.	298
228. Μιὰ Ρωμιοπούλα θέριζι.	299

229. Σ' αὐτὸ τ' ἁλώνι τοὺν φαρδύ.	300
230. Στῆμ πόρτα καὶ στ' ἁλώνι σου.	301
231. Ἡ Δέσπου.	302
232. Ἐὼ στὰ λιανοχορταρούδια.	303
233. Μιὰ πέρδικα καυχῆθηκε.	304
234. Ποῦησουν πέρδικα καϋμένη.	306
235. Παίρνω τὰ ζαγαράκια μου.	307
236. Ὁ Κυνηγός.	308
237. Τὰ ζαγαράκια.	309
238. Φέτο τὸ καλοκαιράκι. (Θράκης)	310
239. Φέτο τὸ καλοκαιράκι.	311
240. Τοῦτο τὸ καλοκαιράκι. (Πελοπ.)	312
241. Τοῦτο τὸ καλοκαιράκι. (Ρούμελης)	313
242. Πέρασ' ἓνα καλοκαίρι.	314

«Τῆς ξενητειᾶς».

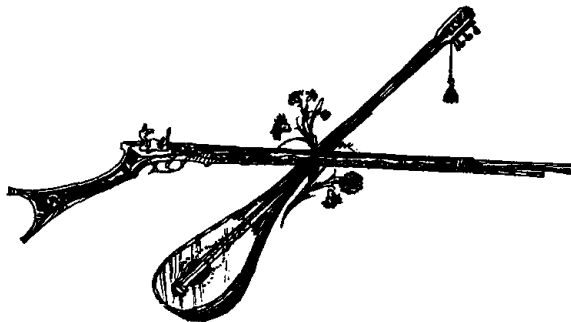
243. Ἐσεῖς πουλιὰ τοῦ κάμπου.	315
244. Ἄσπρα μου περιστέρια.	316
245. Σύρτε μάτια μ', σύρτε φρύδια μ'.	317
246. Γιάννη μου τὸ μαντήλι σου.	318
247. Ἐνα πουλὶ Χαράλαμψη.	319
248. Βαρέθηκα καλὲ μάνα.	320
249. Μπιζέρισα, κώρ' μάνα.	321
250. Δὲν σὲ θαρροῦσα θάλασσα.	322
251. Ὁ Κωσταντῆς.	323
252. Ἦλιε μου καὶ τρισήλιε μου.	324
253. Νὰ χαμπηλῶναν τὰ βουνά.	325
254. Βοήθα Παναγία μου.	326
255. Θάλασσα τοὺς θαλασσινοὺς.	327
256. Θάλασσ' ἀπ' ὅλα τὰ νερά.	328
257. Τῇ θάλασσα τῇ γαλανῇ.	330
258. Ἡ μάνα μου στὴν ξενητεία.	331
259. Ὁ ἀμάραντος.	332
260. Τὸ κλῆμα τοῦ Ἀηδονα.	333

«Τοῦ Γάμου».

261. Φίλοι μ' καλῶς ὠρίσατε.	334
262. Δασιά, δασιὰ εἶν' τὰ κόσκινα.	335
263. Στὸ ξύρισμα τοῦ γαμπροῦ.	336
264. Ἡ νεραντζούλα.	337
265. Στὸν Ἄδη θὰ κατέβω.	338
266. Ἡ κιτρολεῖμονιά.	339
267. Στὶς πικροδάφνης τὸν ἀνθό.	340
268. Μῆλο μου κόκκινο.	341
269. Ἄς πᾶν' νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια μου.	342
270. Ὡ Παναγία Δέσποινα.	343
271. Ἐστολίστην τὸ σπερβέρι.	344
272. Ἀπάνω στὴν τριανταφυλλιὰ.	345
273. Τὰ κανάκια. (Παινέματα τῆς νύφης)	346
274. Σήμερα γάμος γίνεται.	348
275. Δὲν πικραίνιστι κουρίτσια.	350
276. Γαμπρὲ μὴ λυπηθῆς φλουριά.	351
277. Γαμπρὲ τῇ νύφῃ ν' ἀγαπᾶς.	352
278. Νέβα κατέβα Παναγιά.	353
279. Σηκώθη τὸ κανάρι.	354
280. Τούτ' ἦταν ποὺ μοῦ λέγανε.	355
281. Χρυσὸ δεντρὶ σοῦ φέραμε.	356
«Διάφορα».	
282. Μ' ἐμύνησεν ἡ Ἀγαπῶ.	358
283. Τούτ' εἶν' ἡ νύχτα ἡ γλυκειά.	360
284. Ἀπόψι τὰ μεσάνυχτα.	361
285. Εἶναι καρδιὲς ὅπου γελοῦν.	362
286. Ἡ Ἐγγλεζίτσα.	364
287. Ἡ Καλιάντρα.	365
288. Κυρά μ' κι ἀρχοντοπούλα.	366
289. Σηκῶστε νὰ χορέψουμε.	368
290. Τὶ σὲ μέλλει ἐσένανε.	370
291. Ποιὸς εἶδε νέο σεβταλῆ.	371
292. Ἡ ἀγάπη εἶναι καρφίτσα.	372
293. Σὰν τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης.	373

294. Ἡ Γιωργίτσα.	374
295. Ἡ Ἀλατσατιανή.	376
296. Τῆς τριανταφυλλιᾶς τὰ φύλλα.	378
297. Ἀραμπᾶς περνᾷ.	379
298. Τὸ караβάκι ποῦρχεται.	380
299. Σὲ καινούργια βάρκα μπῆκα.	381
300. Ἡ Τσανακαλιώτισσα.	382
301. Βαρύτερ' ἀπ' τὰ σίδερα.	383
302. Μ' ἔχεις μπερντεμένο.	384
303. Ἐμένα μὲ τὸ εἶπανε.	385
304. Μαργελεμένε γεμιτζή.	386
305. Μιὰ κόρη μιὰ διαβάτισσα.	387
306. Ὡρα καλὴ πουλάκι μου.	388
307. Μιὰ Πασκαλιὰ κι μιὰ Λαμπρή.	389
308. Στέργιους πισμάνιφι.	390
309. Στὴ σκάλα π' ἀνιβαίνεις.	391
310. Μὲ μήνυσε μιὰ ἀρχόντισσα.	392
311. Ἡ Νταλιανούδα.	393
312. Μέσα σὲ τοῦτο τοῦ χουρό.	394
313. Ἡ Σταμούλου.	395
314. Ἡ νεραντζιά.	396
315. Δόντια πυκνά.	397
316. Ποῦ εἶσαι καὶ δὲ φαίνεσαι.	398
317. Μιὰ κόρη μὲς στὸν ἀργαλειό.	399
318. Κόρη μαλαματένια μου.	400
319. Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες.	401
320. Ὅσα χορτάρια 'πὸ τὴ γῆ.	402
321. Ὁ Κάγκαλος.	403
322. Ἡ Γαρυφαλιά.	404
323. Ἡ Δημήτρω.	406
324. Μαραίνομ' ὁ καῦμένος.	408
325. Μιὰ λυγερὴ στὸν ἀργαλειό.	409
326. Τὸ Ἐλενάκι τὸ μικρό.	410
327. Ὅλα τὰ ντέρτια, ντέρτια εἶναι.	411

328. Μιὰ κόρη διάζεται πανί.	412
329. Στάζουν τὰ κεραμίδα σου.	413
330. Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ.	414
331. Ἡ κατάρα.	416
332. Ὁ φυλακισμένος.	418
333. Ἐψές μὲ τὴν ἀστροφεγγιά.	419
334. Τσιριγώτικος.	420
335. Μπερδεύτηκε μιὰ λεῖμονιά.	421
336. Ἡ τράτα μας ἢ κουρελοῦ.	422
337. Τὸ λουλουδάκι τοῦ βουνοῦ.	423
338. Μὲς σ' ἓνα βαθὺ λαγκάδι.	424
339. Ὁ Μανώλαρος.	425
340. Ὁ ἥλιε μου στὸ βασιλεμό.	426
341. Τρελλάθηκα μανούλα μου.	427
342. Μὲς στοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.	428
343. Ἡ Τηλλυρκώτισσα.	429
344. Ἐσυρα τὸ μῆλον.	430
345. Εἶσαι ἄγγελος ὥραϊος.	431
346. Τὸ ἄσπρο σου μαντήλι.	432
347. Σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερό.	433
348. Στὸ Μεντρεσέ στὸν πλάτανο.	434
349. Σεριάνι εἶναι στὴ Σεριανή.	435
350. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι ὡς τὸν Περαιᾶ.	436
351. Περιεχόμενα.	437
352. Ἀλφαβητικὸς πίναξ περιεχομένων.	448

Ἀλφαβητικὸς πίναξ περιεχομένων.

Πρόλογος	σελ.	5
«Μεγάλη Σαρακοστή».		
1. Ἄνθρωπε ποῖος εἶσαι σύ.		16
2. Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες.		11
3. Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνοι.		14
4. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνό.		39
5. Εἰς νήμ' πόλη Βηθανία.		23
6. Εἰς τὴν πόλη Βηθανία.		22
7. Εἰς τὴν πόλη Βηθανία.		25
8. Εἰς τὴν πόλη Βηθανία.		26
9. Ἡ Βηθανία σήμερον.		31
10. Ἡρθ' οὐ Λάζαρος, ἦρθαν τὰ βάρια.		24
11. Ἡρθ' ὁ Λάζαρος.		21
12. Θρῆνος τῆς Παναγίας. (Κύπρου)		42
13. Καλῶς μᾶς ἦρθ' ὁ Λάζαρος.		27
14. Κάτω στὰ Ἱεροσόλυμα.		32
15. Ὁ Λάζαρος.		30
16. Πέρασαν οἱ Ἀπόκριες.		9
17. Πέρασανε καὶ Ἀποκρήες.		10
18. Σήμερα μαῦρος οὐρανός.		38
19. Σήμερα ῥχετ' ὁ Χριστός.		28
20. Σήμερο μαῦρος οὐρανός.		35
21. Σήμερο μαῦρος οὐρανός. (Δωδεκαν.)		37
22. Σήμερον μαῦρος οὐρανός. (Πόντου)		36
23. Τώρα 'ν Ἁγιά Σαρακοστή. (Ἀν. Αἰγαίου)		40
24. Τώρα 'ν Ἁγιά Σαρακοστή. (Κυκλάδων)		41
«Ἱστορικά».		
25. Ἀλῇ πασᾶς ξεκίνησε.		78
26. Ἀνάθεμά σε βασιλιᾷ.		44
27. Ἀχὸς βαρὺς ἀκούγεται.		79
28. Γιώργη μου τὶ ὀρδινιάζεσαι.		118
29. Δέλβινο καὶ Τσαμουριά.		45
30. Ἐβγήκαν τὰ νιζάμια.		47

31. Ὅνας ἀητὸς καθότανε.	89
32. Ὅρ Πανάθεμά σας γέροντες.	48
33. Ὅσεῖς βουνὰ ὅτὰ Γρεβενά.	122
34. Ὅσεῖς βουνὰ τοῦ Γρεβενοῦ.	120
35. Ὅσεῖς βουνὰ τῶν Γρεβενῶν.	121
36. Ὅσεῖς παιδιὰ κλεφτοῦῖπουλα.	74
37. Ὅσεῖς πουλιὰ τῆς Ρούμελης	98
38. Ὅσεῖς πουλιὰ τῶν Γρεβενῶν.	123
39. Ὅσεῖς χελιδονάκια μου.	101
40. Ὅχε γειὰ καῦμένε κόσμε.	82
41. Ὅ Δεροπολίτισσα.	46
42. Ὅ κλεφτοπούλα.	62
43. Ὅ Λάμπρω.	58
44. Ὅ μάχη τῶν Δερβενακίων.	106
45. Ὅ Πασχαλιὰ τῆς κλεφτουργιᾶς.	69
46. Ὅ Ηλιε μὲ δὲ βγαίνεις τοῦ προῦ.	64
47. Ὅ ἐ νὰ ταξιδέψω.	88
48. Κάτω στὶς μαυροθάλασσε.	84
49. Κάτου στοῦ Βάλτου τὰ χωριά.	56
50. Κορίτσια τὶ ἀγναντεύετε.	102
51. Λάμπουν τὰ χιόνια στὰ βουνά.	110
52. Λαλούδι τῆς Μονομπασιᾶς.	100
53. Μᾶς πάτησαν τὴ Νιάουστα.	104
54. Μιὰ κόρη ἀπεφάσισε.	60
55. Μιὰ προϋσταγὴ μιγάλη.	54
56. Μωρὲ περδικούλα τοῦ Μωρηᾶ.	103
57. Νᾶμουν τὸ Μάη πιστικός.	70
58. Νᾶμουν πουλὶ νὰ πέτανα.	95
59. Ὅ Ὅσαιᾶς τῶν Σαλώνων.	97
60. Ὅ Θούριος τοῦ Ρήγα. α΄	51
61. Ὅ Θούριος τοῦ Ρήγα. β΄	52
62. Ὅ Θούριος τοῦ Ρήγα. γ΄	53
63. Ὅ Παπαγιώργης.	57
64. Οἱ κλέφτες ἀπὸ τὸ Ὅ Αγραφα.	67

65. Οἱ κλέφτες στήσανε χορό.	68
66. Ὅλα τὰ κάστρα.	115
67. Οὔλεις οἱ χώρες χαίρονται.	94
68. Πέντι δέκα δυὸ ἄρβαν'τόπ'λα.	50
69. Πιδιά μ' σὰν θέλ'τι λιβιντιά.	65
70. Πολλὰ καράβια στὸ γιολό.	85
71. Σαββάτο βράδυ ἐπέρασα.	116
72. Σπυρὶ πιπέριν ἔσπερνα.	92
73. Στὰ Τρίκορφα μὲς στὴν κορφή.	108
74. Στὴ βρύση στὰ Τσερίτσιανα.	80
75. Στὴ μέση στὴν Ἀράχωβα.	76
76. Τ' ἀηδόνια τῆς Ἀνατολῆς.	112
77. Τ' Ἀντρούτσου ἡ μάνα χαίρετε.	96
78. Τὰ Ἑλληνικὰ καράβια.	86
79. Τὰ κλεφτόπουλα.	63
80. Τὶ ἔχεις καϋμένε κόρακα.	117
81. Τ' ἔχεις καϋμένη Ρούμελη.	114
82. Τὶ ἔχεις καϋμένε πλάτανε.	90
83. Τὶ ἔχουν τῆς Μάνης τὰ βουνά.	119
84. Τίποτα δὲν ἐζήλεψα.	109
85. Τὸ λέν' οἱ κοῦκοι σταῖ βουνά.	66
86. Τοῦ Κίτσου ἡ μάνα κάθουνταν.	72
87. Τρίτη Τετράδι μιὰ βραδιά.	87
88. Χαρὰ ποὺ τῶχουν τὰ βουνά.	93
Ἀνοιξιάτικα.	
89. Ἄν ἐμένα δὲν πιστεύης.	134
90. Ἀνοιξαν τὰ δέντρα οὔλα.	128
91. Ἀνοιξε τὸ παράθυρο.	144
92. Ἀπάνω σὲ ψηλὸ βουνό.	129
93. Βασιλικὸς θὰ γίνω.	142
94. Βασιλικὸς μυρίζει ἐδῶ.	143
95. Βασιλικὸς πλατύφυλλος.	140
96. Δέτρον εἶχα στὴν αὐλή μου.	145
97. Ἐπάνω σ' ὄρος σὲ βουνό.	132

98. Ἑσεῖς τριανταφυλλάκια μου.	136
99. Ἡ ἐξοχή.	157
100. Ἡ κόρ' ἐξέβεν σσὸν παρχάρ.	133
101. Ἡ Λαφίνα.	152
102. Κάλαντα τοῦ Μάρτη.	125
103. Καλὴ ἡμέρα ἀδελφοί.	127
104. Κάτου στὸν κάμπο τὸν πλατύ.	150
105. Κι ἀπάνου στὴν τριανταφυλλιά.	131
106. Μήνυσέ μου νὰ σοῦ στείλω.	139
107. Μιὰ αὐγούλα θὲ νὰ σηκωθῶ.	138
108. Μιὰ κόρη ρόδα μάζεψε.	155
109. Πάνω σὲ τρίκορφο βουνό.	130
110. Περιβόλιν εἶχα ἢ πάπια.	149
111. Περπεροῦνα περπατεῖ.	158
112. Σ' ἓνα περιβολάκι.	148
113. Σὲ περιβόλι μπαίνω.	146
114. Χελιδόνα ἔρχεται.	126
115. Χελιδονάκι μου γοργό.	156
116. Χελιδονίσματα 1 ^{ης} Μαρτίου.	124
117. Χορταράκι ἀπ' τὸ λειβάδι.	154
«Πασχαλιάτικα».	
118. Ἀρχοντες ἀγροικήσατε.	164
119. Δόξα ν᾿αῆχη πᾶσα μέρα.	160
120. Ἦρθαν τὰ Λαμπροκύριακα.	159
121. Καράβι, καραβάκι. (Θράκης)	174
122. Καράβι, καραβάκι. (Βυζαντινό)	173
123. Κάτω στῆς μαύρης Θάλασσας.	170
124. Πάνω στὴν κούνια.	175
125. Σήμερα εἶνι πασκαλιά.	167
126. Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη. (Ἀττικῆς)	163
127. Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη. (Ρούμελης)	161
128. Σήμερα Χριστὸς ἀνέστη. (Στεριανό)	162
129. Τὰ Ρουσάλια. (Κάλαντα τοῦ Πάσχα)	168
130. Τώρα μιγάλη Πασχαλιά.	172

«Μαγιάτικα».

131. Αὐγῆς τσ' αὐγῆς θὰ σηκωθῶ.	185
132. Ἦρθεν ὁ Μάης.	188
133. Ἦρθι Μάης κ' ἡ ἄνοιξη.	176
134. Μάη μου μὲ τὰ λούλουδα.	180
135. Μάνα μ' ἦρτεν ἡ ἄνοιξη.	191
136. Μὲς στοῦ Μαγιοῦ τσῆ μυρουδιές.	186
137. Ὅλες οἱ παπαροῦνες.	178
138. Τὸ Μάη ἀρραβωνιάστηκα.	183
139. Τὸ Μάη λαλοῦν οἱ πέρδικες.	189
140. Τώρα εἶν' ὁ Μάης. (Ἀστακοῦ)	182
141. Τώρα εἶν' ὁ Μάης. (Λευκάδος)	190
142. Τώρα μαγιά τώρα δροσιά.	184

«Παραλογές - Ἀκριτικά»

143. Ἄγιε μου Γιώργη ἀφφέντη μου.	193
144. Ἀητέντς ἐπαραπέτανεν.	224
145. Ἀκρίτας κάστρον ἔχτιζεν.	221
146. Ἀκρίτας ὄνταν ἔλαμνεν.	222
147. Ἕνας ἄρρηνος.	214
148. Ἕνας κοντὸς κοντούτσικος.	212
149. Ἡ Μάρ' ὅταν τραγούδησε.	196
150. Κάτω σὴν ἄσπρην θάλασσαν.	226
151. Κάτω στὸν Ἅγιο Γιώργη.	192
152. Μὶ γέλασάνε τὰ πουλιά.	204
153. Μιὰ κόρη τὸ ἔπαινεύτηκε.	205
154. Μιὰ λυγερὴ κατέβαινε.	230
155. Μοναχογιὸς ὁ Κωσταντῆς.	219
156. Ὁ Διγενῆς κι ὁ Χάρος.	206
157. Ὁ Διγενῆς ψυχομαχεῖ.	228
158. Ὅλα τὰ κάστρα.	218
159. Πανηγυράκι γίνεται.	194
160. Σὰν τῆς ὥρηᾶς τὸ κάστρο.	216
161. Σαράντα πέντε μάστοροι.	200
162. Τὰ τέσσερα, τὰ πέντε.	208

163. Τέσσερα καὶ πέντε.	222
164. Τέσσερα παλληκάρκα.	209
165. Τῆς Ἄρτας τὸ γιοφύρι.	198
166. Τῆς τρίχας τὸ γεφύρι.	195
167. Τὸν Μάραντον χαρτὶν ἔρθεν.	220
168. Τρεῖς ἀντρειωμένοι ἐβούλησαν	205
«Τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Ἀγιάς Σοφιάς καὶ τῆς ἀλώσεως».	
169. Ἀλέξαντρος κι οὐ βασιλιάς.	244
170. Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες.	234
171. Ἄσπρα μου πουλιά.	236
172. Ἐρ, ἐσεῖς πουλιά μ' πετούμενα.	258
173. Ἐσεῖς πουλιά μ' πιτούμινα.	262
174. Ἐσεῖς χελιδονάκια μου.	264
175. Ἐφαλλαν ὅλες οἱ ἐκκλησιές.	254
176. Ἡ μέρα ἡ σημερινή.	280
177. Ἦλιε ποὺ βγαίνεις τὸ πρωί.	257
178. Θέλω ν' ἀνέβω σὲ βουνό.	256
179. Ἰσεῖς πουλιά μ' πιτούμενα.	263
180. Καλογρηὰ ἐτηγάνιζε.	246
181. Καλογρηὰ μαγέρευε.	245
182. Κι ἡ Δέσποινα ὡς τ' ἄκουσε.	276
183. Μόν' δώστε λόγο στὴ Φραγκιά.	271
184. Ναῖλοι ἐμᾶς, νὰ βαῖ ἐμᾶς.	261
185. Νᾶμαν δεντρὶ στὴ Βενετιά.	238
186. Νᾶμαν πουλὶ στοῦ Γαλατᾶ.	237
187. Ὁ Κωσταντάκης.	240
188. Οἱ ἄντρες οἱ φανήσιμοι.	279
189. Ὅντε τὴ θεμελιώνανε.	231
190. Πόλι καὶ ποῦν' οἱ πύργοι σου.	274
191. Σήκω καϋμένε Κωσταντή.	255
192. Σημαίνει ἐδῶ σημαίνει ἐκεῖ.	250
193. Σημαίν' ἡ Θιός.	249
194. Σημαίνει ὁ Θγιός.	251
195. Σημαίν' ὁ Θός.	247

196. Σημαίνουν ὅλες οἱ ἐκκλησιές.	248
197. Σήμερα ψάλλουν ἐκκλησιές.	252
198. Σήμερα ψέλνουν ἐκκλησιές.	253
199. Στῶν ἀντρειωμένων τῇ θανῇ.	278
200. Στῶν ἀντρωμένων τῇ θανῇ.	277
201. Σύντας ἐθεμελιώνανε.	232
202. Τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης.	239
203. Τ' ἀπάνω βῆμα πάρθηκε.	260
204. Τὸ Μάη ἀρραβωνιάστηκα.	242
205. Τὸ Μάη ἀρρεβωνιάστηκα.	243
206. Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί. (Θράκ.)	266
207. Τρεῖς καλογέροι. (Νήσων)	269
208. Τρεῖς καλογέροι. (Καστοριᾶς)	268
209. Τρεῖς καλογέροι Κρητικοί. (Μ. Ἀσίας)	265
210. Τρεῖς καλογέροι. (Πελοποννήσου)	270
211. Τρία καράβια φεύγουνε.	272
212. Χίλιοι μαστόροι δούλευαν.	233
«Καλοκαιρινά».	
213. Ἀνοίξετε τὸν κλείδωνα.	282
214. Βρυσούλα μου κρύο νερό.	281
215. Ἄω στὰ λιανοχορταρούδια.	303
216. Ἔγια μόλα, ἔγια λέσα.	285
217. Ἡ Δέσπου.	302
218. Ἡ Μαλαῖμω.	293
219. Λαμπρός, πανώριος κόσμος.	287
220. Μιὰ πέρδικα καυχήθηκε.	304
221. Μιὰ Ρωμηοπούλα θέριζι.	299
222. Ὁ Κουκουμᾶς.	283
223. Ὁ κυνηγός.	308
224. Ὅλες οἱ παπαροῦνες.	290
225. Παίρνω τὰ ζαγαράκια μου.	307
226. Πέρασ' ἓνα καλοκαίρι.	314
227. Ποταμέ μ' σύντας γιομίζεις.	298
228. Ποταμέ μ' ὄντας γιομίζεις.	296

229. Ποῦησούν πέρδικα καῦμένη.	306
230. Σ' αὐτὸ τ' ἁλώνι τοῦ φαρδύ.	300
231. Σὰν πᾶς Μαλάμω μ' γιὰ νερό.	294
232. Στῇ μ' πόρτα καὶ στ' ἁλώνι σου.	301
233. Στὸν οὐρανὸ φεγγάρι.	286
234. Τὰ ζαγαράκια.	309
235. Τὸ γιασεμὶ κλαδεύουνε.	292
236. Τὸ καλοκαίρι.	284
237. Τοῦτο τὸ καλοκαιράκι. (Πελοπ.)	312
238. Τοῦτο τὸ καλοκαιράκι. (Ρούμελης)	313
239. Τώρα ποὺ στήσαν τοῦ χουρό.	295
240. Φέτο τὸ καλοκαιράκι. (Θράκης)	310
241. Φέτο τὸ καλοκαιράκι.	311
242. Ψηλὰ στὴν Κωστηλάτα.	288
«Τῆς ξενητειᾶς».	
243. Ἄσπρα μου περιστέρια.	316
244. Βαρέθηκα καλὲ μάνα.	320
245. Βοήθα Παναγία μου.	326
246. Γιάννη μου τὸ μαντήλι σου.	318
247. Δὲν σὲ θαρροῦσα θάλασσα.	322
248. Ἕνα πουλί, Χαράλαμψη.	319
249. Ἑσεῖς πουλιὰ τοῦ κάμπου.	315
250. Ἡ μάνα μου στὴν ξενητεία.	331
251. Ἦλιε μου καὶ τρισήλιε μου.	324
252. Θάλασσα π' ὅλα τὰ νερά.	328
253. Θάλασσα τοὺς θαλασσινοὺς.	327
254. Μπιζέρισα, κώρ' μάνα.	321
255. Νὰ χαμπηλῶναν τὰ βουνά.	325
256. Ὁ ἀμάραντος.	332
257. Ὁ Κωσταντῆς.	323
258. Σύρτε μάτια μ', σύρτε φρύδια μ'.	317
259. Τῇ θάλασσα τῇ γαλανή.	330
260. Τὸ κλῆμα τοῦ Ἀηδονα.	333

«Τοῦ Γάμου».

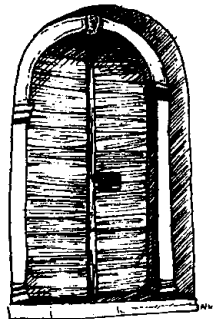
261. Ἀπάνω στὴν τριανταφυλλιά.	345
262. Ὡς πᾶν' νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια μου.	342
263. Γαμπρὲ μὴ λυπηθῆς φλουριά.	351
264. Γαμπρὲ τῇ νύφῃ ν' ἀγαπᾶς.	352
265. Δασιά, δασιὰ εἶν' τὰ κόσκινα.	335
266. Δὲν πικραίνιστι κουρίτσια.	350
267. Ἐστολίστην τὸ σπερβέρι.	344
268. Ἡ νεραντζούλα.	337
269. Ἡ κιτρολεϊμονιά.	339
270. Μῆλο μου κόκκινο.	341
271. Νέβα κατέβα Παναγιά.	353
272. Σηκώθη τὸ κανάρι.	354
273. Σήμερα γάμος γίνεται.	348
274. Στις πικροδάφνης τὸν ἀνθό.	340
275. Στὸ ξύρισμα τοῦ γαμπροῦ.	336
276. Στὸν Ἄδη θὰ κατέβω.	338
277. Τὰ κανάκια. (Παινέματα τῆς νύφης)	346
278. Τούτ' ἦταν ποὺ μοῦ λέγανε.	355
279. Φίλοι μ' καλῶς ὥρίσατε	334
280. Χρυσὸ δεντρὶ σοῦ φέραμε.	356
281. Ὡ Παναγία Δέσποινα.	343

«Διάφορα».

282. Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες.	401
283. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι ὡς τὸν Περαιᾶ.	436
284. Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ.	414
285. Ἀπόψι τὰ μεσάνυχτα.	361
286. Ἀραμπᾶς περνᾶ.	379
287. Βαρύτερ' ἀπ' τὰ σίδερα.	383
288. Δόντια πυκνά.	397
289. Εἶναι καρδιὲς ὅπου γελοῦν.	362
290. Εἶσαι ἄγγελος ὥραιος.	431
291. Ἐμένα μὲ τὸ εἶπανε.	385
292. Ἐσυρα τὸ μῆλον.	430
293. Ἐφῆς μὲ τὴν ἀστροφεγγιά.	419

294. Ἡ ἀγάπη εἶναι καρφίτσα.	372
295. Ἡ Ἀλατσατιανή.	376
296. Ἡ Γαρυφαλιά.	404
297. Ἡ Γιωργίτσα.	374
298. Ἡ Δημήτρω.	406
299. Ἡ Ἐγγλεζίτσα.	364
300. Ἡ Καλιάντρα.	365
301. Ἡ Κατάρρα.	416
302. Ἡ νεραντζιά.	396
303. Ἡ Νταλιανούδα.	393
304. Ἡ Σταμούλου.	395
305. Ἡ Τηλλυρκώτισσα.	429
306. Ἡ τράτα μας ἡ κουρελοῦ.	422
307. Ἡ Τσανακαλιώτισα.	382
308. Ὡλιε μου στὸ βασιλεμό.	426
309. Κόρη μαλαματένια μου.	400
310. Κυρά μ' κι ἀρχοντοποῦλα.	366
311. Μ' ἐμύνησεν ἡ Ἀγαπῶ.	358
312. Μ' ἔχεις μπερντεμένο.	384
313. Μαραίνομ' ὁ καῦμένος.	408
314. Μαργελεμένε γεμιτζή.	386
315. Μὲ μήνυσε μιὰ ἀρχόντισσα.	392
316. Μέσα σὲ τοῦτο τοῦ χουρό.	394
317. Μὲς σ' ἓνα βαθὺ λαγκάδι.	424
318. Μὲς στοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.	428
319. Μιὰ κόρη διάζεται πανί.	412
320. Μιὰ κόρη μὲς στὸν ἀργαλειό.	399
321. Μιὰ κόρη μιὰ διαβάτισσα.	387
322. Μιὰ λυγερὴ στὸν ἀργαλειό.	409
323. Μιὰ Πασκαλιὰ κι μιὰ Λαμπρή.	389
324. Μπερδεύτηκε μιὰ λεῖμονιά.	421
325. Ὁ Κάγκαλος.	403
326. Ὁ Μανώλαρος.	425
327. Ὁ φυλακισμένος.	418

328. Ὅλα τὰ ντέρτια, ντέρτια εἶναι.	411
329. Ὅσα χορτάρια ᾽πὸ τῇ γῇ.	402
330. Ποιὸς εἶδε νέο σεβταλῇ.	371
331. Ποῦ εἶσαι καὶ δὲ φαίνεσαι.	398
332. Σὰν τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης.	373
333. Σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερό.	433
334. Σὲ καινούργια βάρκα μπῆκα.	381
335. Σεριάνι εἶναι στὴ Σεριανή.	435
336. Σηκῶστε νὰ χορέψουμε.	368
337. Στάζουν τὰ κεραμίδια σου.	413
338. Στέργιους πισμάνισι.	390
339. Στῇ σκάλα π' ἀνιβαίνεις.	391
340. Στὸ Μεντρεσὲ στὸν πλάτανο.	434
341. Τῆς τριανταφυλλιᾶς τὰ φύλλα.	378
342. Τὶ σὲ μέλλει ἐσένανε.	370
343. Τὸ ἄσπρο σου μαντῆλι.	432
344. Τὸ Ἐλενάκι τὸ μικρό.	410
345. Τὸ караβάκι ποῦρχεται.	380
346. Τὸ λουλουδάκι τοῦ βουνοῦ.	423
347. Τούτ' εἶν' ἡ νύχτα ἡ γλυκειά.	360
348. Τρελλάθηκα μανούλα μου.	427
349. Τσιριγώτικος.	420
350. Ὡρα καλὴ πουλάκι μου.	388
351. Περιεχόμενα.	437
352. Ἀλφαβητικὸς πίναξ περιεχομένων.	448

Βιογραφικὸ σημείωμα.

Ο Παναγιώτης Παππᾶς γεννήθηκε στὴ Δρομίστα τοῦ ὀρεινοῦ Βάλτου τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Γόνος ἱερατικῆς οἰκογενείας τελείωσε καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸ Λύκειο Ἀθηνῶν. Τὰ βιώματά του καὶ τὸ πάθος του γιὰ τὴν παράδοση τὸν ὁδήγησαν κοντὰ στὸν σοφὸ δάσκαλο τῆς ἐθνικῆς μας μουσικῆς **Σίμωνα Καρᾶ**, κοντὰ στὸν ὁποῖο σπούδασε τὴν ἐλληνικὴ μουσικὴ στὸ σύνολό της. Σήμερα εἶναι δάσκαλος καὶ χοράρχης στὴ σχολὴ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς ἐθνικῆς μουσικῆς «**Σίμων Καρᾶς**».

Ἀπὸ τὸ Ὡδεῖο **Νίκος Σκαλκώτας** καὶ μὲ καθηγητὴ τὸν **Λυκούργο Ἀγγελόπουλο**, πῆρε τὸ δίπλωμα τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.

Τὸ 1988 διορίστηκε στὸ Πειραματικὸ Μουσικὸ Γυμνάσιο τῆς Παλλήνης, ὡς εἰδικὸς καθηγητῆς **Παραδοσιακῆς μουσικῆς**, καθὼς καὶ πρωτοψάλτης στὸν ἱερὸ ναὸ Ἀγίου Ἀνδρέου Ἀγ. Παρασκευῆς, ὅπου διακονεῖ μέχρι σήμερα.

Ἀπὸ τὸ 1990 ἄρχισε τὸ πλούσιο ἐκδοτικὸ του ἔργο, ἐκδίδοντας διάφορες ἁσματικὲς ἀκολουθίες, ὅπως: τῆς **Θείας Λειτουργίας**, τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου τοῦ ἀσκητοῦ, Ἀναστασιματάριον (Ὁρθρος καὶ Ἑσπερινός) κ. ἄ.

Παράλληλα ἤχογραφήσε τραγούδια τῆς ἰδιαίτερας του πατρίδος μὲ τίτλο «**ΡΟΥΜΕΛΗ**». Ἔχει συμμετάσχει σὲ πολλὲς ἄλλες ἡχογραφήσεις, ὡς τραγουδιστῆς καὶ ὡς λαουτιέρης. Ἐπίσης ἔχει στὸ ἐνεργητικὸ του πάμπολλες ἐκπομπὲς στὸ ραδιόφωνο καὶ στὴν τηλεόραση καὶ πλῆθος συναυλιῶν στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικό.

Ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν διετέλεσε παραγωγὸς καὶ παρουσιαστῆς δημοτικῶν τραγουδιῶν στοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τέλος, ἔλαβε μέρος σὲ πολλὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ μουσικολογικὰ συνέδρια ὡς ἐπιμορφούμενος καὶ ὡς ἐπιμορφωτῆς καὶ ἀρθρογράφησε σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ μὲ θέματα ἀναφορικὰ μὲ τὴν παραδοσιακὴ μουσικὴ.